

Giới thiệu Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương

Về quyền rũ mê hoặc trong truyện Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương kể về câu chuyện ngôn tình sủng với giọng văn sắc sảo. Nàng là dòng chính nữ bị phế truất của phủ Thừa Tướng, bị cha ruột ném vào ô bệnh dịch tự sanh tự diệt. Nàng là bác sĩ có bàn tay vàng ở thế kỷ 21, xuyên không cô đại phá án báo thù. Một buổi sáng xuyên qua, khi nàng trở thành nàng —— Lật tay thành mây, trở tay thành mưa, khiến những người đã từng ức hiếp nàng nhận lại gấp trăm lần! Người đời ức hiếp nàng, hại nàng, xỉ nhục nàng, vậy nàng sẽ hạ độc bọn họ, tiêu diệt bọn họ, giết chết bọn họ! Trị dịch bệnh, Luyện Linh dược, chinh phục những người thân độc ác, đùa giỡn mỹ nam, nhìn nàng phong nhã thướt tha y được, ngạo thị thiên hạ!*****Hắn là Nhiếp Chính vương tuổi còn trẻ, quyền cao chức trọng, thế gian tương truyền: hắn yêu mỹ tuyệt sắc, mặt lạnh như hoa sen, tâm như rắn rết, giết người như ngóe, xuống tay xương trắng thành núi. . . . .Mãi đến khi gặp nàng —— Truyện hot mới thực sự gây chú ý khi nhu tình trọn đời đều giao hết cho nàng. Hắn làm rối loạn kế hoạch của nàng, xông vào khuê phòng nàng, phá hỏng danh tiếng của nàng, quấy rầy nàng chưa đủ, hắn còn phải cưới nàng vào trong ngực, cả đời phá hoại nàng. Chạy trốn, gây họa, hạ độc, nàng thế cả đời này phải chạy ra khỏi ma trảo của hắn. Bắt nàng, lừa dối nàng, ăn nàng, hắn vững nàng để nàng dưới năm ngón tay!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Edit: vinhanthegioi

Đại Lịch Quốc, phủ thừa tướng.

Trong phòng củi, Mộc Thất mơ màng mở hai mắt ra, đuôi chuột đang gặm bánh bao đã lạnh bên chân ra, thử động dậy thân thể, hai tay, hai chân nàng bị trói buộc bằng dây thừng, cả người không còn chút sức lực nào lại không thể thốt ra tiếng. . . . .

Cuối cùng Mộc Thất cũng đón nhận việc nàng xuyên qua trở thành một nữ tử tay không trói gà không chặt, con dòng chính thống của phủ Thừa Tướng, chỉ là bây giờ xem tình trạng này, nàng có thể còn sống ra ngoài hay không vẫn còn chưa biết.

Cửa phòng mở ra kêu ken két, một nữ tử dung mạo xinh đẹp váy màu vàng nhạt thêu bách điệp, mang theo nầy nha hoàn đi tới, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt liếc nhìn Mộc Thất.

Một tay nàng che miệng và mũi, vẻ mặt ghét bỏ phân phó nha hoàn: "Mang nàng ta đi, không cần cố kỵ thân phận, bây giờ nàng ta chỉ là một người câm, sẽ không nháo loạn ra trò trống gì!"

"Vâng, nhị tiểu thư." Nhóm nha hoàn cúi trói cho Mộc Thất, thô bạo kéo nàng đi ra khỏi phòng chứa củi.

Mộc Thất hừ lạnh một tiếng, địa vị thấp kém, đến hạ nhân cũng có thể khi dễ, đây là vận mệnh của nàng sao? Nhưng nàng sẽ không thừa nhận số mệnh!

Ánh mắt sắc bén của nàng rơi trên người Mộc Nguyệt Tinh một thân hoa lệ, tưởng muốn hãm hại nàng, mượn cơ hội diệt trừ nàng đúng không? Muốn hại quý y Mộc Thất nàng, nàng ngược lại muốn nhìn xem hươu chết về tay ai đấy!

Phù phù!

Mộc Thất bị đá trên nền đá trong từ đường, toàn thân bị dây trói xé rách miệng vết thương, máu tươi nhuộm đỏ cả nền đất, nàng cố nén đau xót, trên mặt không lộ ra nửa điểm thống khổ.

"Nguyệt Lương, ngươi có biết tội của ngươi không?" Mộc Tường quốc đứng trước toàn bộ mọi người trong phủ lạnh lùng nói.

Mộc Thất nắm chặt tay ngồi dậy, tra hỏi nàng biết tội hay không? Lúc này, chủ nhân của thân thể xui xẻo này bị kẻ nẫu cùng muội muội liên thủ hãm hại có quan hệ bất chính với một nam tử, cổ họng lại bị độc đâm, trước bị đánh bằng roi, sau đó nhốt tại phòng chứa củi một ngày một đêm..

Bây giờ nàng rất mệt mỏi, vừa không có sức lại vừa không thể nói chuyện, đây rõ ràng là bức nàng nhận tội! Nàng còn có cơ hội phản bác sao?

"Tướng gia, Nguyệt Lương nàng phản bội lại hôn ước với Tề vương, cùng nam tử y sam không chính tề ở chung một phòng, bị thiếp thân cùng nha hoàn bắt gặp, bằng chứng rõ ràng, việc này làm dơ bản danh dự tổ tiên Mộc gia, theo lý nên buộc nàng vào đá chìm xuống hồ, chiêu cáo thiên hạ!" Đại phu nhân Vân Hồng Mai liếc nhìn Mộc Thất, hung hăng gầm từng tiếng.

Vân Hồng Mai ngầm mừng thầm, trừ bỏ cái đinh trong mắt là Mộc Nguyệt Lương, thì con gái nàng mới có thể gả cho Tề vương làm phi, toàn bộ phủ thừa tướng cũng thuộc về các nàng.

Mộc Thất không nói gì, hồi tưởng lại ký ức của thân thể này, sau khi uống bát canh của đại phu nhân thì nàng hôn mê, lúc tỉnh dậy đã thấy cùng một nam nhân xa lạ nằm ở trên giường, mà đại phu nhân lại vừa khéo mang theo nha hoàn đi qua, đây không phải giá họa thì là cái gì?

"Cha, hôm nay chuyện của đại tỷ đã muốn truyền khắp kinh thành, thể diện của phủ thừa tướng chúng ta đã mất sạch! Những lời đồn đại khó mà nghe lọt tai, từ nay về sau con và nhị tỷ khó có thể gả đi!" Tam tiểu thư Mộc Nguyệt Ninh che ống tay áo vừa khóc vừa nói.

"Việc này bản tướng tự sẽ cho mọi người một công đạo, Nguyệt Lương, niệm tình ngươi là con gái lớn nhất của bản tướng, bản tướng có thể miễn ngươi tội chết." Mộc tướng quốc lạnh lùng nói với Mộc Thất đang quỳ trên nền đất lạnh.

Mộc Thất nhìn người nam nhân được gọi là phụ thân đang đứng trước mặt, nàng nhìn trong mắt hắn không có một chút thương yêu cùng quan tâm chăm sóc.

Nếu hắn thật sự quan tâm đến tình nghĩa với mẫu thân, như thế nào mẫu thân vừa qua đời bảy ngày đã để Vân Hồng Mai tiến vào phủ! Nếu như hắn thật sự quan tâm đến mẫu thân, như thế nào mười năm qua cuộc sống của nàng ngay đến cả hạ nhân cũng không bằng!

Khóe miệng Mộc Thất lạnh lùng nhếch lên, uống cho nàng tài hoa hơn người thế nhưng lại suy bại tại phủ thừa tướng thối nát này!

"Nguyệt Lương thế nhưng lại làm ra chuyện đòi phong bại tục, bản tướng tha cho nàng một mạng. Chỉ có điều, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha, hiện tại sai người đưa nàng vào ôn dịch cốc, sinh tử do trời, từ nay về sau nàng cùng phủ thừa tướng không còn nửa phần quan hệ!" Mộc tướng quốc phất tay áo xoay người không thèm nhìn Mộc Thất lần nào, bỏ lại một câu: "Chấp hành ngay lập tức, chiêu cáo thể nhân!"

"Vâng, việc này lão gia không cần phí tâm." Trên mặt đại phu nhân đầy ý cười, nói.

Mộc Tướng quốc đi rồi, đại phu nhân đặc ý phân phó: "Quản gia, lập tức cho người đưa nàng đến ngoại ô ôn dịch cốc, tẩy trừ nơi này sạch sẽ, thiêu đốt toàn bộ đồ dùng của nàng, bản phu nhân nhìn đến là thấy xui xẻo."

"Vâng, thưa phu nhân." Quản gia dẫn theo hai gia đinh thô lỗ mang Mộc Thất đứng lên, cắt dây thừng trên người nàng, không hề có kỵ đến vết thương trên người nàng.

"Đợi chút, ta còn có chuyện muốn nói cùng với nàng." Mộc Nguyệt Tinh nói.

Nàng ta tiến lên, dùng tay nâng cằm Mộc Thất cười nói: "Đại tỷ, đây chính là lần cuối cùng ta gọi ngươi là đại tỷ. Nghĩ đến tình nghĩa tỷ muội giữa ta và ngươi, ta liền nhắc nhở ngươi một câu, cốc ôn dịch kia bệnh sốt rét lan tràn khắp nơi, người đi vào cũng không có còn sống sót mà đi ra, không biết ngươi có phúc có thể còn sống quá một kiếp này không?"

Tiếng cười chói tai của Mộc Nguyệt vang dội bên tai Mộc Thất, thế nhưng Mộc Thất không có một chút khí lực nào, bằng không nàng đã cắn đứt tay của nàng ta.

"Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta, muốn trách thì trách chính ngươi, Tề vương điện hạ cầu hôn Tướng phủ, muốn lấy đích nữ là ngươi, lòng của ta hướng về Tề vương điện hạ nhiều năm như vậy, ngươi cũng biết ngươi là trở ngại kế hoạch gả cho Tề vương của ta! Chỉ có ta mới xứng đáng trở thành Tề vương phi mà thôi, mà ngươi chỉ có một con đường chết! Hiện giờ Tề vương phủ đã muốn từ bỏ hôn ước, Mộc Nguyệt Lương, ngươi lấy gì để tranh đoạt hẳn với ta?" Mộc Nguyệt Tinh hả hê cười nói.

Mộc Thất chậm rãi nâng tay lên, khóe miệng thoáng hiện chút ý cười, thừa dịp Mộc Nguyệt Tinh cười, nàng vận đủ khí lực, rất nhanh mở miệng của nàng ta, cầm vật trong tay nhét vào trong miệng nàng, vừa nhẹ nhàng điểm yết hầu của nàng ta một cái, bắt buộc nàng ta nuốt xuống.

Mộc Nguyệt Tinh chỉ cảm thấy cổ họng hơi ngứa, như là nuốt phải một vật còn sống vào.

Nàng ta che miệng hoảng hốt hỏi: "Mộc Nguyệt Lương, ngươi cho ta ăn cái gì vậy?"

Mộc Thất dùng khẩu hình nói cho nàng ta: con gián.

"A..." Sắc mặt Mộc Nguyệt Tinh trở nên trắng bệch, phát ra một tiếng hét chói tai, hai mắt khê đảo, rồi ngất đi.

"Nhị tiểu thư, nhị tiểu thư!" Nhóm nha hoàn thấy thế vội vã chạy tới.

"Mùi vị của con gián không tệ chứ?" Mộc Thất cười chế giễu nói.

Mộc Thất đẩy đám nha hoàn gia đinh ra, không cần bọn họ nâng, nàng không hề quay đầu bước ra khỏi Tướng phủ, bước lên xe ngựa đi ôn dịch cốc.

Con gián này coi như lễ gặp mặt nho nhỏ, lúc gặp lại sẽ là lúc nàng hoàn trả lại cho những người này gấp trăm lần những khuất nhục mà ngày hôm nay nàng đã gánh chịu!

Mộc Thất liếc nhìn Tướng phủ to lớn, khóe miệng gọi lên một chút cười lạnh, không biết một phen hỏa thiêu nơi này, sẽ có cảnh tượng gì đây?

Đi đến ngoại ô, đường xá cực kỳ xóc nảy, Mộc Thất từ trong lồng ngực lấy ra một viên dược hoàn nuốt vào, vừa dùng vài viên dược hoàn bóp nát thoa lên miệng vết thương, xử lý một cách đơn giản.

Nàng cùng Thập Lục xuyên qua đến hai ngàn năm trước Đại lịch Quốc với mục đích là thay sư phụ tìm người giết sư mẫu báo thù rửa hận, sư phụ cho bọn hắn đầu mối duy nhất đó là kẻ thù của bọn họ trên người có ấn ký của thị tộc Anh Hoa.

Năm đó, sư phụ lấy được tín vật Không Động Đình mở ra không gian đi đến hai nghìn năm sau, thu dưỡng nàng cùng Thập Thất, dạy nàng y thuật, dạy Thập Thất võ công, có ơn dưỡng dục.

Nguyện vọng duy nhất của sư phụ nàng nhất định phải hoàn thành!

Chỉ có điều hiện tại không biết Thập Lục đang ở phương nào, an nguy không biết, nàng nhất định phải nhanh chóng tìm được hắn...

*****

Không biết qua bao lâu, Mộc Thất cảm giác được mình bị người ta ném xuống bên đường, những người đó vội vã rời đi, chỉ để lại một mình nàng ở lại, khắp nơi đều là thi cốt.

Kiếp trước nàng được người đời gọi là quý thủ độc y, đối với người chết không hề thấy đáng sợ chút nào, thế nhưng những thi thể này toàn thân phát ra màu vàng, môi ứ máu, rõ ràng là triệu chứng vàng da của bệnh sốt rét!

Trong ôn dịch cốc, dịch sốt rét lan tràn khắp nơi, bệnh này có thể làm cho người phát sốt liên tục có thể dẫn tới tử vong, quá trình cực kỳ thống khổ, thế nhưng bệnh này lây nhiễm rất nhanh, ở cổ đại hoàn toàn không thể chữa khỏi, chỉ có thể áp dụng biện pháp cách ly.

Chỉ có điều bệnh sốt rét cũng không phải là khó chữa, chỉ cần có thể tìm được cây thanh hao tươi, nàng liền có thể dùng Không Động đình luyện ra giải được.

Muốn theo quân đội trấn giữ ôn dịch cốc đi ra ngoài, nhất định phải làm cho toàn bộ những người còn sống thoát khỏi nguy hiểm, chẳng qua là ở cổ đại bệnh sốt rét có khả năng biến chứng, hiện nay nàng nhất định phải tra xét tình huống ở trong cốc, tìm ra phương thuốc phù hợp.

Mộc Thất mở hai kiện quần áo cũ ra, trùm hết lên người chỉ chừa hai tay, làm thành bộ y phục cách ly, lại tìm đá vôi, đập bể nát rắc lên trên thi thể, còn lại thì bôi lên người.

Chuẩn bị tốt tất cả, nàng mới đi về phía trong thôn.

"Quan phủ lại phái người đến đây! Giết hắn đi!"

Mộc Thất đi được vài bước, đã bị một nhóm người nổi dậy vây quanh, bọn họ người nào người nấy sắc mặt vàng vọt, là triệu chứng bị nhiễm bệnh, đều cầm lưỡi hái, cuốc trong tay đông loạt tề chỉ về phía nàng.

Nàng cảm thấy cả người không được tốt lắm.

"Xem người này ăn mặc quái dị, lại vụng trộm tiến vào trong cốc, nhất định là quan phủ phái tới giết chúng ta giết khẩu!" Một nam nhân hô lên.

Mộc Thất muốn mở miệng nói chuyện, nhưng trước kia ăn hóa độc tán phát huy dược lực, bây giờ nàng là một người câm!

"Giết quái nhân kia! Giết hắn đi!" Một thôn dân khác cũng hô lên theo.

Mộc Thất bóp nát viên đan dược trong tay, dược này có thể làm cho những người này ngủ say nửa canh giờ, đủ để nàng tìm một chỗ chữa trị lại chỗ họ.

Nhưng thân thể Mộc Thất suy yếu, ra tay hơi chậm một chút, chưa kịp vẩy dược ra, phía sau bả vai của nàng bị đánh một gậy, liền bất tỉnh nhân sự....

Lúc Mộc Thất tỉnh lại thì phát hiện mình bị trói nằm dưới đất, cũng may áo trùm của nàng vẫn còn, miễn cho nàng khỏi bị nhiễm bệnh.

Đáy lòng nàng thầm bi ai, không cần xui xẻo như vậy nha! Nàng đường đường là Quý y Mộc Thất xuyên đến cổ đại, nội trong một ngày bị người ta dùng móng heo trói lại hai lần, trừ nàng ra thì còn có ai!

"Người là ai? Dám cả gan tiến vào ôn dịch cốc, đến tận cùng là có mục đích gì?" Lão tử cầm đầu tóc hoa râu chậm rãi nói.

Già trẻ lớn bé trong thôn đánh giá người quái dị trước mặt này, cả người bị phủ kín, không khỏi sinh lòng sợ hãi.

"Ta..." Mộc Thất kinh hãi phát hiện nàng có thể nói chuyện được!

"Ta và các ngươi đồng bệnh tương liên, cũng là bị người ta đẩy đến nơi đây, các ngươi hãy nghe ta nói, bệnh sốt rét cũng không phải là không có thuốc chữa, chỉ cần các ngươi làm theo lời ta nói, ta có thể chữa khỏi bệnh cho các ngươi, cam đoan các ngươi sẽ bình an đi ra khỏi cốc ôn dịch!" Mộc Thất ngồi dậy nói.

Nói ra một phen, thôn dân đều choáng váng tại chỗ.

"Ta không tin! Triều đình giam cầm chúng ta trong này tự sinh tự diệt, vì sao ngươi lại có lòng tốt giúp chúng ta?" Một thôn dân khó hiểu hỏi.

"Hiện giờ trừ bỏ tin tưởng ta, các ngươi còn có lựa chọn nào khác sao?" Mộc Thất lạnh lùng nói, "Hiện tại cõi trời cho ta, không chừng các ngươi còn có

một cơ hội sống, nói cách khác..."

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ôn Dịch Cốc

Edit: Chúc Hoà Huyền U

"Bây giờ, các người trừ lựa chọn tin tưởng ta, thì còn có lựa chọn khác sao?" Mộc Thất lạnh lùng nói, "Bây giờ còi dây cho ta, không chừng các người còn có một cơ hội sống sót, nếu không, hậu quả của các người chính là bị những quan binh đó vứt xác ở trên bãi tha ma!"

Lời của Mộc Thất vừa ra khỏi miệng, xung quanh lâm vào trạng thái yên tĩnh hoàn toàn, trong không khí tràn ngập mùi máu, giờ nào khắc nào cũng đang nhắc nhở bọn họ tử vong đang tiến tới gần.

"Ta không phải người của quan phủ, trang phục kỳ lạ trên người ta là y phục cách ly đơn giản mà ta làm. Tên của ta là Mộc Thất, nếu là người cùng lưu lạc thiên nhai, chỉ có mọi người thoát khỏi dịch bệnh sốt rét nguy hiểm, mới có thể đi ra khỏi Ôn Dịch Cốc, ta giúp các người cũng là vì đề cho chính ta chạy ra khỏi nơi này, các người còn có nghi ngờ gì, cứ mở miệng." Mộc Thất nói tiếp.

Mọi người không nói gì, vị thôn trưởng đứng đầu mở miệng nói: "Hãy đi mở trời cho Mộc cô nương!"

Hai người thôn dân tiến lên cởi sợi dây trói tay chân Mộc Thất, Mộc Thất vuốt vuốt cổ tay rồi đứng lên.

"Tỷ tỷ, tỷ thật có thể cứu chúng ta ra khỏi Ôn Dịch Cốc sao? Đề tên là Tiểu Thôn, nếu như tỷ có thể đã cứu thôn của đệ, đệ. . . . . Đệ liền cho tỷ tất cả tiền mừng tuổi trong ống tiền xu của đệ!" Một tiểu nam hài nắm được mép váy của Mộc Thất nói, xem từ sắc mặt hơi vàng của hắn, chỉ là cường độ lây bệnh sốt rét thấp.

"Đệ yên tâm, tỷ sẽ trị lành bệnh cho mọi người, tiền mừng tuổi của đệ thì đệ cứ giữ, tỷ không cần." Mộc Thất sờ đầu của Tiểu Thôn mà nói, "Bệnh sốt rét truyền bá rất mạnh, mà trong cốc lại có nhiều chỗ ẩm u ẩm ướt, giúp bệnh sốt rét tàn sát bừa bãi phát triển đi lên, cho nên cách ly cùng trừ độc mới là chuyện hàng đầu mà chúng nên làm"

Lời của Mộc Thất nói trúng ngay ý định của thôn dân, mọi người đối với nàng cũng dần dần buông xuống đề phòng.

"Mộc cô nương, xem ra là chúng ta trách lầm cô nương, chúng ta nhìn thấy cô không hề giống bách tính bình thường, làm sao lại bị người ta mang tới Ôn Dịch Cốc này?" Thôn trưởng ho khan vài tiếng nói.

"Chuyện này nói ra thì rất dài dòng, về sau, khi mọi người còn sống và cùng đi ra ngoài ta sẽ nói cho các người biết, bây giờ việc cấp bách là hóa giải bệnh tình, phương pháp của ta cần mọi người phối hợp mới được." Mộc Thất chỉnh lại mặt nạ trên mặt mình mà nói.

"Đoàn người chúng ta đều nghe theo Mộc cô nương." Thôn trưởng dẫn đầu nói, những thôn dân khác cũng tin tưởng Mộc Thất, đồng ý nghe chỉ huy của nàng.

"Được, nam tử có bệnh chứng nhẹ ở trong thôn đi vào sơn cốc khai thác đá hồi thạch với ta, làm thành bột vôi, tới nay rắc vào bãi tha ma, thừa dịp tình hình vào ban đêm mà chôn thi thể, số bột vôi còn dư lại để trừ độc trên đường phố và những gia hộ khác, người già, d/d/Tq;d phụ nữ và tiểu hài tử ở lại đây lấy chăn và dùng cụ hàng ngày ra đun nước sôi, dùng dấm chua đun nóng để trừ độc phòng ở, nhớ lấy không thể bỏ qua tất cả các góc. Đợi thu dọn xong chỗ ở, mọi người hãy tách riêng ra tùy theo bệnh nặng hay nhẹ để tiếp nhận trị liệu. . . . ." Mộc Thất trình bày đầu vào đây.

Kiếp trước, nàng tiếp xúc qua khu cách ly của bệnh truyền nhiễm không ít lần, đối với những bước dùng để trừ độc, ngăn chặn bệnh truyền nhiễm phát triển cũng không mấy xa lạ, đáng tiếc là thiết bị ở cổ đại lại lạc hậu, chỉ có thể lên núi khai thác vôi dùng để trừ độc.

Đột nhiên, thôn trưởng cùng hai lão nhân có tuổi tác lớn hơn tẻ xuống.

"Gia gia, người làm sao vậy!" Tiểu Thôn kinh hoàng bỏ nhào về phía thôn trưởng, lại bị Mộc Thất ngăn lại.

"Tiểu Thôn, triệu chứng đó của gia gia đệ là triệu chứng phát bệnh, vì an toàn của mọi người, bọn họ phải bị đưa đi cách ly, Mộc tỷ tỷ sẽ chữa trị cho gia gia của đệ, cho nên hiện tại, đệ hãy như một nam tử hán mà tĩnh táo lại đi, đấu tranh với dịch bệnh, mà không phải đứng ở chỗ này khóc nhè." Mộc Thất khuyên nhủ.

Tiểu Thôn lau sạch nước mắt trên khuôn mặt, đối với Mộc Thất hăng hái gật đầu nói: "Tiểu Thôn không khóc, Tiểu Thôn muốn đi sơn cốc khai thác đá cùng thúc thúc và bá bá!"

"Tốt, tỷ dẫn đệ đi." Mộc Thất cho Tiểu Thôn một ánh mắt khích lệ, phân phó mấy thôn dân mang ba người đó vào trong nhà nghỉ ngơi.

Bệnh tình của ba lão nhân này đã từ sốt cao phát triển đến thân thể hư hàn, hiện nay không có cây ngải bụi, trước tiên, Mộc Thất làm Giải Độc Tán cùng nước cho bọn hắn uống vào, áp chế lại bệnh tình.

Cũng may, trên người của Mộc Thất có Không Động đỉnh mà sư phụ cho nàng, còn mang theo một vài viên thuốc dùng khi khẩn cấp tới đây. Không Động đỉnh là bảo vật dùng để chế thuốc, nàng đặt bảo vật đó ở trong không gian tùy thân, chỉ cần tìm được cây ngải bụi làm dẫn, là nàng đã có thể dùng nó để luyện ra loại thuốc tốt để đối kháng bệnh với sốt rét.

**

Quá giờ Ngọ, Mộc Thất dẫn theo một đội người vác cuốc đi đến sơn cốc đào đá vôi, lại phái người vận chuyển đá vôi đến trong thôn để chế tạo thành bột vôi, vẩy vào tất cả chỗ nào có người đi.

Ở bên kia, những phụ nữ và tiểu hài tử có bệnh tình không nghiêm trọng ở trong sân xếp lò bếp lên, bát tô ở trên kệ, bỏ y phục, bát đũa và những đồ dùng vào nước sôi để trừ độc.

Dấm của các gia hộ cũng bị lấy ra bỏ vào trong nước được đun sôi, tạt vào trong nhà và ngoài nhà, cũng mở cửa sổ thông gió ra.

Kể từ khi Mộc Thất đồng ý vì mọi người chữa khỏi bệnh sốt rét, bệnh dịch trong cốc, thôn dân làm việc cũng có tinh thần hơn. Cái Ôn Dịch Cốc này vốn là nơi bị hơi thở từ vòng bao phủ liền trong nháy mắt rực rỡ hẳn lên, đường phố sạch sẽ.

Thôn dân trong Ôn Dịch Cốc đều là những người bị quan binh mang tới cách ly, vốn định chờ đợi cái chết ở nơi này hoang sơn dã lĩnh này, không ngờ biện pháp này của Mộc Thất vừa nói ra, trong lòng của mọi người đều đã có hi vọng, tràn đầy nhiệt tình.

Gần đây, không ít thôn dân bị bệnh nặng đều không được chữa trị đã bỏ mình, sự đề phòng của quan binh canh giữ cũng dần dần buông lỏng, tóm lại những người nửa sống nửa chết này cũng không thể trốn được đi đâu.

Điều này đối với các thôn dân mà nói, chính là một cơ hội rất tốt để bắt tay vào chôn lấp bãi tha ma, đội bọn họ chôn hài cốt xong, quan binh sẽ không bắt được nhược điểm, cũng sẽ không truy cứu cái gì.

Khai thác đủ vôi rồi, Mộc Thất trở lại tìm đến phòng tắm nước nóng đang lúc sạch sẽ, bôi thuốc bị thương lên vết thương bị roi vẩy kết lại ở trên người.

Những vết thương nhìn thấy mà hoàng gia đang nhắc nhở nàng, sau khi ra khỏi Ôn Dịch Cốc, phủ Thừa Tướng còn có một bút nợ cũ chờ nàng tính toán.
.....

Ngay sau đó thời gian cấp bách, Mộc Thất để cho các phụ nữ trong thôn tìm đến vôi vóc, sau khi dùng nước sôi trừ độc thì họ cho khô, nàng tự mình làm mấy bộ y phục cách ly, bao bọc kín lại tay chân và phần da thịt lộ ra ở trên người, mặc dù y phục cách ly này mặc lên có chút nóng nực, nhưng mà vì điều kiện trước mắt chỉ có thể nên đành như vậy thôi.

Sau khi trời tối, ăn xong cơm tối, Mộc Thất cùng mấy thôn dân mặc y phục cách ly cầm xẻng đi tới bãi tha ma.

Mộc Thất nhờ vào thân thể vừa nhỏ nhắn lại linh xảo mà lên vào trạm gác gần đây của quan binh, dùng * tán để làm cho binh lính gác đêm mê đảo, lại rắc một số lượng lớn * tán vào trong doanh trướng.

Sau khi xác nhận những binh lính này cho dù bên ngoài có sét đánh cũng sẽ không tỉnh giấc, Mộc Thất cùng các thôn dân bắt đầu chôn lấp hài cốt trên bãi tha ma.

Không ít những hài cốt này là thân nhân của các thôn dân trong Ôn Dịch Cốc, Mộc Thất dùng rất nhiều thời gian mới được mọi người đồng ý mai táng những hài cốt này ở tha hương dị xứ. (đất khách quê người)

Người chết đã qua đời, người sống mạnh khỏe, đó mới là niềm an ủi lớn nhất cho người chết.

Sau khi mọi người đã chôn hài cốt ở bãi tha ma, trời đã mờ sáng.

Mộc Thất đợi mọi người trở lại chỗ ở, lại nhận được một tin tức không thể vui vẻ nổi —— lại có mười mấy người phát bệnh sốt rét, đa số là vào giai đoạn sốt cao, có thể có mấy người yếu ớt nhiều bệnh đã khó thở, đoán chừng sắp không chịu nổi rồi!

Mộc Thất cả đêm chưa hề ngủ, nhưng mà hiện tại nàng không có thời gian để nghỉ ngơi, việc cấp bách là phải tìm được cây ngải bụi để chế thuốc cứu người!

"Gần Ôn Dịch Cốc có nơi nào mà cây cỏ tươi tốt không?" Mộc Thất hỏi thăm các thôn dân.

"Trên ngọn núi ở phía tây cũng có một nơi, nhưng nơi đó có vách núi cao chót vót, hơn nữa lại âm u ẩm ướt, có nhiều côn trùng và xà, cho tới bây giờ cũng chưa có người nào dám đến gần, Mộc cô nương muốn hái được liệu gì, không bằng hãy để cho chúng ta đi hái đi!" Một thôn dân mở miệng nói.

"Một mình ta đi là được rồi, chuẩn bị cho ta lưỡi hái cùng dây thừng, ta nhất định có thể tìm được dược liệu trở về để chữa khỏi bệnh cho mọi người." Trong ánh mắt của Mộc Thất tràn đầy quyết tâm.

Nơi có nhiều vật độc chính là nơi có thảo dược tươi tốt, những người trong cốc đều mang bệnh, thân là thầy thuốc, nàng phải tự mình lên núi hái cây ngải

bụi!

"Mộc tỳ tỳ, đây là phù bình an mà lúc nương còn sống đưa cho đệ, tỳ cảm nó nhất định có thể bảo vệ bình an, chúng ta chờ tỳ trở lại." Tiểu Thôn đeo phù bình an lên bên hông của Mộc Thất.

Mộc Thất vỗ nhẹ đầu của Tiểu Thôn, nói: "Cám ơn đệ, Tiểu Thôn, đệ phải chăm sóc cho gia gia thật tốt, phải làm nam tử hán."

Tiểu Thôn dùng sức gật đầu một cái.

Trong ánh mắt chờ đợi của các thôn dân, Mộc Thất mang theo cái sọt, xách theo lưới hái và dây thừng đi tới phía tây của Ôn Dịch Cốc. . . . .

Bạn đang đọc truyện *YPhi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Chôn Tuyệt Đản Hoa

Edit: Chúc Hoà Huyền U

Vách núi cao chót vót, cũng may khoảng cách độ cao từ dưới chân Mộc Thất đến giữa sườn núi chỉ có hai trượng, leo lên đó đối với nàng mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì.

Nơi đó uồn ướt âm u, thật thích hợp cho thảo dược sinh trưởng, Mộc Thất tin tưởng, chỉ cần trèo lên phía trên, lại dọc theo sườn núi mà tìm kiếm cẩn thận, nàng nhất định có thể tìm được cây ngải bụi, một dược liệu không thể thiếu trong việc trị bệnh sốt rét.

Nếu mà không tìm được, nàng sẽ phóng ra tín hiệu đạn để gọi Thập Lục tới trợ giúp, tiểu tử kia kể từ lúc được xuyên qua thì tung tích đã không thấy tăm hơi, để nàng ở nơi hoang sơn dã lĩnh này, nàng đã không nói gì, không chừng hắn đã lêu lổng ở chỗ nào đó rồi!

Mộc Thất trói phần dây thừng đằng trước vào một tảng đá, nàng quay sợi dây thừng trong tay mấy vòng rồi ném lên trên.

Tảng đá bị dây thừng quấn vào trên cây khô ở giữa vách núi run mấy vòng, Mộc Thất quán đầu còn lại của dây thừng bên hông mình, lưng đeo cái sọt, chân đạp vách núi, leo thẳng lên vách núi.

Ở hiện đại, Mộc Thất từng tiếp nhận qua huấn luyện vô cùng nghiêm khắc, đã từng cùng Thập Lục leo tường, qua biển, rút ra mấy ngàn mét của núi tuyết, hôm nay leo lên vách núi này tất nhiên là dễ dàng và linh hoạt.

Đột nhiên, Mộc Thất cảm thấy dây thừng trong tay hình như nói lỏng một chút, một đàn tiếng kéo kệt kỳ quái vang lên xen lẫn mảnh vụn của sợi dây từ trên đỉnh đầu rơi xuống, chẳng lẽ sợi dây này muốn đứt?

Nàng nhanh chóng phản ứng lại, bước ba và hai bước để bò lên sườn núi, một khắc kia, lúc nàng đang leo lên sườn núi, vì không chịu nổi sức nặng nên dây thừng đứt ra rồi!

Có thể thấy được, nếu nàng bước một bước kia trễ hơn một chút mà nói, hậu quả khó mà lường được!

Một bóng dáng trắng như tuyết từ trước mắt nàng thoáng qua, giống như là một con thú nhỏ kéo cái đuôi to, nhưng kia cũng chỉ là hình ảnh trong nháy mắt, chẳng lẽ là ảo giác của nàng?

Mộc Thất lấy ra lưới hái từ trong cái sọt của nàng, chặt đám cỏ cao gần nửa người ở phía trước, mở ra một con đường .

Trên đường, nàng vừa đi tìm cây ngải bụi, lại cẩn thận phân biệt mùi của các loại cây cỏ, chột, nàng cảm thấy được đau đón từ trên đùi truyền đến, bấp chân chột co rút lại.

Mộc Thất bỏ lưới hái xuống, ngồi lên trên một tảng đá, kéo ống quần buộc chặt bó chặt lấy chân lên, lại phát hiện trên da ở vùng bắp đùi phía bên phải có một chỗ có vết xà cần!

Mộc Thất hít vào một hơi, xem ra căn nàng nhất định là rắn độc, hôm nay xung quanh vết thương nổi lên tím bầm, nàng cũng bắt đầu đầu choáng váng hoa mắt, đây rõ ràng là triệu chứng trúng độc!

Nàng hít sâu một hơi, lấy chủy thủ mà nàng mang theo bên người gạch một hình chữ thập ở miệng vết thương, dùng sức nặn ra máu độc màu đen.

Mặc dù xử lý kịp thời, nhưng vẫn là có một ít độc tố đi vào cơ thể, trong đầu Mộc Thất là một hồi choáng váng, cánh tay run rẩy dùng sức chống đỡ cơ thể phát run, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Lúc này, một bóng dáng trắng như tuyết từ trong bụi cỏ chui ra, chắc là một con chồn tuyết toàn thân trắng như tuyết, chỉ có một nhúm lông màu vàng hiện lên ở giữa lông mày!

Trong đôi mắt đen nhánh của con chồn tuyết tràn đầy cảnh giác, nó đi mấy bước ngửi vài lần, cái mũi nhỏ đi tới đuôi phải đang bị thương của Mộc Thất, liếm liếm vết thương của nàng.

Nhìn dáng dấp của tên gia hỏa này cũng không ác ý, Mộc Thất miễn cưỡng ngồi dậy, nhìn thấy nó đang nằm ở trên đuôi của nàng, liếm máu độc trên vết thương.

Mộc Thất nghi ngờ vô cùng, khẩu vị của tiểu gia hỏa này vô cùng đặc biệt, chẳng lẽ nó bị mùi máu độc hấp dẫn tới đây?

Trong lúc nàng trầm tư, đột nhiên, một con đau nhức kịch liệt từ trên đùi truyền đến, con chồn tuyết này lại cắn một cái ở trên vết thương của nàng!

Mộc Thất nhắc chân định hất nó ra, nhưng nó tựa như một khối kẹo cao su tự đắc dính vào trên đuôi của nàng, quả là vứt cũng không xong.

"Đi xuống!" Mộc Thất giận giữ mà hét lên.

Trên mặt con chồn tuyết tràn đầy ủy khuất hừ mấy tiếng, chậm rãi buông lỏng miệng ra, nó đứng ở đó vẫn chưa thỏa mãn mà liếm móng vuốt.

Mộc Thất lại ngạc nhiên phát hiện, bây giờ tứ chi của nàng không khỏi hoạt động được như bình thường, ngay cả miệng d/d'!;q;d vết thương trên đùi cũng đã khôi phục lại thành màu da bình thường, thì ra là nước miếng của con chồn tuyết này có khả năng giải độc!

Mộc Thất lấy Giải Độc Tán và vải đã được khử trùng trong sọt để băng bó qua loa lại vết thương, nhặt lại lưỡi hái rồi đứng dậy tiếp tục tìm kiếm cây ngải bụi.

Con chồn tuyết dùng răng kéo lấy vạt áo của nàng, kêu lên vài tiếng buồn bã.

"Thế nào, ngươi có muốn đi theo ta không?" Mộc Thất quay đầu nhìn ánh mắt mong lung của tiểu bắt điểm.

"Ngao. . . . ." Con chồn tuyết gật đầu một cái.

"Thân nhân của ngươi không ở nơi này sao?" Mộc Thất hỏi.

"Ngao. . . . ." Con chồn tuyết liếm đuôi phải của Mộc Thất.

Khỏe miệng của Mộc Thất giật giật, tình cảm của người này là uống máu của nàng! Bất quá là xem trên phần nó có công hiệu giải độc. . . . .

"Được, ta có thể dẫn ngươi đi, chỉ là ngươi phải nghe theo lời của ta, còn nữa, không cho phép thừa dịp ta không chú ý mà cắn ta!" Mộc Thất nói.

Con chồn tuyết mừng rỡ, vút một cái nhảy vào cái sọt sau lưng Mộc Thất dùng cái đuôi lông lá cọ nhột cái cổ thẳng phía sau của nàng.

"Ta xét ở phần ngươi đã cứu ta, ta lấy cho ngươi một cái tên." Mộc Thất vừa đi vừa nói chuyện.

Lần đầu tiên nhìn thấy thân hình nhỏ nhắn nhưng mập tròn của nó, một nhúm lông nổi bật giữa lông mày nó giống như là một con gà mới nở ra từ trứng.

"Thế gọi ngươi là Đan Hoa đi." Mặt mày của Mộc Thất cong cong nói.

"Ngao. . . . ." Trứng Hoa ở trong cái sọt phát ra một hồi tiếng hừ lạnh, giống như là vừa trút giận vừa hồi đáp.

**

Đan Hoa là một con chồn tuyết có linh khí, sống trong sơn cốc đã lâu, nhờ nó chỉ đường, Mộc Thất rất nhanh liền tìm đến một tảng lớn cây ngải bụi.

Trước mắt, việc cấp bách nhất là cứu trị các thôn dân trong Ôn Dịch Cốc, nàng vội vàng cắt cây ngải bụi bỏ vào trong sọt cho đến khi đầy, sau đó nàng cùng Trứng Hoa vội vã chạy về cốc.

Những người bị bệnh sốt rét đều bị giam lại ở đáy cốc, ngộ nhờ bị quan binh tuần tra phát hiện nàng ở chỗ này, như vậy có thể gặp phiền toái!

"Thất tỷ!" Từng tiếng gọi to từ phía sau truyền đến.

"Thập Lục. . . . ." Mộc Thất quay đầu lại thì nhìn thấy Thập Lục mà nàng đã nhiều lần nhắc đi nhắc lại, vị tiểu đệ Thập Lục từ nhỏ lớn lên cùng nàng, cùng với nàng xuyên tới Đại Lịch!

"Thất tỷ, đệ rốt cuộc tìm được tỷ! Chức năng định vị của đệ lại mất hiệu lực, suýt nữa là không còn có thể gặp lại tỷ! Tỷ đã đi đâu trong thời gian dài như vậy?" Thập Lục nức nở nói.

Mộc Thất đưa tay ngăn nước mũi với nước mắt của nam hài, thở dài nói: "Nói ra thì rất dài dòng, đệ mau chuẩn bị một bộ y phục cách ly đi, rồi tới đáy cốc tìm ta. Thôn dân dưới đáy cốc bị nhiễm bệnh sốt rét, trước mắt, việc quan trọng nhất là cứu sống những người này, luyện ra thuốc điều trị bệnh sốt

rét!"

"Thất tỷ, từ lúc nào mà tỷ lại nhân từ như thế hả?" Trên khuôn mặt trẻ con của Thập Lục tràn đầy nghi ngờ, nói.

"Ngu ngốc, không cứu sống bọn họ, tỷ nguoi là ta liền đừng mong đi ra khỏi Ôn Dịch Cốc, cũng đừng muốn từ thân d/đ;Iq.d phận nữ hài phế vật bị mọi người trong kinh thành phi nhổ mà xoay người!" Mộc Thất lấy dây thừng dự bị rồi thất lại trên cây khô, theo dây thừng chạy như khói tới chân núi, ném một câu nói.

Thập Lục từ trong bọc y phục lấy ra một bộ y phục bọc kín người giống như của Mộc Thất, suy nghĩ kỹ một lát thì mới thông suốt —— Thất tỷ là thấy việc xấu ở Kinh Thành không thú vị, nên mới tới Ôn Dịch Cốc thì thổ tài năng sao?

Nghĩ đi nghĩ lại, hần tự nhủ: "Không sai, lấy vẻ đẹp thù mị của Thất tỷ, mấy cái Quý Tộc Đệ Tử ở trong kinh thành nhất định sẽ theo đuổi nàng đến đây đường!"

Mộc Thất mang theo cây ngải bụi trở lại trong thôn, dựa vào đơn thuốc ghi đầy đủ dược liệu để trị bệnh sốt rét.

Các thôn dân dọn ra một gian rộng rãi phòng, dựng lên một cái nồi to, Mộc Thất lấy dược thảo ra rửa sạch vài lần, ném vào trong nồi lớn, mở lửa nhẹ mà nấu từ từ, tự lại vài loại dược tính của dược liệu.

Bởi vì các thôn dân cũng bị nhiễm bệnh sốt rét, Mộc Thất phân phó đóng cửa chặt lại, chỉ cho Thập Lục đi vào giúp nàng một tay.

Mộc Thất lấy ra Không Động Đình trong không gian tùy thân, Không Động Đình thu nhỏ lại giống như là một ly rượu làm bằng ngọc thạch, vật chứa nguyên hình lớn hơn cang tính sảo hơn so với bếp lò, là thánh vật mà sư phụ giao cho nàng.

Sau khi dược liệu nấu tới mức mùi thơm nhau, Mộc Thất bỏ dược liệu vào Không Động Đình, việc kế tiếp chính là chờ nó luyện ra đan dược .

Tuy Không Động Đình có đơn chế thuốc để dùng, nhưng nếu số lượng dược liệu bào chế có một chút sai lệch, liền có khả năng ảnh hưởng rất lớn đến được hiệu cuối cùng.

Mộc Thất giữ vững tinh thần tập trung cao độ hoàn thành từng bước một, còn ở trong dược liệu tăng thêm vị thuốc ‘nước miếng của Đan Hoa’ này.

Về phần quá trình nàng lấy được nước miếng của Đan Hoa này, Mộc Thất thăm thờ dài ——

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bàn Tay Thần Kỳ

Về quá trình nàng lấy được nước miếng của Đan Hoa, Mộc Thất thăm thờ dài —— không phải nàng để cho Đan Hoa công hiến chút nước miếng thôi sao? Tại sao nó lại đứng trong góc dùng ánh mắt vô tội đầy bi thương nhìn nàng chăm chăm cả canh giờ?

Đan Hoa cuộn tròn thân thể trong ổ nhỏ, thỉnh thoảng kêu lên một tiếng để chứng tỏ sự tồn tại của mình và tố cáo Thập Lục ‘độc ác’.

Thập Lục quay đầu cười chế nhạo, bày tỏ kháng nghị không có hiệu quả.

Thập Lục cũng có chút buồn bực, hần cột tứ chi con chồn tuyết này trên bàn, lấy máu Thất tỉ dụ nó chảy nước miếng, đâu có làm gì không đứng đắn?

Nhưng dường như hần còn chọc ghẹo chồn tuyết, sờ soạng chim nhỏ của nó. . . . .đúng vậy, sau khi sờ chim nhỏ của nó, nó liền gào thét không ngừng, thì ra là tên tiểu tử này thẹn thùng!—dd l ee quy d don

Đan Hoa xoay mặt vào tường, quay đầu dùng ánh mắt công kích Thập Lục —— ta đây ngọc thụ lâm phong, là ‘giống đực’ phong lưu tiêu sái! Không được sờ!

**

Để tránh cho dược tính quá cao tạo thành tác dụng phụ, trước tiên Mộc Thất dùng châm châm cứu cho những người lớn tuổi và bệnh nặng, bảo vệ tâm mạch.

Sau hai canh giờ, Mộc Thất lấy thuốc đã được đặc chế ra khỏi đỉnh Không Động, hiện tại tình trạng bệnh của mọi người đã không thể kéo dài thêm, nhưng cần có người uống thử thuốc để quan sát hiệu quả mới được. Nếu không chắc chắn, nàng không thể cho mọi người tùy tiện uống thuốc được.

Nhưng mọi người trong thôn bị sự sợ hãi của cái chết bao phủ quá lâu, không ai dám thử thuốc.

"Đề ta đi." Người nói là trưởng thôn đang ho khan không ngừng.

"Ông nội, đề cháu đi, cháu còn nhỏ tuổi, bệnh cũng không nặng, nhất định không có chuyện gì!" Đứa bé vịn trưởng thôn, vỗ ngực nói.

Mộc Thất cau mày, người trong Ôn Dịch Cốc bị bệnh sốt rét chỉ có con đường chết, cho đến hiện tại vẫn chưa có ai khỏi bệnh đi ra khỏi cốc, thời gian trôi qua càng lâu nghĩ đến tương lai mọi người trong cốc ngày càng sợ hãi, nói đến khỏi hẳn, nhất định mọi người nghĩ đây là hi vọng xa vời.

Không bằng đề nàng làm người thử thuốc!

Mộc Thất chậm rãi kéo ống tay áo, cời ra găng tay cách ly trên cánh tay phải nói: "Hai canh giờ trước ta đã bị lây bệnh sốt rét, hôm nay trước tiên ta thử hiệu quả của thuốc giải, ddien ddan lee quys ddoon nếu như có tác dụng, mọi người đến nhà ta xếp hàng lấy thuốc, bệnh tình không thể trì hoãn, như vậy mọi người đã yên tâm chưa?"

"Thất tỷ, người tự mình thử thuốc, sao không nói cho ta biết trước?" Thập Lục tròn to hai mắt, trên gương mặt trẻ con hiện lên vẻ hoảng sợ, bước đến kéo tay Mộc Thất, bắt mạch, quả thật nàng vì muốn thử thuốc có ý để mình bị lây bệnh sốt rét!

Nếu nàng nói trước việc này cho hắn biết, hắn nhất định sẽ không để cho nàng mạo hiểm, nếu có mạo hiểm thì cũng nên để hắn làm!

"Thập Lục, ta là thầy thuốc, thuốc do ta chế nên đề ta thử trước mới đúng." Mộc Thất không chút do dự nuốt vào viên thuốc màu đen.

Nửa canh giờ trôi qua rất lâu, tất cả mọi người ở đây đều đang đợi mạch đập của Mộc Thất trở lại bình thường.

Thân thể Mộc Thất sốt cao, trên trán toát ra tầng mồ hôi mịn, nhưng sốt cao đối với nàng mà nói là chuyện tốt, chỉ cần hết sốt, ddien ddan lee quys ddan lee quys ddoon trong cơ nàng sẽ miễn dịch với bệnh sốt rét, đây cũng là cách chứng minh thuốc có hiệu quả!

Lại qua hai khắc, trên người Mộc Thất hoàn toàn hết sốt, lúc này, nàng giúp mọi người chăm cứu, làm xong bước chuẩn bị.

Thập Lục ấn lên mạch tượng của Mộc Thất, vui mừng nói: "Thất tỷ, dấu hiệu bệnh của tỷ đã biến mất, thuốc trị bệnh thật kỳ diệu!"

Ngay sau đó, mọi người trong Ôn Dịch Cốc xếp hàng đề Mộc Thất bắt mạch, lấy số lượng thuốc uống vừa đủ, Mộc Thất dẫn đầu thử nghiệm, các thôn dân cũng yên lòng uống thuốc, hơn nữa sau khi uống thuốc không lâu, thân thể cũng đã dần dần khôi phục.

Hôm sau, những người bị bệnh nhẹ đã hoàn toàn khỏi bệnh, những người bệnh nặng đã có thể xuống giường đi bộ.

Tinh thần mọi người cực tốt, Mộc Thất muốn rèn sắc khí còn nóng, cùng mọi người dùng thảo dược nấu với nước sôi tiêu độc khử trùng xung quanh.

Mọi người trong Ôn Dịch Cốc đều đến từ những làng nhỏ xung quanh, bọn họ chưa từng nghĩ đã đi vào Ôn Dịch Cốc, sau này còn có thể khỏe mạnh trở về nhà.

Ở đây Mộc Thất dùng tên giả là 'Mộ Thất', đổi họ, mọi người đều gọi nàng là "Mộ thần y".

Binh lính đóng quân ngoài cốc biết được tin tức này, ríu rít tụ tập đến cửa cốc. Thôn dân qua lại thấy dáng vẻ hung hăng của bọn họ, trong lòng sợ hãi, lập tức báo cho trưởng thôn.

Không lâu sau, trưởng thôn và Mộc Thất đi đến cửa cốc.

Thập Lục nắm chặt kiếm trong tay, nghĩ thầm những binh lính này nếu gây bất lợi cho bọn họ, hắn nhất định phải trừng trị đám người này thích đáng, cho bọn họ biết đừng mơ tưởng đụng tới được sợi lông của Thất tỷ.

"Mộ thần y, cứu mạng mấy huynh đệ này đi! Mấy người bọn hắn bị bệnh sốt rét, nếu như bị quan trên biết, nhất định không trốn thoát khỏi cái chết, chúng ta không còn cơ hội được cứu rồi!" Thống lĩnh cầm đầu khẩn cầu.

"Tại sao ta phải cứu mấy người này? Lúc ta vừa đến Ôn Dịch Cốc thấy các người ném thi thể người chết trên đồi, các người bắt kính đối với người chết, ta không thích. Ta không cứu người cũng không muốn cứu." Mộc Thất chậm chậm mở miệng nói.

"Chỉ cần Mộ thần y có thể cứu mấy huynh đệ này, chúng ta đồng ý tất cả yêu cầu của người!" Thống lĩnh binh lính nói.

Nhìn dáng vẻ bệnh tật của hắn, cũng giống triệu chứng của bệnh sốt rét.

Mấy ngày gần đây đều có gió đông nam, binh lính cũng không biết biện pháp đề phòng bệnh sốt rét, hơn nữa lúc trước trên đồi khắp nơi đều là thi thể người chết, bọn họ không nhiễm bệnh cũng khó.

Những người này chỉ biết là tiếp xúc bệnh sốt rét sẽ bị lây bệnh, lại không biết vi khuẩn lây lan trong không khí.

"Người đã nói như vậy, vậy thì được, ta đồng ý cho các người thuốc trị bệnh, người phải giúp ta làm một việc." Mộc Thất tiến lên nói với thống lĩnh binh lính.

"Ta cho các người thuốc uống, người phải báo cho quan phủ biết việc mọi người trong thôn đã khỏi bệnh, để mọi người có thể rời khỏi Ôn Dịch Cốc, trở

về nhà của mình, các người cũng không cần đóng quân nơi rừng núi này, người thấy thế nào?" Mộc Thất nói.

"Được, được, ta đồng ý với người, Mộ thần y cứu được tính mạng của các huynh đệ, làm chút việc nhỏ này không đáng gì." Thống lĩnh binh lính cảm động đến rơi nước mắt nói.

Mộc Thất xem xét triệu chứng bệnh sốt rét của các binh lính, giúp bọn họ lấy lượng thuốc vừa đủ, sau đấy nói phương pháp để bọn họ trở về tiêu độc khử trùng.

Ba ngày sau, bệnh tình mọi người trong thôn đã hoàn toàn bình phục, những binh sĩ bị lây nhiễm bệnh sốt rét trong quân doanh cũng có chuyển biến tốt.

Quan phủ nhận được tin tức từ Ôn Dịch Cốc, Thượng Thư đại nhân muốn điều tra rõ ‘Mộc Thất’ là ai.

Nhưng bọn binh lính nhìn Mộc Thất mặc trang phục quái dị, che kín mặt, không ai từng thấy khuôn mặt của nàng.

Không ai biết ‘Mộ thần y’ trong lời đồn chính là người lúc trước làm cho Mộc gia hồ thẹn đại tiểu thư Mộc Nguyệt Lương!

Bọn lính rất cảm kích Mộc Thất, chạy tới giúp mọi người trong thôn dọn nhà.

Mọi người muốn đến mộ thăm người thân đã mất, Mộc Thất khuyên mọi người đề phòng bệnh sốt rét trở lại lần nữa, tốt nhất tạm thời đừng đi dò thi thể, mọi người đều nghe lời của nàng.

Mộc Thất, Thập Lục và Đản Hoa cùng thôn dân đi đến thôn của họ, trưởng thôn và những người lớn tuổi thân thể suy yếu, bệnh vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, mọi người cầu xin nàng ở lại vài ngày, nàng cũng đáp ứng.

Nhưng đến lúc họ trở về làng, mọi người mới phát hiện lương thực bọn họ lưu lại đã bị đạo tặc cướp sạch, hiện tại hoa màu còn chưa đến mùa thu hoạch, giờ đây bọn họ ăn cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Con Điều Truyền Thần Dự>(*lời Của Thần)

Edit: Chú Hoà Huyền U

Nhưng đến khi bọn họ trở lại thôn, các thôn dân phát hiện lương thực dư mà bọn họ lưu lại đã bị bọn mã tặc cướp đến không còn chút gì, hiện tại hoa màu ở nơi đây còn chưa kết trái và thu hoạch được, lần này bọn họ sẽ ăn cái gì đây?

Trước mắt, trong thôn chỉ còn lại vài túi cốc mạch, chỉ có thể cung cấp được mấy ngày, vậy sau này, các thôn dân dựa vào gì mới có thể sống được đây?

"Những thứ đáng giá trong các hộ gia đều bị mã tặc cướp đi, ngay cả đồ cưới mà nhà chúng ta lưu cho nữ nhi cũng bị cướp đi!" Một vị lão phụ ở ngay tại chỗ vừa khóc lớn vừa nói.

Những người thôn dân khác cũng lên tiếng lên án, hiện nay liên súc vật trong thôn cũng chưa từng còn dư.

Mộc Thất nhú mày, hôm nay đi tìm quan phủ có thể có có tác dụng ... gì? Thôn dân trong thôn đều là những dân chạy nạn bị quan phủ vứt bỏ ở Ôn Dịch Cốc, không có quyền thế, quan phủ không thể nào đưa lương thực cho bọn họ.

"Mọi người đừng lo lắng, chúng ta sẽ nghĩ biện pháp giúp mọi người vượt qua cửa ải khó khăn này!" Thập Lục an ủi mọi người.

"Nơi này đã từng bị bệnh sốt rét tàn sát bừa bãi, quan phủ đã phái người thiêu sạch thực thảo, ngay cả rau dại quả dại cũng rất khó tìm, hoa màu trong đất cũng bỏ hoang." Thôn trưởng vừa đập mạnh cây gậy trong tay vừa than vãn nói.

"Nơi này cách Hoàng Thành xa nhất, liệu có quan viên triều đình giàu có ở gần đây không?" Mộc Thất trầm tư hồi lâu, mở miệng nói.

Nàng rất rõ ràng tâm tư của quan phủ địa phương, bọn họ báo lên tin tốt rằng bệnh sốt rét của thôn dân trong Ôn Dịch Cốc đã khỏi hẳn cũng chỉ bắt quá là vì hướng về phía trước ngấn đầu khoe khoang.

Sau khi con sóng dữ đi qua, có ai sẽ chú ý những thôn dân ở trong thâm sơn cùng cốc đây?

Bất quá, nàng cũng có một biện pháp có thể làm cho quan viên triều đình vui lòng mà lấy bạc ra cứu tế bọn họ.

"Có thì có, nghe nói Nhiếp Chính vương đương triều có một sơn trang ở ngoài trăm dặm của Đào Khê Sơn, mỗi khi màu mơ đến hoàng tử lại đến ngoại

ô son trang của Kinh Thành nghỉ hè, hiện tại ngài còn chưa về kinh." Thôn trưởng có kiến thức sâu phát râu mà nói.

"Nhiếp Chính vương? Thôn trưởng biết gì về ngài ấy, có thể hay không nói một chút?" Mộc Thất cảm thấy rất hứng thú với người này.

Nàng thấy qua không ít sự tích về nhiếp chính thủ phủ ở các triều các đại, những người này ở dưới một người nhưng trên vạn người, tay cầm chính quyền cao nhất của cả vương triều.

Bất quá Nhiếp Chính vương của Đại Lịch quốc thì ngược lại sinh thanh nhân, mùa mơ còn có thể chạy tới son trang nhân nhả mà nghỉ hè, người như vậy nhất định là đối với những vật trong tay cực kì tự tin, nắm lấy trời đất mà chơi đùa, tính tình kiêu ngạo của người này cũng là nhược điểm mà nàng có thể lợi dụng thật là tốt.

Thôn trưởng dừng một chút, nhớ lại nói: "Vị Nhiếp Chính vương này của Đại Lịch quốc có thể nói trước không có người sau cũng không có người, lúc hai mươi tuổi liền trở thành quân sư của tam quân, bảy mưu nghĩ kế, bách chiến bách thắng, rất được bệ hạ yêu thích. Sau khi bệ hạ bị bệnh nặng, ngài lợi dụng thân phận thân vương khác họ để làm nhiếp chính đại thần trong triều không người nào mà hấn kiêu kị. Người đời đồn đãi rằng hấn diễm dứa lẳng lơ tuyệt sắc, nam sinh nữ tướng, khuôn mặt đẹp như phù dung nhưng lạnh lùng, lòng dạ độc ác, oan hồn ở dưới tay vô số, lại có lời đồn đãi nói hấn từng người trong Ma Cung, nhưng sau này Ma Cung lại hoàn toàn tiêu diệt, liền vô ảnh mà biến mất khỏi thế gian, đều nói là bị Nhiếp Chính vương tiêu diệt."

"Vị Nhiếp Chính vương này tên là gì?" Mộc Thất ngược lại đối với hấn rất hứng thú, sau lưng của hấn nhất định có chuyện xưa, đường đường là Nhiếp Chính vương uy lâm thiên hạ làm sao sẽ có quan hệ cùng 'Ma Cung' tà giáo trong võ lâm, nếu như thế thì làm sao không chế cả Hoàng Thất, nắm giữ quyền to trong tay?

"Sở Vân Mộ." Thôn trưởng trả lời.

"Người này đệ biết!" Ngay sau đó Thập Lục chen vào một câu, "Trên đường đi, đệ đây nghe nói vị Nhiếp Chính vương tuổi trẻ này cũng rất là lợi hại, Đệ Ảnh Vệ dưới tay hấn đánh đầu thắng đó không gì cản nổi, thân thủ của hấn luyện được bọn sát thủ 'Thập Tam Sát Thiên Từ', mọi người đều là Tu La ở trong địa ngục, lên tới đế vương tương tướng, đi đến Chương Môn của võ lâm, giết người không lưu dấu vết, chưa từng có ai thấy được hình dáng của bọn họ!"

Khỏe miệng của Mộc Thất khẽ cong lên, cười yếu ớt mà nói: "Mọi người không cần lo lắng chuyện lương thực nữa, ta muốn Nhiếp Chính vương tuyệt đối sẽ vui lòng mà cung cấp lương thực cho chúng ta."

Trong lòng mọi người tràn đầy nghi ngờ, tiểu cô nương này có biện pháp gì có thể làm cho Nhiếp Chính vương lấy ngân lượng ra cứu trợ bọn họ? Chuyện này nghe ra giống như một cái mộng cảnh hoang hốt, ai có thể tin tưởng được Nhiếp Chính vương cao cao tại thượng có thể ra tay giúp đỡ một cái thôn nhỏ như bọn họ?

Trong lòng của Mộc Thất tự có chủ ý.

Nàng phân phó mọi người lên núi chặt xuống một bó nhánh cây mảnh nhẹ và mềm mại, sau đó dùng nhánh cây chế thành hai bộ khung giả khổng lồ, lấy giấy cùng vải trắng cố định tốt, làm thành con điều.

Thập Lục dạy các thôn dân bào chế đúng cách mấy chục con điều có ánh huỳnh quang.

Buổi tối, Mộc Thất dẫn mọi người đi bắt được không ít đom đóm, lấy phần huỳnh quang từ trên người mấy con đom đóm, lại bỏ phần huỳnh quang vào bên trong mực nước, dùng mực phản ánh huỳnh quang mang theo bên người viết lên trên điều các chữ: "Trời ban diễm lành, công thù phụ thần, Đào Khê sơn Bắc."

Vào buổi tối, hướng gió thổi là hướng Nam, Mộc Thất và Thập Lục cùng lúc thả điều bay lên trời, ở độ cao thích hợp lúc cất bỏ sợi chỉ, mặc cho điều bay theo chiều gió về phía Nam.

Trong quá trình làm điều ở nơi này, Mộc Thất phải hóa trang cho điều, khiến nó có thể giữ được gió, trong tình huống không được điều khiển nó vẫn có thể bay được vững vàng mà lâu dài không rơi xuống.

Từ dưới mặt đất nhìn lên, trên điều hiện ra mấy chữ to, rõ ràng màu huỳnh quang xanh biếc.

Mộc Thất hài lòng vỗ xuống bụi bậm trên y phục, cổ nhân mê tín, nhìn trời giống càng thêm coi trọng, trên sách sử Đường Đại liền có lời tiên đoán 'nữ chủ Vũ thị' thịnh hành một thời, làm tâm của mọi người hoảng sợ, tin tưởng cảnh tượng ngày mai dường như có thể nhắc lên một cuộc dậy sóng ở xung quanh kinh thành.

Hai chữ 'phụ thần' này chính là chỉ Nhiếp Chính vương, công thù phụ thần, diễm lành xuất hiện từ Đào Khê sơn Bắc, cũng chính là chỗ ở hiện tại của bọn họ.

Ngày hôm nay phúc lành hạ xuống, chỉ dựa vào tên để cho Nhiếp Chính vương Sở Vân Mộ đến giúp đỡ bọn họ, Nhiếp Chính vương chỉ loay hoay ngón chân cũng sẽ nghĩ đến, nếu hấn giúp bọn họ, liền có thể rèn sắt khi còn nóng, tạo ra danh vọng như một vị thần trong lòng dân chúng, chuyện tốt như vậy, thì làm soa mà không làm đây?

Huống chi Nhiếp Chính vương quyền khuyển triều dã, tất nhiên tự phụ vô cùng, người kiêu ngạo không khỏi thích được tán dương, Mộc Thất cảm thấy cái này mình tặng bốc thật là vang dội. . . . .

**

Hôm sau, Đào Khê sơn, Vân Từ sơn trang.

Chỗ ngồi có một người nam tử cả người mặc một trường bào màu đen, vạt áo bào chấm đất, giữa cổ tay áo thêu hoa sen vàng nở trên mặt đất bằng kim tuyến, cổ áo khê mở, lộ ra đường cong hoàn mỹ của lồng ngực, trong khí chất lười biếng lộ ra tao nhã thần bí, mực tóc như thác nước, d/đ;l;q'd dưới mái tóc là gương mặt càng thêm vẻ tà mị, chỉ là trong đôi mắt phượng nhìn rất được lộ ra lãnh ý thấu xương, làm cho người ta nhìn một cái thì cả người đều run lên, rợn cả tóc gáy.

"Gia, hôm nay trong thành nổi lên lời đồn đãi, mọi người đều biết, lời đồn đãi nói vào giờ Dậu đêm qua có mấy vạn dân chúng nhìn thấy trời giáng thần dụ, mà nội dung của thần dụ có liên quan đến chủ thượng." Nguyên Giáng chấp tay nói.

Thấy đã một lúc lâu rồi mà Sở Vân Mộ chưa nói gì, Nguyên Giáng ngẩng đầu liếc nhìn vị Nhiếp Chính vương có tính cách thất thường như Tu La, lại thấy ngài ấy đang vuốt ve một khúc lụa vải, bên trong vải vóc chứa vụn phấn màu xanh biếc âm u, chắc không phải là món đồ chơi hành hạ người khác chứ?

Nghĩ tới đó, Nguyên Giáng cúi đầu mặc niệm, hần thừa nhận mình là Ảnh sát thủ có định lực tốt nhất trong Thập Tam Sát Thiên Từ, chỉ là ở trong đám thủ hạ của gia thì cũng chỉ có chút khả năng. . . . .

"Bốn vương đã biết." Đôi mắt của Sở Vân Mộ nhìn về phía Nguyên Giáng, giờ tay lên nhẹ nhàng ném đi, cái đĩa bằng vải vóc màu xanh biếc này liền rơi vào trong tay của Nguyên Giáng, không lệch chút nào.

Trong lòng của Nguyên Giáng thất kinh, gia không phải là đang trừng phạt hần vì hần thu thập tình báo bất lợi, muốn hần ăn cái vật này chứ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Nhiếp Chính Vương Đưa Lương Thực

Edit Hoa Trong Tuyệt

"Vương Gia, đây là. . . . . phần huỳnh quang!" Nguyên Giáng ngửi bột màu xanh, kinh ngạc ngẩng đầu lên nói.

"Có người lấy phần huỳnh quang hòa với mực viết thành chữ giả thần dụ, biện pháp này thô không chịu được, nhưng mà đối với người dân ngu muội đốt nát mà nói, vẫn có thể xem là biện pháp tốt nhất." Sở Vân Mộ thoáng nhú mày, mắt phượng lộ ra ánh sáng thâm trầm.

"Nguyên Giáng, gần đây phía bắc Đào Khê Sơn xảy ra chuyện gì?" Sở Vân Mộ hỏi.

"Thưa Vương Gia, phía bắc cách Đào Khê Sơn một trăm dặm có một thôn tên là thôn Đào Hoa, nơi đó trước đây có dịch sốt rét, tất cả thôn dân bị bệnh đều bị mang tới Ôn Dịch Cốc để cách ly, sau này có một vị thần y tên là 'Mộ Thất', chữa khỏi bệnh cho toàn bộ thôn dân trong Ôn Dịch Cốc, còn cứu chữa cho nhiều binh lính, từ đó về sau không hề có người bị chết. . . . ."

Nguyên Giáng nói tình hình gần đây có thể nói đến ba ngày ba đêm nói đến nước miếng văng tung tóe, hần là thống lĩnh điều tra tình báo của Thập Tam Sát Thiên Từ, lên trời xuống đất, không có chuyện gì hần không biết.

Sở Vân mộ hơi híp mắt lại, xem ra là có người lợi dụng phương pháp này làm người trong thiên hạ đều biết, sau đó dẫn tới sự chú ý của hần, để cho hần ra tay cứu những thôn dân trở về từ Ôn Dịch Cốc.

Đến tận cùng là ai có lá gan trêu chọc vị Nhiếp Chính Vương mà người đời trốn còn không kịp?

Mộ Thất. . . . . Hần đối với người này cũng cảm thấy rất hứng thú.

"Vương Gia, chuyện hôm nay mọi người trong kinh thành đều biết, mọi người đều chú ý đến nhóm thôn dân sống sót trở về từ Ôn Dịch Cốc, chúng ta nên ra tay trấn áp hay là. . . . ." Nguyên Giáng dò hỏi.

Đối với tính tình của Vương Gia, rất khinh thường những trò diễn xiếc gây sự chú ý như vậy, có lẽ sẽ giao cho bọn họ xử lý?

"Gọi chương quân ngân khó Nguyên Trần đến, chuẩn bị đầy đủ lương thực và vật dụng, lập tức mang đến nơi đó." Sở Vân Mộ ý vị mở miệng.

Nếu dân chúng hi vọng hần giúp đỡ những người này, hần sẽ làm theo ý mọi người mong muốn, đây là chuyện lấy được lòng dân tại sao hần không làm?

Trời ban điềm lành, công đức Phụ Thần. . . . . dám dưới mắt hần nịnh hót vang dội như thế, Mộ Thất là người đầu tiên.

Khóe miệng Sở Vân Mộ hiện lên ý cười, lạnh lùng nói: "Nguyên Giáng, đi mời vị thần y miệng ngọt như mật này tới son trang một chuyến."

"Vâng!" Nguyên Giáng trầm nghĩ trong lòng, bị Vương Gia để mất tới, hơn phân nửa là không tốt!

**

Bên kia, Mộc Thất cùng thôn dân thôn Đào Hoa trở về từ bờ sông cách thôn mười dặm.

Bọn họ bắt được không ít cá sống, lấy ra nấu canh ăn là một chọn lựa rất tốt, nhân tiện giúp mấy ông lão gầy còm ốm yếu bồi dưỡng thân thể.

Thập Lục đã rời đi để liên lạc với các trưởng lão của Trầm Hương Cát ở Đại Lịch, Mộc thất có tín vật của chương môn, tuân theo nguyện vọng của sư phụ, sau này nàng sẽ tiếp quản Trầm Hương Cát.

Nàng và Thập Lục tới nơi này chưa hề quên mong muốn lúc đầu, nhưng nàng muốn báo thù cho sư phụ, nhất định phải đứng ở một vị trí cao, mới có nhiều người để nàng sử dụng.

Các thôn dân mang ra bên ngoài một cái nồi lớn, xử lý sạch sẽ cá tươi, ném vào trong nồi đun nấu.

Mọi người vừa sửa phòng ở vừa bắt cá, đã rất mệt mỏi, nhưng lương thực còn lại không đủ cho tất cả mọi người trong thôn ăn một bữa, vị Nhiếp Chính Vương kia sẽ cho người mang lương thực tới sao?

"Mọi người mau tới cửa thôn!" một đứa trẻ trong thôn chạy nhanh tới, thở hổn hển nói: "Ta thấy có thật nhiều xe ngựa vận chuyển lương thực, đang đi về hướng thôn chúng ta!"

Chân mày chau lại của Mộc Thất hơi giãn ra, xem ra biện pháp của nàng có hiệu quả không tệ.

Các thôn dân tụ tập tại cửa thôn, thấy một đám thị vệ mặc áo đen vận chuyển mười mấy xe lương thực dừng ở trước mặt bọn họ.

Trưởng thôn dẫn đầu mọi người cảm ơn Nhiếp Chính Vương, phân phó mọi người mang lương thực về thôn.

Không ngờ Nhiếp Chính Vương thật sự cho người mang lương thực đến! Bao nhiêu lương thực này đủ cho các thôn dân ăn hơn hai tháng, hơn hai tháng sau, lúa nước đang trồng đã được thu hoạch, đây đúng là lương thực cứu mạng!

Dẫn đầu là một vị thiếu niên mặc áo trắng hành lễ, hỏi "Tại hạ Nguyên Giáng, xin hỏi vị nào là Mộ thần y?"

Bàn tay của Mộc Thất trong tay áo nắm chắc lại, nàng từng nghe Thập Lục nói, Nguyên Giáng là thống lĩnh Thập Tam Sát Thiên Tử của Nhiếp Chính Vương, là nhân vật tuyệt đối không được trêu chọc.

"Tại hạ chính là Mộ Thất." Mộc Thất tiến lên phía trước thừa nhận thân phận.

Nàng cũng không phải là người không thức thời, so với việc bị người cầm đao mang ra ngoài, nàng ngoan ngoãn thừa nhận thì tốt hơn.

Nguyên Giáng quan sát 'nam tử' gầy yếu trước mặt, trừ khuôn mặt nhỏ nhắn phù hợp với dáng dấp, còn lại không có điểm nào thích hợp, nếu như lấy ra người xấu nhất trong Thập Tam Sát, cũng đẹp hơn hẳn mấy phần.

"Vương Gia chúng ta ngưỡng mộ đại danh Mộ thần y đã lâu, đặt biệt mời ngài đến son trang một chuyến, khuôn mặt tuấn tú của Nguyên Giáng cười đến thiên chân vô tà, nhưng không biết từ lúc nào dao găm trong tay đã để bên hông Mộc Thất.

Mộc Thất nghĩ bản thân nên bỏ chạy, nàng còn sống chưa đủ, cũng không muốn tranh đấu cùng vị Nhiếp Chính Vương lãnh khốc kia!

Nguyên Giáng dùng truyền âm bí mật nói với nàng: "Tại hạ khuyên Mộ thần y vì tính mạng của mọi người mà suy nghĩ, bỏ ý nghĩ chạy trốn đi."

Trên trán Mộc Thất rớt xuống mồ hôi lạnh, mỉm cười với mọi người trong thôn nói: "Mọi người đều đã khỏi bệnh, ta có thể yên tâm đi, sau này ta sẽ thường xuyên tới thăm mọi người."

"Cái gì? Ta không cho ngươi đi, ta không muốn xa ngươi!" Một đứa trẻ ôm cổ Mộc Thất méo mếu nói.

"Nguyên mộ xin Mộ thần y đừng làm trễ thời gian, Nguyên Giáng dùng truyền âm bí mật nói, ánh mắt của hắn nhìn đứa nhỏ, hiện lên ánh sáng lạnh.

"Tiểu đệ nghe lời, ta sẽ trở về thăm ngươi, nhưng bây giờ ta có việc gấp cần xử lý, không phải ngươi nói ngươi là nam tử hán sao? Không được khóc nữa." Mộc Thất ôn tồn nói.

"Được, ta là nam tử hán, ta không khóc, cho ngươi bùa bình an này, để cho nó thay mặt ta mang bình an cho ngươi." Đứa trẻ ngừng khóc, cột chặt bùa bình an lên hông Mộc Thất.

"Ngươi cũng phải sống tốt, ta nhất định sẽ bình an." Mộc Thất vuốt ve đầu hắn nói.

Mộc Thất chào tạm biệt mọi người trong thôn, nhìn mọi người ánh mắt như dao găm nhìn Nguyên Giáng bước lên xe ngựa.

"Giá!" Nguyên Giáng thu hồi chủy thủ, nắm chặt dây cương, mang theo bọn thị vệ thay đổi phương hướng trở về Vân Từ sơn trang.

Mộc Thất chỉ còn hi vọng Thập Lục nhanh chóng liên lạc được với người của Trầm Hương Cát, sau đó cứu nàng ra ngoài. Nếu không lần này nàng gặp Nhiếp Chính Vương Sở Vân Mộ, chỉ sợ hài cốt cũng không còn!

Đản Hoa vẫn còn ngủ trong thôn, chỉ mong nó có thể liên lạc với Thập Lục. . . . .

Diêm dúa lẳng lơ tuyệt sắc, nam sinh nữ tướng, chẳng lẽ vị Nhiếp Chính Vương này là một. . . . . nhân yêu?

Mộc Thất chấp tay trước ngực cầu nguyện —— sư phụ, ngài phải phù hộ đồ nhi thoát khỏi miệng cọp!

Xe ngựa dừng lại dưới chân núi, Mộc Thất vừa xuống xe liền bị điểm huyết ngũ, trong mơ màng, nàng cảm thấy mình bị người khác không lễ phép vác trên vai, chẳng lẽ đây là cách đãi khách của Nhiếp Chính Vương?

Khi Mộc Thất tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong một căn phòng xa hoa, bày biện trong phòng tinh xảo hoa mỹ, nhưng chỉ có màu đen gây cảm giác nặng nề, làm người xem bị đè nén trong lòng.

Không phải nàng lại bị trói lại chứ? Nàng mới xuyên không mấy ngày, đã bị người ta trói như heo tóe ba lần!

Mộc Thất giật giật tay chân, ngồi dậy, cũng may nàng không bị người ta trói.

"Đã tỉnh rồi hả?" Một giọng nam trầm lạnh sau lưng hương Kỳ Lân truyền tới.

Mộc Thất ngẩng đầu nhìn phía sau lưng màu đen, chỉ thấy một mỹ nhân tóc dài mặc đồ đen lười biếng nằm trên giường, một tay chống cằm.

Nhưng cách một tấc lụa mỏng, nàng không nhìn rõ mặt của người kia, chỉ biết là người này đáng người cực kì. . . . . đẹp mắt.

"Là thảm của Bồn Vương quá thoải mái, làm cho Mộ thần y không muốn đứng dậy sao?" Mỹ nhân đưa ra ngón tay trắng nõn hoàn mỹ, vén lên một góc màn lụa, đứng dậy chậm rãi đi ra. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Máu Của Người Có Độc!

"Là thảm trải nền của Bồn Vương quá thoải mái, làm cho Mộ thần y không muốn đứng dậy sao?" Mỹ nhân lộ ra đầu ngón tay trắng nõn hoàn mỹ, vén lên một góc màn lụa, đứng dậy chậm rãi bước ra, mắt phượng nhìn đến “nam tử” đang nằm trên nền thảm, khẽ dâng lên một chút u quang.

Người này chính là Nhiếp Chính Vương Sở Vân Mộ, Mộc Thất nhìn hần dần dần bước đến gần, nhìn lên là cổ áo được thêu tinh xảo, lồng ngực hoàn mỹ vững chắc, tóc đen như mực, còn có một gương mặt điển đào chứng sinh.

Nếu nói hần có sắc đẹp lạnh lùng, ngược lại so với nữ tử khí chất của hần còn có nhiều hơn vài phần yêu mị tuyệt sắc, mày đẹp như vẽ, sống mũi cao thẳng, dáng bộ thanh nhàn, gương mặt cong cong toát lên vẻ kiêu căng lãnh ngạo vương giả, môi mỏng khẽ mỉm, khoe miệng nhếch lên, đôi lông mày tinh xảo như mực phát hoạ lên đôi mắt phượng cười như không cười nhìn nàng, giống như quan sát con mồi của mình.

Mộc Thất rung mình một cái, khép lại cảm của mình, đứng lên đón lấy ánh mắt của hần, mở miệng nói: "Tại hạ có thể được Nhiếp Chính Vương yêu quý, đúng là vinh hạnh của tại hạ, chỉ là Nhiếp Chính Vương nhất định phải dùng cách “bắt” người như vậy sao?"

Mộc Thất vuốt vuốt bả vai đau nhức, trong lòng thâm than, ánh mắt yêu nghiệt này nhìn nàng, nhìn thế nào cũng giống là đang nhìn đồ ăn của mình, nàng cũng không muốn cứ như vậy bị yêu nghiệt này ăn sạch sẽ nha!

"Bồn Vương mời người tới, tất nhiên là có chuyện." Sở Vân Mộ nâng áo choàng lên, sau lưng tỷ nữ thức thời mang ghế tới cho hần ngồi xuống.

"Xin hỏi Nhiếp Chính Vương có chuyện gì cần tại hạ giúp đỡ, tại hạ nhất định dốc hết khả năng vì Vương Gia." Trong lòng Mộc Thất mang tổ tông mười tám đời của Sở Vân Mộ ra mắng một lần.

—— choáng nha, cầu xin người mà khí thế vẫn hùng hổ như vậy, Sở Vân Mộ người không kiêu ngạo sẽ chết sao?

"Chữa bệnh." Sở Vân Mộ nói.

Mộc Thất lén đưa tay ra sau lưng móc ra một viên độc được phòng thân, dùng sức bóp vỡ, vân đạm phong khinh nói: "Tại hạ y thuật nông cạn, nếu

Vương Gia muốn tại hạ xem bệnh cho ngài, tại hạ phải bắt mạch mới được, xin Vương Gia vուն tay."

Mộc Thất nắm bột thuốc trong tay, bước đến gần Sở Văn Mộ.

Sở Văn Mộ nâng nâng khoe môi, nhẹ nhàng đưa tay phải ra, ngay sau đấy đột nhiên giữ chặt cổ tay Mộc Thất, dùng sức nhấn một cái, làm cho nàng bị đau mà kêu một tiếng.

"Vương Gia nguoi không biết phân biệt phải trái? Ta xem bệnh cho nguoi, nguoi còn muốn giết chết ta!" Mộc Thất xoa xoa cổ tay lui về sau vài bước nói.

"Tiểu kỹ xảo của lại làm cho Bồn Vương đối với nguoi cảm thấy rất hứng thú." Sở Văn Mộ buông ra ngón tay có bột độc được mà nàng định đối phó hắn.

Hắn cười nhạo một tiếng, thuận tay lấy xuống trâm cài tóc của nàng.

Mái tóc đen thoát khỏi ràng buộc rơi xuống, thuận thế rơi trên vai Mộc Thất, ba nghìn sợi tóc đen như gấm, mang theo hương thơm nhàn nhạt, che đầy một thân nam trang anh khí cùng xa cách của nàng, ngược lại cho nàng thêm mấy phần mềm mại phong tình.

Mộc Thất vội vàng xoay người sang chỗ khác, cũng không biết bộ dạng thẹn thùng của nàng đã sớm rơi vào trong mắt Sở Văn Mộ.

Nàng đúng là một nữ tử, thế nhưng một cô gái lại một mình tiến vào nơi xác chết khắp nơi như Ôn Dịch Cốc, cứu được người bị bệnh sắp chết, quả thực không tầm thường.

Nàng là một nữ tử quật cường, nhưng nàng càng phản kháng, hắn lại càng muốn chinh phục nàng, càng muốn tàn phá đóa hoa ngoan cường này. . . .

"Vương Gia đúng là rất lợi hại, tại hạ không dám, bây giờ tại hạ sẽ xem mạch cho Vương Gia." Mặt mũi Mộc Thất tràn đầy tươi cười nói.

"Bồn Vương không thích màu sắc này." Sở Văn Mộ chậm rãi nói.

Màu gì?

Mộc Thất cúi đầu nhìn lại quần áo của mình, mặt đỏ bừng.

Sở Văn Mộ, nguoi biến thái!

Hắn đồng thời tháo xuống trâm cài tóc của nàng, lại nhìn vào cổ áo của nàng, lộ ra áo lót màu hồng cánh sen nàng tự chế!

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, âm thầm khuyên bản thân mình giữ bình tĩnh, thù này ngày sau sẽ trả!

"Tại hạ không rảnh ở đây nói đùa với Vương Gia, xin Vương Gia cho tại hạ khám bệnh, khám bệnh xong tại hạ sẽ đi." Mộc Thất cắn răng, liếc mắt nhìn về mặt vô tội như không để tâm hành động vừa rồi của Sở Văn Mộ.

Nàng đặt ngón giữ lên cổ tay Sở Văn Mộ, tiếp xúc làn da bóng loáng mịn màng làm nội tâm nàng run lên, đây là cổ tay của nam nhân sao!

Trong mắt Mộc Thất thoáng hiện lên hàng quang, tay nàng nắm chặt, giữ lấy cổ tay Sở Văn Mộ, đưa lên miệng cắn xuống.

Nàng thành công!

Mộc Thất không một chút ‘thương hương tiếc ngọc’ cắn lên cổ tay Sở Văn Mộ, máu tươi từ trên tay của hắn ào ạt chảy ra, thế nhưng hắn lại nhiều ý vị mà nhìn nữ tử này như con cún nhỏ, dường như không hề cảm thấy chút đau đớn nào.

"Thế nào, mùi vị thế nào?" Sở Văn Mộ đưa tay đặt lên nhuyển huyết trên eo, cười hỏi nàng.

Mộc Thất ngẩng đầu lên, ngoài miệng trên cằm tràn đầy vết máu, nàng nghĩ giùng giàng định chạy trốn, nhưng hiện giờ cử động một chút cũng không được.

Người này quả nhiên là một Yêu Tinh, cảm giác đau đớn cũng không biết!

Mộc Thất đẩy tay hắn ra, lui về phía sau mấy bước lên đi ra cửa, lại cảm thấy đầu choáng váng liên hồi.

"Sở Văn Mộ. . . . . máu của nguoi, có độc!" Trước mắt Mộc Thất tối sầm, ngã trên mặt đất.

Đáng chết, kế hoạch chạy trốn của nàng thất bại.

Thập Lục, Đản Hoa, các nguoi ở đâu? Ta sắp từ trận. . . . .

**

Khi Mộc Thất tỉnh lại, quan sát một vòng trang trí xung quanh, phát hiện mình vẫn ở son trang của Nhiếp Chính Vương.

"Cô nương tỉnh." Một cô gái mặt áo trắng váy trắng bề hộp đựng thức ăn đi vào phòng, khuôn mặt thanh lệ lộ ra nụ cười ngây thơ.

Mộc Thất cảnh giác nhìn nàng chăm chăm, nàng coi như hiểu, Sở Vân Mộ và sát thủ bên người hẳn đều là cùng một dạng, ngàn vạn lần chó nên bị về ngoài vô tội của bọn họ lừa!

"Ta tên là Nguyên Tuyết, nhất định Mộ cô nương đã bị Nguyên Giáng và Vương Gia dọa sợ, đừng sợ, ta sẽ không làm tổn thương cô." Nguyên Tuyết cầm lấy tay Mộc Thất, cười lộ lên trên mặt lộ ra hai má lún đồng tiền.

Mộc Thất không có ý định ăn gì, vội vàng mở miệng hỏi: "Vương Gia của các người ở đâu?"

"Vương Gia ở thư phòng xử lý chính sự, hiện tại chúng ta đi qua không tiện, trước tiên Mộ cô nương ăn chút gì đi." Nguyên Tuyết nói.

"Ta muốn gặp hắn, ngay bây giờ." Mộc Thất kéo lấy tay áo Nguyên Tuyết, giả vờ lau nước mắt nói: "Trong nhà ta còn có mẹ già tám mươi tuổi chờ ta về nhà nấu thuốc, Nguyên cô nương, người mau dẫn ta đi gặp hắn đi, xem bệnh cho hắn xong ta mới có thể rời khỏi son trang, ngộ nhờ mẹ ta ở nhà phát bệnh lại không có ai bên cạnh. . . . ."

Mộc Thất che mặt nước nở, khóc lóc vô cùng thảm thiết.

Nguyên Tuyết nhìn nàng khóc thương tâm như thế, không đành lòng nói: "Được, ta cho người mang cô nương đi gặp Vương Gia, từ nhỏ đã không có ái dám chạm vào Vương Gia, hôm nay lại bị người cắn lên tay, không biết lúc này đã hết tức giận chưa, Mộ cô nương, người phải cẩn thận."

Mộc Thất vỗ vỗ tay Nguyên Tuyết, ngừng nước nở nói: "Đa tạ Nguyên cô nương đã giúp đỡ, nhất định ta sẽ an toàn rời khỏi son trang."

"Tốt." Nguyên Tuyết đẩy cửa ra, đột nhiên căng giọng quát lên một tiếng lớn: "Nguyên Trấn, người lăn ra đây cho ta!"

Mộc Thất bị run sợ một trận, không ngờ thoát nhìn con người Nguyên Tuyết dịu dàng, khí thế lại mạnh mẽ đến kinh người. . . . .

Phù phù!

Một vật màu đen từ trên cây rơi xuống, đập xuống đất thật mạnh, sau đấy lại thấy một nam tử cao lớn tuần tú vỗ vỗ bụi bặm trên người, nịnh nọt chạy tới nói: "Tuyệt Nhi, người rốt cuộc nhớ tới ta!"

"Đến gần thêm nửa bước, ta sẽ khiến người tỉnh thân nhập cung!" Nguyên Tuyết cầm kiếm ngăn không cho Nguyên Trấn bước đến, lạnh lùng nói: "Người mang Mộ cô nương đi gặp Vương Gia."

"Tuyệt Nhi, ta thật vất vả mới từ thương hội trở về được một lần, người không thể nói nhiều hơn với ta mấy câu sao?" Trên khuôn mặt ngây thơ của Nguyên Trấn đầy vẻ bi thương, cắn môi nói.

Mộc Thất giật giật khóe miệng, phương thức chung sống của hai người này cũng thật là. . . . . đặc biệt.

"Ta đếm ba tiếng, sau ba tiếng người không rút khỏi tầm mắt của ta, ta đi tìm người khác hỗ trợ!" Nguyên Tuyết thu kiếm nói: "một, hai. . . . ."

"Ta đi, ta đi là được!" Nguyên Trấn đưa tay ra nhìn Mộc Thất nói: "Vị này chính là Mộ thần y há, mời đi theo ta."

"Đa tạ." Mộc Thất theo Nguyên Trấn đi tới thư phòng, lòng bàn tay tràn đầy mồ hôi lạnh.

Vừa tới cửa thư phòng, Mộc Thất liền ngửi được một mùi máu tươi mãnh liệt, nàng có loại dự cảm xấu.

"Nguyên Trấn chỉ đưa Mộ thần y được đến đây, mời Mộ thần y vào." Nguyên Trấn nói.

Mộc Thất hít sâu một hơi đi về phía trước mở cửa, ai ngờ cửa lại đột nhiên mở ra, nàng kinh ngạc nhìn thấy Nguyên Giáng kéo một thi thể đáng sợ ra khỏi thư phòng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Cùng Trúng Sinh Tử Cổ

Nguyên Giáng dừng chân, mỉm cười ưu nhã nhìn Mộc Thất.

Mộc Thất nhanh chóng bịt chặt miệng, nàng nhìn thấy rõ ràng cái ‘thi thể’ không hoàn chỉnh kia vẫn còn giật giật!

"Chẳng qua là xử lý dư đảng của Ma Cung, Vương Gia vẫn còn nương tay, Mộ cô nương mời vào." Nguyên Giáng khẽ cười mang theo vài phần tà khí.

Mộc Thất bất chấp nguy hiểm đi vào thư phòng, nhắm mắt lại mở miệng nói: "Tại hạ thật sự có chuyện gấp gáp, xin Vương Gia nhanh chóng để tại hạ xem bệnh cho ngài, sau đấy cho tại hạ rời khỏi son trang!"

"Tới đây." Sở Vân Mộ nửa người tựa trên giường nhỏ, mắt phượng hé mở nói.

Mộc Thất lấy dũng khí bước lên phía trước, ngón tay đặt lên mạch Sở Vân Mộ, nhưng ——

Mạch tượng của hân rất yếu, chỉ có người sắp chết mới có mạch tượng như vậy! Nhưng rõ ràng hân không giống người bị bệnh, cũng không có triệu chứng gì khác so với người bình thường, chỉ là máu hân có độc, sau khi tiếp xúc làm nàng bị hôn mê. . . . .

Đúng rồi, tại sao máu hân có thể có độc? Như vậy nàng uống máu hân, chẳng phải bị hân lây bệnh?

"Không sai, người uống máu của Bồn Vương, sẽ giống như Bồn Vương, trùng sinh tử cỏ. Ngoại trừ việc giúp bồn Vương luyện ra thuốc giải người không còn lựa chọn nào khác, chữa khỏi bệnh cho Bồn Vương cũng là chữa khỏi bệnh cho chính người." Sở Vân Mộ nâng lên môi mỏng, cười như không cười nói.

Mộc Thất tự bắt mạch cho mình, quả nhiên, mạch tượng của nàng trở nên giống với mạch tượng của Sở Vân Mộ, yếu ớt rối loạn, như là lúc nào cũng có thể dừng lại!

Thì ra hân đã sớm tính toán kéo nàng xuống nước!

Sư Phụ đã từng nói với nàng, Người Miêu Cung ở ngoài biên giới vương triều Đại Lịch giới dùng cỏ, nuôi dưỡng cỏ trùng bằng chất độc, những cỏ trùng còn sống tiếp tục nuôi trong chất độc mạnh hơn, cho đến khi chỉ còn một con sống sót đấy chính là cỏ trùng. 'cỏ sát' là phương pháp giết người tàn nhẫn nhất thế gian, có thể làm cho con người muốn sống cũng không được muốn chết cũng không xong!

Nhưng Sở Vân Mộ là người lắm mưu nhiều kế như thế, là Nhiếp Chính Vương cao cao tại thượng, sao lại trùng độc? Sao có thể mang máu độc là một 'Độc Nhân'? Chẳng lẽ giống như lời đồn là có liên quan đến Ma Cung?

"Vương Gia nói đúng lắm, tại hạ nhất định tận tâm tận lực chữa khỏi cỏ độc trên người Vương Gia. Chỉ là không biết Vương Gia trùng cỏ bao lâu rồi? Chu kỳ phát bệnh cùng triệu chứng ra sao?" Mộc Thất giọng nói bình thản, trong lòng lại hận không thể chém yêu tinh này thành từng mảnh.

Chỉ là lúc trước hình như là nàng chủ động cắn lên cổ tay của hân. . . . .

"Từ khi còn nhỏ Bồn Vương đã bị hạ cỏ trên người, mỗi tháng phát bệnh một lần, lúc phát bệnh như kiến khoét vào xương, thất khiếu chảy máu*, sống không bằng chết, thế nào, người sợ sao?" Sở Vân Mộ xoay đầu lại, khoe miệng dâng nụ cười tà mị.

(*): gồm hai tai, hai mắt, hai lỗ mũi và miệng

Lòng bàn tay Mộc Thất đỏ mọng hơi lạnh, ngừng đầu đón nhận ánh mắt lạnh như băng của Sở Vân Mộ, cười nói: "Nhiều năm qua Vương Gia đều không thể giải cỏ độc trên người mình, nhất định là không còn biện pháp. Nếu Vương gia lựa chọn tin tưởng tại hạ, Vương Gia cứ yên tâm, coi như không cứu Vương Gia, vì cứu chính mình, Sở tại hạ cũng sẽ hết sức chế được thuốc giải, chẳng qua ta không đảm bảo trong giải được sẽ không có thêm vài vị thuốc, khiến Vương Gia coi quần áo ở trên đường chạy như điên, khả năng này cũng có thể xảy ra."

"Ngược lại Bồn Vương muốn nhìn một chút người có can đảm để làm vậy hay không." Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng nói: "Bồn Vương càng muốn xem người coi quần áo ở trên đường chạy như điên. . . . ."

Mộc Thất nhin lại kích động muốn tiến lên đánh hân, mỉm cười đáp lại nói: "Tại hạ có thể chế được thuốc giải, chỉ là tạm thời không chế sinh tử cỏ, không thể trị tận gốc, mỗi tháng dùng thuốc một lần. Tại hạ đối với Vương Gia vẫn có giá trị lợi dụng, như vậy về sau chúng ta chính là hai con châu chấu buộc cùng lên một sợi dây thừng."

"Người rất thông minh, chỉ là ở nơi này của Bồn Vương, người quá thông minh đều phải chết." Sở Vân Mộ đưa tay bóp yết hầu Mộc Thất, ánh mắt sâu thẳm rơi trên người nàng, giống như lúc nào cũng có thể nuốt lấy nàng như ma quỷ.

"Vương Gia sẽ không giết ta, bởi vì. . . . . chỉ có ta mới trị được cỏ độc trên người người." Cổ Mộc Thất bị bóp chặt làm khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhưng nàng nhất định phải làm bước này.

Nhiếp Chính Vương mặc dù đáng sợ, nhưng lúc này lại là núi dựa duy nhất của nàng, kẻ thù của nàng cường đại như vậy, muốn báo thù cho sư phụ, nàng nhất định phải có được quyền lực lớn, mà Sở Vân Mộ có quyền thế khuyh triều, là vũ khí tốt nhất để nàng lợi dụng.

Sở Vân Mộ chậm rãi buông lỏng nàng ra, cười lạnh nói: "Được, Bồn Vương sẽ giúp người, tốt nhất người ngoan ngoãn giúp Bồn Vương luyện thuốc giải, Bồn Vương không chắc đến khi nào thì mất đi hứng thú với người, kết quả của người cũng giống như người mới được kéo ra ngoài kia. Mạng của người, nằm trong tay Bồn Vương."

"Dạ, tại hạ hiểu." Trên cổ Mộc Thất hiện lên một vết hồng đỏ, nàng há to miệng hít lấy không khí, chậm rãi lui ra ngoài.

Ban đêm, Mộc Thất khó ngủ tựa bên cửa sổ, nàng phải nghĩ biện pháp rời khỏi son trang này.

Cùng lắm nàng với Sở Vân Mộ chỉ đạt được giao ước, cũng không thỏa thuận phải nghe theo sự sắp xếp của hắn, mặc hắn cầm tù mình ở chỗ này! Trước mắt nàng phải gặp được Thập Lục, tiếp nhận Trầm Hương Cát, tìm tin tức của kẻ thù.

Chuyện đầu tiên nàng phải làm là trở về Hầu Phủ, nếu tin tức Mộ thân y ở Ôn Dịch Cốc diệu thủ hồi xuân được truyền vào Hầu Phủ, không biết người cha thừa tướng của nàng mẹ kế và muội muội nàng sẽ như thế nào đây?

"Ồ. . . . ." Âm thanh làm nũng nhỏ nhẹ từ trên mặt đất truyền đến, một cục lông xù trắng bóc cọ xóc gấu quần Mộc Thất.

Mộc Thất cúi đầu nhìn xuống, đáy mắt cả kính, nhỏ giọng nói: "Đản Hoa, sao ngươi tìm được ta?"

"Thất tỷ, là ta." Không biết từ lúc nào Thập Lục xuất hiện trong phòng nàng.

Mộc Thất trong lòng mừng rỡ, thế mà nàng lại quên, Thập Lục có dị năng di chuyển, hắn suy tính canh phòng son trang nghiêm ngặt, cũng không cần được bước chân của Thập Lục!

"Thất tỷ, cổ của tỷ. . . . ." dưới ánh trăng Thập Lục thấy được vết hằn đỏ trên cổ Mộc

Thất, nắm chặt nắm tay cả giận nói: "Có phải do tên Sở Vân Mộ kia làm, đệ muốn đi dạy dỗ hắn!"

"Không sao, Thập Lục, không cần kích động, bây giờ chúng ta đánh không lại hắn." Mộc Thất nói: "Liên lạc với Trầm Hương Các sao rồi?"

"Ta đã tìm được bốn vị trưởng lão của Trầm Hương Các, bọn họ đang trên đường đến kinh thành, ít ngày nữa chúng ta có thể gặp mặt."

Thập Lục kéo cánh tay Mộc Thất nói: "Thất tỷ, đi theo ta, hiện tại khắp nơi trong kinh thành đều có sát thủ của Trầm Hương Cát, Sở Vân Mộ sẽ không dám làm gì tỷ!"

"Hắn sẽ không làm ta bị thương, bởi vì chỉ có ta mới giải được sinh tử cổ cho hắn, chỉ là Thiên Tử thập tam sát rất lợi hại, ta không thể giống người dịch chuyển không gian, xong ra không phải là biện pháp tốt." Mộc Thất cau mày nói.

"Ồ ô, xèo xèo!" Đản Hoa phát hiện mình bị lạnh nhạt, Sở nhảy lên bàn giữ tay Mộc Thất, dùng móng vuốt chỉ vào góc tường.

"Đản Hoa, ngươi nói là ngươi có thể dẫn ta đi ra ngoài?" Mộc Thất vui sướng hoa chân múa tay nói với Đản Hoa.

Đản Hoa kiên định gật đầu một cái.

Mộc Thất theo hướng Đản Hoa chỉ tìm kiếm, vậy mà tìm được một đường hầm, đó là do Đản Hoa đào lên!

"Đản Hoa, giỏi lắm! Thập Lục, chúng ta đi thôi." Mộc Thất hôn lên trán Đản Hoa một cái, đi vào đường hầm thông ra bên ngoài nói.

Thập Lục tròn mắt nhìn Đản Hoa, nó lại làm cho Thất tỷ hôn nó!

Hai người một chồn đào tới chân núi Đào Khê, sau đấy ngồi xe ngựa trở về Hầu Phủ.

Nghe nói Mộc tướng quân bị bệnh nặng, thái y cũng không chữa trị được. Mặc dù Mộc Thất là người xuyên qua, không phải là Mộc Nguyệt Lương chân chính, nhưng nàng không thể trở mặt nhìn quyền thế Hầu Phủ rơi vào tay người lúc trước lãng nhục nàng là Vân Hồng Mai cùng hai muội muội!

Những gì thuộc về Mộc Nguyệt Lương, nàng phải đoạt lại!

"Thất tỷ, ta dẫn tỷ gặp vài người." Thập Lục dừng xe ngựa ở một quán rượu nói.

"Người nào?" Mộc Thất hỏi.

"Đến tỷ sẽ biết." Thập Lục kéo màng xe thần bí nói.

"Thập Lục còn có bí mật." Mộc Thất ôm Đản Hoa vào ngực, nhảy xuống xe, lại thấy ba nữ tử trẻ tuổi dung mạo như hoa đứng trước mặt nàng. . . . .

Mộc Thất cả kính, này, Thập Lục khi nào đã thông suốt, tìm cho nàng ba đệ muội?

----- lời ngoài mặt -----

Tính sổ sau ha ~ Tiểu Thất muốn giáo huấn mẹ kế cùng muội muội~

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 9: Nàng Ở Đâu?

Đào Khê son, son trang Vân Từ.

"Khởi bẩm Vương Gia, không thấy Mộ cô nương." Nguyên Tuyết quỳ ở cửa xin tội nói.

"Bỏ trốn như thế nào?" Môi mỏng của Sở Văn Mộ cong lên quý dị, ánh mắt sắc bén giống như muốn mang người đi lột thịt róc xương.

"Tôi nay không biết từ khi nào trong phòng Mộ cô nương xuất hiện một đường hầm nối thẳng đến chân núi, bắt đầu từ nơi đó nàng rời khỏi son trang, là thuộc hạ khinh thường, xin Vương Gia trị tội." Nguyên Tuyết mở miệng nói.

Sát thủ Thập Tam Sát một khi thi hành nhiệm vụ thất bại, đều sẽ bị hình phạt tàn khốc, Nguyên Tuyết là người chưởng quản các luật lệ, đương nhiên hiểu rõ.

"Đóa hoa Mộ Thất này càng muốn trốn thoát khỏi lòng bàn tay của Bồn Vương, Bồn Vương lại càng muốn giữ chặt nàng, nhưng bây giờ đối với sự dây dưa của nàng Bồn Vương cảm thấy rất hứng thú. Nguyên Tuyết, người canh giữ người không tốt, để cho Mộ Thất mang theo thuốc giải của Bồn Vương bỏ trốn, đi xuống lãnh phạt." Sở Văn Mộ lạnh lùng nói.

Người đời kinh sợ hãi, nhưng tại sao nàng lại chán ghét hẳn như vậy?

"Vâng!" Nguyên Tuyết vừa định đứng dậy đi địa lao chịu phạt, một bóng dáng cao thẳng ngăn trước mắt nàng, nàng ngửi được mùi vị quen thuộc.

"Vương Gia, Nguyên Trần nguyện ý chịu phạt thay Nguyên Tuyết." Nguyên Trần bước đến quỳ xuống đất nói.

"Không cần, người. . . . ." Lời nói của nguyên tuyết bị Nguyên Trần cắt đứt.

"Tôi qua thuốc hạ thay Nguyên Tuyết gác đêm, tất cả trách nhiệm thuốc hạ phải gánh chịu, không liên quan đến Nguyên Tuyết." Nguyên Trần không do dự đập đầu ba cái, ánh mắt kiên định nói.

"Đã như vậy, người ngay lập tức chịu phạt thay nàng." Sở Văn Mộ đang bận tâm suy nghĩ làm thế nào để Mộc Thất ngoan ngoãn thuần phục, nhắm mắt chậm rãi nói.

"Vâng!" Nguyên Trần đứng dậy nhanh chóng kéo Nguyên Tuyết ra ngoài, thấy nàng không cam lòng, hắn điểm á huyết vác nàng đi.

"Nguyên Trần, đừng quên quy định của Thập Tam Sát. Âm thanh âm trầm của Sở Văn Mộ từ trong phòng truyền ra.

"Dạ, thuộc hạ nhất định tuân theo ý chỉ của Vương Gia." Nguyên Trần nói.

Đương nhiên hắn biết, quy định của Thiên Tự Thập Tam Sát: nội bộ sát thủ Thập Tam Sát không được phát sinh tình cảm nam nữ, một khi xảy ra, phế bỏ võ công, đuổi ra khỏi cửa. . . . .

**

"Hai vị xin mời." Ba cô gái dẫn Mộc Thất và Thập Lục vào một nhả gian trên lầu bên trong quán rượu.

Ở đây ‘Túy Tiên Cư’ cũng rất có khí thế, lúc này cũng người đến người đi, hương rượu và thức ăn bay theo chiều gió, bên trong nhả gian bố trí rất xa hoa nhưng lịch sự tao nhã, không khác với hoàng cung bao nhiêu.

"Thập Lục, suy nghĩ của đệ cũng có lúc thông suốt rồi, ta thấy mấy cô nương này cũng không tệ, đệ nhanh chóng cưới đi, dù sao ở cổ đại tam thê tứ thiếp không phạm pháp." Mộc Thất vỗ vỗ vai Thập Lục trêu ghẹo nói.

"Thất tỷ, họ không phải!" Mặt Thập Lục đỏ rần rần.

Từ trước đến giờ Mộc Thất biết, Thập Lục rất thông minh, nhưng lại không để ý đến chuyện tình cảm, chỉ là nàng hi vọng người em trai này có thể tìm thấy một người thật sự để mình ở trong lòng.

Thập Lục là sát thủ sư phụ bồi dưỡng, chức trách cả đời là làm ảnh vệ của nàng, bảo vệ nàng như hình với bóng. Nhưng nàng không muốn làm cho đệ ấy đánh mất chính mình, đệ ấy đáng giá có được hạnh phúc của mình.

"Tham kiến thiếu chủ!" Ba cô gái cùng quỳ xuống hành lễ nói.

Mộc Thất lập tức phản ứng kịp, trông thấy xung quanh không có ai, đỡ dậy họ hỏi "Các người là người của Trầm Hương Cát?"

"Thuộc hạ là Trầm Xuân." Một cô gái ngẩng đầu lên, khi cười trên mặt hiện lên hai lún đồng tiền, rất đáng yêu.

"Thuộc hạ là Trầm Hạ." Một cô gái khác dịu dàng trầm ổn nói.

Một tiếng cười khanh khách truyền đến, Thập Lục hỏi cô gái đứng bên cạnh: "Trầm Thu, ngươi cười cái gì?"

"Thuộc hạ cảm thấy thiếu chủ là một cô gái dịu dàng thanh tú, nên lúc nói chuyện Trầm Hạ không cần khấn trương như vậy." Trầm Thu nâng môi đi một vòng tình quái nói

"Ai nha!" Trầm Hạ bầm bấp đui Trầm Thu một cái, chấp tay nói: "Trầm Thu không hiểu quy củ, xin thiếu chủ trị tội."

"Cái gì trị tội hay không trị tội, Trầm Thu không làm gì sai." Mộc Thất vuốt Đản Hoa đang ngủ say trong lòng nói: "Ồ trước mặt ta, các ngươi không cần thận trọng."

"Thất tỷ, bốn chị em họ họ là người của phân bộ Trầm Hương Cát ở kinh thành, hiểu rất rõ về đất nước Đại Lịch, đệ muốn các nàng ở bên cạnh bảo vệ giúp đỡ tỷ." Thập Lục ngồi ở trên ghế nói.

"Thập Lục có lòng, nhưng nếu nói như vậy phải còn có một người tên Trầm Đông." Mộc Thất nói.

"Trầm Đông ở lại xử lý chuyện của phân bộ, Thống lĩnh Thập Lục an bài ba người thuộc hạ vào làm nha hoàn bên trong phủ Thừa Tướng." Trầm Thu vẻ mặt vui vẻ nói, nàng cảm thấy rất hứng thú với phủ Thừa Tướng.

"Vậy thì tốt, ta đã có cách để ba người các người ở lại bên cạnh ta làm nha hoàn cận thân, còn nữa, sau này gọi ta là tiểu thư là được, chuyện của Trầm Hương Cát, không thể tiết lộ cho người ngoài nửa phần." Mộc Thất nói.

"Dạ, tiểu thư." Ba người đồng thanh nói.

Sau đó, Thập Lục bàn giao cao việc của phân bộ Trầm Hương Cát ở kinh thành cho Mộc Thất, bao gồm sát thủ của Trầm Hương Cát, hiệu buôn, xưởng dệt cùng cửa hàng châu báu, nhiều loại sổ sách đặt trước mặt Mộc Thất.

Ngay cả 'Túy Tiên Cư' cũng là của Trầm Hương Cát!

Mộc Thất vui mừng, không ngờ những năm gần đây Trầm Hương Cát có thể phát triển giàu có như vậy, bí mật nắm giữ nhiều của cải đáng giá!

Còn có tiểu tử Thập Lục này, mới xuyên qua mấy ngày ngắn ngủi, đã tìm hiểu Trầm Hương Cát thấu đáo, không hổ danh người được sư phụ huấn luyện.

"Phòng khách chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng, trời chưa sáng, tiểu thư và thống lĩnh nghỉ ngơi đi." Trầm Hạ nói.

"Trầm Hạ, ngày mai nhớ chuẩn bị cho ta một ít quần áo rách." Mộc Thất về mặt thần bí nói.

Trầm Hạ có chút nghi ngờ, nhưng mà vẫn không hỏi thêm điều gì, lên tiếng lui xuống.

Thập Lục ồn ào muốn ngủ cùng Mộc Thất bị nàng đuổi ra ngoài, một mình nàng nằm ở trên giường suy nghĩ.

Nếu nàng trở về từ Ôn Dịch Cốc, nhất định phải có bộ dạng dân chạy nạn, bây giờ nàng không thể để người trong phủ Thừa Tướng hoài nghi điều gì.

Hiện tại nàng là một người bị người đời phi nhổ, bị cha vứt bỏ, là đại tiểu thư phế vật bị mẹ kế hãm hại, nhưng nàng có biện pháp khiến phủ Thừa Tướng dùng kiệu tám người khiêng đến đón nàng trở về!

Còn có mẹ kế và bọn muội muội, nếu bọn họ làm nhục danh tiếng của nàng, thông báo cho mọi người đều biết tin này, muốn bức tử nàng, đánh nàng cả người bị thương giam trong nhà chứa củi, làm nàng không thể nói, chịu hết nhục nhã. . . . .

Các khoản đó, nàng muốn tính từng khoản một, làm cho bọn họ phải trả giá gấp trăm lần!

Hôm sau, theo an bài của Mộc Thất, ba tỷ muội thần không biết quỷ không hay trở về phủ Thừa Tướng làm nha hoàn của nàng, để không bị người khác phát hiện.

Cả người nàng mặc quần áo vải thô đứng trước cửa phủ Thừa Tướng, cất bước đi vào phía trong.

"Ngừng, ngươi là ai? Lại dám xông vào Thừa Tướng!" Quân gia mang theo mấy gia đinh ngăn lại người trông như dã nhân này.

"Quân gia, đã lâu không gặp." Mộc Thất ngẩng đầu lên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp dưới mái tóc đen, cười lạnh nói.

"Ngươi. . . . đại tiểu thư, đến tột cùng ngươi là người hay là quỷ, ngươi thế nhưng trở lại!" Sắc mặt quân gia trắng bệch, lui về sau mấy bước e sợ nói.

"Ngươi yên tâm, bản tiểu thư nếu có chết, cũng phải mang theo đại phu nhân và hai vị muội muội trong phủ." Khóe miệng Mộc Thất nhẹ nhàng nâng lên, sát ý trong mắt ép quân gia lùi về sau mấy bước.

"Chỉ là không như mong muốn của các người, không chỉ ta còn sống, còn sống rất tốt, chẳng lẽ các người không nghe thấy thần y diệu thủ hồi xuân trong Ôn Dịch Cốc ‘ Mộ Thất ’ sao?" Mộ Thất nói.

"Vây. . . . . thần y đấy chính là đại tiểu thư!" Quân gia bị sợ đến hai chân phát run.

Đột nhiên, một bóng trắng chui ra từ ngực Mộ Thất, cắn một cái trên mũi quân gia.

Quân gia bị Đản Hoa dọa như vậy, chớp mắt, hôn mê bất tỉnh, còn dư lại mấy gia đình thức thoi đón Mộ Thất vào phủ Thừa Tướng.

"Đản Hoa, ngoan." Mộ Thất vuốt ve mấy cái lên trán Đản Hoa, sai bước vào phủ Thừa Tướng.

Mộ Thất nắm chặt nắm tay, trên mặt là nụ cười lạnh.

Mộ Nguyệt Lương, nàng đã trở lại. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Dạy Đỗ Mộ Nguyệt Tình

Phủ Thừa Tướng.

Một tên gia đình vội vã chạy vào đại sảnh, không thờ được: "Khởi bẩm đại phu nhân, nhị tiểu thư, không xong. . . . . đại tiểu thư nàng đã trở lại!"

"Cái gì?" Mộ Nguyệt Tình nắm chặt khăn tay nói: "Làm sao nàng có thể còn sống trở về?"

"Hồi bẩm nhị tiểu thư, đại tiểu thư nói nàng chính là thần y Mộ Thất nổi danh ở

Ôn Dịch Cốc, còn dẫn theo thú lạ trở lại, còn nói nếu có người dám ngăn cản nàng, liền. . . . ." Trên trán gia đình toát ra mồ hôi lạnh, nhìn nhóm thái y trong phòng, không dám nói tiếp nữa.

"Liên thế nào? Nói!" Mộ Nguyệt Tình lạnh lùng nói.

"Lão gia sẽ bị mất mạng. . . . ." Gia đình quỳ xuống đất nói.

"Mộ Nguyệt Lương người được lắm, làm mất hết mặt mũi phủ thừa tướng không nói, còn dám nguyên rủa phụ thân! Mẹ, chúng ta không thể để cho nữ nhân này trở về tướng phủ!" Mộ Nguyệt Tình tức giận nói.

Đại phu nhân Vân Hồng Mai sắc mặt âm trầm, hỏi thái y "bệnh tình của tướng gia như thế nào?"

"Bẩm phu nhân, Mộ thừa tướng đã bị bệnh tim mấy chục năm, hiện tại vất vả lâu ngày, bệnh tình nặng thêm, nên mới xuất hiện triệu chứng hôn mê. Lão thần vô năng, chỉ có thể cố gắng kê đơn thuốc, có thể tỉnh được hay không, còn phụ thuộc vào tạo hóa của tướng gia." Thái y đứng đầu Hà thái y nói.

Trong lòng Vân Hồng Mai tính toán, vẫn còn nhiều người bên dưới chống đối với phủ thừa tướng đối với tướng phủ như hổ rình mồi, hôn sự của Tình nhi và Ninh nhi chưa định xuống, nếu hiện tại tướng gia qua đời, đối với các nàng không có điểm tốt!

"Phu nhân, lão phu có lời không biết có nên nói hay không." Hà thái y chấp tay nói.

"Cứ nói đừng ngại." Vân Hồng Mai nói.

"Lão phu sớm đã nghe nói ‘ Mộ thân y ’ diệu thủ hồi xuân cứu sống nạn dân bị bệnh ở Ôn Dịch Cốc, không ngờ là đại tiểu thư phủ thừa tướng, chuyện lúc trước không nói, đại tiểu thư y thuật cao siêu là cách duy nhất để cứu tướng gia, nể tình phần tâm ý của đại tiểu thư, kính xin phu nhân cho đại tiểu thư cơ hội." Hà thái y nói.

Dung nhan đẹp đẽ của Vân Hồng Mai thoáng hiện lên nét âm trầm, trầm tư một lát, cười nói: "Gọi nàng vào xem bệnh cho tướng gia."

Ngoài cửa, Mộ Thất ôm Đản Hoa được gia đình mời vào ngồi trên nhuyễn tháp , không ai dám nói nửa lời không hay, chỉ sợ biến thành bộ dạng như quân gia.

Trong góc, quân gia trên mặt quần băng vải nhìn chăm chăm Đản Hoa, đầu đầy mồ hôi lạnh không dám lên tiếng.

"Đại tiểu thư, phu nhân mời người vào xem bệnh cho tướng gia." Gia đình truyền lời .

Mộc Thất nâng lên khoe môi, nhét Đản Hoa vào trong ngực, theo gia đình vào nội đường. Trong phòng thái y đứng thành hai hàng, trên mặt mọi người đều là vẻ bất đắc dĩ.

Mộc Thất đẩy mọi người ra, tiến lên bắt mạch cho Mộc thừa tướng, không để tâm ánh mắt hận không thể giết chết được nàng của Mộc Nguyệt Tinh và Mộc Nguyệt Ninh, nàng lạnh giọng cười một tiếng, ngày còn dài, nợ nần nàng sẽ từ từ tính toán thật tốt.

"Bệnh tim của tướng gia là do bị phong hàn nên tái phát, máu huyết toàn thân không thông, cộng thêm dùng thuốc không đúng, dẫn đến kinh mạch bị nghẹt." Mộc

Thất nói.

"Đi chuẩn bị than ủ và đất cát mang vào trong sân." Mộc Thất dùng ánh mắt sắc bén nhìn Vân Hồng Mai và thái y nói: "Nếu không muốn làm bệnh tình của tướng gia nặng thêm, hãy mau đi!"

Vân Hồng Mai không thể làm gì khác hơn là cho người đi chuẩn bị, sau khi trở về, Mộc Nguyệt Lương giống như biến thành người khác, ngày trước nàng mềm yếu vô năng, hôm nay lại làm việc quyết đoán, tài năng hiện ra, điều này làm cho người ta nghĩ đến một người. . . . .

Lấy danh tiếng của thần y 'Mộc Thất', không ai dám cản trở quyết định của nàng.

Mộc Thất cho người cõng ra quần áo của tướng gia, thay một bộ quần áo thoải mái, nung đất cát trên than củi, cho người đặt Mộc thừa tướng lên trên đất cát, khẽ nâng đầu lên.

Nàng dùng sức vừa phải xoa bóp mấy huyệt trên lưng, cho đến kinh mạch của Mộc thừa tướng thông suốt, khắc ra một ngụm máu bầm tích tụ đã lâu.

Mộc thừa tướng khắc ra máu bầm, ý thức đã từ từ khôi phục, trong miệng nhắc đi nhắc lại: "Niệm Từ, Niệm Từ. . . . ."

Sắc mặt Vân Hồng Mai trắng nhợt, trong lòng Mộc Thất biết, lời Mộc thừa tướng nhắc đi nhắc lại chính là tên của mẫu thân Mộc Nguyệt Lương.

Mộc Thất cười lạnh, mẫu thân nàng qua đời không lâu người cha này liền cưới một phu nhân khác vào cửa chính là Vân Hồng Mai, mười mấy năm qua đối với nàng chẳng quan tâm, để cho nàng ở trong tưong phủ trải qua những năm tháng sống không bằng hạ nhân, cuối cùng độc ác vứt nàng vào Ôn Dịch Cốc tự sinh tự diệt, đây chính là tình yêu của hắn đối với mẫu thân sao?

"Hậu sinh khả úy, y thuật của đại tiểu thư làm cho lão phu mở mang tầm mắt!" Hà thái y thờ dài nói.

Mọi người cũng nhin không được thốn thức, phương pháp trị bệnh của Mộc Thất cổ quái, nhưng lại có hiệu quả, làm cho Mộc thừa tướng khôi phục ý thức không nói, còn giúp hắn đã thông kinh mạch!

Mộc Thất đi đến được phòng đã được chuẩn bị tốt, lấy Không Động đỉnh ra luyện chế thuốc trị bệnh tim, nhân tiện uống một viên thuốc không chế sinh tử cỏ.

Lúc này nàng mới nhớ tới, yêu tinh đẹp lạnh lùng kia khi biết nàng bỏ trốn, không biết sẽ tức giận như thế nào! Nhưng vì giao ước với hắn, hắn sẽ không làm khó nàng, có lẽ tối nay sẽ phái người đến lấy thuốc.

Nghĩ đến khuôn mặt yêu mị không đổi của Sở Vân Mộ, nếu như nóng giận trừng mắt, không biết bộ dạng sẽ ra sao. . . . .

Nghĩ đến đó, khoe miệng Mộc Thất dâng lên ý cười.

Sau khi Mộc thừa tướng tỉnh táo câu nói đầu tiên là muốn Mộc Nguyệt Lương ở lại, làm Vân Hồng Mai tức đến nghiến răng, nhưng cũng không thể không an bài cho nàng ở một viện tương đối tốt.

Mộc thừa tướng muốn cảm tạ nàng, Mộc Thất chỉ cần Trầm Xuân, Trầm Hạ và Trầm Thu 3 nha hoàn, đưa các nàng trở thành ti nữ thân cận.

Trên đường trở về Lâm Phương viện, Mộc Thất không khéo gặp Mộc Nguyệt Tinh cùng nhóm nha hoàn chặn đường, xem là là đặt biệt đứng ở đây đợi nàng.

"Thật không nghĩ tới ngươi còn có thể sống được trở lại, Mộc Nguyệt Lương." Mộc Nguyệt Tinh mặc váy dài thêu hoa lê đỏ nhạt, trên đầu búi tóc vẫn kẻ, khuôn mặt tinh xảo hoa lệ trang điểm đậm giống mẹ nàng như đúc, tức giận nhìn chăm chăm Mộc Thất.

So với Mộc Nguyệt Tinh, khuôn mặt xinh xắn không trang điểm của Mộc Thất lại nổi bật thêm vài phần tao nhã thong dong.

"Không biết mùi vị con gián có hợp khẩu vị nhị muội, nếu quên có thể thử lại một lần?" Mộc Thất tùy ý tựa dưới tàn cây cười nói.

"Ngươi còn tưởng rằng ngươi là đại tiểu thư phủ thừa tướng sao? Cha đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với ngươi! Ngươi đâu, dạy dỗ nha đầu không biết lễ nghĩa này cho ta, nữ nhân nói năng lỗ mãng!" Mộc Nguyệt Tinh dùng ngón tay sơn đỏ thắm chỉ vào Mộc Thất quát.

"Dạ, nhị tiểu thư." Lão ma ma dẫn đầu nói: "Vả miệng!"

Bảy tám nha hoàn nhào lên muốn đè Mộc Thất, Mộc Thất lật tay kết thành Liên Hoa Ấn, giờ tay lên trong nháy mắt bắn ra mấy viên thuốc, rơi vào trong cổ áo mấy người.

"Thuốc này phát huy tác dụng sẽ làm cho các người cả người ngứa ngáy vô cùng, kèm theo thân thể nóng rang giống như trong lòng hấp, nếu không tắm nước lạnh để áp chế, kết quả cả người các người sẽ thối rữa, thương tích đầy mình." Mộc Thất lạnh nhạt nói.

Mấy nha hoàn bộ mặt kinh ngạc, chỉ chốc lát sau, họ cũng không đoái hoài tới hình tượng, đưa tay gãi khắp người, khuôn mặt lộ vẻ khổ sở.

Phù phù, phù phù!

Mấy người cùng nhau nhảy vào Thanh Trì bên cạnh, cảnh tượng rất là trán lệt.

Mộc Nguyệt Tinh không có người bên cạnh, nàng run rẩy lui lại mấy bước nói: "Mộc Nguyệt Lương, người đừng quên ta mới là tiểu thư tướng phủ, nếu người dám đụng đến ta. . . . ."

Lời của nàng chưa nói xong, cả người Mộc thất vọt lên phía trước, một cước đạp Mộc Nguyệt Tinh rơi vào Thanh Trì, vỗ vỗ ống tay áo nói: "Người nói cái gì? Ta nghe không rõ."

"Cứu mạng. . . . . cứu mạng!" Mộc Nguyệt Tinh ở trong nước vùng vẫy, búi tóc trên đầu và khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ đã nhìn không ra hình dạng.

Mộc Thất đứng bên cạnh ao cười lạnh nói: "Mộc Nguyệt Tinh, không phải người nói người là tiểu thư tướng phủ sao? Người cũng đừng có quên, dòng nữ chính tướng phủ là ta không phải người, mượn thi phải trả, hưởng hô người cướp đi mọi thứ của ta, hôm nay nên trả rồi. . . . ."

----- lời ngoài mặt -----

Đi ra ngoài lẫn lộn luôn là phải trả, Tiểu Thất uy vũ ~

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Tát Một Cái, Thoải Mái!

Mộc Thất đứng bên cạnh ao cười lạnh nói: "Mộc Nguyệt Tinh, không phải người nói người là tiểu thư tướng phủ sao? Người cũng đừng có quên, dòng nữ chính tướng phủ là ta không phải người, mượn thi phải trả, hưởng hô người cướp đi mọi thứ của ta, hôm nay nên trả rồi. . . . ."

Dứt lời, Mộc Thất đứng dậy rời đi, mặc kệ Mộc Nguyệt Tinh và nhóm nha hoàn la hét vùng vẫy kêu cứu mạng trong ao. . . . .

Không ngờ uống máu Sở Văn Mộ, công lực của nàng lại tăng một bậc, nhất là khinh công nhảy bèn không ít.

Nhưng sự phụ nói qua, từ nhỏ thân thể nàng đã có một dị lực cường đại, áp chế nội lực, cho nên nàng muốn dùng nội lực, thân thể liền bài xích, đã từng xảy ra tình trạng cơ thể học máu khi nàng cứng rắn cưỡng ép dùng nội lực.

Coi như không thể dùng võ, nàng cũng sẽ không thua bất kỳ ai!

Đến Lãm Phương viện, đập vào mắt nàng là hình ảnh ba mỹ nữ áo xanh đang dẫn co với ba sát thủ áo đen.

"Ta không cần biết người là ai! Dám lên xông vào khuê phòng tiểu thư, còn không đi ta sẽ giết các người!" Trầm Thu từ trên hông lấy ra roi Cừ Tiết, không chút lưu tình đánh về phía sát thủ.

"Một cô nương rất mạnh mẽ, Mộ Thất sao có thể có nha hoàn hung hãn như người! Nếu như là ta, nhất định phải ném người vào đầm rã, thuần phục người ngoan ngoãn." Sát thủ cầm đầu lười biếng nói.

Hắn khẽ nghiêng người tránh thoát công kích của Trầm Thu, trong đôi mắt đẹp nổi lên u quang, làm cho Trầm Thu đánh về phía hắn, giống như là cô ý trên đầu nàng.

Đột nhiên Trầm Thu cảm thấy bên hông buông lỏng, cúi đầu nhìn, không biết từ lúc nào sát thủ áo đen đã kéo tuột thắt lưng của nàng!

"Lưu manh, ta không thể không giết người!" Trầm Thu xoay người buộc chặt áo, tay cầm roi Cừ Tiết, từng bước ép sát cùng người áo đen chém giết

Bên kia, Trầm Hạ xoay tay, trong tay xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, Trầm Xuân cũng lấy ra Viên Nguyệt đao, tiến lên tấn công người áo đen.

Mộc Thất tựa vào khung cửa nhìn một lúc, không ngờ công phu của ba người đều rất tốt, nhất là Trầm Xuân, nàng có thể đánh được hơn mười chiêu với thống lĩnh Thiên Tử Thập Tam Sát, tuyệt đối không đơn giản.

Thấy ba cô gái dần dần rơi vào thế hạ phong, Mộc Thất vung tay nện ra ba âm tiễn, đánh vào binh khí ba người áo đen, lạnh nhạt nói: "Nguyên Giáng, Vương Gia của các ngươi muốn các ngươi dùng cách này đến đây lấy thuốc sao? Lén xông vào khuê phòng của ta còn khi dễ tì nữ của ta, xem ra ta phải bỏ thêm vài vị thuốc vào trong giải dược rồi. . . . ."

Nguyên Giáng thấy vậy thì thu kiếm, lui lại mấy bước, chấp tay nói: "Mộ cô nương, Nguyên Giáng chỉ phụng mệnh làm việc. Vương Gia phải ta nhấn với cô nương, đối với việc cô nương tự ý mang theo thuốc giải chạy trốn, việc này Vương Gia sẽ nhớ kỹ, nếu cô nương không muốn gánh chịu hậu quả nặng nề, tốt nhất là tự mình đi nhận tội với Vương Gia."

"Bây giờ Vương Gia đang ở đâu?" Mộc Thất hỏi.

Sở Văn Mộ này, không chỉ có kiêu ngạo, mà còn là mỹ yêu tinh phúc hắc thù dai nhớ lâu!

"Vương Gia đã trở lại kinh thành." Nguyên Giáng nói.

Nghe nói như thế, đột nhiên Đan Hoa chui ra khỏi ngực Mộc Thất, hướng về phía nàng kêu ô ô —— Yêu Tinh đang ở bên người chúng ta, làm thế nào? Làm thế nào?

Mộc Thất vỗ vỗ đầu Đan Hoa, kéo nó trở về, trấn an nói: "Đừng sợ, ta đối với hấn còn hữu dụng, hấn sẽ không làm khó chúng ta, còn có thể giúp chúng ta."

"Cầm đi, ta lấy tính mạng bảo đảm, cái này là thuốc giải ức chế sinh tử cổ, mỗi ngày uống hai viên, đủ dùng trong một tháng." Mộc Thất lấy ra một túi gấm ném vào ngực Nguyên Giáng nói.

"Lưu manh, ta còn chưa giáo huấn ngươi xong!" Trầm Thu cảm roi Cửu Tiên đánh về phía Nguyên Giáng.

"Thu Nhi, dừng tay." Mộc Thất mở miệng nói.

"Tiểu thư, hấn. . . . . hấn trên ghẹo ta!" Trầm Thu nhìn về phía Mộc Thất, tràn ngập nước mắt ủy khuất nói.

Nha đầu này chẳng qua chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, hôm nay nhìn Mộc Thất khóc như hoa lê đầm mưa, làm cho Mộc Thất cảm thấy không đành lòng.

"Nguyên Giáng, ngươi cũng biết Thu nhi là một cô nương chưa xuất giá, hiền thực văn võ song toàn, nếu không ta nói với Vương Gia của ngươi, cho nàng đính hôn với ngươi." Mộc Thất buông tay nói.

Nguyên Giáng cả kinh, khuôn mặt dưới mặt nạ tràn đầy hoảng sợ.

Sưu sưu!

Gió nhẹ thổi, ba bóng đen biến mất khỏi Lâm Phương viện.

Trầm Thu chỉ vào không trung tức giận hét: "Nguyên Giáng, ngươi dám khi dễ ta, ngươi chờ đấy!"

**

Sáng hôm sau.

Mộc Thất bị tiếng ồn ào ngoài cửa đánh thức, nàng đứng dậy khoát lên một chiếc áo dài màu xanh nhạt, tóc tùy ý cột phía sau, đứng dậy đi ra cửa.

"Nhị tiểu thư, các ngươi muốn làm gì?" Trầm Xuân dang hai tay ngăn ở cửa viện nói.

"Bản tiểu thư muốn làm gì một nha hoàn như ngươi quản được sao! Ngươi đâu, mang Mộc Nguyệt Lương ra ngoài cho ta, nàng ném ta vào trong ao nước, ta muốn tìm cha mẹ phân xử!" Mộc Nguyệt Tình hai tay chống nạnh, dung nhan tinh xảo phũ lên vẻ dữ tợn.

Mấy nha hoàn tiến lên đẩy Trầm Xuân ra, lại bị Trầm Hạ Trầm Thu ở phía sau cản lại.

"Nô tài to gan, các ngươi làm phản sao! Dám không tuân theo ý của bốn tiểu thư, đi bắt họ lại, xử lý bằng gia pháp!" Mộc Nguyệt Tình nói với nha hoàn sau lưng.

Bọn nha hoàn tiến lên kéo ba người, không dám buông tay.

Ba tỷ muội biết ở tường phủ không được để lộ võ công, xử lý những người này rất dễ, nhưng sẽ rước lấy phiền toái cho tiểu thư, họ không thể làm gì khác hơn là không phản kháng nữa.

"Buông ra! Người của ta, muốn xử trí cũng không liên quan tới các ngươi!" Mộc Thất quát lớn.

Mộc Nguyệt Tình bị tiếng quát làm cho chấn động, thấy ở cửa có một thiếu nữ mặt áo trắng váy trắng, người mỏng manh gầy yếu, sắc đẹp không bị ảnh

hường bởi y phục, nhưng lại phát ra luồng sát khí lạnh thấu xương làm người ta không dám đến gần.

Đôi mắt chính trực của nàng nhìn chăm chăm Mộc Nguyệt Tinh, nhìn chăm chú đến mức làm tiêu tan cả khí thế cường đại vừa rồi của đối phương.

Bọn nha hoàn không tự chủ buông lỏng tay ra, ba người lui ra sau lưng Mộc Thất.

"Mộc Nguyệt Tinh, có một lần thì lại có lần hai, không phải muốn tiếp tục lần ba nữa chứ, đây là lần thứ ba ngươi mang người đến giáo huấn ta, ngươi quên ta từng nói gì với ngươi sao?" Mộc Thất bước xuống bậc thang, sâu xa nói.

"Dòng chính nữ của tướng phủ là ta, ngay lúc tướng gia bệnh nặng hôn mê cũng gọi tên mẹ ta, ngươi cho rằng địa vị của ngươi cao hơn ta bao nhiêu?" Mộc Thất nói tiếp.

Mộc Nguyệt Tinh nắm chặt nắm tay, sắc mặt như thường nói: "Nhưng danh tiếng của ngươi đã mất, mọi người đều biết, hoàng thân quốc thích còn có ai muốn cưới ngươi? Mộc Nguyệt Lương, ngươi vĩnh viễn không chiếm được Tề Vương điện hạ, chỉ có ta mới xứng với vị trí chính phi của hắn."

"Nha!." Mộc Thất sửa lại tóc rơi trên vai, không thèm để ý chút nào nói: "Ngươi muốn là ngươi thì chính là ngươi, ta không lạ gì. Ngươi cho rằng ta không biết việc gì sao? Là ngươi và đại phu nhân hãm hại làm nhục thanh danh của ta, nói ra cho mọi người đều biết cũng là ngươi và đại phu nhân làm, rất nhanh, ta cũng sẽ cho ngươi nên mùi vị bị vứt đến núi hoang ném gió ăn sương."

"Ngươi dám!" Mộc Nguyệt Tinh đi tới trước mặt Mộc Thất, giơ tay lên đánh nàng, lại bị Mộc Thất giữ chặt không thể động đậy.

Mộc Nguyệt Tinh cá giận nói: "Ngươi là đồ con hoang của hồ ly mê hoặc người sinh ra, có tư cách gì đấu với ta! Có tư cách gì đấu cùng Trần Quốc phủ!"

Pằng!

Một tiếng vang thanh thúy truyền đến, cả Lâm Phương viện như ngừng thở.

Tay trái Mộc Thất không tốn chút sức lực siết chặt tay Mộc Nguyệt Tinh, tay phải tát nàng vẫn còn dính lại son phấn, trên mặt lưu lại dấu năm ngón tay rõ ràng.

"Ta thay mặt tướng gia giáo huấn tên gia hỏa nói năng tùy tiện." Mộc Thất buông tay ra, xoay người lại dùng khăn Trầm Thu mang đến lau lau, trong lòng thầm nói: tát một cái, làm cho con chim sè này ngừng nói, thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Nếu Bị Người Coi Thường, Ta Cần Phải Ti Tiện Hơn!

"Ta thay mặt tướng gia giáo huấn tên tiểu gia hỏa lỗ mãng." Mộc Thất lạnh nhạt nói.

Người thân là điểm giới hạn không được chạm đến của nàng, tuổi nhỏ nàng đã đi theo sư phụ, sư phụ đã từng nói cho nàng biết, mẹ ruột của nàng vì bảo vệ nàng mà chịu hết cực khổ đến nỗi mất đi tính mạng, cho nên, không ai có thể sỉ nhục mẹ nàng!

"Mẹ, nàng dám đánh ta! Nàng vậy mà ra tay đánh ta!" Mộc Nguyệt Tinh bụm mặt, nhìn sau Vân Hồng Mai bất ngờ xuất hiện sau lưng, nước nở nói.

"Mộc Nguyệt Lương, ngươi dám đánh nhị tiểu thư? h' t' t ;d;đ;l;q;đ Tội hôm qua cũng là ngươi đẩy nàng xuống nước?" Vân Hồng Mai sắc mặt hiền từ, đẩy mắt lại dâng lên ánh sáng u ám.

"Đúng vậy đại phu nhân, là ta." Mộc Thất ngẩng cao đầu nói.

Vân Hồng Mai nâng lên khóe môi, mắt phượng liếc nhanh qua y phục đơn giản Mộc Thất đang mặc trên người, cười nói: "Ngươi là dòng chính nữ phủ thừa tướng, ngươi chưa cưới chồng lại tư thông cùng nam tử, mất hết thể diện tổ tiên nhà họ Mộc, trở thành điểm nhục của phủ thừa tướng. Bản phu nhân cho phép ngươi đi vào ở đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, vậy mà ngươi không biết hối cải, mấy lần ức hiếp nhị tiểu thư, bao nhiêu tội này cũng đủ để bản phu nhân đánh ngươi năm mươi gậy đuổi ngươi khỏi phủ."

"Thế như đại phu nhân sẽ không làm như vậy." Mộc Thất không chút sợ hãi chống lại ánh mắt của Vân Hồng Mai, thong dong bình tĩnh nói: "Bởi vì tướng gia muốn nhìn thấy ta an toàn không xảy ra việc gì, cho nên hiện tại đại phu nhân không thể đuổi ta đi, còn không dám làm tổn thương ta dù chỉ một chút."

Hiện tại ta đối với tướng gia mà nói, còn có giá trị hơn đứa con gái không có não của đại phu nhân. Huống chi nếu để cho tướng gia nghe được lời nhị tiểu thư vừa nói, nói không chừng người bị ăn hèo chính là nàng, nàng nói ta là con hoang, như vậy cha là ai?"

Không phải Vân Hồng Mai sai người đốt sạch sẽ quần áo và đồ dùng của nàng sao, lau sạch dấu vết của nàng trong phủ?

Một ngày nào đấy Mộc Thất sẽ làm cho bọn họ không kịp trở tay, tự mình đuổi bọn họ ra khỏi phủ!

"Đổi nghịch với bản phu nhân, nguoi và mẫu thân đã mất của nguoi đúng là có mấy phần giống nhau." Vân Hồng Mai lạnh lùng nói.

Nàng hạ tay áo móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay, Đúng vậy, tướng gia không quên được Niệm Từ, mới có thể lúc hôn mê vẫn gọi tên nàng ta!

Mà nha đầu Mộc Nguyệt Lương này, nàng là tai họa ngầm lớn nhất của Tinh nhi và Ninh nhi, không thể không trừ!

"Ta căn bản không muốn đổi nghịch với các nguoi, nhưng thù này không thể không báo, nhị tiểu thư, nguoi nói đi?" Mộc Thất giương mắt nhìn Mộc Nguyệt Tinh, sâu xa nói.

"Nguoi. . . . . Mộc Nguyệt Lương, ta nhất định sẽ báo thù!" Mộc Nguyệt Tinh hung hăng trừng mắt nhìn Mộc Thất, tay nâng lên lại để xuống.

Vân Hồng Mai nhìn vẻ mặt nén giận của Mộc Nguyệt Tinh, xoay người nói: "Theo bản phu nhân đi gặp tướng gia."

**

Mộc tướng quốc ngồi ở trên giường, khí sắc đã khôi phục rất tốt.

"Tướng gia." Đại phu nhân hành lễ nói.

"Cha." Mộc Nguyệt Tinh bộ mặt uất ức nói.

"Tướng gia." Mộc Thất khẽ vuốt cằm, tự nàng trở về phủ thừa tướng, nên không gọi Mộc thừa tướng là cha nữa.

Lúc đầu là hấn độc ác đoạn tuyệt quan hệ cha con với nàng, không để ý nữa điểm tình cảm, ném nàng một nữ tử vào Ôn Dịch Cốc khắp nơi là xác chết, người này thật 'xứng đáng' làm cha của nàng!

"Cha, ta. . . . ." Mộc Nguyệt Tinh trong mắt nén lệ vừa định mở miệng, liền bị Mộc tướng quốc ngắt lời.

"Chuyện của nguoi ta đã biết, xem ra cha không quản giáo nguoi tốt, mới để tính tình của nguoi trở nên ngang ngược như vậy, bây giờ lập tức đến từ đường quỳ, thành thật suy nghĩ!" Mộc thừa tướng tức giận nói.

"Là Mộc Nguyệt Lương đẩy con xuống nước, nàng lại tát con một cái, tại sao cha chỉ phạt con?" Mộc Nguyệt Tinh không phục nói.

"Tướng gia, là lỗi của ta, là ta quá dung túng Tinh nhi, muốn trách thì trách một mình ta đi!" Vân Hồng Mai che chở Mộc Nguyệt Tinh, một bộ dạng nóng lòng vì con, nhưng trong ánh mắt nhìn Mộc Nguyệt Tinh đã có vài phần xa cách.

Trầm mặc thật lâu Mộc Thất mở miệng nói: "Nếu tướng gia cho là Nguyệt Lương sai, thì cứ trừng phạt, ta không có lời nào để nói. Nguyệt Lương trước nay ân oán rõ ràng, nhị tiểu thư làm nhục ta và mẫu thân, nói ta là con hoang, ta mới có thể. . . . ."

Nói xong lời cuối cùng, Mộc Thất cúi đầu, bộ dạng gầy yếu mỏng manh làm người ta thương tiếc.

Nghe được hai từ 'con hoang', ánh mắt Mộc thừa tướng tối lại, lạnh lùng nhìn Mộc Nguyệt Tinh.

"Tướng gia, ngài muốn phạt ta thế nào cũng được, không liên quan gì đến mẫu thân của ta, mẫu thân của ta người đã khổ cả đời, ta chỉ hi vọng người ở trên trời được bình an. Ta là nữ nhi nhưng bất hiếu, để cho người vì ta mà chịu nhục." Đầu gối Mộc thất khụy lại, chậm rãi quỳ xuống đất.

Trong mắt Mộc thừa tướng dâng lên một chút không đành lòng, tiến lên đỡ Mộc Thất dậy.

Hắn không nghĩ tới nữ nhi này cũng không chịu thua kém vậy mà lại là một thần y y thuật cao minh, bề ngoài nhu nhược nhưng nội tâm mạnh mẽ, xem ra lúc trước hắn bỏ qua nàng là một lựa chọn sai lầm.

Mộc Thất hơi nhếch lên khóe miệng, không ai thấy được khi nàng h' t' t ;d;đ;l;q;đ cúi người quỳ trên mặt đất trên mặt dâng lên nụ cười giảo hoạt.

Câu nào nàng nói cũng liên quan đến mẫu thân, đánh trúng vào đáy lòng áy náy của Mộc thừa tướng, trong lòng hắn vẫn mang áy náy với thế tử đã mất, điều này ngược lại trở thành kim bài miễn tử cho nàng.

"Tôi hôm qua ! Mộc Nguyệt Lương, tôi hôm qua rõ ràng là nguoi đẩy ta xuống hồ muốn làm ta chết đuối!" Mộc Nguyệt Tinh tức giận nói.

Tại sao cha lại bao che cho Mộc Nguyệt Lương? Mộc Nguyệt Lương tát nàng một cái, khóc lóc kể lể một phen liền hóa giải tất cả, như vậy nàng thì sao?

Lần đầu tiên Mộc Nguyệt Tinh cảm thấy uất ức. . . . .

"Tôi hôm qua Nhị tiểu thư cho bọn nha hoàn quay quanh dạy dỗ ta...dưới tình thế cấp bách ta mới tự bảo vệ mình, mới để họ dùng phần ngựa, sao có thể đoán được nhị tiểu thư bị những nha hoàn nhảy xuống hồ đụng phải, ta không biết bơi, không thể kịp thời cứu nhị tiểu thư ra ngoài, là lỗi của ta." Mộc

Thất nói.

"Không, là ngươi đẩy ta xuống!" Mộc Nguyệt Tinh lớn tiếng nói.

"Bỏ tướng tin tưởng ngươi." Mộc tướng quốc xoay người chấp tay nói.

"Người tôi, mang Nhị tiểu thư đi từ đường suy nghĩ một ngày, không có sự cho phép của bản tướng không ai được đến thăm nàng! Các ngươi đi xuống đi, bản tướng có lời muốn nói với Nguyệt Lương." Mộc tướng căn dặn.

Mộc Thất liếc mắt nhìn Mộc Nguyệt Tinh bị người kéo đi ra, chống lại ánh mắt tràn đầy hận ý của nàng.

—— nguyên tắc của ta rất rõ ràng, nếu bị ngươi coi thường, ta cần phải đề tiện hơn!

Vân Hồng Mai vì Mộc Nguyệt Tinh mà cầu xin mấy câu, nàng nhìn về phía Mộc Thất ánh mắt lại nhiều thêm vài phần hận ý.

Đến ngoài cửa, nàng nhìn cũng không thêm nhìn khuôn mặt đầy nước mắt cầu cứu nàng của Mộc Nguyệt Tinh, phất tay áo rời đi. Xem ra nàng nên đặt hi vọng trên người Mộc Nguyệt Ninh thì hơn, mà không phải là nữ nhi không chịu thua kém người này!

Bên trong nhà, Mộc tướng quốc khoát một cái áo ngồi trước hương án, cầm lên chiếu thư giao cho Mộc Thất nói: "Ta nghĩ, ngươi rất muốn thấy được chiếu thư này."

Mộc Thất mở ra chiếu thư, trong mắt chấn động!

Đây là chiếu thư Hoàng Đế chiêu mộ thầy thuốc!

Trên chiếu thư có ghi, bệnh cũ của Thái Hậu tái phát, chữa trị không khỏi, hôm nay tuyển danh y trong thiên hạ, chỉ cần thông qua khảo nghiệm của thái y viện, người cuối cùng có thể vào cung chữa bệnh cho Thái Hậu, tiền thưởng trăm thỏi vàng. . . . .

Đối với nàng tiền thưởng cũng không có ý nghĩa, nhưng nếu nàng thông qua khảo nghiệm, có thể vào cung gặp Hoàng Thượng! Đây là cơ hội tốt cho nàng rửa sạch oan khuất!

"Nguyệt Lương, ta giúp ngươi có cơ hội vào cung, có thể không cần thông qua khảo nghiệm của thái y viện, ngày mai vào cung chữa bệnh cho Thái Hậu. Ta tin tưởng bằng sự thông minh của ngươi, nhất định có thể minh oan cho bản thân." Mộc thừa tướng tự xưng là ta, Mộc Thất hiểu được, hẳn muốn cùng nàng giao dịch.

Mộc thừa tướng chỉ xem nàng là quân cờ, hiện tại hẳn đã biết được giá trị của nàng, tự nhiên sẽ tìm cách khảo nghiệm khả năng của nàng.

"Tướng gia giúp ta như vậy, có điều kiện gì?" Mộc Thất nói.

"Vài năm nay ta không quan tâm ngươi, cái này xem như h' t' t ; d ; l ; q ; đ là bồi thường cho ngươi. Ta sẽ ở sau lưng giúp ngươi một tay, giúp ngươi rửa sạch oan khuất, sau đó bản tướng sẽ đón ngươi trở về phủ, ngươi là nữ nhi của Niệm Từ và bản tướng, cuối cùng tướng phủ này vẫn là nhà của ngươi." Mộc tướng quốc thờ dài nói.

"Đa tạ tướng gia." Mộc Thất nhận lấy chiếu thư, hành lễ nói.

Mộc thừa tướng kéo nàng trở về tướng phủ, để cho hắn sử dụng? Dùng mối si tình với người mẹ đã mất để lợi dụng cũng không biết!

Nghĩ đến đây, Mộc Thất cười lạnh.

"Nguyệt Lương, sau này ngươi không cần tự xưng như vậy nữa." Mộc tướng quốc trầm giọng nói.

"Dạ, cha." Mộc Thất đứng dậy rời khỏi phòng .

Bây giờ muốn quan tâm đến người con gái này? Đã muộn!

Mộc Thất nàng cũng không phải là thánh nhân đại lượng, lần này nàng trở về tướng phủ là vì muốn đến gần hoàn thất, một là tìm kiếm gia tộc có ẩn ki hoa Anh Đào, hai là muốn kéo miếng thịt béo tướng phủ vào trong tay mình!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Vương Gia, Đã Lâu Không Gặp

Ban đêm, Mộc Thất nằm trên giường, lăn qua lộn lại không ngủ được.

Kể từ khi trúng sinh tử cổ, ban đêm nàng hay nằm mơ thấy khuôn mặt xinh đẹp mà tà mị của Sở Vân Mộ, xem ra vì cùng trúng một loại cổ nên làm cho bọn họ vẫn có chút liên hệ.

Nhất định nàng phải nhanh chóng tìm biện pháp trị sinh tử cổ, nàng không muốn cso quan hệ dính líu với người này!

"Đàn Hoa, người nói chúng ta nên đi tìm tên yêu tinh Sở Vân Mộ kia, hay nên tránh né hần càng xa càng tốt?" Mộc Thất giống như có điều suy nghĩ nói.

"Ồ. . . . ." Đàn Hoa nháy nháy mắt, nhảy lên trên bàn, móng vuốt nhot ôm chặt một cái dao gọt hoa quả nhìn nàng.

"Người nói là để cho ta đi đối phó hần? Địch mạnh ta yếu nha, chúng ta thất bại thì mảnh xương vụn cũng không còn ." Mộc Thất nhìn trắng tròn than thở.

Đàn Hoa lắc lắc đầu, lần nữa giải thích: mang theo thanh đao này phòng thân, sau đó chạy càng xa càng tốt. . . . .

Mộc Thất im lặng, chỉ là sắp đến, nàng vào cung tỉ lệ gặp phải mỹ yêu tinh kia là cực kỳ lớn, lần này nếu như bị hần bắt được, không phải đơn giản chỉ đào mật đạo là có thể trốn thoát.

Nợ cũ nợ mới hần nhất định sẽ tính một lượt, một điểm này, bọn họ ngược lại có chút giống nhau. . . . .

Trên nóc nhà Nguyên Trần hắt hơi một cái, ôm kiếm thầm nói: "Vương Gia phạt ta tới nơi này làm ảnh vệ cho Mộc Thất, là không biết trọng dụng nhân tài rồi, cho tới bây giờ Vương Gia chưa để ý tới cô nương nào nhiều như vậy. . . . ."

Nghĩ đi nghĩ lại, Nguyên Trần lắc đầu tự thuyết phục chính mình, chủ tử của bọn họ tính tình âm trầm sao có thể động lòng? Hần tình nguyện tin tưởng Nguyên Giáng là một nữ tử, cũng không tưởng tượng được gương mặt dịu dàng của Vương Gia!

**

Hôm sau, Mộc tướng quốc thật sự cử một chiếc xe ngựa đưa Mộc Thất vào cung.

Mộc Thất dùng trân ngọc búi một nửa tóc lên đỉnh đầu, một nửa kia tùy ý thả ở phía sau, mặc một bộ váy áo màu tím nhạt, nhìn trang phục không thể bình thường hơn đang mặc trên người nàng, trái lại làm nổi bật lên vẻ tươi đẹp thanh nhã.

Đặt biệt nàng may một túi nhung trắng mang trước eo, có thể vừa cho thân thể nhỏ nhỏ của Đàn Hoa chui vào.

Trần công công người của cung Thái Hậu đã chờ sẵn ngoài cửa cung, thấy Mộc Thất xuống xe, hần vội vàng tiến lên nghênh đón, dùng giọng nói lạnh chói tai vừa đi vừa nói chuyện với nàng.

Mộc Thất cũng không nói nhiều, chỉ ở thời điểm thích hợp đồng ý hoặc gật đầu.

Đi chưa được mấy bước, Mộc Thất nghe được tiếng vó ngựa chạy về hướng bọn họ.

Một chiếc xe hoa lệ chạy qua bên cạnh nàng và Trần công công, Trần công công bấm nàng một cái nói: "Nha đầu ngốc, đây là Nhiếp Chính Vương, mau đi tới hành lễ! địa vị của Vương Gia dưới một người trên vạn người, thậm chí Thái Hậu nương nương cũng kiêng kị hần ba phần!"

Sở Vân Mộ thật sự rất kiêu ngạo, dám chạy xe ngựa trong cung, còn chạy nhanh như vậy!

Nhưng chiếc xe ngựa kia chợt dừng lại, Mộc Thất còn chưa kịp né ra, liền bị một cánh tay thon dài mạnh mẽ kéo vào trong xe.

"Giá!" Nguyên Giáng nắm chặt dây cương nói.

Mộc Thất ôm Đàn Hoa run lấy bầy, sờ sờ y phục, tâm lý thầm nói không ổn, nàng quên mang theo chùy thủ!

"Vương Gia, đã lâu không gặp, chào ngài." Mộc Thất miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Bây giờ vị trí của nàng hết sức không ổn, cả người ngồi trong ngực mỹ nhân, eo còn bị

hần ôm chặt, một tay khác của hần đang đặt trên nhuyến huyết của nàng!

Không chỉ có như thế, mặt của nàng chạm vào vạt áo mở rộng trước ngực của Sở Vân Mộ, vương luồng hương sen

nhàn nhật làm nàng bị choáng váng mê hoặc.

Chỉ là, dáng người của hắn thật sự rất đẹp, từ cảm tình xảo đến xương quai xanh hoàn mỹ, rồi đến phía dưới. . . . .

"Người chảy máu mũi." Sở Văn mộ buồng Mộc Thát ra, lười biếng tìm tư thế thoải mái nằm trên nệm nói: "Sao? Bốn Vương cũng không khỏe."

Mộc Thát nhận lấy khăn lụa Sở Văn Mộ đưa tới, qua loa lau vết máu trên mặt, lui đến trong góc, cảm thấy khoảng cách này rất thích hợp nói chuyện, mới mở miệng nói: "Ta thấy làn da của Vương Gia càng ngày càng tốt, nhất định là do hết d-d; lê; quý đơn thuốc của ta có hiệu quả, đặc biệt bên trong ta bỏ thêm vào nha đam, tóc tiên, giò cổ lam cùng mười loại dược liệu quý. . . . ."

Mỗi lần nhìn thấy Sở Văn Mộ thần kinh nàng liền hoảng loạn, lần này lấy Giảo Cổ Lam dược liệu trị bệnh tim nói ra cho đời số.

"Đừng nhúc nhích!"

Đột nhiên Sở Văn Mộ cắt ngang bài phát biểu của nàng, hướng thân mình về phía nàng, vùi mặt vào cổ hõm cổ nàng, hơi thở ấm áp phun lên cổ, làm cho nàng đầu óc trống rỗng. . . . .

Nàng muốn kêu, nhưng mỹ yêu tinh này không chỉ điểm huyệt huyết của nàng, còn thuận tiện điểm á huyết, bây giờ nàng không thể nói cũng không thể cử động, chỉ có thể mặc cho hắn xâm lược.

"Mùi của người vị rất ngon. . . . ." Sở Vân Mộ hít nhẹ mùi hương dạt liệt trên người Mộc Thất, lạnh nhạt nói:
"Bốn Vương gieo sinh tử cổ cơn lên người người, máu của người là thuốc giải tốt nhất của Bốn Vương."

Cái gì?

Mộc Thất trợn to hai mắt, người này không cần mang thù như vậy chứ?

Bất quá nàng chỉ cắn cổ tay hắn, thế nhưng hắn lại muốn hút khô máu của nàng!

Đột nhiên, Sở Vân Mộ không chút lưu tình cắn vào cổ Mộc Thất, răng nanh cắt vào gia mang theo một chút đau đớn, kèm theo là cảm giác tê dại quái dị.

Mộc Thất cắn chặt môi dưới, nhắm mắt lại chấp nhận cho vị tu la Nhiếp Chính Vương 'lấy thuốc'.

Sở Vân Mộ mút một ngụm máu tươi, liếm liếm lên dấu răng vừa cắn, chậm rãi luồng năng ra, động tác khẽ liếm môi của hắn nhìn giống dã thú thật sự.

Hắn nhìn thoáng qua cổ áo mở rộng, trên cổ lưu lại dấu răng rõ ràng, trên mặt Mộc Thất đỏ ửng, đáy mắt dâng lên nụ cười nhẹ hiềm thấy, trên tay giải huyết đạo của nàng.

"Sở Vân Mộ người cái tên lưu manh!" Mộc Thất ôm cổ hét lên: "Người muốn lấy máu liền lấy máu, cần gì cắn nơi này? Người bảo ta làm sao dám gặp người khác!"

"Hà?" vẻ mặt Sở Văn Mộ vô tội.

"Lần sau Bốn Vương sẽ đổi lại vị trí căn người khác htt d-d; lê; quý đôn không nhìn thấy, nói không chừng mùi vị còn tốt hơn. . . . ." Ánh mắt Sở Văn Mộ rơi trên người Mộc Thát, lại chậm rãi dời xuống.

"Cút ——!" Tiếng gầm giận dữ trong xe truyền tới.

Ngoài xe Nguyên Giáng rung mình một cái, không ngờ trên đời còn có người dám mắng Vương Gia lưu manh, còn dám nói hấn cút, bây giờ hấn càng lúc càng kính nể Mộc Thát. . . . .

**

Mộc Thát được Sở Văn Mộ đưa đến tâm cung Thái Hậu, chỉ thấy ngoài cửa cung mười mấy cung nữ thái giám quỳ chỉnh tề.

"Cút!" Bên trong tâm cung truyền ra một tiếng rống giận dữ khàn khàn, hai thái y ôm cái hòm thuốc từ cửa lặn xuống bậc thềm.

"Tính tình Thái Hậu nóng nảy như vậy, nhìn thế nào cũng không giống người sinh bệnh nặng?" Mộc Thát thăm nói.

Lúc này, một tiểu thái giám đi ra cất cao giọng nói:

"Thái Hậu có chỉ, truyền nữ nhi Mộc thừa tướng Mộc Nguyệt Lương vào điện."

"Vào đi, lần nữa Bốn vương sẽ phái người đưa người trở

về phía thừa tướng." Sở Vân Mộ chống cằm, nằm nghiêng trên giường êm trong xe ngựa, rất nhàn nhã.

"Người đang đợi xem kịch vui sao? Người không sợ điệu bộ này của Thái Hậu sẽ ăn luôn ta?" Mộc Thát li ai nói.

Rõ ràng là Sở Vân Mộ đang chờ xem mình làm sao tự giải vây cho mình, về mặt hạ hê của hấn vô cùng. . . . .
đáng đánh đòn.

"Yên tâm, trong thiên hạ này chỉ có Bốn Vương mới có tư cách ăn được người, những người khác còn chưa có khả năng này." Sở Vân Mộ đưa ngón tay bóp lên túi nhưng trắng bên hông Mộc Thát.

"Ngao ——" Dân Hoa nhô đầu ra, nhìn thấy mỹ yêu tinh gần ngay trước mắt, cả người sợ run lại chui vào.

"Người cũng không thể ăn ta! Sở Vân Mộ, người chờ xem, ta không cần người giúp đỡ cũng sẽ hòa nhau ván cờ này!" Mộc Thát hạ quyết tâm, không quay đầu lại đi xuyên qua cung nhân quỳ dưới đất, đi vào tầm cung Thái Hậu.

Sở Vân Mộ nhìn hướng nàng rời đi, khuôn mặt tuyệt mỹ nổi lên nụ cười nhẹ không quan sát kỹ sẽ không phát hiện được.

Nàng là người duy nhất gặp hấn mà không sợ hấn, hấn thấy, nàng giống như một tiểu hồ ly giáo hoạt, trêu chọc nàng xù lông làm cho cuộc sống khô khan này thêm thú vị.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Vào Cung Trị Bệnh Cho Thái Hậu

Mộc Thất đi vào tấm cung lớn như vậy, bên trong nguy nga lộng lẫy nhưng hương nhang nồng đậm làm cho nàng thêm mấy phần lo lắng.

Trong hương nhang có mùi của Ô Mộc và Đàn Hương, phân phát còn có mùi vị hoa Anh Túc. . . . .

Anh Túc có thể làm người ta hưng phấn nhưng cũng làm người ta bị ảo giác, dùng lâu dài sẽ bị nghiện, nhìn Thái Hậu sử dụng nó làm hương nhang có lẽ đã sử dụng được một khoản thời gian.

Một nữ nhân cả đời bị nhốt trong hoàng cung chỉ có thể nhớ lại những ký ức ảo mộng xưa cũ giúp chính mình trải qua tuổi già cô độc, cuộc sống như thế cũng là một loại bi ai.

"Tới đây." Âm thanh khàn khàn từ sau rèm truyền ra.

Mộc Thất tiến đến trước rèm, hành lễ nói: "Dân nữ Mộc htt d;đ;lê;quý'đôn Nguyệt Lương ra mắt Thái Hậu."

"Người chính là nữ nhi Mộc Thừa Tướng—— là thần y diệu thủ hồi xuân ở Ôn Dịch Cốc?" Ánh mắt lạnh lùng phía sau rèm nhìn Mộc Thất.

"Bẩm Thái Hậu, vâng. Chỉ có điều dân nữ đã bị phụ thân đuổi khỏi nhà, trước tiên là trị bệnh, xin Thái Hậu để dân nữ khám bệnh cho người." Mộc Thất trả lời.

"Đi vào đây." Cảm xúc của Thái Hậu đã hơi ổn định.

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi đưa tay vén rèm che lên.

Nàng cảm thấy kỳ lạ, thời tiết cũng không lạnh, vì sao trong tấm cung của Thái Hậu phải đốt hương nhang, quây quanh là màn lụa thật dày?

Nhưng cảnh trước mắt làm Mộc Thất chân động ——

Sắc mặt Thái Hậu tiêu tụy không thể tả, đáy mắt thâm đen, mái tóc bạc trắng đều rụng hết, chỉ còn lại đầu trụ lùi!

Trong tay Thái Hậu cầm mảng tóc cuối cùng rơi xuống, cười lạnh nói: "Ngay cả người cũng sợ ai gia, không phải sao? Ai gia thành quái vật, không ai có thể chữa trị."

"Không, chẳng qua là dân nữ cảm thấy kỳ quái. Thái Hậu không cần lo lắng, ta sẽ nghĩ biện pháp chữa khỏi bệnh của ngài." Mộc Thất đi tới bắt mạch cho Thái Hậu.

Mạch tượng của nàng hư chậm vô cùng, là sầu lo thành bệnh, ắn đường và đôi môi biến thành màu đen, rõ ràng là trúng độc mắng tính!

"Gần đây Thái Hậu có bị bệnh gì nghiêm trọng?" Mộc Thất để tay Thái Hậu xuống hỏi.

"Ai gia bị bệnh nhưc đầu đã mấy chục năm, mấy ngày gần đây không chỉ có là nhưc đầu, còn bị đau bụng nghiêm trọng, đến ban đêm lại càng khó chịu, bọn lang băm này đều bó tay hết cách, nhờ có Trần công công tìm được hương nhang này, đốt lên cũng làm cho ai gia thoải mái không ít. Sau đêm đau đầu nghiêm trọng nhất, tóc trên đầu ai gia bắt đầu rụng, cho đến hôm nay thành bộ dạng người không ra người quý không ra quý, chẳng bằng chết đi cho khỏe!"

Ngón tay thon gầy xanh xao của Thái Hậu siết chặt phượng ý, đáy mắt dâng lên tia máu, đáng vẻ hết sức đáng sợ.

Đau bụng. . . . . Mộc Thất nghi ngờ Thái Hậu trúng độc đã lâu, sợ là đã sinh ra sỏi!

Ở cổ đại không có cách nào làm phẫu thuật, nàng chỉ có thể phối dược chính xác để giải độc, sau đấy tìm đúng thuốc làm tiêu đi viên sỏi.

"Thái hậu đừng vội, dân nữ có biện pháp giúp ngài trị bệnh, loại hương nhang này sử dụng lâu không có lợi cho thân thể, dân nữ sẽ giúp htt d;đ;lê;quý'đôn Thái Hậu điều chế một loại cao khác, thường xuyên xoa hai bên huyệt thái dương có thể giảm bớt đau đầu. Sau khi điều chế loại cao mới, Thái Hậu có thể cho dân nữ kiểm tra đồ ăn gần đây Thái Hậu hay ăn hay không, hỗ trợ cho việc chuẩn đoán bệnh tình của Thái Hậu." Mộc Thất cúi đầu hành lễ nói.

"Theo ý người mà làm, chuyện của người ai gia cũng biết rồi, nếu lần này người có thể chữa khỏi bệnh cho ai gia, ai gia sẽ tự mình làm chủ cho người, để

cho người rửa sạch hàm oan. Hà Nhụy, hiện tại mang nặng đến được phòng." Thái Hậu soi gương đồng đội lên mũ trùm đầu, để hai cung nữ đi đến ngồi lên giường.

"Tạ Thái Hậu." Mộc Thất đi theo cung nữ Hà Nhụy đi đến được phòng bên trong tẩm cung của Thái Hậu.

Bên trong được phòng có đầy đủ các dược liệu, cũng có rất nhiều dược liệu quý, có thể thấy được vương triều Đại Lịch xa xỉ cỡ nào.

Mộc Thất lấy Bạc Hà làm chủ, Dạ Lan, Hàn Thạch và mấy loại thảo dược hỗ trợ, dùng đỉnh Không Động đỉnh luyện chế cao thom mát mẻ, tự tay giao cho Thái Hậu.

Tiếp đó, Hà Nhụy dẫn Mộc Thất tới phòng ăn.

Mộc Thất kiểm tra kỹ nguyên liệu dụng cụ nấu ăn và đồ ăn thừa, cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Hạ Nhụy giao cho nàng sổ ghi chép ăn uống hàng ngày của Thái Hậu, giúp nàng phát hiện ra chút manh mối.

Hà Nhụy nói, những năm gần đây Thái Hậu thường xuyên mất ngủ, vì vậy mỗi đêm sẽ uống một chén thuốc giúp ngủ ngon, thuốc này hiệu quả rất tốt, nhưng gần đây hiệu quả lại giảm xuống, hằng đêm Thái Hậu đều mơ thấy ác mộng, những lúc nghiêm trọng là không thể nào ngủ được nữa.

Mộc Thất bảo Hà Nhụy mang đến xác thuốc đã nấu, quả nhiên phát hiện ra bên trong có vị thuốc độc mãnh tính: quả Xích Huyết.

Quả Xích Huyết có độc tính đặc biệt, dùng ngân châm không phát hiện được, dùng lâu dài độc tố sẽ tích tụ trong cơ thể, đến khi đủ liều lượng sẽ phát bệnh giống như Thái Hậu hiện tại.

Xem ra người hạ độc sớm đã dự tính từ trước, mục đích nhắm vào Thái Hậu, thậm chí là cả hoàng thất sau lưng Thái Hậu!

Nàng bẩm báo những chi tiết này cho Thái Hậu, Thái Hậu lập tức gọi Tổng thái y là người đưa ra phương thuốc đến để xác minh, phát hiện trong đơn thuốc kia không có quả Xích Huyết, rõ ràng là có người cố ý cho thêm vị thuốc này vào.

"Hà Nhụy, hàng ngày ai trông coi việc sắc thuốc?" Thái Hậu âm trầm từ chỗ ngồi hỏi xuống.

"Bẩm Thái Hậu, là Hạ Diệp." Hà Nhụy đáp.

"Mang nàng tới đây." Thái Hậu hạ lệnh.

"Không xong, không xong!" Trần công công vội vã hớt hơ hớt hải chạy vào nói: "Hạ Diệp đâm đầu xuống hồ tự vẫn, khi vớt lên người đã ngừng thở!"

"Không ngoài dự đoán của ta, Hạ Diệp sợ tội tự sát, Thái Hậu muốn biết rõ chuyện này, nhất định phải tra rõ thân phận bối cảnh của nàng." Mộc Thất nói.

Thái Hậu ra lệnh một tiếng, phái ám vệ hoàng cung điều tra thân phận của Hạ Diệp, ám vệ trong cung đều là tinh anh, chưa tới nửa ngày đã điều tra rõ chân tướng sự việc.

Quả nhiên, Hạ Diệp là con gái của lễ bộ thương thư Hạ An tên Hạ Thu Ninh, sau khi Hạ An cấu kết làm phản thất bại thì lấy tỷ nữ làm thế thân, lén tránh được việc Hạ gia bị tịch thu tài sản giết người phạm tội, nhiều năm qua dùng thân phận cung nữ Hạ Diệp mai phục bên cạnh Thái Hậu, vì sau này có thể báo thù.

Kế hoạch của Hạ Thu Ninh tiến hành không chệch vào đâu được, ai ngờ nửa đường nhảy ra một Mộc Thất, biết được quả Xích Huyết, bức nàng phải tự tử.

Mộc Thất thở dài, người sống trong giang hồ, ai ngu xuẩn thì bị chém. Chỉ trách gan của Hạ Thu Ninh còn chưa đủ lớn, sau khi sự việc đã bại lộ liền nhảy hồ tự vẫn, gặp phải thần y Mộc Thất, chỉ có thể trách nàng xui xẻo. . . . .

**

Chân tướng sự việc sáng tỏ, Mộc Thất nhanh chóng đi được phòng luyện thuốc giải quả Xích Huyết.

Thuốc giải của Thái Hậu phải luyện hai lần mới hoàn thành, mỗi lần ba canh giờ, còn tiêu hao hơn nửa công lực của nàng, cho nên hai ngày này chắc hẳn phải ở lại trong cung rồi.

Đêm khuya, Mộc Thất vận công vào đỉnh, toàn bộ tinh lực đặt vào đỉnh Không Động đang xoay tròn trên không trung, thuốc giải lần một sắp luyện thành.

"Không ngờ người dùng cái đỉnh quái dị này luyện thuốc giải, Bồn Vương đối với đồ cổ cảm thấy rất hứng thú." Chẳng biết lúc nào Sở Văn Mộ xuất hiện trước mặt Mộc Thất, tay của hắn với tới đỉnh Không Động. . . . .

"Đừng đụng!" Mộc Thất la to.

Lúc nàng vận công luyện thuốc bị người quấy phá, đỉnh Không Động sẽ phản lại công lực của nàng, nếu không tránh kịp, hậu quả khó mà lường được. . . . .

Vậy mà, Sở Vân Mộ đưa tay vào trong kết giới, trong lòng Mộc Thất bị đau nhức kịch liệt, cổ họng xông lên một mùi ngai ngái, nàng cố nén bẻ khí thu quan, hoàn thành bước cuối cùng phun ra một ngụm máu tươi, thân thể mềm nhũn té xuống. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Sở Vân Mộ Đã Từng Trùng Sinh?

Edit Hoa Trong Tuyệt

Cũng không lâu lắm, Mộc Thất mơ hồ cảm thấy có một dòng chân khí hùng hậu đang di chuyển trong cơ thể của mình, trong lòng nổi lên một chút lo lắng, nhưng thân thể lại hết sức thoải mái.

Nàng chậm rãi mở mắt, bên ngoài bóng đêm bao phủ, xem ra nàng hôn mê cũng không bao lâu.

Nhưng lúc quay đầu lại, Mộc Thất trừng lớn mắt vội vàng nhắm lại, hận không thể hôn mê thêm lần nữa. . . . .

"Nếu đã tỉnh đừng giả bộ ngủ, Bôn Vương không ngại dùng biện pháp khác cho người tỉnh táo lại." Sở Vân Mộ và Mộc Thất cùng nằm trên giường nhỏ, ngón tay thon dài thường thức thanh ám tiền sắc bén, đây đúng là vũ khí Mộc Thất mang theo bên người dùng để phòng thân đánh địch.

Nhưng nàng gấp đầu phải là người, rõ ràng là yêu tinh! Ngày đó diễn xiếc với hắn đúng là không biết tự lượng sức mình. . . . .

"Vương Gia, buổi tối tốt lành." Mộc Thất cười cứng ngắt, chậm rãi ngồi dậy, xem ra lúc nàng hôn mê Sở Vân Mộ đã truyền chân khí cho nàng, giúp nàng chữa khỏi nội thương do Không Động đỉnh phản hệ gây ra.

Đột nhiên nàng nhớ ra điều gì, lần mò bò ra bên ngoài, vội vã nói: "Đạn dược của ta đâu? Trong đỉnh còn chưa luyện thành giải dược quả Xích Huyết! Còn có, người mang Đản Hoa của ta đi đâu rồi?"

"Ồ đây." Sở Vân Mộ một tay chống đầu, một tay chỉ lên gối Tử Sa, lại chỉ túi nhung trắng bên giường, chôn trắng Đản Hoa đang ngủ say bên trong, lộ ra đầu nhỏ nhỏ.

Tóc hắc dài như gấm đen như mực xõa sau lưng, khuôn mặt tà mị tuyệt sắc nổi bật dưới ánh trăng càng làm người ta chấn động tâm hồn, nhất là con ngươi âm lãnh đen tối, hấp thu toàn bộ ánh sáng, như Tu La bất cứ lúc nào cũng có thể cắn nuốt vạn vật.

Mộc Thất yên tâm, cầm ấm tử sa, lấy ra chén thuốc ngủ ngủ, may là thuốc giải đã luyện thành, không uống công một ngày nàng bận rộn, cuối cùng cũng có thành quả.

"Tiểu hồ ly, người còn chưa có nói cho Bôn Vương, phương pháp chế thuốc và dược đỉnh có thể tùy theo ý suy nghĩ của người mà xuất hiện hay biến mất từ đâu mà có?" Sở Vân Mộ đưa tay ra, đầu ngón tay bay ra một dải lụa đỏ giữ lấy thắt lưng Mộc Thất, kéo nàng đến trước mặt.

Mặt Mộc Thất đập vào lồng ngực rắn chắc của Sở Vân Mộ, đụng phải dây thần kinh nắn cảm trên mũi, va chạm như vậy làm cho nàng ứa nước mắt.

"Tại sao ta phải nói cho người biết? Thỏa thuận của chúng ta cũng không quy định điều này, Sở Vân Mộ, người mau buông tay!" Mộc Thất bất an dấy dựa, nhưng nàng càng dấy dựa, dải lụa trên hông lại càng xiết chặt, sau cùng nàng dức khoát nằm im.

Tư thế này đối với nàng cực kỳ bất lợi, nàng và Sở Vân Mộ cách nhau không quá một tấc, đầu ngón tay của hắn di chuyển trên cổ nàng, có thể cắt đứt cổ nàng bất cứ lúc nào!

"Hửm?", đôi mắt hơi nheo lại, ngay sau đấy xoay người đặt Mộc Thất dưới thân, đầu cúi xuống chôn vào gáy nàng. . . . .

Một luồng cảm xúc tê dại xông thẳng vào đầu, Mộc Thất cảm thấy trong đầu trống rỗng, quanh quẩn chớp mũi là mùi hương cơ thể Sở Vân Mộ, hương khí nồng đậm mê hoặc, làm cho trước mắt nàng là một tầng hơi nước, rốt cuộc đây không phải là mộng?

Đột nhiên, người phía trên cần nhẹ vành tai như ngọc của nàng, như có như không khiêu khích. Mộc Thất muốn đẩy hắn ra, thế nhưng tay chân đều bị hắn giữ chặt, nàng cắn đầu lưỡi chính mình, cố gắng làm cho mình thanh tỉnh, vẻ mặt tươi cười nói: "Vương Gia, ta không khỏe? Người buông ta ra, người hỏi cái gì ta sẽ nói người biết."

Sở Vân Mộ nâng lên khóe miệng như cười như không, mắt phượng nhìn xuống, ngay sau đó buông Mộc Thất ra, ánh mắt nhìn nàng chằm chằm, giống như đánh giá con mồi trong tay mình.

Mộc Thất thở phào nhẹ nhõm, chậm rãi nói : "Cái này là đỉnh Không Động bảo vật sư phụ truyền cho ta, có thể làm được liệu phát huy tác dụng gấp đôi, dùng chân khí của ta biến đổi hình dạng, cho nên khi ta cần dùng có thể triệu hồi nó ra. Trên giang hồ không phải có môn phái dùng đuôi cáo bỏ lên người đứa bé để luyện công gọi là ‘Hồ Yêu’ sao? Cái đỉnh của ta cũng không khác đuôi hồ ly của bọn họ là mấy." Nàng nói nửa thật nửa dối.

Nàng sẽ không mang việc mình là một người từ thời không khác xuyên đến đây nói cho Sở Văn Mộ, trực giác nói cho nàng biết, người này tuyệt đối không bình thường, thậm chí còn có quan hệ với gia tộc có ẩn kí Hoa Anh Đào.

"Một nữ tử bình thường trong nháy mắt lại biến thành một thần y, biết được nhiều như vậy, Bồn Vương hoài nghi thân phận của người không phải là đại tiểu thư phủ thừa tướng Bạch Nguyệt Lương, đến tột cùng người là ai?" Sở Văn Mộ cúi đầu xuống xuống nhìn nàng, rất có ý tứ hàm xúc hỏi.

Trên trán Mộc Thất toát ra tầng mồ hôi lạnh, cũng không biểu lộ ra ngoài, ra vẻ trấn định cười nói: "Ta tất nhiên là Mộc Nguyệt Lương những năm gần đây ta chưa từng bộc lộ tài năng, vì ta muốn giữ mình, nhưng mẹ kế và muội muội lại hăm hại. Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta trả gấp ba. Ta làm việc này vì muốn mình có nhiều quyền lợi, đạt được thứ mình muốn, đạo lý này không phải Vương Gia hiểu rất rõ sao?"

"Suy nghĩ này của người và Bồn Vương lại tương tự nhau." Sở Văn Mộ đứng dậy nói : "Đi."

"Đi đâu?" Mộc Thất mang âm từ Sa cất kỹ hỏi.

"Bồn Vương muốn người bồi Bồn Vương uống rượu." Sở Văn Mộ quay người lại âm u nói: "Nếu không Bồn Vương nhất định đào ra bí mật sau lưng người."

Đàn Hoa từ trong túi hương trên giường nhảy lên người Mộc Thất, vẻ mặt cảnh giác nhìn Sở Văn Mộ, lại bị ánh mắt hán nhìn lại sợ đến mức rụt vào trong.

Trong phút chốc, Mộc Thất dường như thấy trong mắt Nhiếp Chính Vương có một loại cảm giác đang ‘ghen tị’ . . . . .

Mộc Thất cùng Sở Văn Mộ ngồi trên nóc nhà uống rượu, rượu Nguyên Giáng mang đến là Túy Sinh Mộng Tử đã ủ được năm mươi năm.

Mùi rượu say lòng người, Mộc Thất uống từng hớp, rượu mạnh hơi cay bùng lên, uống xong vẫn lưu vị ngọt ngào trong vòng miệng, giống như tháng tư hơi hơi mưa phùn, trong im lặng tạo nên một cảm giác tuyệt vời, quả thực xứng danh Túy Sinh Mộng Tử.

"Người không chỉ có thân phận năng lực không giống người bình thường, còn là một nữ tử có thể uống rượu, rất hợp khẩu vị của Bồn Vương." Sở Văn Mộ thán nhiên nói.

Mộc Thất quay đầu nhìn Sở Văn Mộ, ánh mắt đang nhìn bầu trời đêm xa vô hạn, trong mắt trống rỗng, hán đang nhìn cái gì? Tính tình hán lạnh lùng, vì vậy mọi người đều sợ hãi, đến tột cùng ai mới có thể lọt vào mắt hán?

Nghĩ đến chính mình, nàng xuyên qua đến Đại Lịch là giúp sư phụ báo thù, báo thù như thế nào đây? Chung quy nàng không thuộc về nơi này, đâu mới là nơi thuộc về nàng?

Mộc Thất ngẩng đầu lên, uống một ngụm rượu lớn, nhắm mắt hưởng thụ nói : "Rượu ngon!"

Sở Văn Mộ hơi hơi nghiêng đầu, khoe miệng hiện lên ý cười, trong mắt là bóng dáng một nữ tử áo tím tóc dài, nàng lạnh nhạt nhưng lộ ra một cổ cốt khí quật cường, không biết khi nào, nàng đã hấp dẫn hán. . . . .

Hai người tương đối ít lời, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, nhưng không khí lại thật hài hòa.

Nguyên Giáng ở dưới lầu lại bỏ xuống một vò rượu rỗng, trong lòng rất kỳ quái, qua nhiều năm như vậy, người có thể dùng Sinh Tử Túy cùng vương gia đối ẩm thời gian dài vẫn chưa say, chỉ có mình Mộc Thất!

Đến khi bầu trời phía đông sáng rõ, Sở Văn Mộ bỏ đi vò rượu cuối cùng, có lẽ mệt mỏi, hán chậm rãi dựa vào Mộc Thất, sắc mặt như thường, nhắm mắt cười yếu ớt nói : "Hôm nay. . . . . là sinh nhật của nàng. . . . ."

Hán nói ‘nàng’ là ai? Mộc Thất có chút tò mò, thế nhưng cả người Sở Văn Mộ đều dựa vào nàng, làm cho nàng không thể động dậy.

"Cũng. . . . . là ngày giỗ của nàng. . . . ." Sở Văn Mộ lầm bầm nói.

"Không thể tưởng được ta dùng thời gian bốn mươi năm, vẫn như trước không thể thay đổi được chuyện nhất định sẽ xảy ra. . . . ." Khóe miệng của hán nổi lên một chút cười khô, lầm bầm lầu bầu tự nói với chính mình.

Bốn mươi năm?

Thoạt nhìn Sở Văn Mộ chưa đến hai mươi tuổi, làm sao đã qua bốn mươi năm? Chẳng lẽ hán là yêu tinh cái lão hoàn đồng? Việc này hoàn toàn có thể xảy ra trên người hán.

"Người có biết một người sống lại hai lần cảm giác ra sao? Người có biết tận mắt nhìn thấy mẫu thân mình bị nghiền thành tro thống khổ như thế nào? Người biết trước kết quả ra sao, nhưng cuối cùng mọi chuyện vẫn như cũ không thay đổi được, làm cho hình ảnh huyết nhục mơ hồ trình diễn hai lần trước mắt mình, mà ta. . . . . mà ta lại không làm gì được. . . . ." Sở Văn Mộ nói.

Mộc Thất tập trung tinh thần mới nghe ra lời nói mơ hồ phát ra từ miệng hắn, cuối cùng nàng nghe được hắn thì thào: "Mẫu thân. . . . ."

Chết đi sống lại, chẳng lẽ là Sở Vân Mộ trùng sinh ?

Mộc thất cảm thấy trong đầu nổ vang một trận, rốt cuộc hắn trải qua cái gì? Mẫu thân chết thảm trước mặt, trải qua một đoạn huyết nhục mơ hồ, là con đường mà Nhiếp Chính Vương cao cao tại thượng trải qua sao?

Nàng vuốt ve khuôn mặt đang hiện ra nụ cười lạnh của Sở Vân Mộ ——

Nếu cười thổng khổ như vậy, vì sao còn tự làm khó chính mình?

Sở Vân Mộ, đến tốt cùng nguoi là người như thế nào? Vì sao muốn cho ta nhìn thấy sự yếu ớt của nguoi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Làm Giả, Hạ Màng Kịch Hay

Edit Hoa Trong Tuyết

Hôm sau, khi Mộc Thất thức dậy thấy mình đã nằm trên giường nhỏ trong được phòng, không thấy bóng dáng Sở Vân Mộ đâu. Đan Hoa liếc gương mặt của nàng, ngửi thấy toàn thân nàng là mùi rượu, không khỏi kéo cái mũi nhỏ.

"Mộc cô nương, Thái Hậu cho mời." Hà Nhụy gõ cửa nói.

"Được, ta đến ngay lập tức!" Mộc Thất vội vàng nhảy từ trên giường xuống, tối hôm qua nàng uống nhiều rượu, bây giờ trên người vẫn mang theo mùi rượu, nếu bị Thái Hậu ngửi thấy, có khi sẽ xử lý nàng tội lơ là nhiệm vụ!

"Mộc cô nương không cần vội, ta đã cho cung nữ chuẩn bị nước nóng để cô nương rửa mặt, Thái Hậu uống đơn thuốc người kê khẩu vị đã dần dần tốt lên, bây giờ đang dùng bữa đây." Hà Nhụy bưng một bộ xiêm áo đi vào nói.

Mộc Thất mang theo Đan Hoa tắm nước nóng, lại cắt ngón tay, lấy chút máu tươi đút cho Đan Hoa.

Tên tiểu tử này không ăn cái khác, chỉ có hứng thú đối với máu tươi, nhất là htt d;d;l;q;d máu của nàng.

Vì muốn nuôi tiểu tử này béo tốt, nàng chỉ có thể cứ bảy ngày lại lấy máu cho nó một lần, thời gian còn lại thì cho ăn máu hươu, so với hình dáng lúc mới gặp nó ở Ôn Dịch cốc, bây giờ màu lông của Đan Hoa sáng bóng hơn rất nhiều.

Mộc Thất nhớ tới hôm qua nàng ôm Sở Vân Mộ ngủ, trong lúc nửa ngủ nửa tỉnh hắn vẫn nhắc đi nhắc lại mẫu thân, giống như đứa trẻ một mình không nơi nương tựa, tình cảnh của Nhiếp Chính Vương như vậy là lần đầu tiên nàng gặp. . . . .

Theo lời hắn nói, hôm qua là ngày giỗ của mẫu phi hắn, không trách được hắn dắt nàng đi uống rượu. Nghĩ đến việc này, tim Mộc Thất chột đau xót, không biết là do tác dụng của sinh tử cổ, hay là nàng đang đau lòng cho hắn. . . . .

Mộc Thất mặc cung trang màu tím nhạt Hà Nhụy mang đến, vấn búi tóc đơn giản. Không biết Thái Hậu vì sao ban cho nàng bộ cung trang, làn váy quá dài, bước đi cũng không dễ dàng.

Nàng đi theo Hà Nhụy tới tẩm cung Thái Hậu, hầu hạ Thái Hậu uống thuốc giải, sau khi uống xong thuốc giải, khí sắc của Thái Hậu tốt lên rất nhiều, đau đốn trên người giảm bớt hơn một nửa.

Chỉ là tóc Thái Hậu bị rụng hết, cho dù chất độc trong người đã được giải hết, cũng phải cần một thời gian dài tóc mới dài ra được. Đây là nỗi khổ lớn nhất trong lòng nàng, làm nàng không bước ra khỏi tẩm cung, là nguyên nhân nàng không gặp thái y.

Mộc Thất đưa ra biện pháp, yêu cầu mỗi cung nữ dâng lên một ít sợi tóc, nàng tự tay làm cho Thái Hậu một đầu tóc giả, đội lên cho Thái Hậu.

"Mộc nha đầu quả nhiên thông minh hơn người, so với các cung nhân và đại thần chỉ biết nịnh nọt, ai gia thật yêu thích." Thái hậu ngắm nghía búi tóc trong gương, bộ tóc giả đội vào vừa vững chắc vừa thoải mái, quả thật giống tóc thật như đúc!

Mộc Thất chọn một cây trâm hình đuôi phượng cắm lên búi tóc của Thái Hậu, lấy một ít cao bạc hà giúp Thái Hậu xoa bóp huyết thái dương, cười yếu ớt nói: "Thái Hậu thích là được, lúc nhỏ Nguyệt Lương sống trong phủ thừa tướng, sau khi mẫu htt d;d;l;q;d thân qua đời chỉ bơ vơ một mình, Thái Hậu đối với Nguyệt Lương rất tốt, Nguyệt Lương xem Thái Hậu như tổ mẫu của mình."

Thái Hậu đồng tình vỗ vỗ tay Mộc Nguyệt Lương, nhắm mắt chậm rãi nói: "Người yên tâm, nhất định ai gia sẽ chủ trì công đạo cho người, trả lại trong sạch cho người, tối nay ai gia mở tiệc ở Thái Dịch Trì, tiệc mời các vị Thân Vương đại thần, đây cũng là cho người cơ hội rửa sạch oan ức."

"Đa tạ Thái Hậu, ân đức của Thái Hậu, Nguyệt Lương không có gì báo đáp!" Mộc Thất lùi hai bước, quỳ xuống đất nói.

Không trách được sáng sớm Thái Hậu đã cho Hà Nhụy mang đến cung trang, thì ra là muốn nàng tham gia bữa tiệc này, rất hợp ý nàng. . . . .

"Người giúp ai gia giải hết độc, cái này người xứng đáng được nhận." Thái hậu đưa tay ra kéo nàng nói.

"Liều thuốc giải đầu tiên Thái Hậu đã uống, Nguyệt Lương phải đi điều chế liều thuốc giải thứ hai, sau khi uống hết hai liều, thân thể Thái Hậu sẽ khỏe lại." Mộc Thất hành lễ nói.

Thái Hậu đã lớn tuổi, cho nên chỉ có thể kê đơn thuốc để sôi trong người nàng tự tiêu tan, chắc chắn ba ngày sau thân thể của Thái Hậu sẽ khôi phục lại bình thường.

"Được, ai gia có thưởng. Mấy ngày nay người cư ở tẩm cung của ai gia, chăm sóc ai gia mọi lúc." Thái hậu sửa lại tóc một chút nói.

"Vâng!" Mộc Thất chậm rãi lui xuống.

Chỉ chốc lát sau, quả nhiên Thái Hậu cho người mang đến rất nhiều đồ ban thưởng: một đội vòng ngọc Phi Thúy, hai cây gấm Vân Châu, một thanh Ngọc Như Ý và một cái lệnh bài của Thái Hậu.

Mộc Thất xem xét lệnh bài, khoe miệng khe cong lên. Đây là đồ tốt, có lệnh bài này, sau này có thể vào cung Thái Hậu bất cứ lúc nào.

Xem ra nàng cần phải nắm chắc núi dựa là Thái Hậu, đến lúc đấy để xem Vân Hồng Mai và Mộc Nguyệt Tinh còn dám làm gì nàng!

Mộc Thất cất lệnh bài vào bên hông, lòng tràn đầy vui vẻ mang theo Đản Hoa vào được phòng chế thuốc.

Cho đến lúc màn đêm buông xuống, Mộc Thất mới luyện xong liều thuốc giải cuối cùng, Hà Nhụy mang theo cung nữ đứng chờ ở cửa đã lâu.

"Bữa tiệc sắp bắt đầu rồi, nô tỳ tới giúp Mộc cô nương búi tóc." Một tiểu cung nữ mang các loại trang sức tiến lên phía trước nói.

Lúc này Mộc Thất mới nhìn thấy đầu tóc mình rối bời, trên tóc của nàng không chỉ có dính thảo dược, còn có mảnh gỗ do Đản Hoa gặm nát, cực kì mất mặt.

Cung nữ cứ mang chậu nước đến, còn có son phấn, hàu hạ nàng chải đầu. Mộc Thất ngoan ngoãn ngồi im, mặc các nàng giúp nàng trang điểm.

Ở hiện đại trước giờ Mộc Thất cũng không quan tâm nhiều tới trang phục, mái tóc đen buộc kiểu đuôi ngựa.

Nàng yêu cầu các cung nữ trang điểm đơn giản, búi tóc không cần quá cầu kỳ.

Cũng không lâu lắm, Hà Nhụy mang gương đồng lên phía trước, Mộc Thất nhìn mình trong gương, quả thật một phen hoán sợ!

Đây là nàng thân y Mộc Thất sao?

Lộ ra gương mặt nhỏ nhắn sắc sảo, mặt mày dịu dàng uyển chuyển, trong sáng như hoa lê, ánh mắt nhẹ nhàng chớp động, cười lên tựa như hoa sen mới nở dưới trăng, trên đầu búi tóc vẫn lên một nửa, chỉ dùng một trâm ngọc cố định, một nửa tóc đen như tơ lụa buông xuống sau vai, hai bên tóc mai rủ xuống bá vai, lộ ra xương quai xanh tinh xảo, làm tăng thêm mấy phần kiều diễm quyến rũ.

"Mộc cô nương thật là đẹp, là cô nương đẹp nhất Hà Nhụy đã gặp." Hai mắt Hà Nhụy tỏa sáng nói.

"Quá khen." Mộc Thất cười nhạt một tiếng, nhắc lần váy đi tới Thái Dịch Trì.

Hà Nhụy mang theo đèn lồng dẫn đường giúp nàng, cảm thấy người trước mắt thanh nhã như tiên, làm cho người ta chỉ có thể đứng nhìn từ xa, không dám khinh nhờn. . . . .

**

Nhiếp Chính Vương phủ.

Trong đình nghỉ chân, Sở Vân Mộ mặc một bộ trường bào màu đen ngồi trên ghế thủy tinh trong đình, phê duyệt xong quyển tấu chương cuối cùng bỏ sang một bên, xoa trán một cái.

Nghĩ đến việc tối hôm qua cùng Mộc Thất ngồi trên nóc nhà uống rượu, trên mặt hấn hồng đỏ ửng giống như đáng vẽ tiểu cô nương đang thẹn thùng, htt đ[loq[d người làm hấn thẹn thùng là cô gái duy nhất lần đầu tiên gặp mặt lại dám cắn lên tay hấn. . . . .

Nguyên Giăng đứng nghiêm bên cạnh rùng mình một cái, Vương Gia hôm nay có chút không thích hợp. Ngày trước Vương Gia rất ít cười, nhưng hôm nay Vương Gia lại cười cả ngày!

Lúc trước Vương Gia một ngày cười rất nhiều lần là khi nào? Là tiêu diệt 30 vạn đại quân của Bắc Nhung, lột da ba ngàn nội gián của Bắc Nhung ẩn nấp tại Đại Lịch ném xuống doanh trại quân địch!

Làm cho vua Bắc Nhung sợ đến nổi bệnh dậy không nổi, than ôi quy thiên!

Lần này đây? Tại sao Vương Gia cười chứ. . . . .

"Nguyên Giáng, chuẩn bị xe vào cung." Sở Vân Mộ khẽ nheo mắt phượng, nâng lên môi mỉm, lộ ra gương mặt tuyệt nữ nổi lên ánh sáng lạ thường, thấp phàn mê hoặc.

"Vâng!" Sắc mặt Nguyên Giáng trắng bệch, trời ạ, Vương Gia vừa cười với hần sao?

"Thái Dịch Trì sắp diễn ra một vở kịch hay, Bồn Vương cũng không thể bỏ lỡ. . . . ." Sở Vân Mộ nhìn chú cá chép nhún nhảy trong nước, ánh mắt lạnh nhạt nói: "Bồn Vương thật muốn xem, con tiểu hồ ly này có thể tạo ra sóng gió gì."

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Cung Yên, Khảm Một Khúc Đàn

Hoàng cung Đại Lịch, Thái Dịch Trì.

Bữa tiệc tổ chức trên mặt nước, xung quanh đặt 72 viên dạ minh châu Tây Hải, chiếu sáng giống như ban ngày, rất xa hoa.

Mộc Thất chậm rãi đi tới bữa tiệc, cung kính hành lễ với Thái Hậu và Hoàng Đế, ngược mắt nhìn lên bên trái Hoàng Đế bắt gặp mắt phượng chau lên của Nhiếp Chính Vương Sở Vân Mộ.

Ánh mắt của nàng sâu kín quét qua, giống như không hề quen biết hần, đáy mắt cũng không một chút gọn sóng.

Trong mắt Sở Vân Mộ dâng lên vẻ bất mãn, siết ly rượu chắc thêm mấy phần, nàng dám không nhìn hần? Rất tốt.

"Người chính là người chữa khỏi bệnh cho Thái Hậu - Mộc Nguyệt Lương?" Hoàng Đế ho khan vài tiếng hỏi.

Mộc Thất nhìn về hướng Mộc Thừa Tướng, lại nhìn Hoàng Đế Đại Lịch không quá bốn mươi tuổi sắc mặt tái nhợt ngồi trước mặt, vuốt cằm nói: "Bẩm Hoàng Thượng, vâng!"

Sớm có tin đồn Hoàng Đế Đại Lịch say mê tu đạo, bị bệnh nhiều năm, không lo chính sự, xem ra quả thật không sai. Chỉ là Mộc Thất cảm thấy kỳ quái, nhìn sắc mặt Hoàng Đế có dấu hiệu giống như trúng độc, chẳng lẽ là ăn nhiều đan dược nên dẫn tới trúng độc kim loại nặng?

Nếu là trúng độc kim loại nặng lẽ nào thái y không phát hiện ra, chuyện này không đơn giản như vậy. Mộc Thất to gan phỏng đoán, hiện tại có phải Hoàng Đế dùng đan dược để duy trì tính mạng hay không?

Thái Hậu vuốt ve búi tóc trên đỉnh đầu, mắt cười cong htt d-d; lê; quý; đôn cong nói: "Đứa nhỏ này thông minh lanh lợi, y thuật tốt, ai gia rất yêu thích, nếu tất cả nữ tử của Đại Lịch đều được như vậy, quả thật là phúc của thiên hạ."

"Thái hậu quá khen, Nguyệt Lương không dám nhận." Mộc Thất hốt hoảng nhưng không mất đi phong thái hành lễ nói.

Ở trước mặt người trong hoàng thất, lúc nào nàng cũng phải cẩn thận nhưng không được làm mất đi phong thái thuê nữ, làm nàng có chút. . . . . mệt mỏi.

"Người có công trị hết bệnh cho Thái Hậu, ngày khác Trẫm nhất định sẽ khen thưởng hậu hĩnh, cho ngồi." Hoàng đế nói.

"Vâng!" Mộc Thất về chỗ ngồi của mình trong ánh mắt hâm mộ và ghen tị của mọi người xung quanh.

Ban đầu Vân đại phu nhân và Mộc Nguyệt Tinh hãm hại nàng cầu kết với nam nhân, đồn ra tin tức khiến mọi người đều biết, Mộc thừa tướng vì danh dự tướng phủ mà thông báo với thiên hạ, đoạn tuyệt quan hệ cha con với nàng.

Mọi người đang ngồi đây chắc hẳn không ai không biết Mộc Nguyệt Lương là một nữ tử lăng lợ, ánh mắt của mọi người đều nằm trong dự tính của nàng, chỉ là rất nhanh cái nhìn của mọi người sẽ phải thay đổi.

"Thái hậu bệnh nặng khỏi hẳn, mở yến tiệc xua đuổi tà khí. Nếu mọi người đã đến đông đủ, mở tiệc đi!" Sở Vân Mộ phát tay lạnh nhạt nói.

Mới vừa thấy ánh mắt mọi người nhìn nàng, hấn rất muốn khoét mắt bọn họ! Tiểu hồ ly là của hấn, chỉ hấn mới có thể đụng có thể nhìn, những người khác nếu muốn chạm đến người trong tay Sở Vân Mộ hấn, chỉ có một con đường chết!

Xung quanh dạ minh châu được cung nữ bao bọc bằng một tằm lụa đỏ mỏng, ánh sáng đỏ tươi lung linh chiếu ra bốn phía.

Hai nhóm vũ nữ bước ra theo tiếng nhạc, vai nhỏ eo thon, kỹ thuật nhảy uyển chuyển, nhưng Mộc Thất không có lòng dạ nào thưởng thức, nàng cầm tờ giấy Hà Nhụy đưa tới, dùng bút do mình đặc chế viết xuống hai chữ ‘đàn cổ’, cuộn lại từ giấy giao cho nàng.

Thái Hậu sớm đã có suy tính tại bữa tiệc nói với Hoàng Đế giúp nàng lấy lại công đạo, nhưng nàng thấy cảnh tượng này, suy nghĩ chợt động nảy htt d-d;lê;quý;đôn ra biện pháp cao minh hơn.

Phải làm cho tâm tình của Hoàng Đế và Thái Hậu tốt lên mới dễ nói chuyện, không bằng nàng thể hiện bản lĩnh ở đây. Ở hiện đại sư phụ đã dạy nàng đánh đàn cổ, vào đêm khuya sư phụ cũng thường một mình ngồi đàn, giai điệu uyển chuyển đau thương, giống như trời đất biến ảo không lường, nàng nghe qua một lần là nhớ rõ.

Cho nên nàng mới kêu Hà Nhụy lấy tờ giấy, muốn mượn đàn cổ của Thái Hậu.

Chỗ ngồi có An Nam Vương Nam Cung Triệt đang tao nhã lịch sự nâng cốc uống cạn, Cửu công chúa Nam Cung Tuyết ánh mắt xoay chuyển không ngừng, còn có vị hôn phu đã từ hôn của Mộc Nguyệt Lương Tề Vương Nam Cung Trầm hất chưa từng gặp mặt Tề Vương, tất nhiên là không biết hấn, ánh mắt của nàng nhàn nhạt lướt qua vị Vương Gia lạnh lùng cao ngạo mây kiếm như mực này, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn mình.

"Hi, người chính là Mộc thần y?" Cửu công chúa chẳng biết lúc nào chạy đến ngồi bên cạnh Mộc Thất, ánh mắt hoạt bát nghịch ngợm nhìn nàng chớp chớp.

Mộc Thất biết Hoàng Đế chỉ có một người con gái là Nam Cung Tuyết, cho nên xưa nay rất cưng chiều nàng, và lại tính tình lại đơn thuần.

"Cửu công chúa khen ngợi, Nguyệt Lương không dám nhận." Mộc Thất mỉm cười nói.

"Nói chuyện cùng ta không cần nhiều quy củ như vậy, ta nghe Tiểu Lục từ nói, lúc trước người chữa hết bệnh cho thôn dân tại Ôn Dịch Cốc, lại chữa hết bệnh cho Hoàng tổ mẫu, người rất lợi hại, làm sư phụ ta đi! Theo người học y thuật nhất định tốt hơn rất nhiều so với những lão đầu Phụ Hoàng đưa đến dạy ta!" Cửu công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng, nắm tay Mộc Thất làm nũng nói.

Nhìn nha đầu trước mắt khoản mười bốn mười lăm tuổi, Mộc Thất lại nghĩ đến Thập Lục.

Ở hiện đại, Thập Lục nhỏ hơn nàng bảy tuổi, chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi, nhưng lại có sự dày dặn kinh nghiệm mà đứa trẻ ở tuổi này không nên có, làm một sát thủ, sư phụ để cho hấn trở thành ám vệ bên cạnh mình đi theo mình như hình với bóng. . . . .

Nàng hi vọng Thập Lục cũng giống như Nam Cung Tuyết, muốn cười thì cười, muốn khóc thì khóc, không buồn không lo vì chính bản thân mình mà sống.

"Cửu công chúa nếu có hứng thú, ta sẽ dạy người một vài biện pháp chế thuốc, ví dụ như làm thế nào cho những phu tử kia sau một khắc liền bị thổ tả." Mộc Thất kể vào tai Cửu công chúa thần bí nói.

Hai mắt Cửu công chúa tỏa sáng: "Tốt", trong số những người ta gặp ở trong cung người là người hợp ý ta nhất, về sau người chính là bằng hữu của ta. Người phải thường xuyên vào cung tìm ta, dạy ta y thuật đối phó những lão đầu kia, cùng ta ngoéo ngón tay!"

"Thật vui khi làm bạn với Cửu công chúa." Mộc Thất đưa tay ngoắc lấy ngón tay út của Cửu công chúa, hiệp nghị thô bỉ giữa hai người cứ như vậy đã đạt được.

Cửu công chúa trở lại chỗ ngồi, thỉnh thoảng nhìn Mộc Thất nháy mắt mấy cái, trên mặt lộ ra nụ cười rục rịch.

**

Giữa buổi tiệc, Mộc Thất chậm rãi đứng lên thi lễ nói: "Hoàng Thượng, Nguyệt Lương có một việc muốn thỉnh cầu, có thể cho Nguyệt Lương cơ hội trước mặt mọi người trình diễn một khúc nhạc được không?"

"Được." Hoàng Đế sáng khoái đồng ý.

Thái hậu khẽ vuốt cằm, hai cung nữ mang Kim cổ cầm vào giữa bàn tiệc, Mộc Thất ngồi trước cổ cầm, đưa tay lau dây đàn, hai mắt tỏa sáng.

Hương thơm thấm người, Kim Văn ẩn giấu, đàn này đúng là đàn làm bằng gỗ mun Kim Lũ, gỗ mun Kim Lũ thế gian hiếm có, trước kia nàng chỉ nghe sư phụ nói qua, không ngờ hôm nay có may mắn nhìn thấy.

Ngón tay dài nhọn của Mộc Thất xẹt qua dây đàn, một mảnh âm thanh như nước chảy mây trôi, trầm như tiếng nước chảy róc rách trong cốc sâu, thanh như trăng sáng trên trời cao, ở đây hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đều bị khúc《họa tư》hấp dẫn. . . . .

Sư phụ từng nói, người hi vọng nàng mãi mãi không bao giờ đi htt d-d;lê;quý;đôn điều tra thân thể của mình, nhất định không để số mệnh chi phối.

Thập Lục từng nói, có hấn ở đây, mỗi đêm nàng có thể yên giấc, không bao giờ lo lắng. . . . .

Nhưng mà, sự phụ của nàng vì giúp nàng loại bỏ kỳ độc bẩm sinh trong cơ thể, tự tay chuyển chất độc lên cơ thể mình. Một đêm tuyết bay đầy trời, nàng phát hiện thi thể cứng ngắt của sự phụ trong Nguyệt Đình, người ngồi trước đình, ánh mắt nhìn một cây cỏ thụ trong vườn. . . . .

Sự phụ nói: "A Thất, nàng và người không giống nhau, trên lưng nàng gánh vác rất nhiều. . . . ."

Cho đến sau khi sự phụ qua đời, từ miệng Thập Lục Mộc Thất mới biết được, sự phụ nói ‘nàng’ chính là mẫu thân Mộc Thất. . . . .

Sự phụ yêu mẫu thân nhiều năm như vậy, hai người lại cách xa nhau như trời và đất xa cách vô hạn tương tư nhớ nhung, vì nàng đàn một khúc 《họa tư》, người dùng nửa đời để bảo vệ nàng và con gái của nàng. . . . .

Mộc Thất nhắm mắt lại, đầu ngón tay linh động, rót tâm tình vào làm tiếng đàn giống như ma âm, làm dâng lên nỗi nhớ trong lòng mỗi người.

Đàn vừa dứt, trong mắt mọi người đều mang ánh lệ, thật lâu không thể tự thoát ra được. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Điều Tra Nguyên Nhân, Thái Hậu Phát Bệnh

Sở Vân Mộ chống cằm, quan sát nữ tử đang khảy đàn trước mặt, tóc đen như mực, làn da mịn màng, vẻ mặt như hoa đào, giống như cánh đồng phù đầy tuyết điểm tuyết mấy hoa đào, dung mạo lung linh tỏa sáng, mày đẹp khẽ nhú, thu hết kiều diễm của thế gian. . . . .

Trong ngày thường tính tình của nàng giáo hoạt linh động, làm cho người ta chú ý là tính tình của nàng, vậy mà hôm nay nàng an tĩnh ngồi trước mặt hấn, lại làm cho hấn chú ý đến gương mặt thanh nhã tuyệt sắc của nàng. . . . .

Tối nay Mộc Nguyệt Lương, trên người hiện lên khí chất đoan trang hào phóng bình thường khó gặp, trong phút chốc suy nghĩ chiếm hữu nàng tràn ngập trong đầu hấn.

Sở Vân mộ thoáng nhíu mày, vì sao hấn lại có suy nghĩ muốn kéo con hồ ly này vào trong lòng, tránh cho ánh mắt bắn thù của những người kia nhìn nàng. . . . .

Một bên, Tề vương Nam Cung Trạng giữ ly rượu trong tay một lúc lâu, không ngờ nữ tử này không giống như trong lời đồn, không chỉ có y thuật không ai bằng, tài đánh đàn càng thêm tuyệt diệu, hấn càng ngày càng có hứng thú với nàng.

Dùng tâm đánh đàn, mọi người ở đây liên tục tán thưởng khúc nhạc Mộc Thất vừa đàn.

Mộc Thất đứng dậy vòng qua cổ cầm, cung kính quỳ gối trước mặt Hoàng Đế, cúi đầu nói: "Dân nữ Mộc Nguyệt Lương, kính xin hoàng thượng làm chủ cho dân nữ, tra ra chân tướng sự thật, trả lại trong sạch cho dân nữ!"

Giọng nói thanh thúy của nàng trong đêm tối tĩnh lặng vang rõ mồn một, Hoàng Đế ngồi dậy nói: "Cứ nói đừng ngại, chắc chắn trẫm sẽ làm chủ giúp người."

"Bẩm Hoàng Thượng, dân nữ vốn là dòng chính nữ của phủ thừa tướng, cách đây không lâu bị người khác hãm hại, làm nhục thanh danh của dân nữ, lan truyền ra ngoài mọi người đều biết. Mười tám năm nay dân nữ chưa từng làm ra chuyện trái với nữ tắc, nếu như dối trá, trời tru đất diệt." Dứt lời, Mộc Thất kéo ống tay áo của mình ra, lộ ra thủ cung sa đỏ thắm trên cánh tay.

Đây là lúc trước ở phủ thừa tướng nàng bảo Trầm Hạ chấm lên, chu sa ăn vào da ba phần, là chứng cứ tốt nhất chứng minh sự trong sạch của nàng!

Tề vương trong mắt chấn động, siết chặt đốt ngón tay, lúc trước hấn hủy hờn ước với Mộc Nguyệt Lương, hôm nay xem ra chẳng lẽ là mình trách lầm nàng? Nữ tử này gan dạ sáng suốt hấn rất ngưỡng mộ, nhưng nữ tử thì không nên quá thông minh. . . . .

Kế hoạch trước đây của hấn là cưới trưởng nữ của Mộc thừa tướng, thứ nhất hấn sẽ có nhạc phụ làm nể dựa, giúp hấn thuận lợi trên triều đình, thứ hai hấn sớm nghe nói trưởng nữ của Mộc thừa tướng tính tình nhu nhược, mềm yếu vô dụng, cưới nàng có thể tùy tiện làm việc, nay vừa thấy ngược lại làm hấn đối với nàng có cái nhìn mới.

"Ồ vương triều Đại Lịch của ta, đối với nữ tử trinh tiết là quan trọng nhất, lại có người ác độc như vậy muốn hãm hại một nữ tử chưa thành thân, hành vi độc ác, thật đáng giết!" Thái Hậu tức giận nói.

"Nói như vậy người chính là trưởng nữ của Mộc thừa tướng, người là nữ tử lúc trước có hôn ước với Trạng nguyên?" Hoàng Đế ho khan một cái hỏi.

"Dạ, bởi vì dân nữ làm nhục tổ tiên, Mộc thừa tướng niệm tình, tha dân nữ một mạng, chẳng qua là đã đoạn tuyệt quan hệ, đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ, dân nữ sao dám trách móc?" Mộc Thất rũ mắt, không ai nhìn thấy đáy mắt nàng lóe lên nụ cười.

Những người đang ngồi bàn tán ầm ĩ, Sở Văn Mộ nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, mắt phượng chau lên, có nhiều ý vị nhìn náo nhiệt trước mặt.

Mộc tướng quốc vội vã từ chỗ ngồi đứng dậy, quỳ gối trước mặt Hoàng Đế, chấp tay nói: "Lần này là thần bất đắc dĩ, hôm nay sự việc đã được sáng tỏ, lão thần nghênh đón Nguyệt Lương về phủ, dập tắt lời đồn trong kinh thành!"

"Lời nói của Mộc thừa tướng có vẻ hơi sớm rồi." Trần Nam Vương Văn Chiến Viễn mở miệng nói.

Trần Nam Vương là cha của đại phu nhân phủ thừa tướng Văn Hồng Mai, tự nhiên đứng cùng một phe với nữ nhi.

"Nhạc phụ nói lời này là có ý gì?" Mộc tướng quốc quay đầu cười lạnh nói.

"Chỉ bằng một dấu thủ cung sa liền cho rằng Mộc Nguyệt Lương thật sự trong sạch, biện pháp này quá mức qua loa, làm sao cho mọi người tin phục! Hoàng Thượng, theo ý kiến của lão thần, không bằng tìm thái y nghiệm chứng thủ cung sa này là thật hay giả." Ánh mắt khinh bỉ của Trần Nam Vương rơi trên người Mộc Thất, hừ lạnh một tiếng.

"Được, truyền thái y yết kiến." Hoàng Đế nói với Dương công công bên cạnh.

Mộc Thất im lặng không lên tiếng, từ trong ánh mắt âm trầm của Trần Nam Vương, nàng như ngửi thấy mùi vị của âm mưu.

Thị vệ mang theo một vị thái y đi vào, thái y xem xét dấu chu sa trên cánh tay Mộc Thất một lúc, từ trong tay áo móc ra một bình htt sứ trắng, cung kính nói: "Bẩm hoàng thượng, vì thần có một kế sách, nếu muốn chứng minh thủ cung sa này là thật hay giả, chỉ cần lấy nước thuốc này thoa lên thủ cung sa, trăm lần hiệu quả đúng trăm."

Mộc Thất chú ý thấy trong lòng bàn tay thái y có vết chai, rõ ràng là do tập võ nhiều năm mà có!

Thái y mở bình sứ ra, nước thuốc trong bình trong suốt thấy cả đáy bình, dưới ánh sáng tỏa ra sắc hồng quý dị, vô sắc vô vị, ngay cả Mộc Thất dùng mắt thường cũng không nhìn ra được manh mối gì.

Mắt thấy nước thuốc sắp rơi trên cánh tay Mộc Thất, đột nhiên, một chiếc đĩa bạc từ chỗ ngồi bay tới, đánh rơi bình thuốc trong tay thái y xuống đất.

Sở Văn Mộ thả tay xuống, nâng lên môi mỏng nói: "Dùng kịch độc Hóa Ngân để ăn mòn dấu thủ cung sa trên cánh tay, Bôn vương ngược lại tò mò, ai dạy thái y biện pháp tàn độc như vậy?"

Sắc mặt Thái y trắng bệch, đôi môi run rẩy lui về phía sau mấy bước, lại đột nhiên dưng vào thân thể Trần Nam Vương ——

Phập!

Chùy thủ đâm vào cơ thể, máu chảy đầm đìa, cặp mắt của thái y nhìn chằm chằm vào vũng máu.

"Trên người người này mang theo nhuyễn kiếm, nhất định là có ý định bất chính với Hoàng Thượng, lão thần đã làm Thái Hậu và Hoàng Thượng lo lắng, xin Hoàng Thượng trách phạt." Trần Nam Vương chấp tay nói.

"Văn ái khanh trung thành tận tâm, tại sao lại nói đến trách phạt. Người đâu, đem thái y kéo xuống, tra rõ người đứng sau lưng hắn." Hoàng Đế nói.

Trong tay áo tay Mộc tướng quốc nắm chặt thành quả đấm, không ngờ lão gia hỏa Trần Nam Vương dựa vào công cao, mấy lần đứng trên đầu hắn. . . . là kẻ địch không thể không trừ!

An vương Nam Cung Triệt này giờ vẫn không mở miệng đứng dậy nói: "Phụ Hoàng, nhi thần cũng có biện pháp nghiệm chứng thủ cung sa là thật hay giả."

"Cứ nói đừng ngại." Hoàng Đế nói.

"Chắc hẳn mọi người đều biết, lấy máu đại bàng xát nhỏ vào chu sa, lập tức sẽ hiện lên màu xanh lam, phương pháp này cũng được nhiều nghi lễ cúng tế sử dụng, cũng có thể thử một lần." Nam Cung Triệt gằn từng chữ.

Mộc Thất thấy một người ôn nhu nho nhã, giải cứu nàng khỏi nước sôi lửa bỏng nhìn nàng khẽ mỉm cười, trên mặt hiện lên hai lúm đồng tiền, làm cho người ta tự nhiên cảm thấy an tâm.

"Người đâu, vào cung mang đại bàng xát đến." Hoàng đế nói.

Không lâu, thuần thú sư mang theo một con đại bàng mỏ nhọn nhìn rất hung dữ đi lên phía trước.

Nam Cung Triệt nhanh chóng lấy đao cắt một vết nhỏ trên chân đại bàng xát, lấy hai giọt máu tươi, cho những người không có nhiệm vụ lui xuống.

Trước mặt của mọi người, Nam Cung Triệt nhỏ giọt máu lên thủ cung sa trên cổ tay Mộc Thất.

Đây là lần đầu tiên Mộc Thất nghe được điều này, một luồng cảm giác ảm áp từ cánh tay truyền lên não, trong nháy mắt máu thủ cung sa đỏ thẫm bỗng hóa thành màu xanh lam!

"Mộc cô nương đừng sợ, máu đại bàng xám vô hại với cơ thể, một lúc sau thủ cung sa sẽ khôi phục màu gốc." Nam Cung Triệt ở bên cạnh an ủi Mộc Thất.

"Hôm nay chân tướng đã rõ ràng, ngày mai trăm sẽ thông báo việc này ra, trả lại trong sạch cho người." Hoàng Đế nhìn Mộc Nguyệt Lương cười nói.

"Tạ thánh ân của Hoàng Thượng." Mộc Thất quỳ xuống đất thi lễ, khẽ liếc mắt nhìn Sở Văn Mộ.

Sắc mặt Sở Văn Mộ lạnh lùng, ánh mắt dừng lại trên nụ cười chân thành vui vẻ của Nam Cung Triệt, đầu ngón tay đặt trên bàn dừng một chút.

"Sắc trời đã tối, chúng khanh gia trở về phủ đi." Hoàng Đế xoa huyệt thái dương nói.

"Dạ, chúng thần cung tiễn Hoàng Thượng." Mọi người cùng lên tiếng hành lễ nói.

Lúc mọi người sắp giải tán, đột nhiên, có một cung nữ phát ra tiếng thét chói tai: "Thái Hậu học máu té xỉu!"

Mọi người đều hết hoảng, thấy Thái Hậu bỗng dưng phun ra một ngụm máu tươi, sau một khắc hôn mê bất tỉnh.

Hoàng Đế cả giận nói: "Còn không mau hộ tống Thái Hậu trở về tẩm cung, truyền người của thái y viện tới cho Trẫm!"

"Lúc trước Thái Hậu ăn cái gì?" Nam Cung Trầm hỏi.

"Bầm Tề Vương điện hạ, Thái Hậu chỉ uống thuốc do Mộc cô nương điều chế." Một cung nữ rụt rè nói.

Ánh mắt của mọi người đều nhìn đến Mộc Thất, Hoàng Đế tức giận vỗ bàn, Mộc Thất biết, đêm nay lại là một đêm không ngủ rồi. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Khiếp Sợ, Chuyện Thai Chết

"Mộc Nguyệt Lương, người chế thuốc phạm sai lầm, làm hại Thái Hậu tái phát bệnh nặng, người có biết tội của người không?" Hoàng đế căm tức nhìn Mộc Thất.

Trên mặt đất, Mộc Thất quỳ thẳng tắp, đầu gối hơi ngửa ngấy, tốc độ biến sắc mặt của Hoàng Đế này so với trời trời thật sự còn nhanh hơn, mới vừa rồi còn đứng ở bên phía năng, nhanh như vậy liền muốn trị tội của nàng!

Mộc Thất mở miệng nói: "Bẩm Hoàng Thượng, trong cơ thể của Thái Hậu có sỏi tồn tại đã lâu, bởi vì Thái Hậu tuổi già yếu ớt, cho nên ta chỉ có thể dùng phương thuốc hóa độc khiến máu lưu thông giúp bài độc, hôm nay bệnh tình của Thái Hậu phát sinh biến cố, muốn coi chuông phải do người buộc chuông coi, nếu Thái Y Viện bó tay với bệnh tình của Thái Hậu, kính xin hoàng thượng giao trách nhiệm chữa trị cho ta, ta nhất định bảo vệ Thái hậu bình yên vô sự, nếu có làm sai, mặc cho hoàng thượng trách phạt!"

Mọi người ở đây không khỏi bội phục can đảm của tiểu cô nương này, nếu là Thái Y Viện cũng hết cách xoay chuyển, nàng có thể có cách gì để cải tử hồi sinh đây?

Hoàng Đế sập mặt xuống suy nghĩ trong chốc lát, nâng mắt lên nói: "Chuẩn (cho phép), nhớ kỹ lời người nói, nếu mà thất bại, trăm liền cho người chôn cùng mẫu hậu!"

"Cần tuân thánh mệnh!" Mộc Thất nhẹ nhàng kéo khóe miệng lên nói.

Mọi người đều đứng dậy, duy chỉ có Sở Văn Mộ bình yên mà ngồi ở trên uống rượu, trên khuôn mặt tuyệt sắc yêu mị hiện lên ý cười lạnh.

Rất có ý tứ, hẳn ngược lại càng ngày càng yêu thích tiểu hồ ly này. . . . . chỉ là, hẳn càng muốn tự tay thuần phục nàng. . . . .

Ánh mắt của Tề Vương Nam Cung Trầm vẫn nhìn trên người của tiểu cô nương quật cường này, tính tình của nàng so tưởng tượng thì rất hợp khẩu vị của hắn, mà yên lặng theo dõi biến hóa.

Bên ngoài tấm cung của Thái Hậu, hơn mười vị thái y quỳ gối ở tấm điện, bên trong, vẻ mặt của mỗi một người đều là bất đắc dĩ.

"Rốt cục Thái Hậu ra sao rồi?" Hoàng đế vỗ vỗ ngực, đè nén xuống ho khan nói.

"Hồi hoàng thượng, khí huyết trong cơ thể Thái Hậu không thông, về phần nguyên nhân là vì trong bụng có một cục sưng, nhưng thuốc mà Mộc thần y cho Thái Hậu dùng đều là thuốc tốt giúp giải tắc nghẽn lưu thông máu, cự thần còn nghĩ không ra biện pháp khác, xin hoàng thượng trị tội." Một thái y nằm phục xuống nói.

"Khởi bẩm hoàng thượng, cự thần nghe nói qua một phương pháp này, trong tiền triều từng có trường hợp thành công tuy nhiên. . . . ." Trên trán Hà thái y lăn xuống hạt mồ hôi lớn.

"Tuy nhiên cái gì?" Hoàng đế nói.

"Tuy nhiên muốn mổ bụng lấy vật, một khi thất bại, tánh mạng của Thái Hậu có thể xảy ra chuyện." Hà thái y nhắm mắt nói.

"Lăn xuống đi! Người tầm thường!" Hoàng đế tức giận trách mắng.

Còn dư lại mấy vị thái y cuối cùng bị Hoàng Đế quát đến sắc mặt trắng bệch, liền lăn một vòng, đi xuống đến điện quý.

"Hoàng Thượng, ta có phương pháp cứu trị được Thái Hậu, và lại không cần mổ bụng, sẽ không nguy hiểm đến tánh mạng của Thái Hậu." Mộc Nguyệt Lương mở miệng nói.

Hoàng Đế quan sát nàng một lần, thật sự không ngờ hán quả thật muốn giao hy vọng lên trên người của tiểu cô nương yếu đuối này.

"Phương pháp gì?" Hoàng Đế hỏi.

"Tiên sư đã dạy ta một bộ bí thuật châm cứu, hiệu quả đối với việc thông máu bài độc cực kỳ rõ rệt, không ngại thử một lần." Mộc Nguyệt Lương trấn định nói.

So với phương pháp mổ bụng đó của Hà thái y, phương pháp của nàng thật sự an toàn hơn rất nhiều.

"Được, trầm cho người cơ hội này." Bệnh ho khan của Hoàng Đế bộc phát nghiêm trọng, được người đỡ đi xuống nghỉ ngơi.

Mộc Thất đuổi hết đám người trong điện, chỉ để lại Hà Nhụy cùng hai cung nữ giúp một tay.

Từ trong tay thái y, nàng lấy ra một bộ ngân châm, ngâm ngân châm với đặc chế trong rượu thuốc, chỉ để Hà Nhụy ở lại xin được cởi áo và xoa bóp cho Thái Hậu, cởi xuống trang sức, cả người chỉ mặc nội y.

Cũng may nàng thường xuyên mang theo Hồi Hồn Đan ở bên người, bỏ một viên vào trong miệng Thái Hậu, như vậy cũng tốt, đây là giúp bà ổn định tâm mạch.

Ngay sau đó, Mộc Thất vừa nhanh, ổn, lại chính xác đâm ngân châm vào sáu kinh mạch lớn trên người Thái Hậu, nàng đều không chế được từng kinh mạch, ép máu bầm ở dạng độc tới bụng.

Nàng đưa tay sờ qua cục sưng trên bụng của Thái Hậu, vị trí của cục sưng này ở dưới rốn một tấc, rất có thể là thai chết nhiều năm trước hóa thành.

Ở hiện đại, loại bệnh trạng này gọi là "U quái".

(*): U quái (Teratoma) là một dạng u phát triển từ tế bào mầm. Các tế bào này tùy theo mức độ biệt hoá có thể là lành tính và có thể ác tính tùy theo thành phần mô không trưởng thành. Dạng u quái lành tính thường gặp nhất là u bọc bì.

Sau khi Mộc Thất đâm cây châm cuối cùng xuống, ngón tay của Thái Hậu cong cong, chậm rãi mở mắt ra.

"Thái Hậu, Nguyệt Lương cả gan hỏi một câu, đầu mấy năm nay, người có từng trải qua việc xây thai chưa?" Mộc Thất nhỏ giọng hỏi.

Đáy mắt của Thái Hậu ngẩn ra, nhớ lại quá khứ, trên mặt của nàng dâng lên vẻ khổ sở, khẽ giật giật môi, không nói.

"Thái Hậu không có động tới, hôm nay các huyết đạo trên cơ thể người đều ở dưới ngân châm của ta, tính ép máu bầm vào cùng một chỗ. Như thế này ta sẽ giúp người lấy sỏi ở trong cơ thể ra, có thể sẽ có chút đau, ta tận lực giúp người làm dịu cơn đau." Mộc Thất trấn an nói.

Thái Hậu a một tiếng, nói: "Không sao, những năm này ở trong hậu cung, sự đau khổ ở trong cuộc sống bi thương. . . . ai gia đều chưa từng e ngại, đây có là gì. Chỉ là, ai gia có một chuyện muốn nhờ người."

"Thái Hậu cứ nói, đừng ngại, Nguyệt Lương nhận ơn huệ ở Thái Hậu, nhất định lấy hết khả năng mà Thái Hậu giúp một tay." Mộc Thất nói.

"Ai gia van người. . . . đừng nói chuyện thai chết trong bụng của ai gia cho người khác biết, chuyện này, trời biết, người biết ta biết." Thái Hậu siết chặt tay của Mộc Thất cầu khẩn nói.

Mộc Thất cắn chặt môi dưới, đưa tay phải ra, hợp ngón cái cùng ngón út lại, kiên định nói: "Thái Hậu yên tâm, Nguyệt Lương thề với trời, tuyệt không để lộ chuyện này ra ngoài, ngược lại xử lý ổn thỏa việc này, nhất định không để lại nhược điểm."

"Tốt. . . . ." Trong cảm giác mệt mỏi cùng đau khổ, Thái Hậu một lần nữa ngủ thật say.

Mộc Thất biết Thái Hậu không kiên trì được bao lâu, phải nhanh lấy sỏi ra mới có thể bảo vệ tánh mạng của Thái Hậu.

Nàng rắc Hóa Ú Tán vào trên ngân châm, khiến hiệu lực của dược theo ngân châm chảy vào kinh mạch Bách Hải của Thái Hậu lại dùng phương pháp xoa bóp tựa như vân vê, chậm rãi dùng sức ở trên bụng.

Trên mặt Thái Hậu hiện lên chút đỏ thắm, dần dần khôi phục sắc mặt bình thường, nửa canh giờ chưa ra, trong cơ thể Thái Hậu bài xuất ra một u quái lớn bằng nắm đấm, có thể thấy rõ từ trong bộ xương cốt khoắc da khó có thể hòa tan và tiêu hóa, xem ra là một tiểu hài tử từng hình thành.

Chỉ là nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Thái Hậu, bà ấy nhất định là đang giấu diếm bí mật gì, mà cái bí mật đó rất có thể liên lụy đến vấn đề huyết mạch thuần khiết của Hoàng thất.

Rất khó tưởng tượng nếu mà chuyện này bị tổ giác, hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế nào. . . . .

Mộc Thất nhanh lấy ra một chai Hóa Thi Thủy, nhỏ lên u quái, sau một khắc, u quái hòa tan biến mất, bên giường chỉ còn lại mấy mẩu vải vụn dính máu.

"Người đâu, Thái hậu đã không còn đáng ngại, hãy dùng thuốc rượu lau người cho Thái Hậu." Mộc Thất thu ngân châm lại, phân phó người bên ngoài.

"Vâng!" Hà Nhụy mang thùng gỗ chứa thuốc rượu cùng khăn gấm đi vào, thấy cảnh tượng người Thái Hậu đầy vết máu giống như sau khi sinh đẻ trước mắt, không khỏi chấn động.

"Máu bầm trong cơ thể Thái Hậu đã lấy ra rồi, cũng không cần lo ngại, nhớ đi nấu canh bồ tảo đồ phối hợp với cầu kỷ." Mộc Thất nói.

"Yên tâm, Hà Nhụy đã nấu canh bồ, chỉ đợi Thái Hậu tỉnh lại, thay đổi y phục rồi dùng." Hà Nhụy nghe được Thái Hậu không việc gì, mới yên lòng.

Cũng may Thái Hậu vô sự, cái mạng của đám cung nhân các nàng cũng coi như được bảo vệ.

Mộc Thất đẩy cửa phòng ra, nhìn lướt qua đám thái y của Thái Y Viện trong điện quỳ, sâu xa nói: "Thái Hậu đã thoát khỏi nguy hiểm, mọi người không cần phải lo lắng, ngược lại nên trở về đi, đừng quấy rầy Thái Hậu nghỉ ngơi."

Mọi người ngạc nhiên, cả Thái Y Viện cũng bó tay hết cách với bệnh trạng của Thái Hậu, tiểu cô nương này lại dùng một canh giờ cứu về tánh mạng của Thái Hậu! Hậu sinh khả úy!

Trong góc, sắc mặt của cô nương cả người mặc lục y (y phục màu xanh lá cây) trắng bệch, lén lút từ đường nhỏ đi ra khỏi tầm cung.

Nàng ta nghe được đoạn nói chuyện hồi nãy của Thái Hậu và Nguyệt Lương!

Cả đời của Thái Hậu chỉ vên vẹn mang thai một lần, chính là cái lần khó sinh mà sinh ra Hoàng Thượng, từ đó về sau thân thể của Thái hậu suy yếu, rất khó để sinh con, liền chưa từng có mang.

Nhưng trong thân thể Thái Hậu lại có một tiểu hài tử không có ra đời tạo thành sỏi!

Điều này nói rõ. . . . . thân phận Hoàng Thượng rất có thể là. . . . .

Cô nương mặc lục y khiếp sợ đi về phía trước, dựa vào bóng đêm mà tránh thoát tầm mắt mọi người.

Mộc Thất không biết, trong lúc nói ra cái bí mật này vô tình để người thứ ba biết được, sau này đưa tới cho nàng bao nhiêu phiền toái. . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Phong Quận Chúa, Tề Vương Đùa Giỡn

Edit Hoa Trong Tuyệt

Sáng sớm, Mộc Thất ngã xuống giường ngủ mới được hai canh giờ, lại bị tiếng ồn ào ngoài cửa truyền vào đánh thức. Những ngày qua vội vàng mệt mỏi, nàng còn không có thời gian nghỉ ngơi thật tốt, quảng thâm mắt cũng hiện ra rồi.

"Ồ. . . . ." Đản Hoa dùng chân dụi dụi mắt, bụng nó vẫn đang đói, muốn uống máu chủ nhân.

"Đại nhân Đản Hoa ngoan, chờ ta trở về tướng phù bồi bổ thật tốt rồi sẽ cho mi ăn, thật ra thì mùi vị máu nai cũng không tồi." Mộc Thất vỗ về đầu Đản Hoa, kéo nó theo như trở về trong chốn.

Hai mắt Đản Hoa rơi lệ, kéo vạt áo Mộc Thất.

Mộc Thất cười gian nói: "Nếu không thử nếm một chút máu độc của Sở Vân Mộ?"

Đản Hoa nghe được ba chữ Sở Vân Mộ, lập tức nhắm mắt giả chết, nằm trên giường không nhúc nhích.

"Hoàng Thượng có chỉ, cho gọi Mộc Nguyệt Lương đến cung Nghiêm Trữ!" Ngoài cửa truyền đến một luồng âm thanh bén nhọn chói tai.

Mộc Thất liền chấn động, cái gì? Sáng sớm đã cho công công đưa khẩu dụ? Chẳng lẽ lại đã xảy ra biến cố gì?

Nàng vội vàng mặc xong váy áo, tóc dài sau gáy được búi gọn lại, mở cửa ra nhìn Dương công công ngoan ngoãn thì lễ nói: "Nguyệt Lương tiếp đón chậm trễ, xin công công tha lỗi."

"Cô nương đừng nói như vậy, cô nương có công cứu Thái Hậu, lần này Hoàng Thượng gọi cô nương đến để ban thưởng ." Dương công công nói.

Mộc Thất cúi đầu, hơi nhếch lên khoe môi, theo Dương công công đi tới cung Nghiêm Trữ.

Vườn hoa của hoàng gia có thể nói là rất có khí khái, hành lang chín khúc, phía cuối là Bát Bảo đình, Hoàng Đế và các vị đại thần ngồi chờ nàng đã lâu.

Mộc Thất nắm chặt nắm tay, cẩn thận từng li từng tí đi lên trước hành lễ, trong lòng đã tính đến tình huống xấu nhất.

Sau khi lâm triều Hoàng Đế liền lưu đại thần lại, chẳng lẽ đã biết bí mật ngày hôm qua, hôm nay tới hưng sư vấn tội(hỏi tội)? Không thể nào, lúc ấy trừ nàng và Thái hậu, không có ai ở đấy, tại sao có thể có người nghe được. . . . .

"Người đâu, ban thưởng!" Hoàng Đế phát tay nói.

Mộc Thất giật mình, chỉ thấy hơn mười cung nữ đang cầm từng khúc tơ lụa lỏng lẻo đến trước mặt nàng. Tơ lụa này nàng biết, là gấm lụa trọng trưng cho thân phận địa vị quan lại!

"Mộc Nguyệt Lương, người trị bệnh cho Thái Hậu có công, y thuật cao siêu, hôm nay Trẫm phong người là Trăn Dương quận chúa, khôi phục trong sạch của người, chiêu cáo* thiên hạ." Hoàng Đế nói.

*chiêu cáo = thông báo

Ánh mắt Mộc Thất sáng lên, lui lại mấy bước, quỳ xuống đất nói: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, dân nữ cứu Thái hậu trách nhiệm của dân nữ, Hoàng Thượng có thể vì dân nữ mà suy nghĩ, dân nữ vô cùng cảm kích. Ban thưởng lớn như vậy, dân nữ không dám nhận?"

"Sao lại không dám nhận?" Một luồng âm thanh nghiêm nghị truyền đến, chỉ thấy Thái Hậu được các cung nữ dìu chậm rãi đi tới.

"Ai gia nói người nhận nôi, người liền nhận nôi. Nếu chư vị trọng thân của triều đình đều ở đây, ai gia liền nói thẳng, cô nương Nguyệt Lương này rất hợp ý ai gia, ai gia đã quyết nhất định nhận nàng làm con nghĩa nữ, ở bên ai gia làm bạn." Thái Hậu vừa khỏi bệnh, sắc mặt hơi có tái nhợt, nhưng trên mặt nàng vẻ uy nghiêm không hề giảm.

"Chúng thần không có dị nghị." Các đại thần ngồi ở chỗ ngồi nói.

"Nguyệt Lương tạ ơn Hoàng Thượng, Thái Hậu." Mộc Thất hành lễ nói.

Một cuộc hội họp nhỏ đã làm cho Mộc Thất đột nhiên trở thành nghĩa nữ của Thái Hậu, nghĩa muội của Hoàng Đế, được phong cấp bậc tâm phẩm, đây không phải là vinh dự người bình thường có thể hưởng.

Lần này Thái Hậu muốn kéo nàng vào, nhất định là kiêng kỵ bí mật đêm qua, bí mật này liên quan đến bí mật của hoàng gia, tuyệt đối không phải tầm thường.

Mộc Thất trầm tư hồi lâu, ngẩng đầu nhìn lên, lại không nhìn thấy Nhiếp Chính Vương Sở Vân Mộ, chỉ thấy Tề Vương ánh mắt sáng quắc đang nhìn nàng.

Sau khi tan họp, Mộc Thất đỡ Thái Hậu trở lại tẩm cung, tự mình đến được phòng luyện thuốc, nhưng đi xuyên qua ngự hoa viên thì sau lưng nàng đột nhiên có một sức lực kéo nàng về sau vào trong núi giả.

Người kéo nàng chính là Tề Vương Nam Cung Trầm.

Mộc Thất quan sát người này một lúc, mày kiếm mắt sáng, khí thế mạnh mẽ, ngược lại cũng là một mỹ nam tử. Nhưng ánh mắt hắn nhìn nàng giống như muốn ăn tươi nuốt sống nàng, còn có tay hắn đang nắm thật chặt bả vai nàng, rõ là. . . . . thô lỗ!

"Tề Vương Điện hạ, ngài làm ta đau." Mộc Thất đưa tay nắm lấy mạch của hắn, nhanh nhẹn tránh thoát kèm kẹp của hắn.

"Người không phải là Mộc Nguyệt Lương, người tiếp cận hoàng thất có mục đích gì?" con người đen lầy của Nam Cung Trầm ngập tràn lửa giận, ép hỏi.

Mộc Thất vuốt vuốt bả vai, thản nhiên nói: "Tại sao Tề vương điện hạ hỏi vậy? Ta không phải là Mộc Nguyệt Lương thì là ai? Huống chi là cha ta từ bỏ ta sau đấy lại mang ta trở về làm cho Hoàng Thượng và Thái Hậu vui vẻ, đưa ta vào đây là vì chữa bệnh cho Thái Hậu, tất cả không phải là mong muốn của ta, sao lại nói ta có ý tiếp cận hoàng thất?"

"Không thể nào!" Đột nhiên Nam Cung Trầm tiến lên nắm lấy cổ tay Mộc Thất, con người sắc bén chăm chú nhìn nàng đến mức không có chỗ để trốn.

Tuy trong người Mộc Thất có nội lực nhưng lại không thể để lộ, chỉ dựa vào nàng một cô nương yếu đuối sao có thể gây dựa thoát khỏi một nam nhân nhiều năm tập võ?

Tay phải sau lưng nàng cầm lên một ám tiễn, cười yếu ớt nói: "Tại sao không thể nào? Ta chính là Mộc Nguyệt Lương, là cô nương bị ức hiếp nhiều năm ở phủ thừa tướng, vì sinh tồn mà làm bản thân mạnh mẽ lên, có gì không thể?"

Nam Cung Trầm cười lạnh: "Lấy tâm cơ và năng lực của người, cũng không phải là kẻ tầm thường, đáng tiếc người chỉ là một nữ tử, bổn phận của nữ tử chính là giúp chồng dạy con, người cứ nói đi? Vị hôn thê của Bôn Vương?"

Mộc Thất ngẩng đầu lên dùng ánh mắt lạnh lẽo chống lại hắn, lạnh lùng nói: "Mộc Nguyệt Lương ta cố tình không làm được, Tề Vương điện hạ nếu muốn tìm thê tử hiền thực, không bằng tìm người khác đi! Còn nữa, người đã hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta, chúng ta một chút quan hệ cũng không có, không bằng đi tìm nhị muội muội người ái mộ người nhiều năm làm vị hôn thê của người!"

"Người ——!" Nam Cung Trầm cúi người xuống chống lại ánh mắt đề phòng của nàng, cười lạnh nói: "Mộc Nguyệt Lương, Bôn vương nhất định sẽ bẻ gãy cánh của người, để cho người trở thành Vương phi của bôn vương!"

"Vây còn phải xem điện hạ có hay không có khả năng này!" Mộc Thất nhanh chóng ra tay, trong lúc Nam Cung Trầm nhắm mắt hôn nàng, ám tiễn trong tay đâm về phía cánh tay của hắn.

Đột nhiên, Nam Cung Trầm mở hai mắt ra, một tay điểm huyết đạo của nàng, một tay đoạt lấy ám tiễn trong tay nàng ném qua một bên.

Nam Cung Trầm nâng lên khóe môi, đầu tựa vào bên tai Mộc Thất, âm thanh rì rì truyền đến: "Thật là một nữ tử không làm cho người ta bớt lo, Bôn vương cũng không có nhiều kiên nhẫn như vậy, nếu còn muốn đối phó Bôn vương, Bôn vương hoàn toàn có thể ở chỗ này. . . . . muốn người. . . . ."

Mộc Thất chân động, móng tay cắm thật sâu vào lòng bàn tay, cười nhạt nói: "Không ngờ Tề Vương điện hạ bất quá cũng chỉ là một người dùng nửa thân dưới mà suy nghĩ cũng không khác động vật là mấy."

Nam Cung Trầm nâng cằm Mộc Thất lên nói: "Thứ Bôn Vương muốn chưa bao giờ bôn Vương không lấy được."

Dứt lời, hắn cúi người hôn Mộc Thất. . . . .

Mộc Thất dựa dựa hết sức, thế nhưng tên tiểu nhân này điểm huyết đạo của nàng, ban ngày ban mặt lại muốn đùa cợt nàng!

Nàng nhắm mắt lại, trước mắt lại hiện ra bóng dáng một người —— Sở Vân Mộ.

Mỹ yêu tinh này lời nói ác độc lại kiều ngao, thỉnh thoảng hay chinh nàng, giữa bọn họ cũng chỉ là mối quan hệ hợp tác, nhưng ở thời điểm này tại sao nàng lại nghĩ đến hắn?

Vào!

Một cái nhẫn hoàng kim từ giữa không trung bay tới, đập trúng gáy Nam Cung Trầm, hắn dừng lại động tác, ngã thẳng về phía sau.

"Chắc chắn, tiểu hồ ly, thế nào mỗi lần bôn vương nhìn thấy người, đều là đáng về sa sút như vậy?" Một giọng nói tà mị từ trên núi giả truyền xuống.

Mộc Thất theo phương hướng của âm thanh nhìn lại, lại thấy Sở Vân Mộ một thân hồng y, tóc đen được cố định bằng trâm Diêu Thạch, thả xuống hơn phân nửa ở phía sau, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc dâng lên nụ cười, đôi mắt phượng khẽ nhếch lên, không nói hết phong tình vạn chủng. . . . .

Chỉ là nàng lúc này chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Bị Đoạt Nụ Hôn Đầu, Phải Chịu Trách Nhiệm Với Bồn Vương

Edit Hoa Trong Tuyết

Sở Vân Mộ phi thân nhảy xuống khỏi núi giả, đưa ra ngón tay dài nhọn nâng cằm Mộc Thất lên, đôi mắt phượng quan sát nàng, chậm rãi nói: "Bồn Vương thật sự không nhìn ra nha đầu nhà ngươi có chỗ nào tốt, lớn lên diện mạo so sánh với Bồn Vương, thực sự vẫn thua kém một chút."

Hắn lấy tay kéo mặt Mộc Thất thành các loại hình dáng, cực kỳ vui vẻ nói tiếp: "Trắng mịn mềm nhẵn, da mặt coi như tạm được."

Đó là ăn đậu hủ đi!

Trong lòng Mộc Thất thầm mắng Sở Vân Mộ vô si biến thái, trên mặt cười khanh khách nói: "Vương Gia nói rất đúng, người đề ý ta thì nhất định đầu óc có vấn đề."

"Hả?" Một cánh tay khác của Sở Vân Mộ ôm hông Mộc Thất, kéo người nàng tới trước, cúi đầu chôn trong tóc nàng, hơi thở ấm áp phun lên cổ nàng nhột nhột.

"Người là đang nói đầu óc của Bồn Vương có vấn đề?" Một luồng âm thanh u lãnh rõ ràng truyền đến tai Mộc Thất.

Trong đầu Mộc Thất trống rỗng, hôm nay mặt trời vẫn mọc từ phía đông chứ? Đầu óc Sở Vân Mộ không có bị hư chứ? Hắn là. . . . . đang thổ lộ với nàng sao?

Sự thật chứng minh, hắn không uống say, đầu cũng không bị cửa kẹp, nhưng. . . . . cái hiện thực này làm cho nàng không thể nào tiếp thu được!

Một luồng âm thanh tiếng bước chân vội vã truyền đến, Sở Vân Mộ ngừng một chút nói: "Nơi đây không nên ở lâu."

Hắn ôm hông Mộc Thất, một tay vòng qua gối nàng, bế nàng vào ngực, vận khinh công bay về hướng nam, hình như cũng không có ý muốn giải huyệt đạo cho nàng.

"Vương Gia, ta có thể mình đi bộ, trước tiên ngươi có thể giải khai huyệt đạo giúp ta, có được hay không?" Mộc Thất cắn răng nghiêng lợi nói.

"Không được." Sở Vân Mộ nâng nhẹ môi mỏng, rất hài lòng nói trên đỉnh đầu Mộc Thất: "Quá gầy, Bồn Vương không thích, nhớ ăn nhiều một chút."

Mộc Thất nhìn chằm chằm cổ trắng nõn của mỹ yêu tinh, hận không thể cắn một cái, làm cho hắn máu tươi đầm đìa!

Cuối cùng, Sở Vân Mộ ôm Mộc Thất dừng bên xe ngựa, nói với Nguyên Giáng đang lái xe: "Xuất cung."

Mộc Thất giật mình, vội vàng nói: "Không được, ta phải luyện thuốc cho Thái Hậu. . . . ."

Sở Vân Mộ ngắt lời nói: "Bồn Vương đã phái thái y theo phương thuốc ngươi bốc cho Thái Hậu mà sắc, không cần ngươi."

"Vậy. . . . . Đan Hoa của ta vẫn còn ở trong cung!" Mộc Thất nhất quyết không tha nói.

Sở Vân Mộ đưa tay chỉ, chỉ thấy một cục lông trắng từ trong góc chui ra, ôm mặt Mộc Thất liếm liếm, thuận tiện lên án hàng động bác cóc thô lỗ của Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ giải huyệt cho Mộc Thất, kéo nàng vào trong ngực, tìm tư thế thoải mái nhắm mắt dưỡng thần, đôi tay vòng lại giam cầm nàng thật chặt trong lòng.

Hiện tại cả người Mộc Thất được hắn ôm đặt trên đùi, tư thế cực kỳ nguy hiểm, nàng thử đứng dậy rồi đi, lại bị hắn ôm lấy như một đứa bé.

"Đừng động, Bồn Vương mệt mỏi." Sở Vân Mộ gác cằm trên vai Mộc Thất, ngửi mùi hương tóc của nàng, cũng không lâu lắm, hô hấp liền dần dần vững vàng, ngủ thật say.

Bên ngoài màn xe đưa vào một cách tay, Nguyên Giáng đặt một viên thuốc vào lòng bàn tay Mộc Thất, nhỏ giọng nói: "Mộc cô nương mau uống viên thuốc này đi, đây là Huyết Liên ở Bồng Lai luyện chế thành đan dược, có hiệu quả kèm chế sinh tử tử tốt nhất, Vương Gia bồn ba cả đêm, dẫn dắt Thiên Tử Thập Tam Sát trừ loạn đản của ma cung, mới lấy được một viên dược này, cô nương mau uống, đừng phụ tâm ý của Vương Gia."

Dứt lời, Nguyên Giáng thở dài một cái, khép màn xe lại.

Mộc Thất nhìn viên thuốc thơm ngát trên tay, nhìn sắc mặt tái nhợt đang ngủ say của Sở Vân Mộ.

Nếu đan dược này có hiệu quả khổng chế sinh tử tử cô đã làm hắn đau khổ nhiều năm, và lại chỉ có một viên, tại sao hắn phải cho nàng, mà không phải giữ lại cho bản thân mình?

Tình cảm của Sở Văn Mộ đối với mình tốt cùng là như thế nào? Đối với kẻ địch, giết chết không lưu tình, đêm hôm ấy, sau khi say rượu hắn nói mình đã từng trùng sinh, mẫu thân, Nam Cung Trầm đưa cọt nàng thì hắn là người đầu tiên đến giải vây cho nàng. . . . .

Đến tốt cùng người nào mới thật sự là hắn?

Mộc Thất nhắm mắt lại, bỏ huyết đan vào miệng nuốt xuống, đan được vào miệng lập tức tan ra, mùi thơm thấm vào tận tim gan người uống.

Chợt nàng mở mắt ra, giữ lấy khuôn mặt tinh xảo tuyệt sắc của hắn, cúi người che lại môi của hắn, chuyển khí huyết đan vào miệng hắn.

Môi của hắn lạnh lẽo mềm mại, tựa như hai mảnh hoa Anh Đào, vị. . . . . rất tốt, lần này Mộc Thất tự mình chuyển huyết khí cho hắn cũng không thấy bản thân thiệt thòi gì.

Đột nhiên, Sở Văn Mộ giữ chặt hai tay của nàng, đè nàng dưới thân, mắt phượng dừng lại lạnh lẽo nhìn nàng, mang theo vài phần tức giận.

Động tác của hắn mạnh mẽ đáp trả lại, đẩy hàm răng Mộc Thất ra, đưa toàn bộ khí huyết đan về lại miệng của nàng, buộc nàng nuốt xuống toàn bộ.

Nhưng hắn vẫn không lập tức buông nàng ra, mà là bắt lấy môi của nàng, tiến quân thần tốc, hung hăng hôn lên, mùi vị máu tanh tràn ra. . . . .

Mộc Thất thấy trước mắt mờ hồ, thiếu dưỡng khí làm nàng hít thở không thông dẫn tới ngực nàng đau đớn khó chịu, nhưng phần môi truyền tới xúc cảm rất tốt đẹp. . . . .

Đàn Hoa nhảy lên tay Mộc Thất, ôm lấy ngón tay của nàng cắn một cái, nàng mới chợt ý thức được mình đang làm gì, ra sức đẩy người trên người ra, ngồi một bên hít thở, trên mặt nổi lên đỏ ửng.

Sở Văn Mộ chống cằm nằm trên giường phủ lông ngỗng mềm, duỗi ngón tay sờ khoe môi, cười yếu ớt nói: "Người đoạt đi nụ hôn đầu của Bồn Vương, cần phải chịu trách nhiệm với Bồn Vương mới đúng."

Mộc Thất vuốt cánh môi còn sưng đỏ của mình, còn có vết thương bị hắn giao hoạt cắn ra, trên mặt nổi lên một trận xấu hổ, tức giận nói: "Ta cũng chỉ là muốn chuyển huyết đan cho người, người. . . . . người vô sỉ!"

"Mùi vị không tệ." Sở Văn Mộ nhún mày nói: "Người chủ động đùa cợt Bồn Vương, đây là sự thật."

"Chuyện này. . . . . trước nay chỉ có nữ tử mới là người chịu thiệt, ta còn chưa tính sổ với người, người lại muốn ta chịu trách nhiệm!" Mộc Thất tức giận kêu lên.

"Trong sạch của Bồn Vương đều bị mất trong tay người, mặc dù thua thiệt một chút, nhưng Bồn Vương vẫn sẽ miễn cưỡng tiếp nhận." Sở Văn Mộ tự nhủ.

Mộc Thất thảm thán, nói lý lẽ với yêu tinh thật sự phải cố hết sức!

Ngoài xe Nguyên Giáng nghe hai người trong xe nói chuyện, há miệng ngạc nhiên có thể nhét vừa một quả trứng ngỗng, không dám phát ra một chút âm thanh.

"Sở Văn Mộ, nếu huyết đan này quý giá như vậy, tại sao người phải cho ta?" Mộc Thất tỉnh táo lại chất vấn hắn.

"Cũng chỉ là một viên thuốc không chế sinh tử cỏ, Bồn Vương không cần, dĩ nhiên là cho người." Giọng nói của Sở Văn Mộ nhẹ như nước chảy.

"Vậy tại sao sắc mặt của người tái nhợt như thế, thân thể không có một chút nhiệt độ!" Mộc Thất bắt lấy cổ tay của hắn bắt mạch, mạch đập yếu ớt rối loạn, rõ ràng là triệu chứng đang phát độc!

Nàng đã điều chế thuốc không chế sinh tử cỏ, tại sao cổ độc trong cơ thể hắn còn phát tác?

"Được, Bồn Vương không lừa gạt người." Âm thanh của Sở Văn Mộ có chút yếu ớt.

"Thuốc giải sinh tử cỏ của người chỉ làm cỏ độc ngủ đông, nhưng cũng không tránh khỏi lúc độc phát tác, căn cơ của người còn thấp, nếu không có viên huyết đan này, một khi độc phát sẽ phải chết là không thể nghi ngờ."

Dứt lời, cả thân thể của hắn mềm lại té vào trong lòng Mộc Thất, nặng nề hôn mê.

Trong lòng Mộc Thất cả kinh, sinh tử cỏ trong cơ thể Sở Văn Mộ bộc phát. . . . . thuốc của nàng có thể giúp hắn vượt qua những lần sinh tử cỏ bộc phát vào mỗi tháng, nhưng vẫn tồn tại nguy hiểm lớn! Cuối cùng vẫn là nàng sai sót, sinh tử cỏ này không đơn giản vượt qua suy nghĩ của nàng!

Nàng đưa tay dò hơi thở của hắn, lại chạm được một chút ấm áp, cúi đầu nhìn, lại là bãi. . . . . máu tươi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nguyệt Sự Của Nữ Nhi

"Nguyên Giáng, mau tìm một nơi dừng chân!" Mộc Thất điểm mấy huyệt đạo lớn trên người Sở Vân Mộ nói.

Sắc mặt của hắn tái nhợt, chân mày nhíu chặt, trên trán rớt xuống từng hạt mồ hôi lớn, đau nhức khó nhịn vẫn không giảm.

"Sở Vân Mộ, không cho phép ngươi ngủ! Ta lệnh cho ngươi không được ngủ!" Mộc Thất nói lớn.

Nếu hắn chết, nàng sẽ áy náy cả đời! Nhưng trong lòng nàng trừ áy náy, còn có một loại tình cảm khác. . . . .

Nguyên Giáng không ngờ tới lần phát độc này của Vương Gia lại nghiêm trọng như vậy, vội vàng ra roi thúc ngựa, dừng ở một khách điểm dưới danh nghĩa của Nhiếp Chính Vương phủ.

"Nhiếp Chính Vương có lệnh, phong tỏa!" Sát thủ thập tam sát hô lớn trong khách điểm.

Không quá nửa khắc, trong khách điểm liền không còn một bóng người, Sở Vân Mộ được đưa vào phòng thượng đẳng.

Sở Vân Mộ bị thổ huyết rất nghiêm trọng, Mộc Thất dùng nhiều loại biện pháp cầm máu nhưng không có một chút hiệu quả.

Nguyên Giáng ở cửa ra vào nói liên tục, mấy năm liền Vương Gia của bọn họ chưa từng tái phát lại tình huống như vậy, mỗi lần không ngừng thổ huyết, Vương Gia đều giam mình trong phòng luyện công, lúc đi ra không bị thương chút nào, cũng không ai biết Vương Gia đã trải qua dây dưa sống chết như thế nào htt d;đ;l;q;đ.

Mộc Thất cau mày, nàng thử thuốc giải trên người mình không biết bao nhiêu lần, không có một chút sai lầm. Nàng và hắn cùng trùng sinh từ cổ, vì sao thuốc giải đối với nàng có hiệu quả, đến khi hắn uống thì thổ huyết càng nhiều?

Theo lý thuyết thuốc giải này có thể áp chế sinh tử cổ, không có khả năng sẽ xảy ra loại tình trạng này!

Thuốc giải là căn cứ theo tình trạng độc trong cơ thể nàng mà luyện chế, chẳng lẽ cổ độc trong cơ thể hắn không giống trong cơ thể nàng?

Trên trán Sở Vân Mộ lăn xuống từng hạt mồ hôi lớn, hình dáng nhu nhược bệnh tật này cùng với hình dạng sắc bén ác độc thường ngày của Nhiếp Chính Vương là khác một trời một vực.

Mộc Thất đưa tay sờ trán hắn, nhiệt độ nóng làm cho nàng hoảng hốt.

Hiện tại muốn làm cho được liệu phát huy tác dụng lớn nhất, chỉ có một biện pháp duy nhất.

Đột nhiên, người đang ngủ mê mang nắm chặt tay Mộc Thất, giống như là đứa bé bắt lực trong bóng tối bắt được một tia ánh sáng, làm gì cũng không thả tay.

Hắn nâng tay Mộc Thất lên theo bản năng, cắn xuống cổ tay nàng, một dòng máu lớn chảy vào trong miệng. . . . .

Mộc Thất thấy sắc mặt hắn hơi dịu lại, không ngờ máu của nàng lại là thuốc giải tốt nhất của hắn.

Nói như vậy, ban đầu hắn lấy sinh tử cổ khống chế nàng, thì ra là sớm đào xong bẫy để nàng nhảy vào! Thật là một yêu tinh quỷ kế đa đoan!

Nhưng cứ như vậy, máu của nàng sẽ bị hắn hút khô!

Mộc Thất nhanh rút tay về, ai ngờ một cánh tay ôm chặt hông của nàng, chết sống không buông tay.

Nàng dùng sức đẩy, lại cảm thấy một luồng ấm áp trên đùi——hắn lại thổ một búng máu trên chân của nàng. . . . .

"Nguyên Giáng, đi vào hầu hạ Vương Gia các người, chờ hắn tỉnh thì nói cho hắn biết, ta nhất định không để cho hắn yên!" Mộc Thất chột đầy cửa ra, nổi trận lôi đình bước từng bước lớn ra ngoài.

Ánh mắt Nguyên Giáng dừng lại trên vết máu lớn khả nghi trên người Mộc Thất, khóe môi cong lên đầy ý vị, gương mặt trẻ con dâng lên nụ cười thô bỉ.

"Nhìn cái gì vậy?" Mộc Thất lạnh mắt nhìn Nguyên Giáng.

"Mộc cô nương yên tâm, ta đều hiểu, là nữ nhi có kinh nguyệt nha, rất bình thường." Nguyên Giáng trừng hai mắt nói.

Sắc mặt Mộc Thất đỏ lên, đánh một cái trên đầu Nguyên Giáng, hung ác nói: "Còn dám nói càn, ta bảo đảm sẽ làm cho người không nói chuyện được

nữa!"

Nguyên Giáng lập tức im re.

Mộc Thất đi tới một gian phòng trống, lấy đỉnh Không Động ra, lấy một chén máu của mình đổ vào trong đỉnh, hỗ trợ với máu giải bách độc của Đản Hoa, vận công hòa hai loại máu lại với nhau.

Cùng trùng cổ độc, nhưng lại không giống nhau, muốn thật sự hiểu được sinh tử cổ, xem ra còn cần nài nghiên cứu một phen.

Chỉ là tốn nhiều máu như vậy, sau khi luyện xong thuốc giải, sắc mặt nàng tái nhợt.

Nguyên Giáng lúc nhận lấy thuốc giải thấy sắc mặt Mộc Thất trắng như tờ giấy, vẻ mặt lại nhiều thêm vài phần bi ối, khiến Mộc Thất không nhìn được nghĩ muốn ném hất từ trên lầu xuống.

Mộc Thất trở lại trong phòng, đột nhiên phát hiện cửa sổ động, htt d;đ;l;q;đ chắc là có người vừa xông vào.

"Ai?" Mộc Thất siết chặt ám tiễn nói.

"Tiểu thư, là ta, Trầm Thu." Trầm Thu từ sau tấm bình phong bước ra, ôm lấy Mộc Thất.

"Tiểu thư, không ngờ người vào cung một chuyến, rửa sạch oan khuất không nói, lại trở thành quận chúa là con gái nuôi của Thái Hậu! Trầm htt d;đ;l;q;đ Thu rất sung bái người!" Trầm Thu như con mèo nhỏ cọ cọ Mộc Thất nói.

"Đừng làm rộn, lần này người ra ngoài tìm ta có phải có việc gì gấp?" Mộc Thất hỏi.

Trầm Thu lập tức nghiêm trang ngay ngắn, hành lễ nói: "Thiếu Chủ, trưởng lão của Trầm Hương Cát đã tới Tùy Tiên Cư, xin thiếu chủ đến gặp mặt."

"Được, bây giờ chúng ta đi." Mộc Thất yêu cầu tiểu nhị đưa cỗ mình y phục nam nhân, thay ra quần áo bị dính máu, tóc đen buộc trên đỉnh đầu, dùng dây màu tím buộc lại, ngược lại làm nàng cho thêm mấy phần tuấn tú .

"Thế nhưng ngoài khách điểm canh giữ nghiêm mật, chúng ta muốn đi ra ngoài cũng phải tốn chút thời gian." Trầm Thu từ cửa sổ nhìn thị vệ xung quanh, thờ dài nói.

"Đối phó với yên tĩnh Sở Vân Mộ này, dĩ nhiên không thể dùng biện pháp cứng rắn, dùng trí mới chính là mấu chốt." Mộc Thất nâng cằm lên cười cười.

Biện pháp của nàng chính là: phía sau phòng nàng ở có một ao nước, cái ao này là nước chảy, thông với sông Đông Hà, đường bộ không thông thì đi đường thủy, xem sát thủ thập tam sát làm sao bắt được nàng!

Mộc Thất cùng Trầm Thu đi tới bên bờ ao, Trầm Thu nhìn thấy cửa sổ lầu hai phòng Nguyên Giáng, tiện tay nhặt một hòn đá lên, trong nháy mắt tụ bảy phần công lực ném qua.

"Ai!" Nguyên Giáng nhanh chóng xoay người tiếp nhận viên đá được ném đến, theo phương hướng nhìn sang, lại không thấy một bóng người, chỉ có nước trong ao nổi lên bọt khí sùng sục.

Ken két!

Cửa bị đẩy ra, một người tóc đen mặc áo choàng, một mỹ nhân mắt phượng mày đen đứng ở cửa, cười lạnh nói: "Bồn Vương chỉ là ngủ được một giấc, con tiểu hồ ly này lại nhân cơ hội chạy."

Sở Vân Mộ bình phục rất nhanh, không lâu sau khi uống máu độc của Mộc Thất, triệu chứng học máu hoàn toàn biến mất, cả người khô phục lại vẻ lạnh lẽo tà mị.

"Vương Gia, chúng ta có cần phái người đi tìm Mộc cô nương trở về hay không?" Nguyên Giáng hành lễ nói.

"Không cần, chuẩn bị xe, Bồn Vương đối với người sau lưng nàng cảm thấy rất hứng thú. . . . ." Sở Vân Mộ lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Gặp Tô Vọng Ngôn

Mộc Thất cùng Trầm Thu lên bờ, dùng nội lực hong khô quần áo và tóc, vội vàng đi tới Tuy Tiên Cư. Thập Lục đã phái người đến đón các nàng, chắc hẳn rất nhanh sẽ gặp mặt.

Đi không bao lâu, một nhóm côn đồ cản đường bọn họ.

Cầm đầu nhóm côn đồ là một tên mặt đen có đến ba vết sẹo, không có ý tốt cười nói: "Hai vị tiểu ca, đáng đáp thư sinh trắng nõn, cùng vui đùa với các vị đại gia có được không?"

"Nếu không muốn chết thì đừng cản trở." Mộc Thất phe phẩy chiếc quạt trong tay nói.

"O, còn là một tiểu tử tính tình cương liệt!" Bọn côn đồ tiến lên một bước, chà sát tay, "Bộ dạng kia chắc bán đi giá rất tốt!"

Trầm Thu ôm Đan Hoa trong ngực trầm giọng, hừ một tiếng nói: "Không biết tự lượng sức mình!"

Trầm Thu dứt lời, Đan Hoa chợt mở mắt, nhảy lên đỉnh đầu tên côn đồ, móng vuốt cào trên mặt tạo thành một vết máu.

"Bà ngoại ơi, súc sinh này dám cào lão tử!" Thủ lĩnh nhóm côn đồ tức giận gầm lên nói.

Mộc Thất huyết gió, Đan Hoa nghe tiếng nhảy vào trong ngực của nàng, nghịch ngợm le lưỡi một cái.

Họ có việc trong người, chuyện chủ yếu là tránh khỏi những người này, không được gây ra án mạng.

"Trầm Thu, lui về phía sau." Từ trong áo Mộc Thất móc ra một viên đan dược, bóp nát ném về hướng bọn côn đồ.

Một luồng gió nhẹ thổi qua, bọn côn đồ rối rít ngã xuống đất lăn lộn, liều mạng cào cấu sung đồ khắp người, kêu rên từng trận.

"Bột phấn này làm các ngươi ngứa cả ngày, chúng ta không bồi các ngươi được, đi." Mộc Thất đóng lại quạt, cùng Trầm Thu lúc mọi người đang sợ hãi bước qua rồi đi.

"Giết!" Một luồng âm thanh lạnh lùng truyền đến, ngay sau đó, bốn phương tám hướng đột nhiên bước ra cả trăm người áo đen, tất cả vung đao chém về hướng Mộc Thất, dân chúng xung quanh bị dọa sợ rối rít lùi về sau.

"Tiểu thư, cẩn thận!" Trầm Thu rút ra roi cừu tiên, tiếp được khí thế hung hãn của kẻ địch.

Mộc Thất lấy ám tiễn từ trong tay áo ném về phía nhóm người áo đen, một chiêu đánh trúng năm người áo đen, nhưng nhiều người áo đen lại xông vào, mục tiêu của bọn họ là nhằm thẳng vào nàng.

Thấy những người này đã sớm mai phục ở đây, chỉ đợi nàng xuất hiện, đưa nàng vào chỗ chết.

Những sát thủ được huấn luyện chuyên nghiệp như vậy, đến tột cùng là ai sai khiến người đến giết nàng?

Từ thuở nhỏ thân thể Mộc Thất đã đặc biệt, không thể tập võ, sư phụ chỉ dạy nàng vận dùng nội lực chế thuốc và sử dụng ám khí, nhưng bây giờ dùng ám khí căn bản không còn chống đỡ kịp những công kích đ;đ;đ;đ.

Trầm Thu che chở nàng liên tiếp lui về phía sau, chợt, một nhóm người áo đen từ phía sau đi lên, tay thủ lĩnh cầm trường kiếm đâm về phía Mộc Thất.

"Cẩn thận!" Trầm Thu kéo Mộc Thất qua, miễn cưỡng tiếp được một chiêu của kẻ địch, nhưng địch mạnh ta yếu, thể lực của nàng đã gần cạn kiệt.

Ánh mắt Mộc Thất liếc nhìn bồn nước cách đây không xa, khóe miệng khẽ cong lên.

Trong người nàng vẫn còn một viên vạn độc đan, nếu đem vạn độc đan vứt xuống nước, cả bồn nước đều sẽ trở thành bồn nước độc!

"Trầm Thu, ngươi đưa ta đến gần bồn nước bên kia." Mộc Thất cắn chặt răng, trong tay cầm ba ám tiễn cuối cùng phóng về phía ba người áo đen, thừa dịp đối phương sơ hở chạy về phía bồn nước.

Trầm Thu siết chặt roi cừu tiên, giúp nàng mở ra một con đường.

Nàng lạnh tay lẹ mắt đem vạn độc đan ném vào bồn nước, tránh vài người áo đen công kích, kéo Trầm Thu qua, vận nội lực, một cước đạp đổ bồn nước.

Bọt khí nước độc tạt lên người áo đen, không bao lâu sau hơn mười người áo đen liền ngã xuống đất.

Mộc Thất thừa dịp trận pháp của kẻ địch hỗn loạn, cùng Trầm Thu tìm được lối thoát đi ra ngoài.

Cũng không đi được mấy bước, lại thêm người áo đen xuất hiện trước mắt Mộc Thất, đây đúng là người đứng sau muốn nàng không thể không chết.

Dù nói thế nào Trầm Thu cũng là cô gái, thể lực của nàng gần như đã tiêu hao gần hết, một nhân nàng không chú ý, cánh tay của nàng bị người áo đen

chém một đao, máu tươi nhiễm đỏ váy. . . . .

"Trầm Thu!" Mộc Thất đỡ Trầm Thu bị trúng độc đang ngã xuống đất, vội vàng mang Đan Hoa cắn nằng một cái giúp nằng giải độc, thuận tay nhặt lên một thanh kiếm, đỡ chiêu đánh ra của người áo đen trước mắt.

Nhưng cuối cùng nằng biết rõ, không quá ba chiêu liền bị người áo đen đánh rớt kiếm trong tay.

Nằng muốn chết sao? Nhưng nằng không thể để Trầm Thu chết cùng với nằng!

Nằng liều mạng bò lên phía trước, nhặt lên trên đất kiếm, dựa kiếm đứng lên.

Đan Hoa sau khi hút hết độc trong người Trầm Thu, vèo một cái chui vào giữa gáy người áo đen cắn một cái.

Người áo đen đưa tay tóm nó, nhưng động tác của nó rất nhanh, không bị người áo đen tóm được, không lâu liền truyền độc hút được vào trong người áo đen.

"Đan Hoa giỏi lắm!" Mộc Thất vội vàng cầm kiếm lao về phía người áo đen.

Nhưng nằng sơ sót không phòng bị sau lưng, một thanh thanh kiếm sắc bén lạnh lùng hướng nằng đâm tới. . . . .

Keng!

Một ly trà bay tới, kiếm trong tay người áo đen bay ra hai trượng.

Ngay sau đó, một mùi U Lan truyền tới, Mộc Thất còn chưa phản ứng kịp, liền được một bóng trắng đỡ sau lưng.

Thân ảnh mặt áo trắng sau lưng là một thiếu niên tuấn tú, bóng dáng thon dài của hắn ngăn trước người Mộc Thất, tóc đen trên đầu dùng đưa quét ngang qua má Mộc Thất. . . . .

U Lan nhàn nhạt, đó là một loại khí tức đặc biệt, cùng Sở Vân Mộ tuyệt mỹ tà mị không giống nhau, hắn thanh sạch như mưa bụi Giang Nam, nhỏ nhẹ không tiếng động, nhã nhặn như thiên tiên, làm cho người ta không đành lòng khinh bạc.

Thiếu niên áo trắng rút ra bội kiếm bên hông, một tay kéo cánh tay Mộc Thất, một tay đánh ra kiếm pháp cực nhanh, ép người áo đen thối lui.

Mộc Thất nhú mày, lấy một địch một trăm, công lực của người này, cũng không phải bình thường. . . . .

"Nhanh, cứu người!" Thập Lục mang theo sát thủ của Trầm Hương Cát chạy đến, tiến vào cùng người áo đen chém giết.

Bên kia, Nguyên Giáng mang theo sát thủ thập tam sát cũng chạy đến, bị hai bên tấn công, người áo đen phần lớn bị giết, có một số ít may mắn chạy khắp nơi.

Thập Lục bắt lại một người áo đen hỏi "Nói! Là ai phái ngươi tới!"

Người áo đen kia hừ lạnh một tiếng, chọt phun ra một ngụm máu tươi, té xuống đất liền chết.

"Những người áo đen này từ sẽ được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong miệng của bọn luôn có sẵn độc dược, một khi nhiệm vụ thất bại liền cắn nát độc dược tự vận, từ trên người bọn họ chúng ta không tra được đầu mối." Thập Lục đỡ Trầm Thu dậy, nhận lấy áo từ Mộc Thất giúp nằng băng bó vết thương trên cánh tay.

"Vị thiếu hiệp kia, đa tạ ngươi vừa rồi đã ra tay cứu giúp." Mộc Thất hành lễ nói.

"Một cái nhắc tay, ngược lại cô nương gan dạ sáng suốt hơn người khiến tại hạ thán phục. Tại hạ có chuyện quan trọng cần làm, lần này từ biệt ở đây." Thiếu niên áo trắng cầm kiếm ôm quyền, trên mặt dâng lên nụ cười dịu dàng.

"Chậm đã, ta còn chưa báo ơn cứu mạng của thiếu hiệp, con người của ta không thích thiếu nợ nhân tình của người khác, hôm nay sau khi từ biệt ta làm như thế nào mới tìm được ngươi?" Mộc Thất thử dò xét nói.

"Tại hạ cùng với cô nương có duyên, ngày sau nhất định sẽ gặp lại." Thiếu niên áo trắng xoay người lại liền cất bước đi.

"Ta tên là Mộc Nguyệt Lương. . . . . không biết đại danh của thiếu hiệp?" Mộc Thất hỏi

"Tại hạ, Tô Vọng Ngôn." Thiếu niên áo trắng khẽ quay đầu lại, sau một khắc liền sử dụng khinh công biến mất không thấy bóng dáng. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Tiếp Nhận Chức Vị Các Chủ

Edit Hoa Trong Tuyết

Tò Vọng Ngón đến đi không dấu vết, đối với thân phận thần bí của người này Mộc Thất rất tò mò, võ công của hắn cao thâm xuất thần nhập hóa, đứng trong bóng tối quan sát một lúc lâu, đến thời điểm nàng suýt mất đi tính mạng mới ra tay cứu nàng. . . . .

Hắn là đang thử dò xét nàng, xem ra không phải là hắn đi ngang qua gặp việc nên rút đao tương trợ, không chừng còn có mục đích khác.

Mộc Thất để sát thủ của Trầm Hương Cát ở lại xử lý thỏa đáng thi thể của những người áo đen, sau đó phái mấy người mang Trầm Thu đến một nơi an tĩnh dưỡng thương.

Để cho chắc chắn, nàng cho Trầm Thu uống một viên dược giải vạn độc, mới yên tâm cùng Thập Lục lên ngựa chạy về Túy Tiên Cư, xung quanh còn có sát thủ của Trầm Hương Cát ngằm hộ tống.

Dọc đường đi Thập Lục giới thiệu cho nàng biết về các trưởng lão: "Thất tỷ, Trầm Hương Cát có tổng cộng bốn vị trưởng lão, tứ trưởng lão tính tình ôn hòa, tam trưởng lão tính khí nóng nảy, đối xử với đệ tử rất nghiêm khắc, tam trưởng lão và tứ trưởng lão phụ trách giám sát chỉ huy toàn bộ các chi nhánh của Trầm Hương Cát. Đại trưởng lão nhiều tuổi nhất, quyền lực cũng cao nhất, phụ trách các việc đại sự. Mà nhị trưởng lão tính tình cổ quái, không màng thế sự, tương truyền nhị trưởng lão là một trong những cao thủ có võ công cao nhất."

"Tính tình cổ quái lại võ công cao nhất. . . . . ta cũng muốn gặp vị nhị trưởng lão này." Mộc Thất nhếch mép lên.

"Nhưng nhị trưởng lão rất ít xuất hiện, người gặp qua nhị trưởng lão không nhiều lắm." Thập Lục nâng cằm nói: "Hay là đáng đáp lớn lên xấu xí, không có cách nào gặp người."

Đột nhiên, một viên đá bay sượt qua gò má Thập Lục, hắn xoay người né tránh, suýt nữa bị đập trúng ngã như đứa bé.

"Người nói xấu nhị trưởng lão, bị trừng phạt thôi." Mộc Thất cười nói.

Trên cây cỏ thụ cách đây không xa, có một ông lão cả người mặt bộ đồ đạo sĩ rách nát ôm hồ lô rượu nạt vang một tiếng.

Hai người một chồn tới Túy Tiên Cư, lúc này bên trong quán rượu nhộn nhịp đa phần là sát thủ của Trầm Hương Cát cải trang thành thường dân, làm như vậy là để bảo đảm an toàn cho các vị trưởng lão và thiếu chủ.

Người tới dẫn Mộc Thất đi lên nhả gian trên lầu hai, ngay cả Thập Lục đều không được vào bên trong.

Mộc Thất dừng bước lại, chấp tay hành lễ nói: "Các vị trưởng lão đường xa tới đây, Mộc Thất không tiếp đón."

"Mau mau xin đứng lên!" Một ông lão râu tóc bạc phơ đỡ Mộc Thất lên nói.

Mộc Thất qua sát ông lão râu tóc bạc phơ trước mắt, trên ngón tay ông mang chiếc nhẫn hình chim ưng là lệnh bài để triệu tập sát thủ của Trầm Hương Cát, xem ra ông chính là đại trưởng lão của Trầm Hương Cát.

"Mộc Thất gặp qua đại trưởng lão." Mộc Thất nói.

"Thiếu chủ quả nhiên gan dạ sáng suốt hơn người, lão phu nghe nói sự tích trong kinh thành của thiếu chủ, cảm thấy rất vui mừng." Đại trưởng lão nói.

"Tiểu tử Thập Lục có làm thiếu chủ uất ức, lão phu nhất định không bỏ qua cho hắn." Từ chỗ ngồi một vị trưởng lão mày kiếm trừng mắt hừ lạnh nói.

"Tam trưởng lão, Thập Lục là ảnh vệ duy nhất của ta, hưởng chi nhiều năm qua hắn đối đãi với ta không tệ, trưởng lão đừng quá lo lắng." Mộc thất nói từng chữ.

Vị trưởng lão ngồi mặt mũi hiền hậu, vừa nhìn đã biết là tứ trưởng lão tính tình ôn hòa, mà vị nhị trưởng lão tính tình cổ quái không có ở đây, người tính khí nghiêm trang giữ đội này chắc hẳn là tam trưởng lão rồi."

"Thiếu chủ thông minh cơ trí, có bảy phần bóng dáng của lão cát chủ. Giao Trầm Hương cát vào tay thiếu chủ, lão phu rất yên tâm" Tứ trưởng lão vuốt râu nói.

"Mộc Thất chưa đủ từng trải, có nhiều việc vẫn cần học tập, kính xin các vị trưởng lão chỉ giáo." Mộc Thất nói.

Trầm Hương Cát là một tay sư phụ dựng nên, Mộc Thất là đồ đệ duy nhất của sư phụ, có trách nhiệm giúp nó phát triển tốt.

Nơi này có quá nhiều bí mật chờ nàng đi khám phá, sư phụ có kẻ thù không đội trời chung, mẫu thân kiếp này chưa từng gặp mặt . . . . . nàng muốn tìm được chân tướng của tất cả mọi việc!

"Lão phu thay mặt các chủ bảo quản nhân Ứng Vũ nhiều năm, hôm nay rốt cuộc có thể vật về đúng chủ."

Đại trưởng lão tháo xuống nhẫn Ứng Vũ từ tay đeo lên ngón giữa bên bàn tay phải của Mộc Thất.

Mộc Thất cảm thấy đầu ngón tay chột lạnh, một luồng nội lực hùng hậu thuần khiết tụ tập vào tứ chi của nàng, giống như thủy triều, giải khai kinh mạch của nàng.

Ba vị trưởng lão đồng thời quỳ gối trước mặt Mộc Thất nói: "Thuộc hạ tham kiến các chủ!"

"Ba vị trưởng lão nhanh đứng dậy!" Mộc Thất hoảng hốt vội nói.

"Thiếu chủ đã đeo nhẫn Ứng Vũ, từ lúc ấy thiếu chủ là vị chủ nhân duy nhất của Trầm Hương Cát, lão phu ... nghe theo sự sai khiến của các chủ." Tam trưởng lão nói.

Mộc Thất cắn răng, dừng lại một chút nói: "Được, ta tiếp nhận chức vị các chủ, sau này ta sẽ lấy hết khả năng, làm cho Trầm Hương Cát khôi phục lại sự phồn thịnh từng có."

"Thuộc hạ cần tuân theo mệnh lệnh của các chủ!" Ba vị trưởng lão nói.

Mộc Thất cảm thấy gánh nặng trên vai nặng gấp trăm lần, hiện tại trên lưng nàng không chỉ là mối thù của sư phụ, còn có tất cả mọi người trên dưới trong bốn mươi chín phân nhánh của Trầm Hương Cát.

Con đường tương lai vẫn còn rất dài, nàng quyết không để tâm huyết cả đời của sư phụ bị hủy đi trong chốc lát.

Cạch!

Vò rượu rơi xuống đất tiếng giòn tang vang lên rõ mồn một, tam trưởng lão cuống quýt rút kiếm, tức giận nói: "Ai nghe trộm?"

"Ta!" Một lão nhân cả người mặc áo bào cũ rách nhảy từ cửa sổ vào, bước chân nhẹ như không đi đến trước mặt Mộc Thất, chống lại ánh mắt của nàng, hồi lâu mới hành lễ nói: "Thuộc hạ tham kiến các chủ!"

"Nhị trưởng lão mau mau đứng lên đi." Mộc Thất nói.

Nàng cảm thấy được, ánh mắt nhị trưởng lão vừa quan sát nàng không có nửa điểm đùa giỡn, đôi mắt của nhị trưởng lão nhìn nàng, rõ ràng là đang dùng nhãn thuật để dò xét nội tâm của nàng!

Trên giang hồ, nhãn thuật thất truyền từ lâu, chỉ số ít thầy pháp Miêu Cương mới biết được, vị nhị trưởng lão này chẳng lẽ là người Miêu Cương?

"Các chủ bị trúng sinh tử cổ, cổ này cũng không phải là dễ đối phó." Nhị trưởng lão bảy phần lười biếng, ba phần nghiêm trang nói.

"Công lực nhị trưởng lão rất tốt, không sai, ta trúng sinh tử cổ, đến nay vẫn chưa tìm được thuốc giải." Mộc Thất đáp.

"Lão phu có biện pháp." Nhị trưởng lão móc móc từ trong lòng ngực, lấy ra một cái bao bố giao cho Mộc Thất, cười nói: "Vật này là bảo bối, thiên hạ gần như chỉ có một."

Mộc Thất mở bao bố cũ nát ra, trong bao bố là một bông 'thủy tinh' không hề sức mẻ, toàn thân hoa đều tỏa ra hương thơm ngát, lạnh buốt giống như băng tuyết, cánh hoa xinh đẹp đỏ tươi như máu.

Trước đây nàng chỉ từng thấy qua trong sách, đây là kỳ hoa Thiên Sơn—— Quý Hoa Sen!

"Quý Hoa Sen, giải ngàn cổ, còn có hiệu quả tăng công lực, các chủ cũng đừng lãng phí, lão phu phải xem người ăn hết hoa sen này mới an tâm." Nhị trưởng lão nháy nháy con mắt nói.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Nội Y Là Vật Gì?

Quý Hoa Sen là đồ tốt ngàn năm mới có, nàng cũng không muốn lãng phí như vậy, căn cứ tính toán của nàng, một nửa quý hoa sen là đã giải được sinh tử cổ trong người nàng, một nửa kia giữ lại còn có chỗ sử dụng.

Quý hoa sen vào miệng tan đi, Mộc Thất vận nội lực mang một nửa hoa sen còn lại dồn đến huyệt Hối Tri ở cổ tay.

Chính nàng cũng không chú ý, trong nháy mắt kia trong đầu nàng lại hiện lên bóng dáng của Sở Vân Mộ. . . . .

"Lão phu sẽ phái tam trưởng lão truyền lại sự vụ trong Trầm Hương Các cho các chủ, phái người hướng dẫn các chủ tu luyện nội công tâm pháp." Đại trưởng lão từ từ nói.

"Ta muốn một người làm sư phụ của ta." Mộc Thất nhíu mày nói.

"Người nào?" Đại trưởng lão hỏi.

Mộc Thất nâng tay lên chỉ nhị trưởng lão người đang ôm hồ lô rượu, cười nói: "Nghe nói nhị trưởng lão võ công cao cường, mà ba vị trưởng lão đều có công vụ trong người, không bằng để cho nhị trưởng lão tới dạy võ công cho ta."

"Không được không được." Nhị trưởng lão khoát tay nói: "Lão phu đã quen nhàn tản, bình sinh không thu đồ đệ, nếu muốn lão phu tiến vào nơi giống nhà tù như tướng phủ, lão phu sẽ phải kìm nén đến sợ!"

"Nghe nói trong Vân Từ sơn trang Nhiếp Chính Vương cất giấu không ít rượu ngon mấy trăm năm, cách đây không lâu ta còn phái người trộm mấy hũ, chỉ tiếc không có ai cùng ta đối ẩm rồi." Mộc Thất thở dài nói.

Hai mắt nhị trưởng lão tỏa sáng, tiến lên trước nói: "Rượu ủ bằng tuyết Đông Chí chôn dưới gốc hoa đào là rượu ngon nhất đấy?"

"Đó là tất nhiên, ‘Túy Sinh Mộng Từ’ cũng không phải là rượu người bình thường có thể uống được, chỉ tiếc không ai thưởng thức, vậy không bằng rót vào đỉnh Không Động, dùng để luyện được thôi." Mộc Thất quay lưng lại bất đắc dĩ nói.

"Vạn lần không được!" Nhị trưởng lão bỏ lại hồ lô rượu, vung ống tay áo nói: "Sư phụ các chủ, lão phu nhất định sẽ làm!"

Mộc Thất xuyên qua cửa sổ nhìn con sông trầm tĩnh phía xa, khẽ miệng gọi lên một nụ cười hả hê.

Nàng biết mình không thể ở lại Túy Tiên Cư quá lâu, hôm nay nàng mới được Hoàng Thượng phong làm Quận Chúa, chắc hẳn Mộc tướng quốc đã sắp xếp xong xuôi tiệc rượu đón nàng trở về, lần này nàng là nhân vật chính, không thể vắng mặt.

Mộc Thất cáo biệt các trưởng lão, liền cười ngửa trở về phủ.

Nhị trưởng lão tính tình tham uống rượu không chịu được, theo sát sau lưng nàng, chuẩn bị lên vào phủ Thừa Tướng ném thử rượu ‘Túy Sinh Mộng Từ’ ủ trăm năm.

"Bốn vị trưởng lão, đã lâu không gặp." Không lâu sau khi Mộc Thất rời đi, cửa sổ nhả gian bị một luồng khí mãnh liệt đánh vỡ, chỉ thấy một mỹ nhân mặc trường bào màu đen thêu chỉ bạc đứng trước mặt các vị trưởng lão.

Dáng người của hấn cao gầy thon dài, lụa đỏ che mặt, lộ ra đôi mắt phượng yêu mị tuyệt sắc, trong con ngươi lộ ra khí chất vương giả lạnh thấu xương.

"Ngươi là. . . . . Nhiếp Chính Vương!" Tứ Trưởng Lão chỉ vào người trước mặt nói.

"Bản Vương nhớ rõ, tứ trưởng lão nên gọi Bản Vương là hoàn tử." Sở Vân Mộ cười lạnh nói.

"Cái gì? Ngươi...ngươi lại là. . . . ." Đại trưởng lão trong mắt cả kinh, lời còn chưa dứt, chỉ thấy người bịt mặt đánh một chưởng về phía hấn.

Hấn cuống quýt tiếp được một chưởng này, vì công lực đối phương thâm hậu, hấn còn bị bức lui mấy bước, trong cổ họng dâng lên một luồng ngai ngái.

"Yêu nghiệt, hai mươi năm trước ngươi phản bội nước Tuyền Ki, tiến vào ma cung, diệt người hoàng thất giả mạo cho thánh nữ, lão phu không thể không giết ngươi!" Tứ trưởng lão rút kiếm đâm tới.

Sở Vân Mộ hơi nhíu mày, đánh ra một chưởng công kích tứ trưởng lão, chậm rãi nói: "Lấy năng lực của các ngươi, còn chưa thể làm Bản Vương bị thương."

Ánh mắt của hấn nhìn đến chiếc nhẫn Ưng Vũ đã biến mất trên ngón tay đạo trưởng lão, ý cười trên khóe môi lạnh dần.

"Thần Vu thiếu nợ Bản Vương, liền để con gái nàng hoàn trả. Lần này bốn vương tới là muốn nói cho các ngươi biết, các chủ các ngươi tuổi trẻ tài cao, Bản Vương rất vui mừng, Bản Vương chưa mất đi hứng thú với nàng, cũng tạm thời lưu lại Trầm Hương Các. Nhưng nếu các ngươi muốn xúi giục, Bản Vương nhất định làm Trầm Hương Các biến mất khỏi thế gian. . . . ." Sở Vân Mộ nhàn nhạt mở miệng.

Tứ trưởng lão che ngực, nhổ ra một ngụm máu tươi, lửa giận đầy người chỉ có thể áp chế ở lòng.

"Hoàng tử, hai mươi năm rồi, ngài vẫn không thể bỏ xuống ân oán. Lão phu lấy tánh mạng bảo đảm, cái chết hoàng hậu Tuyền Ki không phải do thánh nữ làm hại." Tam trưởng lão nói.

"Bản Vương chỉ tin vào hai mắt của mình, muốn giữ được Trầm Hương Các, thì chuyện năm đó không được nhắc đến nữa chứ, nếu không. . . . ." Sở Vân Mộ vận công vào tay, trong nháy mắt đánh nát phi tiêu trong tay tam trưởng lão.

Trên đường có một chiếc xe ngựa hoa lệ như bay chạy tới, Sở Vân Mộ phi thân nhảy vào xe ngựa, chưa tới một khắc xe ngựa liền biến mất khỏi mắt người lui tới.

Trong xe, Sở Vân Mộ nhắm mắt lại, khẽ chau chặt chân mày, trước mắt hiện lên là nụ cười giảo hoạt của nữ tử kia.

Vì sao nàng đang ở bên cạnh hắn, thế nhưng hắn lại có cảm giác sắp mất đi nàng?

Mình mất đi nàng..., sẽ có cảm giác như thế nào?

**

Buổi sáng chính là lúc mọi người tụ họp đông đảo nhất, Mộc Thất dứt khoát bỏ ngựa, ôm Đản Hoa đi bộ về hướng phủ thừa tướng.

Đột nhiên, một chiếc xe ngựa như bay chạy qua, dân chúng trên đường cả kinh đều né qua một bên.

Trong đầu Mộc Thất trầm nghĩ, trên đời này ngoài Sở Vân Mộ biến thái kia còn có ai rêu rao khắp nơi như vậy, thật là muốn ăn đòn!

Nàng vén tay áo lên quay đầu lại, chợt cảm giác bên hông căng thẳng.

Một cánh tay thon dài từ trong xe vươn ra, nhanh chóng điểm nhuyễn huyết trên eo nàng, ngay sau đó ôm chặt hông của nàng, kéo nàng lên xe.

Hương sen nhàn nhạt lượn quanh chớp mũi, Mộc Thất thôi giãy giụa, quả nhiên chủ nhân chiếc xe ngựa này chính là Sở Vân Mộ biến thái kia. . . . .

Mộc Thất bị kéo vào đụng phải một lồng ngực lạnh lẽo, ngẩng đầu lên, nhìn thẳng thấy một gương mặt tinh xảo hoàn mỹ, mở to trên gương mặt tuyệt mỹ, một đôi mắt phượng đang chăm chú nhìn nàng.

Ánh mắt Sở Vân Mộ nhìn về cổ Mộc Thất, đưa tay vuốt lên.

"Biến thái! Ngươi muốn làm gì?" Mộc Thất nắm chặt cổ áo hơi hơi hé ra của mình, giống như tiểu hồ ly đang xù lông, mặt tràn đầy cảnh giác nhìn chăm chăm Sở Vân Mộ.

Nàng hận không thể ném con yêu tinh trước mặt này vào đỉnh Không Động, luyện bảy bảy bốn mươi chín ngày!

"Nghĩ Bản Vương có suy nghĩ không an phận với ngươi? Sợ rằng là ngươi nghĩ nhiều rồi." Ngón tay lạnh băng của Sở Vân Mộ lướt qua trán Mộc Thất vén những sợi tóc nhỏ ra sau tai, chọc cho nàng cả người nổi da gà.

Nhưng làm gì bây giờ nàng đã bị hắn điểm nhuyễn huyết, muốn làm gì cũng không thể động đây.

"Vậy ngươi muốn làm gì?" Mộc Thất tức giận hỏi.

Một tay Sở Vân Mộ đặt trên nhuyễn huyết, một tay sờ vào cổ áo của nàng kéo ra một sợi dây dài hẹp màu hồng cánh sen, hỏi "Đây là vật gì?" [color=#0040BF]edit tới đây nhìn cười không nổi, chưa thấy ai lưu manh mà tinh rui như anh này[/color].]

Mộc Thất nhìn thấy cái dây kia, đỏ mặt lên, sau tái đi. . . . .

Đây là nàng dựa theo dải quần ngực ở cổ đại làm thành một bộ nội y! Hắn thế nhưng lại dám kéo dây áo nàng ra,. . . . . mặt bình tĩnh hỏi nàng đây là cái gì. . . . .

"Vương Gai có điều không biết, cái này gọi là áo lót, dùng mặt hàng ngày sẽ rất thoải mái, nếu như Vương Gia cảm thấy hứng thú, ta không ngại giúp ngài cũng làm mấy bộ." Mộc Thất cắn răng nghiêng lợi nói.

Sở Vân Mộ nhìn sợi dây trong tay, chậm rãi nói: "Bốn Vương không thích màu sắc này."

Mộc Thất trong lòng tự khuyên mình, đừng xúc động, ngàn vạn lần đừng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Tề Vương Cầu Hôn, Đóng Cửa Thả Chó

Edit Hoa Trong Tuyết

Trên đường, Mộc Thất ngồi ở một góc xe ngựa, rèm xe vén lên, ngửa mặt lên trời im lặng thăm hỏi mười tám đời tổ tông Sở Vân Mộ.

Sau khi ‘thăm hỏi’ đã ghiền nàng quay đầu lại, khuôn mặt tươi rói cười nói: "Vương Gia có lòng tốt đưa tiễn, thật làm cho ta không gì báo đáp, chỉ là Vương Gia có thể trả vật ngài cầm trên tay cho ta không?"

Mộc Thất có ý nói hai chữ ‘ ý tốt ’ gần rất nặng, sử dụng ánh mắt như muốn đào vào người đang ưu nhã lười biếng nằm dựa vào ghế kia, mỹ yêu tinh đang dung tay vuốt dây áo của nàng.

"Trở thành người của Bản Vương, đây chính là cách tốt nhất người báo đáp Bản Vương." Sở Vân Mộ khẽ hếch lên mắt phượng cười như không cười, đặt sợi dây trên tay Mộc Thất.

Mộc Thất rung mình một cái, chỉ cảm thấy toàn thân rét lạnh, hôm nay thời tiết rất lạnh sao?

Nàng một tay cầm lấy dây áo, tâm lý thầm nói, bản tiểu thư rốt cuộc có thể cách xa yêu tinh này!

"Người...người nhắm mắt lại, không được nhúc nhích, không cho nhìn lên!" Mộc Thất kéo cổ áo nói.

Sở Vân Mộ quan sát dáng người Mộc Thất một phen, lạnh nhạt nói: "Đối với dáng người nuôi dưỡng còn chưa tốt của người Bản Vương không có hứng thú."

Mộc Thất cúi đầu nhìn ngực của mình, một con lừa giận ngất trời, hân thể nhưng mặt không đổi sắc dám chê dáng người của nàng!

Còn lâu nàng mới mang quý hoa sen ra chữa sinh tử cô cho hắn!

Để cho hắn tiếp tục bị bệnh, lúc phát bệnh đau đến không muốn sống, nhìn hắn còn dám lời nói ác độc hay không. . . . .

Mộc Thất cởi áo ngoài ra, che lên mặt Sở Vân Mộ đang nằm nghiêng: "Đừng động, nếu không ta sẽ thêm vào trong máu giải độc thuốc huỷ dung, làm thành thuốc giải người uống vào sẽ bị huỷ đi dung nhan!"

Quả nhiên Sở Vân Mộ không nhúc nhích.

Đến lúc xe ngựa chạy đến phủ thừa tướng, Mộc Thất nhanh chóng cột lại dây áo, omotj tay cầm lấy áo ngoài, vén màn xe nhảy xuống.

Nguyên Giáng tròn mắt há mồm nhìn Mộc Thất khí thế hùng hãn quần áo xốc xếch, trong lòng âm thầm bội phục cô nương này có can đảm đùa cợt Vương Gia, còn dám bảo Vương Gia ‘ không được nhúc nhích ’ . . . . .

Quả nhiên khẩu vị của vương gia không giống bình thường!

Trên xe, Sở Vân Mộ nhẹ nhàng ngửi mùi hương nhàn nhạt nàng lưu lại, nhẹ nâng lên khóe môi, đáy mắt dâng lên nụ cười.

Hắn muốn nàng, trở thành người của hắn. . . . .

**

Mộc Thất chỉnh sửa lại quần áo đi vào phủ thừa tướng, Vương quân gia mặt cười khanh khách tiến lên đón nàng, một bên nói với gia đình: "Đại tiểu thư trở về, còn không mau thông báo cho tướng gia và phu nhân! Đại tiểu thư xin mời."

"Tiểu thư, người đã trở lại, trong khoản thời gian người vào cung làm nô tì lo lắng gần chết!" Trầm Xuân nhìn thấy Mộc Thất, mặt tràn đầy vui mừng chạy tới.

Đản Hoa nghịch ngợm nhảy vào trong ngực Trầm Xuân, tìm tư thế thoải mái, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Ta rất khỏe, đừng lo lắng, trước tiên người mang Đản Hoa về Lâm Phương viện đi." Mộc Thất nói.

"Dạ, tiểu thư!" Trầm Xuân thấy tiểu thư bình yên vô sự, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống. Nghe nói tiểu thư được Hoàng Thượng phong làm Quận Chúa, nhất định đại phu nhân và nhị tiểu thư đổ kị vô cùng.

Ai bảo tiểu thư của nàng tuyệt thế vô song!

Mộc Thất đi hai bước, bỗng nhiên nói: "Lấy đồ trên học tủ thứ mười ba trên giá sách trong thư phòng của ta mang cho Trầm Thu."

Đáy mắt Trầm Xuân chấn động, đồ trong học tủ thứ mười ba . . . . . là dược liệu cầm máu tiêu độc, chẳng lẽ Trầm Thu bị thương?

Nhưng bây giờ bốn phía đều là người của phủ thừa tướng, nàng không tiện mở miệng, không thể làm gì khác ngoài lên tiếng lui ra ngoài.

"Nguyệt Lương, đến đây đi, thức ăn trên bàn đã chuẩn bị xong." Mộc tướng quốc đứng ở trước cửa khoanh tay nói.

"Vâng!" Mộc Thất bị quân gia vây quanh đi vào cửa phòng.

Đúng lúc Mộc Nguyệt Tinh đi qua, thấy cảnh tượng náo nhiệt khi Mộc Thất trở về, không chút nào tỏ ra yếu thế muốn chen trước mặt nàng đi vào.

Mộc Thất lạnh lùng liếc nàng một cái, tiện tay cầm lấy một mảnh cây phóng về phía nàng.

"Ai nha!" Mộc Nguyệt Tinh ngừng bước, xoa đầu gối, hận không thể hóa ánh mắt thành kiếm đâm chết người trước mắt.

"Nhị muội muội, cẩn thận." Mộc Thất nhíu mày nói.

"Người ——!" Mộc Nguyệt Tinh tức giận chỉ vào mặt nàng, đụng phải ánh mắt trách cứ của Mộc thừa tướng, không thể làm gì khác là đi theo sau lưng Mộc Thất tiến vào phòng.

Bên trong nhà, đại phu nhân trên mặt đầy nụ cười, đáy lòng lại nghi ngờ không hiểu, nàng bỏ ra một số tiền lớn thuê sát thủ cũng không làm Mộc Nguyệt Lương tôn thương chút nào, ngay cả thập tam sát thủ hạ của Nhiếp Chính Vương cũng tới bảo vệ nàng, đến tột cùng lai lịch sau lưng của nàng là gì?

Chỉ là, nghe nói lúc trước cứu nàng còn có một nhóm người khác, nói không chừng là loạn đảng. . . . .

"Người một nhà đều đến đông đủ, mau ngồi thôi." Đại phu nhân vội vàng nói.

Một bên, tam tiểu thư Mộc Nguyệt Ninh xưa nay ít xuất hiện cũng tới, nàng dùng ánh mắt lạnh lẽo quan sát Mộc Thất, con người nữ xuông che dấu hận ý dâng lên trong mắt.

"Nguyệt Lương, hôm nay người đã khôi phục thân phận, còn được Hoàng Thượng phong làm Quận Chúa, trở thành nghĩa nữ của Thái Hậu, cha chuẩn bị một bàn thức ăn ngon đốn gió tây trần cho người, đều là những món ăn người thích, mau nếm thử đi." Mộc thừa tướng cười nói.

Mộc Thất cười lạnh, cách đây không lâu người cha ruột này còn muốn để nàng chết ở Ôn Dịch cốc, giờ phút này lại thể hiện một bộ dáng cha con hiền lành.

Mười tám năm nay, Mộc thừa tướng không quan tâm đến nàng, để cho nàng trải những ngày tháng sống không bằng hạ nhân, làm sao biết nàng thích ăn món gì đây? Buồn cười.

Ở dưới bàn Mộc Nguyệt Tinh siết chặt nắm tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, tại sao Mộc Nguyệt Lương trở lại, tất cả hào quang đều tập trung trên người nàng ta?

Tại sao vẻ đẹp và tài nghệ của nàng cũng không bằng việc một nữ nhân được phong làm Quận Chúa, cướp đi tình cảm của Tề Vương điện hạ?

"Nguyệt Lương chỉ muốn rửa sạch oan khuất của mình, chỉ là Thái Hậu đã nói, nhất định sẽ không bỏ qua cho người lúc trước ngầm hãm hại Nguyệt Lương, sẽ cho người điều tra lời những người đẩy ra ánh sáng, răn đe dạy dỗ!" Mộc Thất chậm rãi nói.

Sắc mặt đại phu nhân khẽ biến, nàng đưa gấp một miếng thịt hươu đặt trong chén Mộc Thất, dịu dàng nói: "Những ngày qua nhất định là Nguyệt Lương mệt mỏi chết rồi, hôm nay trở về nhà, nhanh chóng bồi bổ thân thể thôi."

"Đa tạ đại phu nhân." Mộc Thất ngược lên nhìn vào mắt Văn Hồng Mai, chỉ thấy trong phút chốc trong mắt nàng dâng lên chút hoảng sợ, quả nhiên là có tật giật mình.

Một cuộc gia yến ăn trong yên tĩnh, trong đó xen lẫn không khí nghiêm túc lạnh lẽo.

"Khởi bẩm tướng gia, Tề Vương giá lâm." Một thị vệ vào cửa bẩm báo nói.

"Nhanh đi nghênh đón." Mộc thừa tướng đứng lên nói.

Nam Cung Trạm tới, Mộc Thất đã bước theo Mộc thừa tướng ra sảnh ngoài, nàng thật sự muốn xem hắn có mục đích gì.

Cổng lớn phủ thừa tướng mở rộng, chỉ thấy Nam Cung Trạm mặc một thân áo gấm màu xanh ngọc, ngọc thu lâm phong, tướng mạo đường đường đứng ở cửa, mà ở phía sau hắn, thị vệ phủ Tề Vương đang bê từng rương lớn đồ thẩm, đặt chính tề trước mặt mọi người.

Mộc Thất nhìn một chút, có chừng trên một trăm cái rương, nhìn hình dáng giống như là lễ vật hồi vợ.

"Lão thần báii kiến Tề Vương Điện Hạ." Mộc thừa tướng chấp tay nói.

Những nữ quyến còn lại cũng xếp hàng thi lễ với Tề Vương, chỉ có mình Mộc Thất mặc một thân nam trang đứng phía sau, khoanh tay trước ngực nhìn Nam Cung Trạm.

Nam Cung Trạm khẽ mỉm cười nói: "Ở trong cung, trong cung Bản Vương đã được thưởng thức phong thái tuyệt thế của trưởng nữ Mộc gia, trong lòng vô cùng ái mộ. Hôm nay Bản Vương tới tướng phủ cầu hôn, những lễ vật này hơi đơn giản, kính xin Mộc thừa tướng nhận lấy."

"Tề Vương Điện Hạ tự mình đến cầu hôn, quả thật là vinh hạnh của nữ nhi." Mộc thừa tướng cười nói.

"Lúc trước Bản Vương nghe lời gièm pha, hủy bỏ hôn ước với Mộc tiểu thư, là Bản Vương có lỗi, hôm nay Bản Vương chịu đòn nhận tội, không biết

Trần Dương có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước hay không?" Nam Cung Trạng chuyển ánh mắt hướng Mộc Thất nói.

"Không thể." Mộc Thất trả lời rất trực tiếp.

"Đối với một người đã từng thờ ơ lạnh nhạt khi thấy ta lâm vào cảnh sống chết, ta cảm thấy, đóng cửa thả chó hơn thích hợp." Nàng cười lạnh nói.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mối Thù Bị Bỏ Đói, Không Để Cho Người Yên!

"Tiểu nữ vô lễ mạo phạm Tề Vương Điện Hạ, kính xin Điện Hạ thứ tội." Mộc thừa tướng nói.

"Mộc thừa tướng đừng nói vậy?" Đôi mắt nóng rực của Nam Cung Trạng nhìn Mộc Thất chăm chăm, cười nói: "Phương thức Trần Dương tiếp đón Bản Vương rất đặc biệt, nếu nàng nguyên dùng phương thức này tiếp đón Bản Vương, là nói rõ nàng đã tha thứ cho Bản Vương rồi."

Mộc Thất nắm chặt nắm tay, nhìn về phía Nam Cung Trạng sắc mặt tuyệt mỹ âm trầm, nàng đột nhiên có ý tưởng mãnh liệt muốn đánh người.

"Tề Vương đã đến đây rồi, không bằng vào trong phủ ngồi một lát." Mộc thừa tướng nói rồi xoay lại phân phó với quân gia: "Đi đi lấy trà Vân Sơn Long Tinh bốn tướng cất nhiều năm ra đây."

"Vậy làm phiền Mộc thừa tướng rồi." Nam Cung Trạng nhìn Mộc Thất cười hả hê, đáy mắt dâng lên một nụ cười khiêu khích.

Mộc Thất lạnh mặt, muốn lập nàng làm phi? Đáng tiếc Mộc Thất cũng không phải là người hay dùng lại đồ cũ, huống chi còn là một nam nhân tự mình hư nàng!

Hôm nay nàng là nghĩa nữ của Thái Hậu, là nghĩa muội của Hoàng Đế, bản về thân phận Nam Cung Trạng phải gọi nàng một tiếng cô cô, chỉ cần ở trước mặt Thái Hậu nàng nói rõ mọi chuyện, nhất định làm cho Nam Cung Trạng cầu hôn thất bại!

Mộc Thất theo nhóm người đi vào nhà, làm nhân vật chính trong việc đính hôn nàng cầm lấy một khối điểm tâm, từng miếng bỏ vào miệng, không đếm xỉa đến giống như đang xem kịch hay.

Mộc Nguyệt Tinh đứng một bên ôn nhu nhìn Nam Cung Trạng, thấy ánh mắt hắn không hề nhìn đến mình, lại cắn răng nghiêng lợi nhìn Mộc Thất chăm chăm, hận không thể sử dụng ánh mắt giết nàng.

Mộc Thất lơ đãng, tiếp tục ăn bánh ngọt, cả ngày nàng chưa ăn cơm, thật vất vả được ăn cơm lại bị Nam Cung Trạng phá rối, vì một bữa cơm nàng kết thù với Nam Cung Trạng!

Nam Cung Trạng mở miệng nói: "Bản Vương cưới Trần Dương, nhất định lập nàng làm chính phi, Tề Vương phủ lớn như vậy đều giao cho nàng quản lý. Mộc thừa tướng là một trong những nguyên lão của Đại Lịch, sau này trên triều Bản Vương còn cần Mộc thừa tướng chiếu cố nhiều hơn."

"Uy danh Tề Vương vang lừng, lão phu có Tề Vương làm hiền tế, là vinh dự của lão phu." Mộc thừa tướng vuốt râu, cười không khép miệng.

Mộc Thất nhìn hai người đạt thành hiệp nghị, nhìn thế nào cũng có cảm giác cấu kết với nhau làm việc xấu?

"Tề Vương Điện Hạ, có thể để Nguyệt Lương nói một câu không?" Mộc Thất nuốt bánh ngọt xuống, mở miệng nói.

"Trần Dương cứ nói đừng ngại." Nam Cung Trạng trả lời.

"Bình sinh Nguyệt Lương không cần một bước lên mây, chỉ cần một lòng một dạ, nguyên ước chỉ cần một người, bạc đầu không chia cách. Xin hỏi Tề Vương Điện Hạ, người có thể cả đời chỉ cần một nữ nhân sao?" Mộc Thất lạnh nhạt nói.

Tất nhiên nàng biết, ở cô đại, nam tử tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng lời nàng nói là suy nghĩ thật trong lòng nàng, nàng không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu cả đời nắm tay một người.

Nam Cung Trạng nhìn Mộc Thất ánh mắt chần chừ trong chớp lát, trên mặt khôi phục nụ cười trước sau như một nói: "Nếu Trần Dương muốn, Bản Vương vì người cũng sẽ làm như vậy."

Mộc Thất không nói, ánh mắt chần chừ của đối phương đã sớm bị nàng nhìn thấy, nàng có thể nhận định, Nam Cung Trạng tuyệt đối không thể là phu quân của nàng.

"Nguyệt Lương, người còn có thắc mắc gì không?" Mộc thừa tướng hỏi.

"Nguyệt Lương không có gì để nói." Mộc Thất không muốn ăn điểm tâm nữa, khẩu vị của nàng cũng bị Nam Cung Trạ làm cho mất hết.

Mục đích của Nam Cung Trạ rất rõ ràng, dưới mắt Hoàng Đế không hỏi việc triều chính, lại không lập thái tử, hẳn muốn cưới nàng để lôi kéo Mộc thừa tướng, mà thế lực Mộc thừa tướng nhiều năm tích lũy trong triều cũng sẽ hướng về phía hắn.

Hiện tại ba nữ nhi của Mộc thừa tướng, Mộc Thất là người xuất sắc nhất, đưa nàng cùng mình đứng cùng đứng trên một con thuyền chẳng lẽ còn không lấy được một bên thế lực, ngược lại bản tính này Nam Cung Trạ lại tính toán rất tốt.

Lệnh của cha mẹ lời của mỗi mai, nàng mở miệng phản đối là vô dụng, trước mắt nàng chỉ có giữ yên lặng, tìm đúng cơ hội chạy vào cung, ngăn cản hôn sự này trước Nam Cung Trạ.

Mộc Thất chống cảm buồn ngủ, trong thoáng chốc cảm giác mình biến thành cá nằm trên thớt, mà Nam Cung Trạ và Mộc thừa tướng chính là dao, thương lượng xuống tay từ nơi nào, dùng Phù Dung đao pháp chiến giòn hay trực tiếp xẻ thịt mang hấp.

Nhưng trong hư vô lại truyền đến âm thanh sắc bén của Sở Văn Mộ: "Bốn Vương thích đặt cá vào trong nồi dùng lửa nhỏ giã vò, càng giã dựa càng thấm da vị, như vậy nấu xong mùi vị càng ngon hơn. . . . ."

Mộc Thất rung mình một cái, thế nào trong đầu nàng lại hiện lên bóng dáng tên biến thái kia!

Rốt cuộc tiền được Tề Vương đi, Mộc Thất trở về Lâm Phương viện, ngã trên giường nệm ngủ thật say.

Giúp Sở Văn Mộ luyện thuốc mất quá nhiều máu, bây giờ nàng đặc biệt mệt mỏi. Chỉ là nói đến việc giải cứu cho Sở Văn Mộ, nàng ép tính chất của Quý Hoa Sen đến huyết dưới cô tay cũng không phải là một biện pháp tốt, không cẩn thận sẽ đã thương động mạch, chảy máu không ngừng, nàng phải nghĩ được một biện pháp hoàn hảo. . . . .

Cho đến giờ Thân, Mộc Thất bị Trầm Xuân rung bờ vai đến tỉnh.

"Tiểu thư tỉnh, không xong, tướng gia phái ám vệ canh giữ Lâm Phương viện, vây cả viện đến nước chảy cũng không lọt!" Trầm Xuân lo lắng nói.

Mộc Thất chợt thức tỉnh, cái gì? Mộc thừa tướng dám giam lỏng nàng trong phủ, tránh cho nàng vào cung!

"Chúng ta đi ra xem một chút!" Mộc Thất sửa lại trang phục mang theo Trầm Xuân đi đến cửa Lâm Phương viện.

Trầm Hạ cảm rõ nhỏ đang cùng ám vệ giằng co ngoài cửa, Đan Hoa nằm trên vai Trầm Hạ, nhìn ám vệ nhe răng rống giận.

"Ta muốn đi ra ngoài chuẩn bị đồ ăn cho tiểu thư, các người vì sao ngăn cản ta?" Trầm Hạ lạnh lùng nói.

"Tướng gia có lệnh, trong vòng bảy ngày người trong Lâm Phương viện không được ra khỏi cửa!" Ám vệ đứng đầu rút kiếm ngăn trước mặt Trầm Hạ, lạnh lùng đáp.

"Dám rút kiếm với nha hoàn của bốn tiểu thư, cha ta phái các người cầm tù ta, nhưng các người đừng quên, ta là nghĩa muội của Hoàng Thượng, phạm vi công chúa, muốn các người chết ta chỉ cần một chút công phu." Mộc Thất đứng trước mặt Trầm Hạ nói.

Ám vệ cuồng quát thu kiếm, nửa quỳ hành lễ nói: "Quận Chúa thứ tội! Thuộc hạ chỉ là phụng mệnh làm việc, ăn mặc ở của Quận Chúa đều do tướng gia mang đến, tuyệt đối sẽ không bạc đãi Quận Chúa!"

"Hả? Vậy bản Quận Chúa đói bụng, các người lập tức phái người đi đến quán ăn nổi tiếng nhất kinh thành Túy Hương Cát mang bốn mươi chín món ăn ngon nhất ở đó đến đây." Mộc Thất bỏ lại một câu liền xoay người lại đi vào viện.

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Ám vệ lập tức phái ba người tiến về phía Túy Hương Các.

Xem ra Quận Chúa cũng không muốn bỏ trốn, nhưng. . . . . nàng cũng quá, rất ham ăn rồi. . . . .

Trầm Xuân đóng kỹ cửa, xác nhận bốn phía không có người, nhỏ giọng nói với Mộc Thất: "Tiểu thư, rõ ràng là tướng gia muốn trước khi Tề Vương xin Hoàng Thượng tứ hôn sẽ giam lỏng người ở đây, không để cho Thái Hậu biết! Thái Hậu yêu thương người như vậy, nếu là người nói với Thái Hậu, chắc chắn Thái Hậu sẽ hủy bỏ hôn sự này, nhưng hôm nay. . . . ."

"Không sao." Mộc Thất uống một hớp trà nói: "Chúng ta sẽ dùng phương pháp tốt nhất đi ra ngoài."

"Biện pháp gì?" Trầm Xuân không hiểu hỏi.

"Đào địa đạo!" Mộc Thất nói ra ba chữ này, không khỏi tắc lưỡi, biện pháp trốn chạy này không phải nàng chỉ sử dụng một lần!

Nàng làm đến phong hào Quận Chúa còn phải vì đào hôn mà bỏ trốn, Mộc thừa tướng chắc chắn không nghĩ nàng còn có một chiêu này.

"Tiểu thư, hôm nay ám vệ của tướng gia lấy Lâm Phương viện làm trung tâm, phạm vi mười dặm, muốn đào một đường hầm mười dặm, bây giờ chúng ta không có biện pháp liên hệ với người của Trầm Hương Cát, coi như một đường thông suốt, chỉ bằng vào chúng ta cũng cần ít nhất 3 ngày mới có thể đi ra, khi đó sợ rằng thánh chỉ ban hôn đã sớm ban xuống." Trầm Hạ phân tích.

Mộc Thất ôm lấy Đản Hoan trong ngực Trầm Hạ, gõ gõ nó cái mũi nhỏ nói: "Có Đản Hoa, chúng ta không cần ba ngày, Đản Hoa, đúng không?"

Đản Hoa khuôn mặt vô tội nước mắt là chả nhìn Mộc Thất, lần trước ở Vân Từ sơn trang nó đào đường hầm chạy trốn là vì nó thật sự sợ Sở Vân Mộ, nó nghĩ núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt', mới bộc phát tiềm lực đào một đường hầm chạy thẳng xuống chân núi.

Đản Hoa giờ lên móng vuốt nhỏ cho Mộc Thất nhìn, lần trước nó đào hầm đã mài mòn hết đầu móng mới mọc ra, làm hại nó nhiều ngày không thể lên cây, khổ không thể tả!

Có thể đào hay không?

Mộc Thất mỉm cười lắc đầu nói: "Đản Hoa, nếu tới nay ngươi không đào ra một đường hầm, ta liền đưa ngươi cho Sở Vân Mộ làm sủng vật, ngươi xem như thế nào?"

Đản hoa lắc đầu như gỗ trống, vụt chạy ra khỏi phòng, đến vườn hoa một cước liều mạng đào lỗ.

Mộc Thất nghiền đầu, quả nhiên ba chữ Sở Vân Mộ vẫn dùng tốt hơn bất thứ thuốc kích thích nào. . . . .

**

Đản Hoa không hổ là thần chồn, không ra tay thì thôi, mười dặm đường hầm hiện ra ngay trước mắt.

Mộc Thất nhìn một bàn thức ăn phong phú, vì để ngăn cản việc tứ hôn, nàng chỉ có thể bỏ qua những món ăn nữ vị này.

Mộc Thất đi trong địa đạo tối đen, cả giận nói: "Nam Cung Trạm! Mối thù hôm nay bị đối, lão nương nhất định không để ngươi yên!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Gả Cho Nhiếp Chính Vương

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng Mộc Thất cũng tới được hoàng cung, nàng để Trầm Xuân Trầm Hạ đi tìm Thập Lục tới tiếp ứng, một mình tiến vào cung.

Cũng may Thái Hậu cho nàng đặc quyền có thể vào cung mọi lúc, dựa vào lệnh bài và thân phận Quận Chúa có thể một đường thông suốt đi vào.

Mộc Thất đi đến Từ Ninh cung của Thái Hậu, thấy ở cửa cung dừng một chiếc xe ngựa Phụng Vũ xa hoa, hai hàng thị vệ mặc áo trắng chỉnh tề đứng hai bên.

Xe ngựa xa hoa khoe khoan như vậy. . . . . rõ ràng là phong cách của Nhiếp Chính Vương Sở Vân Mộ!

Thị vệ áo trắng đứng đầu xoay người nhìn thấy Mộc Thất, gương mặt tuấn tú lộ ra nụ cười giao hoát.

"Nguyên Giáng, tại sao ngươi ở đây?" Mộc Thất nghi ngờ, thống lĩnh thập tam sát Nguyên Giáng không rời Sở Vân Mộ nửa bước, chẳng lẽ sáng sớm Sở Vân Mộ đã tới Từ Ninh cung?

"Vương Gia nói quận chúa sáng nay nhất định sẽ tới Từ Ninh cung, đặc biệt phái tại hạ ở đây đón ngài. Sáng nay Vương Gia tâm tình cực tốt vào cung sẽ làm cho ngài kinh hi, ngài đi theo ta thì biết rõ." Nguyên Giáng nhắc lên màn xe cười nói.

Mộc Thất thấy lạnh tóc gáy, từ trong sự vui vẻ của Nguyên Giáng, nàng hình như thấy được một loại gọi là âm mưu.

"Quận Chúa, Thái Hậu và Hoàng Thượng ở ngự hoa viên." Hà Nhụy từ Từ Ninh cung đi ra nói.

"Vậy thì tốt, chúng ta đi thôi." Mộc Thất nhảy lên xe ngựa rời khỏi Từ Ninh cung.

Chưa tới nửa canh giờ chính là thời gian lâm triều, chắc hẳn Nam Cung Trạm đã tìm tới Hoàng Đế, mà lại gặp Sở Vân Mộ ở đây, Mộc Thất cảm thấy, nhất định có việc ngoài ý muốn chờ nàng.

Ở đình giữa hồ trong ngự hoa viên Hoàng Thượng cho bố trí một bàn tiệc, nàng đoán không ra, trên bàn tiệc một bên là Nhiếp Chính Vương phong thái ung dung nho nhã bên còn lại là Tề Vương sắc mặt hết sức khó coi.

"Trần Dương tham kiến Hoàng Thượng, Thái Hậu." Mộc Thất bước lên phía trước hành lễ nói.

"Bình thân, Trần Dương đến đây, ngồi bên cạnh ai gia." Thái Hậu kéo Mộc Thất đến bên cạnh, bảo cung nữ mang một bộ bát đĩa mới đến đây.

"Sáng sớm Trần Dương vào cung là vì chuyện gì?" Hoàng Thượng ho khan vài tiếng, Dương công công đứng một bên cuống quýt đấm lưng cho hắn.

Mộc Thất nhìn bộ mặt âm trầm của Nam Cung Trảm, biết chuyện có biến, không nhanh không chậm nói: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Trần Dương lo lắng cho bệnh tình của Thái Hậu, vào cung để giám sát cung nữ sắc thuốc."

"Trần Dương có lòng, ngược lại hôm nay ngươi tới lại đúng thời điểm, Trẫm cùng Thái Hậu đang bàn về hôn sự của ngươi." Hoàng Thượng ngời ngời lộ thuốc nói.

Mộc Thất nhìn Sở Văn Mộ, rốt cuộc hắn muốn dờ trò gì?

Nam Cung Trảm trên mặt đều là tức giận, thế mà trên mặt hắn lại là vẻ đắc ý hả hê. . . . .

Trong đầu Mộc Thất vang lên câu nói kia: "Trở thành người của Bồn Vương, đây chính là bảo đảm tốt nhất của ngươi."

Trên trán của nàng không khỏi toát ra hai hàng mồ hôi lạnh.

"Hoàng Thượng, Trần Dương chỉ muốn ở bên cạnh Thái Hậu để làm tròn chữ hiếu, cũng không có suy nghĩ lập gia đình. . . . ." Mộc Thất nói.

Thái Hậu vỗ vỗ tay Mộc Thất, cười nói: "Đứa nhỏ ngốc, sao ai gia có thể giam ngươi ở bên người, làm trẻ nãi chung thân đại sự của ngươi? Chuyện nam cưới vợ nữ lấy chồng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời nữ nhân chính là lập gia đình. Ngươi nếu như đã là nghĩa nữ của ai gia, ai gia chắc chắn tìm cho ngươi vị hôn phu môn đăng hộ đối, cho ngươi thể diện khi gả đi."

"Sở ái khanh tuổi trẻ tài cao, phụ tá Trẫm xử lý triều chính, là rường cột nước nhà, huống chi Sở ái khanh vẫn luôn nhớ thương ngươi, hôm nay tới để thỉnh cầu trẫm ban hôn cho các ngươi, trẫm không thể không đồng ý? Trần Dương, ngươi thấy thế nào?" Hoàng Đế buông bình thuốc trong tay xuống nói.

Trong đầu Mộc Thất nổ vang, nhớ thương. . . . . thỉnh cầu gả. . . . .

Hôm nay không phải là Nam Cung Trảm xin Hoàng Thượng ban hôn sao? Sao lại bị

Sở Văn Mộ đoạt đi?

Gả cho Nhiếp Chính vương. . . . . Chuyện này có khác gì tự mình nhảy vào hang ổ của yêu tinh? Mộc Thất ơi Mộc Thất, sao mạng của ngươi lại khổ như vậy?

Mộc Thất cố gắng nặng ra nụ cười: "Hoàng mệnh trên cao, dĩ nhiên là Trần Dương nghe theo ý chỉ của Hoàng Thượng. Đa tạ ưu ái Hoàng Thượng và Thái Hậu dành cho Trần Dương, Trần Dương vô cùng cảm kích."

Mộc Thất cảm thấy, mấy chữ cuối cùng nàng nói nhất định là mang theo tiếng khóc nức nở.

Sở Văn Mộ không giống với Nam Cung Trảm, hắn và hoàng thất không có quan hệ huyết thống, hắn là thân vương khác họ Hoàng Đế đặc biệt phong, Hoàng Đế gả nghĩa muội cho hắn, về tình về lý đều không có gì để phản đối.

Huống chi Hoàng Đế dùng việc này để lôi kéo Sở Văn Mộ, tính toán ngồi vững trên ngai vàng, nếu như nàng cự tuyệt, chưa biết chừng Hoàng Đế cũng sẽ dùng cùng một biện pháp với Mộc Thừa tướng nhốt nàng lại!

"Hoàng Thượng Thái Hậu yên tâm, chắc chắn thần sẽ đối xử tốt với Trần Dương." Sở Văn Mộ nâng nhẹ môi mòng nói.

"Khó khi có được tấm chân tình của Nhiếp Chính Vương, Trần Dương, ngươi nhất định phải nắm chặt. Ngươi cũng nên nhớ, nữ nhân nên sớm sinh con nối dõi đây là biện pháp tốt nhất giữ vững địa vị của mình." Thái Hậu nói nhỏ bên tai Mộc Thất.

"Tạ Thái Hậu chỉ điểm." Mộc Thất cười cười nói.

"Phụ hoàng, nhi thần. . . . ." Nam Cung Trảm nhìn Mộc Thất vừa gần như gang tấc giờ lại như xa tận chân trời, lửa giận lần nữa xông lên não.

Tại sao tất cả đều nằm trong kế hoạch của Sở Văn Mộ? Hắn đã an bài tốt, xin phụ hoàng ban hôn, nhưng không biết Sở Văn Mộ trước mặt phụ hoàng nói cái gì, đã đi trước một bước cướp nàng khỏi tay hắn!

"Trảm Nhi, xưa nay ngươi xử sự chừng mực, tại sao hôm nay hôm nay lại xúc động như vậy! Trẫm sớm nghe nhị tiểu thư Mộc phủ tài mạo song toàn, hạ chi gả nhị tiểu thư Mộc phủ cho ngươi, ngươi có gì dị nghị không?" Hoàng Đế tức giận nói.

Nam Cung Trảm siết chặt đôi tay, đè nén lửa giận xuống đáy lòng, khạc ra mấy chữ: "Nhi thần không có dị nghị."

"Đã đến thời gian lâm triều, Hoàng Thượng nhanh thay long bào vào điện thôi." Dương công công cúi người ở bên tai Hoàng Đế nói.

"Đã như vậy, chuyện này liền định đoạt như vậy. Trẫm sẽ sớm viết chiếu chỉ ban hôn công bố cho các đại thần, hai nữ nhi Mộc gia xuất giá, gả cho Nhiếp Chính Vương và Tề Vương, một tháng sau ngày mừng bẩy tháng bẩy là ngày tốt, không bằng liền định hôn kỳ vào ngày đấy." Hoàng Đế ho khan vài tiếng, đứng lên nói.

Dương công công đứng một bên hăng hái ghi chép lời Hoàng Thượng nói, chuẩn bị viết vào thánh chỉ.

"Thần (nhi thần) cung tiến Hoàng Thượng." Sở Văn Mộ và Nam Cung Trạng thi lễ nói.

"Thái Hậu, Trăn Dương diu người trở về." Mộc Thất đỡ Thái hậu trở về Từ Ninh cung, nàng thấy Sở Văn Mộ cười nhìn nàng, môi miệng khẽ nhép.

Nàng trầm tư chốc lát, cắn răng nghiêng lợi, trong lòng vừa giận vừa hờn, hần nói là: "Tiểu Thất, ngươi là người của Bồn Vương."

. . . . . Ai là người của hần!

Mộc Thất không cam lòng, nàng cũng không thể cứ như vậy bị Sở Văn Mộ bẻ gãy cánh ném lông son được! Nàng muốn phản kháng, không sai, vụ hôn nhân này nàng nhất định trốn!

**

Thời điểm Mộc Thất rời khỏi Từ Ninh cung, vừa đúng thời gian, muôn hoa đua nở, nhưng trong đầu nàng đều là tâm sự, không có tâm trạng ngắm cảnh.

"Nha đầu, tới đây." Một mùi hương sen nhàn nhạt từ đỉnh đầu truyền đến, Mộc Thất ngẩng đầu thấy bên cạnh đã xuất hiện thêm một chiếc long xa, người tới chính là Sở Văn

Mộ.

Rốt cuộc Mộc Thất không thể nhịn được nữa, nhỏ giọng nói: "Ngươi gọi ai là nha đầu! Ai là Tiểu Thất! Sở Văn Mộ, ngươi nhanh chóng phui sạch quan hệ cho ta!"

"Phui sạch quan hệ. . . . . vụ hôn thê, Bồn Vương tiến ngươi về phui ngươi thấy sao?" Đôi mắt phượng Sở Văn Mộ chớp chớp, một cánh tay dài trắng nõn đưa ra kéo tay phải của Mộc Thất.

"Không cần!" Mộc Thất đi về phía trước.

Cánh tay kia vừa vịn ôm lấy eo của nàng, kéo nàng vào trong lồng ngực.

Một luồng hơi thở ấm áp phun bên tai Mộc Thất, làm cho cả thân nàng mềm nhũn: "Vị hôn thê, từ xưa tới nay chưa từng có ai có thể giành được người của Bồn Vương, ngươi, là người của Bồn Vương. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Trong Sạch

"Vương Gia, xin tự trọng." Mộc Thất né tránh Sở Văn mộ, xê dịch thân thể, tìm chỗ ngồi cách xa nhất.

"Ngươi sợ Bồn vương sao? Vị hôn thê của Bồn vương." Sở Văn Mộ chống cằm, lười biếng chuyển hướng nhìn trên người của nàng.

"Ta làm sao lại sợ Vương Gia? Chỉ là tập tục trước khi thành thân một tháng tân nương phải đóng cửa không gặp người ngoài, Hoàng Thượng đã ban thánh chỉ, xin Vương Gia đừng phá hư quy củ." Mộc Thất vuốt vuốt Đản Hoa trong ngực, chậm rãi nói.

"Ngươi nói như vậy là đã thừa nhận ngươi là vị hôn thê của Bồn Vương, được, tâm tình Bồn Vương rất tốt, trước khi thành thân sẽ không đụng vào ngươi, cũng sẽ không gò bó ngươi." Sở Văn Mộ hơi nâng khóe môi, trong đôi mắt phượng xinh đẹp giống như lưu chuyển ánh sáng hạnh phúc.

Mộc Thất nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ, nàng có cảm giác mình sắp rơi vào miệng cọp?

Nhưng Hoàng Thượng tự mình gả, nàng nghĩ muốn đào hôn tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản. . . . .

Đến cửa cung, ánh mắt Mộc Thất sáng lên —— Thập Lục đánh xe tới đón nàng, tới thật là đúng lúc!

"Vương Gia có thể cho ta xuống xe hay không?" Trên mặt Mộc Thất dâng lên nụ cười nói.

Sở Văn Mộ nhìn thấy Mộc Thất nhìn nam tử đối diện lộ ra vẻ mặt mừng rỡ, đáy mắt trầm xuống, lạnh lùng nói: "Hần là ai?"

"Hần là đệ đệ ta." Mộc Thất nói.

"Bốn Vương chưa từng nghe nói Mộc gia có một nhi tử." Sở Vân Mộ kéo cổ tay Mộc Thất, tiến tới gần nàng nói.

"Ta lưu lạc ở Ôn Dịch cốc lâu như vậy, có một huynh đệ kết nghĩa có gì không thể?" Mộc Thất giầy dựa nói: "Vương Gia, người đừng quên mình đã đồng ý với ta cái gì."

Ánh mắt Sở Vân Mộ dừng lại, buông nàng ra nói: "Người là nữ nhân của Bốn Vương, Bốn Vương không thích nhìn thấy người đến gần những nam tử khác, nếu không. . . . ."

Lời nói còn chưa dứt, Mộc Thất đã nhảy xuống xe, đi về phía nam tử kia.

Sở Vân Mộ tức giận, lạnh giọng nói: "Nguyên Giáng, trở về phủ!"

Nguyên Giáng có chút kinh ngạc, Vương Gia nhìn thấy Vương Phi tương lai nhảy xuống đi cùng nam tử khác, thế nhưng lại không thêm để ý chút nào?

"Vương Gia, chúng ta có cần tiễn Vương Phi về tướng phủ hay không?" Nguyên Giáng hỏi.

"Dám lắm mồm, tìm đường chết sao?" Bên trong xe truyền ra một luồng âm thanh lạnh lùng.

Nguyên Giáng bị dọa sợ suýt nữa ngã xuống ngựa xe, vội vàng giục ngựa phi như bay về vương phủ.

"Thất tỷ, ta thấy người ngồi trên chiếc long xa kia giống như đang tức giận nhìn chăm chăm vào ta." Thập Lục dựa vào xe, chỉ cảm thấy xung quanh đều là gió lạnh.

"Tính cách nhỏ mọn, mặc kệ hần." Mộc Thất nhìn long xa, chỉ thấy mỹ nhân trong xe giận dữ quay đầu đi không nhìn nàng.

Đội nàng xoay người, mỹ nhân trong xe lại quay đầu lại nhìn chăm chăm hai người, ánh mắt sắc bén nếu hóa thành kiếm nhọn, sợ rằng lúc này hai người đã bị băm nhỏ.

Mộc Thất nhỏ giọng hỏi Thập Lục "Chuyện điều tra đến đâu rồi?"

"Đã có chút manh mối, ta điều tra lịch sử bốn nước Đại Lịch, Miêu Cương, Nam Việt, Tuyền Ki trong vòng ba mươi năm, cuối cùng tra được thông tin vết hóp hoa Anh Đào, tin tức đều ở đây trên tấm lụa này, xem xong nhất định phải tiêu hủy nó." Thập Lục cầm trong tay một tấm lụa trao cho Mộc Thất nói.

"Thập Lục, những công việc cần thiết phải làm đều phiền người. Ta bị Hoàng Thượng gả cho Nhiếp Chính Vương, trong vòng một tháng không thể ra khỏi phủ, cũng may người có dịp năng di chuyển, lúc nào cũng có thể gặp ta." Mặt Mộc Thất hiện lên vẻ bất đắc dĩ nói.

"Cái gì? Hoàng Đế gả người cho người lần trước suýt hạ độc chết người Nhiếp Chính Vương của Vân Từ sơn trang? Thất tỷ, nếu không chúng ta chuyển cơ sở đến nước Nam Việt đi, Nhiếp Chính Vương này thật sự quá nguy hiểm, chẳng lẽ người cứ như vậy hiến thân cho hần? Hay là nói, người thích hần?" Thập Lục lắc lắc vai Mộc Thất, buồn bực nói.

Hần có ấn tượng cực kì không tốt đối với Sở Vân Mộ, hần nhớ lần trước tìm được Mộc Thất ở Vân Từ sơn trang, nàng bị trúng độc từ máu của Sở Vân Mộ, trên cổ còn có vết hồng do bị siết.

Lúc đấy, hần đã nghĩ sớm muộn gì cũng có một ngày hần báo thù cho Mộc Thất.

"Thập Lục, người yên tâm, ta và Sở Vân Mộ chỉ có quan hệ hợp tác, cái gọi là hôn sự cũng là hữu danh vô thực. Trong tay ta có quý hoa sen giải sinh tử cô, hần sẽ không làm gì ta." Mộc Thất vô thức sờ cổ tay mình, nghĩ khoản thời gian này nàng nhất định phải nghiên cứu về quý hoa sen này rồi.

"Mộc tỷ tỷ!" Một luồng âm thanh thanh thúy như chim hoàng anh từ sau lưng truyền đến, người tới chính là Cửu Công chúa Nam Cung Tuyết.

"Công Chúa, đã lâu không gặp." Mộc Thất cười chào hỏi.

"Oa! Một ca ca tuần tú!" Cửu Công Chúa chỉ vào Thập Lục lớn tiếng nói, chạy nhanh tới.

Các cung nữ sau lưng nàng vội vàng chạy theo vị tiểu tử tông này, chỉ sợ nàng vấp té .

Mộc Thất nhìn nàng nhào về phía Thập Lục, vội vàng ngăn ở trước mặt Thập Lục, ôm cả người Cửu Công Chúa vào lòng: "Đề ta giới thiệu một chút cho Cửu Công Chúa biết, vị này là nghĩa đệ của ta, hần tên là Thập Lục."

"Thập Lục. . . . ." Cửu Công Chúa lui lại mấy bước, cúi đầu nắm ống tay áo, trên mặt hiện lên đồ ỉm nói: "Thập Lục ca ca, ta tên là Nam Cung Tuyết, người cứ gọi ta là Tiểu Tuyết là được. . . . ."

Mộc Thất lấy cùi chỏ đẩy Thập Lục một cái, đứng một bên Thập Lục run sợ hồi lâu mới mở miệng nói: "Cửu Công Chúa, chào người!"

"Thập Lục ca ca, bây giờ người đi đâu? Có thể mang ta đi cùng hay không?" Cửu công chúa nhìn hần nháy mắt tràn ngập mong đợi.

Xong rồi. . . . .

Ở đây lòng Thập Lục than thở, hẳn đây là gặp gỡ oan gia rồi!

"Công chúa một mình xuất cung không an toàn, vạn nhất gặp nguy hiểm, Thập Lục và Thất tỷ khó thoát khỏi trách nhiệm, kính xin công chúa nghĩ lại." Thập Lục cung kính nói.

Ánh mắt Cửu Công Chúa nhìn Thập Lục từ hi vọng chuyển thành thất vọng, lúc sau thất vọng chuyển thành bi thương, sau một khắc, nàng hô một tiếng khóc.

"Thạch Lự ca ca, người đang cự tuyệt ta sao? Tiểu Tuyết thật đau lòng a!" Cửu Công Chúa vuốt mắt nói với thị vệ sau lưng: "Người tới, bắt hắn kéo về cung cho bản Công Chúa! Thạch Lự ca ca không mang Tiểu Tuyết xuất cung, Tiểu Tuyết không thể làm gì khác là dẫn ca ca đi về, ô ô. . . . ."

"Thất tỷ. . . . ." Trên gương mặt trẻ con của Thập Lục tràn đầy uất ức.

Bây giờ đang ở trước cửa cung, hẳn không thể lộ võ công, chỉ có thể để mặc mấy chục thị vệ nâng hắn đi về phía tẩm cung của Công Chúa.

Mộc Thất nhìn thấy Thập Lục thật đáng thương, vừa định mở miệng, lại thấy Cửu Công Chúa khóc như hoa lê đầm mưa ôm lấy nàng, ngửa đầu nói: "Mộc tỷ tỷ, để cho Thạch Lự ca ca chơi với ta một ngày đi, chỉ một ngày, một ngày có được hay không?"

Mộc Thất vuốt ve mái tóc của Cửu Công Chúa, người của nàng chỉ cao hơn ngực Mộc Thất, nhìn giống như tiểu muội của mình, nàng làm sao nhẫn tâm. . . . .

"Được rồi, chỉ là xin Cửu Công Chúa đối xử tử tế với xá đệ." Mộc Thất bắt đất đi nhảy lên xe ngựa, nắm chặt dây cương nói.

Nhìn thấy ánh mắt cầu cứu của Thập Lục, nàng dùng ánh mắt khích lệ an ủi hắn: Thập Lục ngoan, vì đến gần hoàng tộc Đại Lịch, lấy được quyền lực để chống lại kẻ thù, tỷ cũng gả cho Nhiếp Chính Vương rồi, người hy sinh chút này cũng không đáng bao nhiêu!

"Thật tốt quá! Người hãy yên tâm đi, ta nhất định sẽ chiếu cố Thạch Lự ca thật tốt. Để cho an toàn, người tới, giúp hắn thay y phục thị vệ!" Cửu Công Chúa lau khô nước mắt, bộ mặt mừng rỡ.

Cứ như vậy ở giữa đường Thập Lục bị các cung nữ vây quanh cõi toàn bộ y phục chỉ còn áo lót bên trong, thay lại y phục thị vệ đi vào cung.

Hắn là thống lĩnh của Trầm Hương Cát, vậy mà trong sạch của hắn cứ như vậy bị vùi trên người tiểu cô nương này.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Tẩy Tủy Đan, Cạm Bẫy Của Đại Phu Nhân

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất tiễn Thập Lục đi, xe ngựa vừa đến tướng phủ đã thấy Trầm Xuân đứng ngoài cửa trông ngóng.

"Tiểu thư, người đã quay trở lại, Dương công công đến truyền thánh chỉ, gả tiểu thư cho Nhiếp Chính Vương!" Trầm Xuân mặt đầy kinh ngạc nói.

"Ta đã sớm biết." Mộc Thất mặt không kinh hãi, ném Đan Hoa vào ngực Trầm Đông nói: "Tướng gia ở đâu?"

"Tiểu thư, tướng gia cùng Vân tướng quân đi tới quân doanh kiểm tra." Trầm Hạ mở miệng nói.

"Tướng gia có ra lệnh gì không?" Mộc Thất hỏi.

Trầm Xuân cúi đầu, bộ mặt uest oải nói: "Tiểu thư, người lại đoán đúng. Tướng gia ra lệnh cho người một tháng này không được ra khỏi phủ, ở lại Lâm Phương viện, để các ma ma dạy người lễ nghi quy tắc. . . . ."

"Không sao, nữ nhi trước khi thành thân không bước ra khỏi cửa là truyền thống của Đại Lịch, ta làm theo là được." Bộ dạng Mộc Thất giống như đã đoán trước được, cất bước đi về Lâm Phương viện nói: "Trầm Hạ, chuẩn bị cho những đồ để làm nữ công."

"Dạ, tiểu thư." Trầm Hạ đáp lời nói.

Mộc Thất liếc mắt nhìn qua bóng người nghe trộm trong góc, khoe miệng nhếch lên, quay đầu lại nhíu mày nói: "Trầm Xuân, đồ ăn của ta đã chuẩn bị xong chưa? Ta sắp đói chết rồi!"

Trầm Xuân thấy ám vệ Mộc tướng phái tới giám thị đã tránh đi, nhỏ giọng nói bên tai Mộc Thất: "Đang ở trong phòng ăn, đi qua rất gần, món ăn vẫn còn

nóng!"

Mộc Thất ra dầu cho Trầm Xuân ám chi người làm tốt lắm, đi một đường đến phòng ăn, mở nắp nồi, hương thơm phức của gà quay và cá sốt chua ngọt làm Mộc Thất nổi lên cơn thèm ăn mãnh liệt.

Từ hôm qua đến hiện tại nàng chưa ăn được bữa cơm nào tử tế, cuối cùng cũng có lộc ăn!

"Ai nha!" Đúng lúc này, một tiểu nha hoàn đi vào phòng ăn, không cẩn thận làm rớt khay trong tay.

"Người là người ở đâu? Tôi đây làm gì?" Trầm Xuân cảnh giác quan sát nàng.

Tiểu nha hoàn nhút nhát hành lễ nói: "Đại tiểu thư thứ tội, nô tỳ là Hương Tuệ, tôi đây lấy thuốc cho đại phu nhân."

"Đại phu nhân bị bệnh gì?" Mộc Thất xoa người hỏi.

"Tôi hôm qua đại phu nhân nhiễm phong hàn, hiện nay vẫn bị bệnh liệt giường. Đại tiểu thư có gì dặn dò?" Hương Tuệ cẩn thận từng li từng tí bê chén thuốc lên, trả lời.

"Không có chuyện gì. Trầm Hạ, người đi giúp Hương Tuệ một chút." Mộc Thất nháy mắt nhìn Trầm Hạ bên cạnh.

Trầm Hạ bước lên giúp Hương Tuệ lấy chén thuốc, sau khi thấy Hương Tuệ bê thuốc ra cửa một lúc lâu, mới nhỏ giọng nói với Mộc Thất: "Tiểu thư, thuốc đại phu nhân dùng chỉ là thuốc trị phong hàn."

Mộc Thất cau mày, rõ ràng ngày hôm qua Vân Hồng Mai vẫn khỏe mạnh, sao có thể đột nhiên bị bệnh phong hàn?

Nàng cảm giác nơi này đây có chút không đúng. . . . .

Hương Tuệ đi đến phòng đại phu nhân, quỳ xuống đất nói: "Đại phu nhân, nô tỳ đã làm theo lời ngài nói."

"Người làm cho Mộc Nguyệt Lương chạm vào chén thuốc rồi hả?" Trên giường Vân Hồng Mai lấy khăn trên trán xuống, sắc mặt hồng hào không hề có chút dấu vết của bệnh tật.

"Nô tỳ vô năng, chỉ làm cho nha hoàn bên cạnh đại tiểu thư đụng phải chén thuốc." Hương Tuệ cúi đầu nói.

"Nha hoàn bên người nàng. . . . . vừa đúng, nàng cùng ba nha hoàn kia tính cảm rất tốt, đến lúc đó chắc chắn nàng sẽ phải bảo vệ, chuyện này nàng ta không thoát khỏi có liên quan." Vân Hồng Mai cười lạnh nói.

—— Mộc Nguyệt Lương, bản phu nhân lần này nhất định phải diệt trừ người!

**

Mộc Thất về đến Lâm Phụng Viện, thấy những ma ma dạy nữ công và lễ nghi cho nàng đều nằm trên mặt đất, ngay cả con chim trên cây cũng mở màng roi xuống đất, đây là có chuyện gì xảy ra?

"Đồ đệ ngoan, người sẽ không quên mất sư phụ chứ? Nhưng là chính người muốn nhận lão phu làm sư phụ!" Một lão nhân treo ngược trên cây, râu bạc phơ trên cằm được thắt như bím tóc, lúc ẩn lúc hiện trên mặt, làm cho Trầm Xuân cười khanh khách không ngừng.

"Nha đầu thôi, cười cái gì mà cười? Lão phu muốn truyền thụ võ công cho đệ tử, tất cả đều đi canh cửa đi!" Lão nhân từ trên cây nhảy xuống, quát lên.

"Vậy thuộc hạ sẽ không quấy rầy Nhị Trưởng Lão." Trầm Xuân và Trầm Hạ mang những người không có nhiệm vụ đang ngủ say đưa đến dưới gốc cây, đóng kỹ cửa viện đi ra bên ngoài canh chừng.

". . . . . Sư phụ, xem ra hai dặm xung quanh nơi này đều bị người làm cho sương mù bao phủ, phải hay không?" Mộc Thất vỗ vỗ mặt một ma ma, không phản ứng chút nào, xem ra Nhị Trưởng Lão làm cho các nàng rơi sâu vào trong mộng.

"Đồ đệ, người chỉ đoán đúng phân nửa, vì sư làm cho đến cả côn trùng trong vòng hai dặm cũng mê mang say trong giấc mộng, trời sập cũng chưa tỉnh lại, chỉ là vì sư dùng không phải là thuốc, vì sư chính là dùng. . . . ." Nhiên ông hắt hơi một cái, nhặt lên hai đóa Thủy Lan: "Phấn hoa."

"Phấn hoa?" Mộc Thất kinh ngạc nói.

Nàng chỉ nghe nói đốt khói mê thành sương mù có tác dụng làm người ta ngủ say, lại không ngờ đồ bình thường như phấn hoa cũng có thể làm được!

"Không sai, vì sư hạ ác mộng vào trong phấn hoa, nếu để phấn hoa khuếch trương thành sương đến mỗi góc ngách trong bán kính hai dặm, trong vòng hai canh giờ tất cả mọi sinh vật bên trong đều ngủ mê mang. Biết tại sao người không có chuyện gì không? Trước tiên vì sư đã bày ra trận pháp chú nguyện rửa trên người người và hai nha đầu kia, cho nên các người mới có thể tỉnh táo. Có phải vì sư rất lợi hại hay không? Người muốn học không?" Nhiên ông vuốt bím tóc trên cằm nói.

"Muốn! Sư phụ người dạy cho đồ nhi đi!" Ánh mắt Mộc Thất sáng lên nói: "Đồ nhi muốn học!"

"Vậy trước tiên ngươi mang ‘tủy sinh mệnh tử’ đến đây cho vi sư." Nhiên ông ngồi dưới đất, bổ sung thêm một câu: "Vì biểu lộ thành ý, ngươi phải tự mình mang đến."

Trong lòng Mộc Thất chà đạp vị sư phụ không biết phân biệt tình huống, trên mặt cười khanh khách nâng cốc bưng cho hắn nói: "Sư phụ ở trên cao, xin nhận lấy rượu đồ nhi hiếu kính ngài."

Nhiên ông gật đầu một cái, tay phải kết thành Liên Hoa Ấn, trong nháy mắt bắn một viên dược vào miệng Mộc Thất.

"Người . . . . người cho đồ nhi ăn cái gì?" Mộc Thất cảm thấy có một luồng nóng bỏng trong cổ họng, như có một luồng nhiệt nung đỏ rơi vào trong bụng.

"Đồ đệ ngoan, đây là tẩy tủy đan là đồ tốt hiếm có, coi như là lễ ra mắt vi sư tặng ngươi." Nhiên ông mở vò rượu ra, hương vị thơm người xông vào mũi, hắn không khỏi than thở: "Quả thật rượu ngon!"

"Sư phụ. . . . ta sắp chết rồi. . . . ." Mộc Thất bị thiếu dưỡng khí mặt bị nghẹn đến đỏ bừng, cả người nóng bỏng khó chịu, như có ngàn vạn con kiến đang gặm cắn kinh mạch của nàng, cảm giác này giống như rơi xuống chảo dầu nóng bỏng!

"Đồ đệ đừng sợ, vi sư cũng không biết vì sao, trong kinh mạch ngươi có một luồng nội lực lạ ẩn bên trong đã nhiều năm. Muốn tập võ, đã thông kinh mạch là chuyện bất đắc dĩ. Vượt qua được chút đau đớn này, tẩy tủy đan sẽ làm công lực của ngươi tăng lên mấy chục lần, mau vận công tới đan điền, đưa nó hội tụ vào tâm mạch." Nhiên ông không lo lắng thành thời cảm bầu rượu, không thèm nhìn Mộc Thất đang lăn lộn trên mặt đất, lạnh nhạt nói.

Một chút đau đớn. . . . .

Mộc Thất ở trong lòng trách móc, rõ ràng so với sinh con còn đau hơn!

Sau một khắc, thân thể nàng bắt đầu cảm thấy lạnh, cả người thật giống như rơi vào nơi cực hàn, lạnh đến cả người run rẩy, tay chân cứng ngắc không kèm chế được.

Chỉ là nàng còn phải vận công đến đan điền, bụng đã từ từ khôi phục chút ấm áp

Nàng thuận thế ngồi xuống tĩnh tọa, nóng lạnh luân phiên đồng thời đấu tranh, một luồng lực lượng cường đại đang giúp nàng đã thông kinh mạch, hội tụ ở tứ chỉ của nàng. . . . .

Cảm giác đau đớn từ từ biến mất, đột nhiên, Mộc Thất cảm thấy trước mắt có một luồng sáng chói, nắm chặt quyền dùng thêm mấy phần sức lực——kinh mạch trên người nàng đều được đã thông!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Có Một Vạn Phương Pháp Để Cho Nàng Cảm Miệng

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất thử vận công, chỉ cảm thấy kinh mạch toàn thân thông suốt, nghiêm nhiên nội lực cũng tăng lên không ít.

"Vận chân khí vào đan điền, vận hành bốn mươi chín vòng." Nhiên ông bước lên phía trước liếc mắt nhìn qua thấy Mộc Thất đã bình phục không còn cảm giác đau đớn, âm thầm gật đầu một cái.

Mộc Thất làm theo lời Nhiên ông nói, nàng cảm thấy đỉnh Không Động trong không gian tùy thân phát ra ánh sáng xanh, giống như cảm nhận được nội lực của nàng.

Đang lúc nàng ngưng thần tụ khí, đột nhiên Nhiên ông ở sau lưng nàng đánh qua một chưởng!

Trong nháy mắt Mộc Thất đã nhận ra lực của một chưởng phía sau, nghiêng người bắt lấy, giữ chặt tay phải của người phía sau.

"Sư phụ muốn thử công lực của đồ nhi sao? Hiệu quả như thế nào?" Mộc Thất nâng lên khóe môi, mặt mày tràn đầy nụ cười giao hoạt.

"Cực tốt cực tốt, ai nha! Nha đầu thối, mau buông tay!" Nhiên ông thấy vò rượu trong tay muốn rơi xuống đất, trong mắt cả kính, tay trái tụ thành chưởng lực đẩy Mộc Thất ra, liền mạng tiến lên tiếp được vò rượu.

Mộc Thất nhanh tay nhanh mắt, đá một cước lên vò rượu sắp rơi xuống đất, lại nhảy một bước, ôm vò rượu ‘tủy sinh mệnh tử’ vào lòng.

Nhiên ông vung lên phát trần trong tay, cuốn lấy vò rượu trong ngực nàng, giận đến mức bím tóc trên cằm cũng vênh lên: "Ngươi cái nha đầu thối này, có tiến bộ liền lên mặt, vò rượu của vi sư suýt chút nữa thì bị hủy trên tay ngươi!"

"Sư phụ, đồ nhi chỉ là đùa với ngươi thôi, đồ nhi biết sai rồi." Mộc Thất nín ửng tay áo. Nhiên ông nói: "Nếu kinh mạch của đồ nhi đã thông, nội lực đã gia tăng gấp mấy lần, vậy ngươi hãy nhanh dạy đồ nhi cách yểm vào giác mộng đi!"

Tất nhiên Mộc Thất biết, vừa rồi Nhiên ông đối phó với nàng dùng chưa tới hai phần công lực, hẳn cũng chỉ muốn dò xét nội lực và bản lĩnh của nàng thôi.

Từ nhỏ thể chất của nàng đã đặc biệt, kinh mạch không thông, không cách nào tập võ, rốt cuộc hôm nay nàng có thể luyện võ, để xem yêu tinh Sở Vân Mộ kia còn dám khi dễ nàng hay không!

"Yểm mộng nguyên rửa là tâm pháp sơ cấp của Quý Cốc, muốn luyện cũng không khó, chỉ là lực tay của ngươi không đủ, không chịu được lực lớn, phải luyện từ cơ sở. Đạp Tuyệt Kiếm là binh khí ban đầu của ngươi, tiếp lấy!" Nhiên ông từ trong lòng móc ra một đoản kiếm bằng vàng tinh xảo, ném vào tay Mộc Thất.

"Người tập võ, trước tiên là luyện kiếm pháp, rút khí vào kiếm, từ vô hình, tụ đến ngàn cân, hóa thành gió xuân, quyền này là kiếm phổ của Trầm Hương Cát, làm các chủ là người đứng đầu, kiếm pháp của ngươi luôn luôn phải hơn các sát thủ, mới có thể làm cho mọi người tâm phục khẩu phục." Nhưng ông đem kiếm phổ giao cho Mộc Thất, ý vị sâu xa nói.

"Đồ nhi hiểu, quyền kiếm phổ này ta sẽ nhanh chóng luyện thành thạo, khi nào sư phụ tới kiểm tra kết quả?" Mộc Thất rút đoản kiếm ra khỏi chui, kiếm này tinh xảo hoa mỹ, thân kiếm có khắc hoa mai, rõ ràng là binh khí cho một cô nương sử dụng.

"Hai ngày sau." Nhiên ông chấp tay nói.

"Cái gì? Hai ngày!" Mộc Thất chó chút ý muốn thu hồi lời nói lúc trước.

"Đây chỉ là quyền thượng, ở đây vi sư còn có quyền trung và quyền hạ, nếu như luyện xong. Đến lúc đó ngươi có thể đánh thắng mười hai sát thủ cuối cùng của Trầm Hương Cát, vi sư liền coi như ngươi đã qua ải." Nhiên ông giảo hoạt cười một tiếng, từ trong tay áo móc ra hai bản kiếm phổ thật dày nói.

Mộc Thất thần thờ, hai ngày luyện xong kiếm phổ, sẽ cùng mười hai sát thủ tỷ thí. . . . .

"Đồ đệ ngoan, chớ coi thường công lực bây giờ của ngươi, chỉ cần chăm chỉ khổ luyện, kiếm pháp của ngươi nhất định sẽ tiến bộ nhanh như gió! Thứ này là rượu ngon vi sư đều mang đi hết, luyện đi!" Nhiên ông trái phải mỗi bên ôm một vò ‘túy sinh mộng tử’, trên đầu còn đội một vò, bước chân như gió, biến mất trước mắt Mộc Thất.

Mộc Thất thở dài một hơi, cầm kiếm phổ lên, cầm Đạp Tuyệt Kiếm bắt đầu luyện tập từ từ thứ nhất.

Nàng đột nhiên nhớ tới lúc trước Thập Lục giao cho nàng quyền sách lựa, vội vàng lấy ra nhìn.

Một luồng hàn ý xông lên đầu, đọc xong sách lựa, chân mày Mộc Thất nhíu chặt mang sách lựa đốt thành bụi, đáy lòng lại dâng lên ngàn vạn đợt sóng.

Căn cứ vào lịch sử bốn nước Thập Lục điều tra, ba mươi năm trước nước Tuyền Ki có một vị thánh nữ thuần vu nhận chức, sau đó, vì muốn lấy được trái tim thánh nữ, vương triều Đại Lịch cùng Nam Việt phái binh tấn công nước Tuyền Ki.

Một cuộc hòa hoãn khiến Hoàng Đế Tuyền Ki tán thân trong đó, cùng biến mất còn có hai vị hoàng tử, từ đó, hoàng thất Tuyền Ki không còn hậu nhân.

Về sau, dân chúng ủng hộ Phiền Vương Mộ Dung Tĩnh xưng đế, nước Tuyền Ki đổi quốc hiệu là Thái Nguyên, xây dựng lại hoàng cung, hoàng tộc Dạ Thị đều phai nhạt trong lòng mọi người.

Mộc Thất ngồi ở bên cạnh bàn đá, đầu ngón tay gõ nhẹ lên bàn.

Đáng tiếc sau khi sư phụ bệnh nặng ký ức dần quên hết, chỉ nhớ rõ kẻ thù của hắn là gia tộc có vết bọp Hoa Anh Đào, còn có hình ảnh tộc nhân chết thảm, luôn bị dày vò trong ác mộng mà qua đời.

Mọi người trong tộc đều mất mạng trong tay dị tộc, hơn nữa, thân thể của nàng cũng có liên hệ mật thiết với việc này.

Sư phụ đến từ nước Tuyền Ki, như vậy kẻ thù đến cùng có phải là hoàng thất Tuyền ki hay không? Trong đầu Mộc Thất như mớ bòng bong, chỉ là. . . . .

Cuối sách lựa còn nhắc một đoạn, đại hoàng tử nước Tuyền Ki từ nhỏ đã khác người, bị thầy bói xem là yêu tà, Hoàng Đế nhốt hắn vào cấm địa, nhiều lần muốn giết hắn. . . . .

"Như vậy Đại Hoàng Tử nước Tuyền Ki có còn ở nhân thế hay không?" Mộc Thất lẩm bẩm nói.

"Tiểu thư nghe nói người kia đã sớm chết." Một luồng âm thanh sâu kín từ phía sau truyền đến.

Mộc Thất cả kinh, quay đầu lại thấy Trầm Hạ đang đứng trước mặt, mới thả lỏng.

Nàng trầm tư một hồi hỏi " Trầm Hạ, làm sao ngươi biết vị hoàng tử kia đã chết?"

Trầm Hạ buông việc trong tay xuống, ngừng một chút nói: "Tiểu thư không biết, hoàng hậu Tuyên Ki phản bội Hoàng Đế, bị xử cực hình hỏa thiêu, vị hoàng tử này đương nhiên không được đối xử tốt, theo cung pháp, dùng thủy hình."

"Như thế nào là thủy hình?" Mộc Thất không hiểu.

"Hình phạt trong cung của nước Tuyên Ki vô cùng hà khắc, cái gọi là thủy hình là lấy người bị hành hình cho uống độc chi, sau đấy cột tảng đá vào người, ném vào trong hồ, cho tới bây giờ không ai sống sót." Trầm Hạ bình thản nói.

Mộc Thất siết chặt chuôi kiếm trong tay, người kia nhất định chết rồi.

Đừng nói là trời đá thả chìm trong hồ, chỉ cần một giọt độc chi cũng có thể khiến hơn mười người bỏ mạng, huống chi là một đứa bé!

"Thôi, không nói đến hán nữa. Những người này sắp tỉnh, mau an bài tốt cho họ." Mộc Thất cầm kiếm phổ đi về trong phòng, tự bình phục sồn sồn nơi đáy lòng.

Tại sao thấy đoạn lịch sử trong sách lựa này, trong lòng nàng không khỏi dâng lên hoảng hốt?

Chẳng lẽ cái này có quan hệ cùng thân phận của nàng?

**

Ma ma sau khi tỉnh lại, chỉ thấy Mộc Thất tay cầm khăn tơ đứng ở trước mặt họ, cái này vừa khớp với giấc mộng của họ, không ai nhận thấy được một chút không đúng.

Tiền ma ma lễ giáo đi, một việc khác liền đến.

Đại nha hoàn bên cạnh Đại Phu Nhân vội vàng chạy đến Lâm Phương Viện, kêu: "Đại tiểu thư, đại phu nhân trúng độc hôn mê, tướng gia bảo ngươi qua đây!"

"Cần rõ, việc phu nhân trúng độc sao lại liên quan đến tiểu thư của ta?" Trầm Xuân chỉ vào mặt nha hoàn, tức giận nói.

"Có quan hệ hay không, trong lòng đại tiểu thư rõ ràng." Nha hoàn kia thấy Mộc Thất đi tới, khẽ nhún người nói.

"Ngươi ——!" Trầm Xuân dơ tay lên hướng nàng đánh tới.

"Trầm Xuân, dừng tay. Nếu đại phu nhân có việc gì, về tình về lý chúng ta đều phải đi thăm. Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc, bản tiểu thư không cần thiết giải thích với những người nhầm lẫn làm vô vị này. Nếu có người dám nhục danh tiếng bản tiểu thư, bản tiểu thư tự có một vạn phương pháp cho nàng cảm niệm!" Mộc Thất giọng nói hòa hoãn nhưng tràn đầy uy nghiêm.

Chỉ thấy trong mắt nha đầu kia hiện lại vài tia sợ hãi, cúi đầu không dám nói gì. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 32: Hãm Hại Trúng Độc, Mộc Thất Phá Trận

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất đi đến viện của đại phu nhân thì ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người nàng.

Mộc Nguyệt Tinh dùng khăn lụa che mặt rơi lệ, đáy mắt lại lộ ra nụ cười nhạt khi thực hiện được âm mưu, nàng khóc sùi sùi nói: "Hôm nay đại tỷ được phong hàm Quận Chúa, là nghĩa nữ Thái Hậu, thân phận cao quý, Nguyệt Tinh cho là đại tỷ sẽ không tới thăm mẫu thân!"

"Nguyệt Tinh, cảm ơn!" Mộc thừa tướng từ bên giường đứng dậy, nổi giận nói.

"Nhị muội muội sao lại nói vậy? Ta vĩnh viễn là con cháu Mộc gia, là nữ nhi của phụ thân, cho dù ta bị trục xuất khỏi nhà, cũng chưa từng ném đi mặt mũi Mộc gia. Đại phu nhân là mẫu thân nhị muội, cũng là mẫu thân của ta, mặc dù có chút khác biệt, có lẽ không tự hào nhưng cũng không đến nỗi bất hiếu, kính xin nhị muội muội cân trọng lời nói!" Mộc Thất giọng nói chậm rãi, trong giọng nói lộ ra phong thái đại gia khuê tú, Mộc thừa tướng không khỏi gật

đầu một cái.

Thái y bắt mạch cho đại phu nhân đang hôn mê trên giường, chau chặt chân mày hành lễ với Mộc thừa tướng nói: "Khỏi bẩm tướng gia, đại phu nhân trúng độc cây Từ Đằng, hạ quan sẽ giúp đại phu nhân bốc thuốc giải độc, lấy Thiên Hương Đậu Khẩu làm thuốc dẫn, dùng chung với thức ăn, dùng liên tục ba ngày, sẽ không còn nguy hiểm tới tính mạng."

"Người tới, mang thái y đi điều chế thuốc, Chu Dịch, người đi giám sát chặt chẽ quá trình chế thuốc, không được có sai lầm!" Mộc thừa tướng phân phó nói.

"Dạ, mời thái y." Chu thống lĩnh mang theo thái y và nhóm người lui ra.

"Phụ thân, ta ở trong dân gian cũng gặp được một chút kỳ ngộ, đối với dược liệu cũng hiểu khá rõ, nếu được để ta chẩn bệnh cho đại phu nhân." Mộc Thất nói.

Mộc thừa tướng im lặng, đứng dậy đi ra ngoài.

"Không được!" Mộc Nguyệt Tinh vội vàng ngăn trước mặt Mộc Thất, trong mắt tràn đầy giận dữ hung ác nói: "Mộc Nguyệt Lương, rốt cuộc ngươi muốn giả bộ đến lúc nào? Rõ ràng là ngươi hạ độc cây Từ Đằng trong chén thuốc của mẫu thân!"

"Nhị muội muội, mọi chuyện phải có chứng cứ, không có bằng chứng đừng ngậm máu phun người." Mộc Thất ngừng bước, vuốt ve nếp gấp hai bên quần dài của Mộc Nguyệt Tinh.

Mộc Nguyệt Tinh nhìn dấu vết hai bên váy, còn đỏ mژه hơi lạnh, xem ra rõ ràng nàng đang che dấu cái gì. . . . .

"Không tin, nhân chứng vật chứng ta đều có thể tìm, gặp mặt đối chứng." Mộc Nguyệt Tinh liếc mắt nhìn đại phu nhân nằm trên giường sắc mặt tái nhợt nói.

"Đi ra ngoài lại nói, mẫu thân ngươi cần nghỉ ngơi." Mộc thừa tướng mở miệng nói.

Mộc Thất đi vào trong viện, bọn thị vệ mang đến ba nha hoàn, nha hoàn đứng đầu quỳ gối trước mặt Mộc thừa tướng, khóc nói: "Tướng gia, chuyện đại phu nhân bị hạ độc không liên quan đến nô tì!"

Mộc Thất thấy nha hoàn đứng đầu rất quen mắt, nàng chính là nha hoàn hôm may đến phòng bếp lấy thuốc cho đại phu nhân, Hương Tuệ.

"Phụ thân, nàng là nha hoàn bên cạnh mẫu thân Hương Tuệ, phụ trách sắc thuốc đưa thuốc." Mộc Nguyệt Tinh nhìn chăm chăm Mộc Thất, trong lòng thầm nói, lần này, nhất định phải làm cho nàng vĩnh viễn không thể vùng dậy!

"Người nói rõ ràng tí mị mọi việc người làm ngày hôm nay đi." Ngồi trên ghế Mộc thừa tướng ra lệnh nói.

"Đại phu nhân bị phong hàn chưa khỏi, sáng nay nô tỳ mang theo phương thuốc thái y để lại đến Bách Thảo đường bốc thuốc, sau đấy tới phòng bếp sắc thuốc, mấy hôm nay thuốc của đại phu nhân là do nô tì sắc, trong toàn bộ quá trình nô tỳ đều ở đấy, thật sự không phải nô tỳ hạ độc!" Sắc mặt Hương Tuệ trắng bệch, rịt rề nói.

"Người nên suy nghĩ một chút, trên đường đi có gặp ai không? Có thể có người khác động vào chén thuốc?" Mộc Nguyệt Tinh nâng lên khóe môi nói.

". . . . . Có, nô tỳ trở về lấy khay, trở lại phòng bếp thì gặp đại tiểu thư cùng Trầm Hạ, Trầm Xuân, đại tiểu thư thấy nô tỳ bê khay thuốc sắp ngã, còn sai Trầm Hạ đến giúp đỡ. Đại tiểu thư có ý tốt, không thể nào do đại tiểu thư làm!" Trên mặt Hương Tuệ đầy nước mắt nói.

Ánh mắt lóe lên, nàng trao đổi ánh mắt với Mộc Nguyệt Tinh.

"Hương Tuệ hầu hạ mẫu thân nhiều năm, hướng chi hôm qua còn chưa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hôm nay gặp đại tỳ, mẫu thân liền bị trúng độc cây Từ Đằng, đại tỳ là người bị nghi ngờ lớn nhất!"

Mộc Nguyệt Tinh nói xong, dùng khăn lau lau khóe mắt, giọng nói mang theo nước mắt nói: "Lúc trước là Nguyệt Tinh cùng mẫu thân trách lầm đại tỳ, nghĩ rằng đại tỳ làm xấu danh tiếng Mộc gia, đại tỳ nếu có tức giận cứ tức giận với Nguyệt Tinh, mẫu thân cũng chỉ là suy nghĩ cho Mộc phủ. . . . ."

"Đủ rồi! Mang bã thuốc còn trong ấm đến đây, gọi thái y tới đây nghiệm chứng!" Mộc Thất cau mày nói.

Mộc Thất cười lạnh, xem ra Mộc thừa tướng vẫn không thể tin tưởng nàng, người phụ thân này tới bây giờ vẫn chỉ tin chính bản thân mình.

Thái y vội vã chạy tới, đổ bã thuốc trong ấm ra tí mị kiểm nghiệm, cuối cùng cho ra kết luận: "Tướng gia, trong bã thuốc này đúng là có xác cây Từ Đằng, cây Từ Đằng không mùi không vị, dùng ngân châm kiểm nghiệm cũng không phát hiện ra, cho nên đại phu nhân mới uống phải."

Thái y cẩn thận ngửi một cái, nói tiếp: "Chỉ là muốn kiểm tra ai đã từng chạm qua cây Từ Đằng cũng không khó. Thuốc này là một vị thuốc trị phong hàn rất tốt, cao Sơn Tra. Cây Từ Đằng đun phải cao Sơn Tra sẽ biến thành màu nâu, dùng nước không thể rửa sạch được, dùng cao Sơn Tra bôi lại lần nữa mới mất màu. Chỉ cần người bình thường tiếp xúc với thuốc chạm tay vào chậu nước có chứa cao Sơn Tra, chân tướng sẽ sáng rõ."

Mộc thừa tướng lạnh giọng phân phó nói: "Người tới, chuẩn bị nước sạch hòa tan cao Sơn Tra vào!"

Mộc Thất không ngờ Vân Hồng Mai chuẩn bị tí mĩ như vậy, bày sẵn thiên lạp địa võng chờ nàng trở lại.

Rõ ràng là Vân Hồng Mai muốn cho nàng có nhảy vào Hoàng Hà cũng không rửa sạch được tội danh! Nhưng ngược lại nàng cảm thấy, căn bản Vân Hồng Mai không dùng qua chén thuốc, hiện tượng trúng độc giống như là giả!

Một âm vệ bụng đồ tiến lên, Mộc Thừa tướng tự tay lấy cao Sơn Tra hòa vào nước.

"Ta làm trước!" Mộc Thất mở miệng nói.

Nàng an ủi Trầm Hạ đang nắm lấy tay mình, cho nàng một ánh mắt an tâm.

Ngón tay Mộc Thất nhanh chóng chạm qua túi thơm bên hông, nhận được viên thuốc Đan Hoa đưa đến đầu ngón tay, toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, căn bản không người nào phát hiện được.

Nàng vươn tay ngâm vào chậu nước, trước mắt mọi người giờ bàn tay lên. . . . .

Mộc Nguyệt Tinh ngạc nhiên, cắn răng nghiêng lợi nhìn nàng chăm chăm, hận không thể sử dụng ánh mắt xuyên thấu người của nàng!

"Tay của đại tiểu thư cũng không biến thành màu nâu, nàng trong sạch!"

"Đúng vậy đúng vậy. . . . . vậy thì là do ai làm?" Bọn nha hoàn bàn luận xôn xao.

Mộc Thất nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Mộc Nguyệt Tinh thì khẽ mỉm cười.

Ngay sau đó là Trầm xuân, tay của nàng gập cao sơn tra cũng không có biến sắc. Nàng không nhận được nhìn Mộc Nguyệt Tinh làm mặt quỷ, tức chết cái nữ nhân xấu này!

Tiếp đến Trầm Hạ lấy tay từ bồn nước ra, ánh mắt mọi người chấn động, tay trái của nàng giống như nhuộm thuốc màu, biến thành màu nâu sẫm!

"Người tới, bắt nàng lại!" Mộc Nguyệt Tinh hai mắt tỏa sáng, lớn tiếng phân phó nói.

Thị vệ chung quanh thấy vậy, nhanh chóng bước lên giữ chặt Trầm Hạ, ép nàng quỳ gối trước mặt Mộc Thừa tướng.

"Dừng tay!" Mộc Thất lạnh lùng quát, "Còn có Hương Tuệ vẫn chưa kiểm tra, Nhị muội muội cần gì vội vã như thế, huống chi Trầm Hạ là nha hoàn của ta, còn chưa tới phiên Nhị muội muội tới xử lý!"

Mộc Thất kéo Trầm Hạ ra sau lưng trong ánh mắt oán hận của Mộc Nguyệt Tinh, ánh mắt rơi trên người nhóm thị vệ, một luồng ngạo khí từ trong xương tủy phát ra ép nhóm thị vệ lùi sang hai bên.

Hương Tuệ nhìn Mộc Nguyệt Tinh một cái, hai chân run rẩy đi tới trước chậu nước, đưa đôi tay vào trong nước.

Một lát sau, nàng giờ đôi tay từ trong nước lên, mọi người ở đây đều kinh ngạc, viện lớn như thế đều lâm vào yên tĩnh, duy nhất chỉ có Mộc Thất đứng yên mỉm cười, hình như tất cả đều được nàng nắm trong lòng bàn tay. . . . .

"Đây là xảy ra chuyện gì? Tay của nàng tại sao cũng biến thành màu nâu sẫm!" Đứng ở một bên câu nói của Mộc Nguyệt Tinh vang lên trong yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: 100 Dao Trả Nợ, Mộc Thất Bị Bắt

Edit Hoa Trong Tuyết

Sắc mặt Hương Tuệ trắng bệch, lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu nói: "Tướng gia tha mạng, thật sự không phải là nô tỳ hạ độc!"

Mộc Thất chậm rãi tiến lên, mở miệng nói: "Các vị, ta đối với Sơn Tra cao hiểu khá rõ, có thể làm cho một số dược liệu có tính hàn biến sắc, cây Từ Đẳng có tính hàn, cho nên tay dính nó sẽ biến thành màu nâu sẫm. Mà ta xem qua phương thuốc của đại phu nhân, trong đó còn có một vị bổ máu là Băng Liên, trùng hợp mấy ngày nay ta để cho Trầm Hạ lấy Băng Liên làm thuốc bổ cho ta, trên tay của nàng cũng sẽ dính Băng Liên, cho nên ngón tay mới có thể biến thành màu nâu."

"Cho nên, cái biện pháp này cũng không thể tìm ra người hạ độc. Theo ta thấy, đến hiệu thuốc điều tra một chút, cây Từ Đẳng có cành lá tương tự Hàn Thạch Thảo, có khi là do hiệu thuốc bốc sai." Mộc Thất nhìn Mộc Thừa tướng, thần nhiên nói.

Mộc thừa tướng gật đầu nói: "Người tới, mang dược liệu còn lại đi kiểm tra."

Thị vệ lấy gói dược liệu còn lại ra, sau khi thái y kiểm tra tỉ mỉ cho ra kết luận: bên trong dược liệu có trộn lẫn cây Từ Đằng.

Mộc Thất thoát khỏi hiểm nguy, nàng sớm đoán nếu kế sách của đại phu nhân thất bại sẽ đổ lỗi cho hiệu thuốc, nàng lại tiếp tục giả vờ bệnh.

Thật ra Mộc Thất không hề bảo Trầm Hạ chuẩn bị Băng Liên hay là canh bồ huyệt gì đấy, sờ dĩ ngón tay Hương Tuệ sẽ biến sắc, là bởi vì lúc thần không biết quỷ không hay nàng thả một viên bạc hà vào trong chậu nước.

Bạc hà này là viên thuốc nàng làm cho Đan Hoa ăn, không ngờ hôm nay lại có tác dụng không nhỏ!

"Truyền lệnh xuống, Bách Thảo đường bốc sai thuốc, suýt làm nguy hiểm tính mạng phu nhân thừa tướng, nghiêm trị không tha!" Mộc thừa tướng lớn tiếng nói.

Đứng một bên Mộc Nguyệt tinh siết chặt đôi tay, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay mà không biết.

Tại sao sau khi Mộc Nguyệt Lương từ Ôn Dịch Cốc trở lại, thì cả người đều thay đổi, lần lượt gặp giữ hóa lành, sắc phong Quận Chúa, những danh tiếng vốn dĩ là của nàng cũng bị đoạt mất? Nàng không cam lòng!

"Phụ thân, Nguyệt Lương có biết một chút thuật châm cứu, trong thời gian ngắn có thể bức độc ra khỏi cơ thể, phụ thân có thể để Nguyệt Lương chuẩn bệnh cho đại phu nhân được không?" Mộc Thất hành lễ nói.

"Người đừng mơ tưởng mưu tính hại mẫu thân ta! Phụ thân, mẫu thân có thái y trị bệnh là được, không cần nàng!" Mộc Nguyệt Tinh phẫn hận nhìn Mộc Thất chằm chằm, quay người lại khóc lóc vô cùng thảm thiết, khiến Mộc thừa tướng có chút không nhẫn tâm.

"Nguyệt Tinh, trở về!" Mộc thừa tướng dùng ánh mắt quan sát Mộc Thất, khẽ gật đầu nói: "Được, người đi đi. Người tới, chuẩn bị ngân châm!"

Từ lúc Mộc Thất trở về rất ít khi gọi ‘phụ thân’, một tiếng này của nàng làm cho hắn nhớ tới mẹ nàng, Cố Niệm Từ.

Mộc thừa tướng cảm thán một tiếng, quay người đi.

Mộc Thất đi vào phòng trong ánh mắt hận không bóp chết được nàng của Mộc Nguyệt Tinh, nha hoàn trong phòng bị nàng đuổi ra ngoài, giờ phút này chỉ có hai người nàng và đại phu nhân.

"Bản phu nhân đã đánh giá thấp người." Phụ nhân trên giường ngồi dậy, cười lạnh nhìn nàng một cái nói.

Mộc Thất đặc quyền ngân châm lên bàn, tiện tay lấy lên một châm đặt trên lửa đốt, chậm rãi nói: "Không, là đại phu nhân đánh giá cao."

Vân Hồng Mai cười một tiếng, vuốt tóc lộ ra khuôn mặt trang điểm tinh xảo nói: "Đúng là bản phu nhân đã đánh giá người cao, coi như người leo lên được vị trí Quận Chúa, thì vẫn là nghiệt chủng do một tiện nữ sinh ra. Nguyệt Tinh không chỉ là nữ nhi thừa tướng, phía sau nàng còn có tòa núi dựa là Trần Nam Vương, Tề Vương không chọn nàng làm vương phi, chẳng lẽ chọn người sao?"

Mộc Thất đốt thân châm đã nhúng qua rượu, giống như không nghe được lời của nàng nói, lầm bầm: "Sai sai sai, là đại phu nhân đánh giá bản thân mình quá cao. Người nghĩ giả vờ trúng độc, lại gài tang vật trên người ta, vậy mà với ta một chút tác dụng cũng không có."

Nàng đến gần đầu giường, chợt nhớ tới cái gì: "Hôm đó chính là đại phu nhân phái sát thủ áo đen đuổi giết ta, đúng không? Bọn họ đã thương người bên cạnh ta, ta quyết định khiến kẻ chủ mưu phía sau gặp trả lại trăm lần, để ta suy nghĩ một chút, một trăm châm này phải châm ở đâu để người không chết, có thể tỉnh táo mà đau đớn vô cùng đây?"

Vân hồng Mai siết chặt ga giường trong tay, cả giận nói: "Đây là phủ thừa tướng, người dám làm hại bản phu nhân, chính là kẻ địch của Trần Nam Vương, người có biết không?"

"Chắc chắn." Mộc Thất khoanh tay trước ngực đứng bên giường nói: "Đại phu nhân lớn tuổi như vậy còn ăn bám, cái này cũng không tốt."

Vân Hồng Mai nghe không hiểu lời nói quái dị của nàng, quay đầu đi vừa định gọi người đi vào, liền bị Mộc Thất điểm á huyết, miệng không thể nói, cũng không thể động đậy.

"Phụ thân để cho ta tới chữa trị cho đại phu nhân, kính xin đại phu nhân phối hợp trị liệu." Mộc Thất cười nói.

Ngón tay Mộc Thất di chuyển xuống dưới vai nàng, lạnh nhạt nói: "Nếu đại phu nhân phối hợp trị liệu, nói không chừng quá trình loại bỏ độc tố sẽ nhanh hơn một chút, nếu không phối hợp. . . . ."

Nói xong, ngân châm trong tay nàng đâm vào huyết trên vai Vân Hồng Mai, "Đại phu nhân liền ăn khổ."

Mộc Thất biết, căn bản Vân Hồng Mai không có trúng độc!

Đại phu nhân cắn chặt răng, tức giận nhìn nàng chằm chằm.

Mộc Thất thở dài nói: "Ánh mắt của Đại phu nhân và Nhị muội muội thật đúng là giống nhau, giống như hận không thể giết chết ta. Ta biết rõ người nghĩ sẽ nói gì, người muốn nói cho tướng gia đúng không? Thái Y Viện thái y rất nhiều, chắc chắn sẽ có người nói thật, người muốn chuyện giả trúng độc cho nhiều người biết, cố gắng mà nói."

Trên trán đại phu nhân rớt xuống từng hạt mồ hôi lớn, đau đến sống không bằng chết.

Nàng đánh giá thấp nữ nhân Mộc Nguyệt Lương này, thì ra nàng ta ác độc như thế!

"Quá trình trị liệu có chút khó khăn, đại phu nhân cố gắng chịu đựng cảm giác đau đớn toàn thân như dao gọt vào xương." Mộc Thất cười lạnh nói.

Lúc trước Vân Hồng Mai cùng Mộc Nguyệt Tinh để cho nàng chịu hết lắng nhục, trở thành nữ tử đời phong bại tục, chút đau đớn này còn chưa là gì!

Châm này là vì chính nàng châm. . . . .

Châm này là vì Trầm Thu châm. . . . .

Châm này là vì ngày đó các huynh đệ Trầm Hương Các bảo vệ nàng mà hy sinh châm. . . . .

Huynh đệ hy sinh cũng không chỉ một người, nhất châm thế nào đủ. . . . .

Cuối cùng, Vân Hồng Mai không chịu được đau nhức, hai mắt trợn ngược ngất đi.

Mộc Thất thu ngân châm, đẩy cửa ra phân phó bọn nha hoàn đứng bên ngoài: "Đại phu nhân đã không có việc gì, hiện tại buồn ngủ."

Mọi người ngạc nhiên, trong thời gian ngắn ngủi như thế đại tiểu thư lại chữa hết bệnh cho đại phu nhân! Sớm nghe nói về nàng ở Ôn Dịch Cốc cải tử hồi sinh, hôm nay được nhìn tận mắt, y thuật của nàng quả thật so thái y còn giỏi hơn!

Mộc Thất đi ra ngoài sân nhỏ trong ánh mắt ngưỡng mộ của mọi người, trở lại Lâm Phương Viện.

"Tiểu thư, đại phu nhân cùng nhị tiểu thư rõ ràng là đang hãm hại người, chúng ta có cần phải người dạy dỗ họ hay không?" Trầm Xuân đôi tay chống nạnh nói: "Ngoài sáng chúng ta không thể lộ ra võ công, vậy thì vụng trộm đánh cho các nàng sưng đầu đến tướng gia cũng nhận không ra!"

Mộc Thất cười vỗ vỗ đầu của nàng, để xuống ly trà nói: "Ta đã dạy dỗ Vân Hồng Mai, chắc hẳn trong vòng một tháng này nàng lại không dám gây chuyện với chúng ta. Về phần Mộc Nguyệt Tinh, nàng chỉ là thứ đầu óc ngu si tứ chi phát triển, không gây ra được cái rắc rối gì."

Trầm Hạ nghiêm túc đứng một bên, Trầm Xuân 'hì hì' bật cười, ôm bụng cười nói: "Tứ chi phát triển, đầu óc ngu si! Tiểu thư, người nói quá chính xác!"

**

Ban đêm, Mộc Thất nằm trên giường nhìn kiếm phổ Nhiên ông giao cho, vung tay múa chân.

Nghe nói đại phu nhân sau khi tỉnh lại, thân thể hoàn toàn khôi phục.

Trải qua chuyện này, Mộc thừa tướng tăng thêm tin tưởng nàng, rút lui toàn bộ ám vệ xung quanh Lâm Phương Viện.

Mộc Thất nâng lên khoe môi, lật qua một trang khác thì thấy bả vai đau nhức, đúng là hôm nay mệt nhọc quá độ rồi.

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến âm thanh người ngã gục dưới đất.

Rầm!

Cửa đóng chặt bị người phá vỡ, ngọn đèn dầu bên trong nhà trong nháy mắt cũng bị dập tắt.

Mộc Thất cảnh giác đứng lên, nhưng thân thể xụi lơ vô lực, ngay cả kiếm cũng không cầm được.

"Người. . . . . là ai?" Mộc Thất nhìn không gian đen kịt phía trước, nhìn không rõ người trước mắt, chỉ cảm thấy gáy đau xót, cả người mất đi ý thức.

Trong thoáng chốc, nàng cảm thấy cổ tay chân chợt lạnh, giống như là bị dây xích trói chặt, sau một khắc thân thể chợt nhẹ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Tiểu Thất, Ngươi Là Thê Tử Của Bồn Tọa

Ngủ mê man, Mộc Thất cảm thấy cổ đau xót, nằng mớ mắt ra, trước mặt tối đen như mực, thử giật giạt tay chân, gông xiềng nặng nề làm nằng không dùng nổi nửa phần sức lực.

Mộc Thất vận khí vào đan điền, lại bị một luồng lực cương đại trong cơ thể cản lại một mùi ngai ngái dâng lên trong cổ họng.

Đây là xảy ra chuyện gì? Nội lực của nằng bị phong bế rồi!

"Đừng phí sức, gông xiềng trên người ngươi là bồn tọa dùng huyền thiết chế tạo, ngươi càng giãy dụa, sẽ càng bị phản lực nghiêm trọng. Nếu không muốn chết nhanh chóng, ngươi an phận một chút cho bồn tọa." Một luồng âm thanh bán nam bán nữ trên đầu Mộc Thất truyền đến, giọng nói âm lãnh kinh người.

Mộc Thất bấm một cái vào bắp đùi của mình, thì ra nằng còn sống, bây giờ không phải là vào địa ngục, cũng không phải nằm mơ. . . . .

Nằng bị bắt rồi !

Người này tại sao muốn bắt nằng? Chẳng lẽ là do đại phu nhân muốn đuổi cùng giết tận? Chỉ là có một loại cảm giác mãnh liệt cho nằng biết, mục đích của những người này không phải là nằng. . . . .

"Hắn đã nhận được tin tức chưa?" Âm thanh khó phân biệt nam nữ lại vang lên lần nữa.

"Hồi bẩm chủ thượng, một canh giờ trước, hắn đã nhận được huyết thư có tóc của nữ nhân này, tin tưởng rất nhanh sẽ tìm đến nơi này." Một âm thanh khác phục mệnh nói.

"Rất tốt, bồn tọa rất muốn sớm gặp lại hắn." Cái âm thanh kia dần dần đến gần, một bàn tay lạnh lẽo đặt lên gò má Mộc Thất.

"Bồn tọa bất vị hôn thê của hắn tới đây, vì chính là vì si nhục mười năm trước, để cho hắn sống không bằng chết!" Mấy chữ cuối cùng, hắn nói vô cùng ác độc, mang theo hận ý tận xương.

Đột nhiên, đầu ngón tay của hắn nâng lên, kéo xuống miếng vải đen trước mắt Mộc Thất.

Mộc Thất quan sát người trước mắt, tóc trắng môi đỏ, mày kiếm mắt phượng, khuôn mặt trắng bệch quý dị nở nụ cười giễu cợt.

Hắn nhẹ nhàng nâng lên cằm tinh xảo của Mộc Thất, ánh mắt u ám tiến tới gần nằng, nhếch môi nói: "Quả nhiên là một mỹ nhân tuyệt sắc, da trắng nõn nà, tóc đen như mực. . . . ."

Hắn chau chặt chân mày, cầm lên một lọn tóc của nằng, vung tay chặt đứt, hung hăng nói: "Bồn tọa cũng đã từng có một đầu tóc đen như vậy, đều bởi vì hắn! Hắn khiến bồn tọa biến thành bộ dáng người không ra người quỷ không ra quỷ, bồn tọa muốn chặt hắn làm trăm mảnh!"

Trong lòng Mộc Thất chấn động, Sở Văn Mộ làm thế nào mà đất tội lỗi yêu tình tình bất ổn như vậy?

Vậy nội lực của hắn, chắc hẳn ngang bằng với Nhiên ông sư phụ của nằng, nhưng lại không giống Nhiên ông, quanh thân của hắn mang theo lệ khí máu tanh, chắc hẳn là tu luyện ma công trong thời gian ngắn nội lực mới cao thâm như vậy.

Nằng nghe Thập Lục nói qua, có một loại ma công rất lợi hại, chỉ là phải trả giá cực lớn, cần tự hoại, hoặc lấy máu xác chết tu luyện. . . . .

Ma công. . . . . Mộc Thất không khỏi nghĩ đến Ma Cung, nghe nói Sở Văn Mộ đã từng là người của Ma Cung, sau đầu nhập vào triều đình, người này chắc là di dân của Ma Cung có thù diệt môn với Sở Văn Mộ

"Đôi trông mắt này trong suốt sáng ngời, bồn tọa rất thích, hận không thể nhanh chóng móc nó ra." Mọi người nọ lạnh băng kẻ sát tai Mộc Thất.

Một luồng huyết tinh nồng nặc bao quanh Mộc Thất, nằng nín thở, liên tiếp nôn mửa.

"Buông ta ra! Nếu như ngươi gần thêm nữa một chút, ta liền cắn lưỡi tự sát, chắc hẳn một người chết đối với ngươi mà nói là không có giá trị lợi dụng đi!" Mộc Thất lạnh lùng nói.

"Hả? Ngươi vì hắn giữ vững trinh tiết tinh thần này thật là khiến bồn tọa cảm động, chỉ là chuyện bồn tọa thích làm nhất, chính là phá hủy những thứ tốt đẹp từng món một. . . . ." Tay của người kia vừa dùng lực, giữ chặt cằm của Mộc Thất, trong con ngươi hiện lên ánh sáng lạnh lùng.

"Ngao. . . . ." Đàn Hoa từ trong túi hương nhảy ra, lông trắng cả người dựng lên, dùng thân thể nhỏ nhỏ ngăn trước người Mộc Thất, nhe răng hướng người kia gầm thét.

"Đàn Hoa. . . . . đi. . . . ." Mộc Thất miễn cưỡng lên tiếng, Đàn Hoa không đánh lại một chưởng của hắn, xưa nay nó lười biếng nhác gan thể mà hôm nay lại đứng chắn trước người nằng.

"Chôn linh cũng bị người thuần phục, ngươi thật sự không phải là một nữ tử đơn giản." Người nọ dùng ngón tay mang Phượng Giáp gạt Đàn Hoa trước

trán thâm nghĩ

Đản Hoa nhanh nhẹn leo lên tay của hắn, cắn một cái trong lòng bàn tay hắn.

Người nọ hất Đản Hoa ra, tức giận làm cho ánh mắt của hắn hóa thành màu đỏ thẫm, hắn vận lực vào chưởng, ném Đản Hoa vào không trung. . . . .

Mộc Thất mang gông xiềng huyền thiết nặng nề nhào tới, ôm Đản Hoa vào trong ngực.

Lòng dạ người này thật là độc ác, nếu nàng chậm một khắc, Đản Hoa hẳn phải chết không thể nghi ngờ, mối thù khuất nhục này nàng nhất định phải báo!

Xuy. . . . .

Người nọ thô lỗ xé vụn áo ngoài của Mộc Thất, Mộc Thất cảnh giác nghiêng người tránh thoát ma trảo của hắn, ôm Đản Hoa lăn về phía sau.

Nhưng hắn lại từng bước một tiến tới gần nàng, để cho nàng không đường để chạy. . . . .

Rầm!

Cửa bị một lực lớn phá vỡ, hai ma binh lính Ma Cung bị ném xuống đất, một mùi hương sen nhàn nhạt bay vào mũi, ánh mắt Mộc Thất sáng lên, là Sở Vân Mộ!

Sở Vân Mộ một thân áo bào màu bạc đứng ở cửa, tay cầm trường kiếm, tóc đen theo gió bay lên, ánh mắt của hắn liếc nhìn một vòng, nhìn đến quần áo rách nát và vết máu trên người Mộc Thất, trong con ngươi dâng lên sát khí lạnh lùng.

"U Minh, người dám bắt đi vị hôn thê của Bôn Vương, người để cho nàng chảy một giọt máu, Bôn Vương liền để trong này máu chảy thành sông!" Giọng nói lạnh của Sở Vân Mộ lạnh vang lên.

"Biết một mình người tới đây, bốn tọa đã đùa xong huyết giúp người. Mối thù mười năm qua, bốn tọa chờ người lâu rồi." U Minh di chuyển thân thể tiến lên, hai bên cánh tay hiện ra hai thanh binh khí treo ngược, binh khí quý dị tựa như đao, hướng Sở Vân Mộ đánh tới.

Một tầng người mặc áo đen cầm Loạn Đao binh khí của Ma Cung bao vây hắn, hắn một thân y phục màu bạc ở giữa trận, kiếm như rồng lượn, không chút hoảng sợ, không chút nào chiếm thế hạ phong.

Sở Vân Mộ tìm đúng thời cơ, phi thân nhảy lên, rút khí vào kiếm, mang theo ánh lửa mau đỏ đánh về phía Mộc Thất, đến gần nàng liền phân ra hai hướng, không làm nàng bị thương dù chỉ một chút.

Rắc rắc!

Ổ khóa giữa tay chân Mộc Thất ngay tức khắc bị phá vỡ, nàng vượt vượt cổ tay đứng dậy, một tay đưa lên cằm của mình, nhét Đản Hoa đang hôn mê vào trong ngực, lau đi vết máu ở khóe miệng.

Nàng thử vận công, tất cả nội lực cũng khôi phục!

Mộc Thất nhặt lên một thanh Loạn Đao trên đất, chân trước bước lên, lấy mười phần sức lực tấn công về phía U Minh, nhiều chiêu mau mà hung ác, ép hắn lui hai bước.

"Người ngu sao? Một người tới chỗ nguy hiểm như vậy làm gì?" Mộc Thất tựa vào lưng Sở Vân Mộ nghiêng chiến kê địch bốn phía, giọng nói mang mấy phần lo lắng.

Sở Vân Mộ nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, đáy mắt dâng lên một chút ý cười nói: "Cứu người."

"Nếu ta chết, người có thể tìm người khác hợp tác." Động tác vung đao giết địch của Mộc Thất chưa bao giờ ngừng, đáy lòng lại không khỏi dâng lên chua xót.

Nàng cùng Sở Vân Mộ cũng chỉ là đồng minh thôi, hắn sẽ không thật lòng thích nàng.

Nàng tự nói với bản thân mình hắn không thuộc về nàng, hôm nay hắn xuất hiện tại đây, tại sao nàng vẫn có chút khổ sở?

Hắn đỡ một kiếm của Ma binh đánh về phía Mộc Thất, trong tròng mắt mang theo vài phần nghiêm túc nói: "Tiểu Thất, người là Vương Phi của Bôn Vương, cho dù hiểu biết rõ ở đây có cạm bẫy, Bôn Vương vẫn sẽ tới cứu người. Bởi vì người cùng người khác không giống nhau."

Mộc Thất chẳng biết tại sao, nghe đến lời này, trong lòng giống như được một dòng nước ấm bao lấy.

Người cùng người khác không giống nhau, nàng lại có cảm giác mừng rỡ không ngờ tới.

Nàng khẽ cười yếu ớt, lại cảm thấy thân thể Sở Vân Mộ chợt nghiêng, vô lực dựa vào nàng.

Ánh sáng lóe lên, U Minh chém một đao trên vai Sở Vân Mộ, miệng vết thương bị binh khí hai bên cánh tay U Minh xé rách, máu tươi nhiễm đỏ trường

bào màu bạc, nhìn thấy mà ghê. . . . .

Nhưng giống như Sở Văn Mộ không có cảm giác đau đớn đưa kiếm lên tiếp chiêu tấn công của U Minh, hấn liếm vết máu ở khóe miệng, làm máu trên tay chảy ở trên lưỡi dao.

Máu của hắn có kịch độc, nếu như không có thuốc giải đặc chế, đựng vào hắn phải chết!

Mộc Thất siết chặt cổ tay hắn, đáy lòng chấn động. . . . . cổ độc của hắn bị tái phát!

Hắn biết rõ cổ độc của mình tái phát còn phải một mình tới đây cứu nàng, hắn là thật lòng. . . . . quan tâm mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Thoát Khỏi Vây Giết, Tô Vọng Ngôn Cứu Giúp

Mộc Thất vận đủ công lực, xoay chuyển loan đao trong tay, chém ra một luồng đao mạnh, mấy hàng binh lính Ma Cung đều ngã xuống đất.

Nàng đỡ lấy thân thể đang lung lay của Sở Văn Mộ, dùng truyền âm bí thuật nói: "Người muốn chết sao? Lại sử dụng chân khí, tâm mạch của người sẽ bị phản lại!"

Toàn thân Sở Văn Mộ đau đớn vào tận xương, nhưng mà trên mặt lại vẫn mang theo ý cười nhợt nhạt, nhẹ giọng nói: "Tiểu Thất, người đang quan tâm Bồn Vương có phải không?"

Mộc Thất một bên ngăn cản địch, không quay đầu lại mở miệng nói: "Đúng thì sao!"

"Người yêu thích ta sao?" Sở Văn Mộ môi mỏng khẽ giờ lên, mắt phượng thoáng qua một tia ánh sáng, chậm rãi hỏi.

Mộc Thất nghe lời nói này, trong lòng chấn động. . . . .

Mộc Thất không nói, ‘ yêu thích ’ hai chữ đối với nàng mà nói, hình như xa ngàn dặm, nàng cho là mình lòng của đủ kiên cường, sẽ không yêu thương bất kỳ ai. Nhưng cổ tình lại có một mỹ yêu tình này, từng bước một xâm chiếm lòng nàng. . . . .

Mộc Thất vội vàng phục hồi tinh thần, bây giờ bản thân bọn họ ở tuyệt cảnh, rời đi khỏi nơi này mới là chuyện quan trọng!

"Muốn biết đáp án, còn sống đi ra ngoài ta liền nói cho người biết!" Mộc Thất điểm vài huyệt lớn trên vai Sở Văn Mộ, giúp hắn cầm máu.

Mộc Thất nhìn thấy khắp người Sở Văn Mộ toàn là vết máu, trong lòng không khỏi nổi lên mấy phần hốt hoảng, hơi thở của hắn yếu ớt, giống như là sắp chảy hết máu. . . . .

Tại sao nàng sợ hắn chết?

"Đáng tiếc các người không ra được!" Tóc bạc trong tay U Minh bỗng dung dài ra, đánh về phía Mộc Thất và Sở Văn Mộ.

Mộc Thất đối với chất độc cực kỳ nhạy cảm, U Minh luyện ma công phải phải luyện tà đạo mà là luyện độc, nàng phát hiện ra tóc của hắn là nơi tập trung chất độc!

"Cẩn thận!" Mộc Thất vung đao chặt đứt luồng tóc đánh úp về hướng Sở Văn Mộ, vật này kịch độc, nếu hắn trúng phải, tất nhiên độc càng thêm độc.

Ma binh kéo đến ngày càng nhiều, Mộc Thất cố nén nhin đau đớn nơi cổ tay, sức lực sắp tiêu hao hết rồi.

U Minh vì đối phó Sở Văn Mộ, đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng, mười dặm quanh đây nhất định đều là người của hắn, nếu như thập tam sát và sát thủ của Trầm Hương Cát chạy đến, cũng mất một khoảng thời gian rất lâu mới đánh vào đến nơi này.

Mộc Thất cắn chặt hàm răng, nếu muốn còn sống, chỉ có thể tự cứu!

Công lực U Minh cao thâm, hơn nữa sức lực Mộc Thất đã tiêu hao gần hết, chưa đến năm chiêu, Mộc Thất liền bị kiếm của hắn đánh trúng một luồng ngai ngái dâng lên trong cổ họng, máu tươi từ khóe môi tràn ra.

"Thương thế của người nàng. . . ." Sở Văn Mộ nhẹ nhàng mở ra mắt phượng, lạnh lùng nói.

"Ngươi rất quan tâm nàng? Vậy thì ta giết nàng, để cho ngươi nhìn tận mắt nàng vì ngươi mà chết." U Minh siết chặt nhẫn trong tay, chiếc nhẫn liền hóa thành tro bụi.

"Ngươi dám!" Lúc này, Sở Vân Mộ đột nhiên rút ra trường kiếm đâm sâu vào mặt đất, sau đó tụ khí thành hình, một luồng kiếm khí mạnh mẽ trong nháy mắt đánh về phía U Minh và binh lính Ma Cung.

Rầm!

Kiếm khí cuộn cuộn làm bụi bay mù mịt, không nhìn rõ cảnh vật trong vòng năm bước chân.

Chỉ là từ đầu đến cuối, Sở Vân Mộ vẫn nắm thật chặt tay Mộc Thất, năm ngón tay nắm chặt, lòng bàn tay kề nhau, giống như là muốn nhập nàng vào trong thân thể.

"Tiểu Thất, đi." Mối mong của hắn tái nhợt, âm thanh yếu ớt, lại rõ ràng truyền vào trong tai Mộc Thất.

Mộc Thất biết là Sở Vân Mộ cố ý giải khai huyết đạo nàng điếm, mạnh mẽ nghịch chuyển chân khí, áp chế sinh tử cở trong cơ thể, hiện tại đã không thể chống đỡ được nữa!

"Ta không đi." Nếu hắn không đi, sao nàng có thể chạy một mình?

Mộc Thất nhìn bụi mù nổi lên bốn phía, hai mắt tỏa sáng, Móc các loại dược độc trong người ra, cười nói: "Trời không tuyệt đường người."

Mộc Thất dùng nội lực nghiền độc dược thành bột phấn, vận công, nương theo hướng gió thả vào trong bụi mù.

Nàng rút tay trái ra khỏi tay Sở Vân Mộ, tay tạo thành ấn, dùng 'ác mộng nguyên rủa' tẩn vào trong phần độc.

Binh lính Ma Cung lần lượt ném đao ngã xuống đất, U Minh tạo ra kết giới, ngăn phần độc lan ra.

Nhân cơ hội này, Mộc Thất kéo lấy Sở Vân Mộ sắc mặt đang tái nhợt, đưa vào miệng hắn một viên giải độc, gấp giọng nói: "Chuẩn bị xong, nín thở, nhảy!"

Mộc Thất cũng nuốt viên thuốc, cùng Sở Vân Mộ tung người nhảy xuống nước sông.

Trong một khắc nhảy xuống nước kia, thân thể Sở Vân Mộ liền xụi lơ, mất đi ý thức.

Mộc Thất để Đan Hoa bám trên đầu, một tay nắm ở cổ Sở Vân Mộ, một tay vẫy nước, liều mạng bơi về phía trước.

"Đuổi theo!" U Minh hai mắt đỏ bừng, giận dữ hét.

Nhưng binh lính Ma Cung đều không rời bỏ, mà hắn vì tu luyện ma công duy nhất không thể chạm nước.

Mất thấy mưu kế lập ra báo thù lâu như vậy lại thất bại, U Minh thân thể một chương đánh vào trên tảng đá, Nham Thạch lên tiếng nứt ra, ngay sau đó hóa thành khối vụn.

"Sở Vân Mộ, bốn tọa nhất định phải giết chết ngươi!" Một luồng thanh âm the thé vang lên.

Con sông này rất rộng, Mộc Thất không biết bơi biết bao lâu, hơi sức dần dần hao hết, cho đến cuối cùng, nàng không nhịn được nhắm lại nặng nề hôn mê. . . . .

**

Trong lúc hôn mê, trên mặt truyền đến một luồng xúc cảm ẩm ướt, Mộc Thất mở mắt ra, thấy Đan Hoa nằm ở trên trán, đang không ngừng liếm gò má của nàng.

Nàng đứng phắt dậy, phát hiện bản thân mình đang ở trong một gian phòng xa lạ, xiêm áo trên người đã được thay đổi.

Nàng vỗ đầu một cái, nhớ đến lúc mình ngất đi là đang trên đường bơi vào bờ, làm sao lại đến nơi này? Chẳng lẽ là có người ở gần bờ cứu nàng và Đan hoa?

Như vậy Sở Vân Mộ ở đâu? Thương thế của hắn rất nặng, hơn nữa sinh tử cở tái phát, ngộ nhỡ. . . . .

Mộc Thất trong lòng căng thẳng, lập tức nhảy xuống giường đi tìm hắn.

"Cô nương, thân thể của ngươi bị lạnh, trước tiên uống chút canh ấm đi." Một tiểu nha hoàn bưng canh đi tới nói.

"Có nhìn thấy một nam tử đi cùng ta bị trọng thương bên bờ sông hay không? Ngươi mau nói cho ta biết, hắn ở đâu?" Mộc Thất lắc lư bả vai nha hoàn hỏi.

"Cô nương, nô tỳ không biết, công tử chỉ ôm một người là cô nương trở lại, nô tỳ cũng không gặp được người khác. . . . ." Tiểu nha hoàn khiếp sợ nói.

"Cái gì?" Con người Mộc Thất cắn răng, vội vàng chạy ra ngoài cửa.

"Hắn vô sự, đừng lo lắng." Một luồng âm thanh từ phía sau truyền đến.

Mùi U Lan nhận nhặt thăm người bay vào mũi, Mộc Thất quay đầu lại, chỉ thấy trước mắt một vị công tử mặc áo xanh thanh thoát nhẹ nhàng.

Toàn thân hắn mặc một bộ trường bào Vân La màu khói xanh, trông mắt đen nhánh lấp lánh, lộ ra tài năng ngạo nghễ tuyệt thế, mày như than vẽ, mắt như mưa bụi Hoa Đào Giang Nam, ánh sáng nhu hòa trên khuôn mặt hắn, làm cho người ta không nhìn được liên tiếp sợ hãi than, đây là một nam tử thoát tục như thần tiên?

Chỉ là, người này nàng đã từng thấy qua, lúc đại phu nhân phái sát thủ vây công nàng, hắn từng ra tay cứu nàng. . . . .

"Người là, Tô Vọng Ngôn." Mộc Thất mở miệng nói.

"Mộc cô nương còn nhớ rõ tại hạ, gần tối trời giá rét, Mộc cô nương cứ như vậy chân không mang giày sẽ bị lạnh. Tuyết Nguyệt, mau dẫn Mộc cô nương đi vào." Ánh mắt Tô Vọng Ngôn rơi vào đôi chân trần của Mộc Thất, khẽ nhíu mày.

"Đạ, công tử." Tiểu nha hoàn vịn Mộc Thất nói: "Cô nương mời vào."

"Hắn đang ở đâu? Ta muốn thấy hắn!" Mộc Thất vội vã siết chặt đôi tay nói.

"Đại phu giúp hắn băng bó vết thương, máu đã ngừng. Mộc cô nương mặc xong quần áo, tại hạ liền dẫn người đi gặp hắn." Tô Vọng Ngôn trên mặt lộ nụ cười, giống như làn gió ấm áp, dịu dàng mà mê người.

"Người biết thân phận của ta?" Mộc Thất hỏi dò.

Tô Vọng Ngôn người này tại sao lúc nào cũng kịp lúc cứu nàng? Mỗi lần hắn xuất hiện đều rất bí ẩn, làm cho nàng phải cảnh giác trong lòng.

"Tại hạ sớm nghe nói về trường nữ Mộc thừa tướng có y thuật tinh xảo, cải tử hồi sinh ở Ôn Dịch Cốc, lại tự mình rửa sạch oan khuất, được Hoàng Thượng phong làm Trần Dương quận chúa, gả cho Nhiếp Chính Vương. Danh tiếng của Mộc cô nương tại kinh thành rất lớn, tại hạ ở bên ngoài phủ thừa tướng vừa lúc nghe thấy, tất nhiên nhận biết thân phận của Mộc cô nương rồi." Tô Vọng Ngôn nói.

Mộc Thất rũ con ngươi, hành lễ nói: "Đạ tạ Tô công tử hai lần ra tay cứu giúp, Nguyệt Lương sau này sẽ báo đáp."

"Đối với tại hạ cũng chỉ là cái nhất tay, nếu như Mộc cô nương thật sự muốn báo ân, chỉ cần đồng ý làm bằng hữu của tại hạ là được." Tô Vọng Ngôn nhìn qua cô gái nhỏ nhắn trước mắt, trong mắt khẽ dâng lên ý cười.

"Được." Mộc Thất ngẩng đầu lên nói: "từ hôm nay, Tô công tử chính là bằng hữu của ta."

Tô Vọng Ngôn dịu dàng cười, nét mặt tươi cười như hoa. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 36: Người Thích Người Nào, Ta Đi Giết Hắn

Mộc Thất đổi một bộ quần áo xanh nhạt, theo Tô Vọng Ngôn đi tới một căn phòng trên gác.

"Mộc cô nương, xin mời." Tô Vọng Ngôn thu hồi chiếc quạt trong tay, lễ độ nói.

Đột nhiên, bên trong nhà truyền đến âm thanh ném vỡ vụn, một nha hoàn khấn trương từ trong phòng chạy ra nói: "Công tử, vị công tử bên trong không để cho ai đến gần, ngay cả vết thương được đại phu băng bó lúc hôn mê cũng bị hắn xé ra!"

Trong mắt Mộc Thất căng thẳng, xoay người lại sắc mặt hòa hoãn nói: "Ta cũng là thầy thuốc, không bằng cứ để ta làm."

"Được, người cần gì sai bảo có nhớ hoàn đứng bên ngoài." Trên mặt Tô Vọng Ngôn vẫn như cũ mang theo ý cười, trong ánh mắt phút chốc vụt qua một tia thâm trầm, nhẹ giọng nói.

"Đạ tạ Tô công tử." Mộc Thất vuốt cằm nói.

Nha hoàn từ trong phòng đi ra ngoài sắc mặt trắng bệch, run rẩy nói không ra lời.

Mộc Thất nhẹ nhàng khép cửa lại, bung hòm thuốc đến trước giường, cười yếu ớt nói: "Ngươi xem bọn nha hoàn đều xem ngươi như hồng thủy mãnh thú rồi."

Nàng vén màn lên, thấy trên giường không có người nào, ngay sau đó bên hông căng thẳng, cả người ngã vào một lồng ngực nhàn nhạt hương sen.

"Tiểu Thất. . . . ." Người phía sau giữ chặt hai cánh tay, ôm nàng trong ngực, cúi đầu vào cổ nàng, giống như là ôm chặt Noãn Ngọc giữ trời lạnh giá.

Mộc Thất cảm thấy, lúc này Sở Vân Mộ tựa như một con chó nhỏ, nàng chậm rãi vuốt ve từ đầu xuống lưng, chậm rãi nói: "Là ta, ta không sao, vết thương của ngươi quan trọng hơn, ta tới giúp ngươi băng bó vết thương."

"Tiểu Thất, ta sống, ngươi còn chưa nói cho ta biết đáp án của ngươi." Sở Vân Mộ gia tăng sức lực, ôm trong ngực 'Noãn Ngọc', nhất quyết không tha nói.

"Ta sẽ nói cho ngươi biết, chỉ là trước tiên ngươi phải băng bó vết thương." Mộc Thất dụ dỗ hần nói.

Sở Vân Mộ lúc này với trước đây không giống nhau, không có hào quang cao quý lạnh lẽo, cũng không có y vẻ mặt yêu mỵ cao ngạo.

Hắn một thân bạch sắc, tóc đen rủ xuống sau lưng, gương mặt tuyệt sắc tái nhợt mang theo nụ cười, mắt phượng héch lên, đôi mi run run, thoát nhìn giống như một thiếu niên ngây thơ.

Hắn ngồi ở bên giường, nắm chặt cổ tay Mộc Thất nói: "Được."

Mộc Thất cởi áo lót của hắn ra, tóc dài được cột lên đỉnh đầu, lại thấy vết thương trên vai đã sớm nứt ra, máu tươi nhiễm đỏ áo trắng sau lưng.

Nàng dùng khăn thấm ướt nhẹ nhàng chậm rãi lau sạch máu trên vết thương, ngón tay chạm đến người hắn cảm thấy nóng bỏng.

Hắn đang phát sốt!

Mộc Thất nhủ chặt lại chân mày, trong lúc cổ độc tái phát, nội lực của hắn bị cản trở, quả thật khác người thường, nếu lúc này vết thương nhiễm trùng, tánh mạng của hắn sẽ gặp nguy hiểm!

Mộc Thất lấy ra kim săn dược tùy thân giúp hắn xử lý tốt vết thương, lấy thêm băng vải băng bó tỉ mỉ, kết thành nút thắt giấu vào bên trong.

Lúc này nàng cũng không chú ý tới, giờ phút này nàng là có bao nhiêu nghiêm túc. . . . .

"Đáp án." Sở Vân mộ siết chặt cổ tay Mộc Thất không buông ra, như cố chấp đưa bé.

"Ngươi có yêu thích ta?" Hai mắt Hắn nhìn Mộc Thất, trên mặt bởi vì sốt cao mà đỏ bừng.

Trong lúc vô tình Mộc Thất bị hắn lôi kéo, ngã vào trong ngực của hắn. Hắn thuận thế ôm nàng ngã xuống giường.

Nàng sợ chạm vào vết thương của hắn, không thể làm gì khác hơn là không nhúc nhích mặc hắn ôm chặt mình.

"Nếu ta nói không thích thì sao?" Mộc Thất lạnh nhạt nói.

"Ngươi nói cho ta biết ngươi thích người nào, ta đi giết hắn." Tròng mắt Sở Vân Mộ cùng nhìn thẳng vào mắt nàng, hình như muốn xem thấu tất cả bí mật của nàng.

"Vậy thì tốt, ta thích ngươi." Mộc Thất cười nói.

"Tại sao?" Đầu Sở Vân Mộ cúi thấp thêm mấy phần, mũi kề chóp mũi của nàng hỏi.

"Bởi vì. . . . . tâm trạng ta tốt." Mộc Thất bật cười.

Nàng muốn nhìn thấy dáng vẻ ghen tuông hẹp hòi của Sở Vân Mộ, để biết vị trí của mình trong lòng hắn khác với mọi người, trong lòng của nàng sẽ cảm thấy thỏa mãn thêm đôi chút.

Nàng tạo cho mình vỏ ngoài cứng cáp, nhưng này người cố tình bóc đi lớp vỏ bọc của nàng, chui vào lòng của nàng. . . . .

Đang lúc nàng trầm tư, Sở Vân Mộ lại rơi vào hôn mê.

Mộc Thất chậm rãi đứng dậy, giúp hắn đắp kín mền, đặt tay lên trán hắn cảm giác được nhiệt độ nóng bỏng thì trái tim run lên.

Nàng bắt mạch giúp hắn, mạch tượng rối loạn, lúc mạnh lúc yếu, xem ra nếu không trị cổ độc trong cơ thể, chỉ sợ hắn dữ nhiều lành ít!

Nhưng nàng chưa nghĩ ra biện pháp lấy ra tinh chất quý hoa sen mà nàng ép ở huyệt trên cổ tay cho hắn, chỉ có thể lấy máu giúp hắn giải độc.

Máu của Sở Vân Mộ mang độc, máu của hân đã bị cổ độc xâm nhập vào từ rất lâu, lúc tái phát độc tính sẽ lan đi toàn thân, đây cũng là nguyên nhân mỗi khi cổ độc phát tác càng ngày càng nặng.

Nàng đã từng thấy qua những lần hân bị phát tác cổ độc, mỗi lần đều đến gần cái chết, hân bị trúng độc nhiều năm như vậy, những năm trước hân dùng cách gì để vượt qua?

Mộc Thất cắt đứt dòng suy nghĩ không muốn nghĩ nữa, hiện tại là tình huống khẩn cấp, phải lấy máu luyện được!

Nàng tập trung nội lực, cắt cổ tay của mình, triệu hồi đỉnh Không Động, rót máu tươi vào trong đó, vận hành chân khí bắt đầu luyện được.

Muốn tăng cường được tính, nàng phải liên tục rót máu vào đỉnh Không Động.

Mộc thất cảm cảm thân thể càng ngày càng suy yếu, máu tươi trong cơ thể chảy không ngừng, trên trán nàng cũng rớt ra mồ hôi lạnh.

Cuối cùng, nàng cũng luyện xong được lại triệu hồi đỉnh Không Động vào trong không gian tùy thân, một viên thuốc màu đỏ sậm rơi xuống tay nàng.

Mộc Thất dứt viên thuốc vào miệng Sở Vân Mộ, sau đẩy truyền nội lực vào cơ thể hân, viên thuốc vào miệng nhanh chóng tan ra, theo nội lực di chuyển khắp cơ thể.

Mọi việc đã hoàn thành, nàng tựa vào bên giường, lại bị hôn mê bất tỉnh, rơi vào khoản không mệnh mông.

"Thất tỷ!" Một tiếng kêu gọi vang ở bên tai.

"Thập Lục. . . . ." Mộc Thất mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt trẻ con của Thập Lục ngay trước mắt.

"Thất tỷ, tỷ làm sao vậy? Tại sao tỷ lại dùng máu cầu mình cứu hân?" Thập Lục nhìn vết thương ở cổ tay của nàng, vội vàng xé vạt áo giúp nàng băng bó vết thương.

"Không sao. Làm sao người tìm được ta?" Mộc Thất hỏi.

"Sau khi nghe tin tỷ mất tích ta liền lên vào phủ thừa tướng, thấy đoàn kiếm vẫn còn ở trong phòng tỷ, nên ta biết nhất định là tỷ gặp nguy hiểm. Trầm Hương Cát đề rất nhiều người đi tìm tỷ, ta thăm dò được thông tin Tô công tử cứu được một đôi nam nữ ở bờ sông, nghĩ đến có thể là tỷ, nên dùng thuật di chuyển đi vào đây."

Thập Lục lo sợ vỗ ngực, nghi ngờ hỏi "Có thể tìm đến tỷ, rốt cuộc là ai to gan như thế dám bắt tỷ đi?"

"Là người của Ma Cung, bọn họ bắt ta tới để uy hiếp Sở Vân Mộ, Sở Vân Mộ bị tái phát sinh tử cổ, vì cứu ta mà bị thương nặng. Thập Lục, mau dẫn ta đi tìm sư phụ, chỉ có người mới có biện pháp cứu Sở Vân Mộ!" Mộc Thất nắm cánh tay Thập Lục nói.

"Được rồi, sư phụ đang ở dưới lầu chào hỏi chủ nhân nói này." Thập Lục thở dài một tiếng, từ cửa sổ nhảy xuống lầu dưới.

Một khắc sau Mộc Thất đã xuống tới nơi, thấy Tô Vọng Ngôn và Nhiên ông đều ở đây, hành lễ nói: "Tô công tử, vị này là sư phụ của ta. Bệnh tình của bạn ta rất khẩn cấp, phải nhờ sư phụ chữa trị, đã quấy rầy công tử rồi."

Nhiên ông nhàn nhã uống một ngụm trà Long Tỉnh nói: "Đồ đệ, Tô công tử có rượu ủ trăm năm, vì sư còn muốn ở lại đây thưởng thức. . . . ."

Mộc Thất bước lên kéo lấy Nhiên ông, trừng mắt nhìn, dùng truyền âm bí thuật nói: "Lập tức trở về, nếu còn trì hoãn Sở Vân Mộ sẽ mất mạng!"

Dứt lời, nàng dẫn người của Trầm Hương Cát lên lầu.

Tô Vọng Ngôn xoay xoay cây quạt, đứng bên cạnh nhẹ giọng nói: "Sư thúc không cần phải lo lắng, hôm khác sư diệt nhất định mang rượu ủ trăm năm đến cửa."

"Vẫn là sư diệt hiểu chuyện." Nhiên ông cười nói.

Mộc Thất và mọi người nói lời từ biệt với Tô Vọng Ngôn, đánh xe chạy tới được cốc ở ngoại ô.

Được cốc là nơi trồng được liệu của Trầm Hương Cát, có tất cả các loại dược, bên trong còn có ôn tuyền, chính là nơi thích hợp để dưỡng thương.

Sau khi Mộc Thất sắp xếp xong vị trí cho Sở Vân Mộ, xoay người lại quỳ gối trước mặt Nhiên ông nói: "Đồ nhi hôm nay có một chuyện cầu xin, xin sư phụ nói cho đồ nhi biết phương pháp cứu hân!"

"Nếu sau này người này trở thành kẻ địch của người, bây giờ người vẫn cứu hân phải không?" Nhiên ông thu lại ý cười trên mặt, nghiêm túc hỏi.

"Dạ!" Dứt lời, nàng nặng nề dập đầu. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 37: Đau Đớn Lóc Thịt Róc Xương

Edit Hoa Trong Tuyết

"Nếu sau này người này trở thành kẻ địch của ngươi, bây giờ ngươi vẫn cứu hắn phải không?" Nhiên ông thu lại ý cười trên mặt, nghiêm túc hỏi.

"Dạ!" Dứt lời, nàng nặng nề dập đầu. . . . .

"Hắn đã cứu đồ nhi, nếu không phải nhờ hắn một thân một mình xông vào hang ổ của kẻ địch, chỉ sợ đồ nhi đã sớm chết trong tay loạn đảng Ma Cung. Đồ nhi thiếu hắn món nợ ân tình, không báo không được." Mộc Thất quý gồi trước mặt Nhiên ông giọng nói kiên định, che giấu ánh sang nhu hòa trong đáy mắt.

Nhiên ông lười biếng ôm hồ lô rượu, dùng bảy phần nghiêm túc quan sát Mộc Thất, lúc sau nói: "Đồ đệ ngươi đã tiếp nhận chức vị các chủ của Trầm Hương Cát, có tính cách biết chịu trách nhiệm là việc tốt. Vì sự đồng ý giúp ngươi cứu Sở Vân Mộ, nhưng sau khi cứu tình người ngươi phải lập tức trở về, ngươi trở về tướng phủ làm thiên kiêu tiểu thư của ngươi, không nên có nhiều mối liên hệ với hắn."

Hắn dùng một chút, ngẩng đầu nhìn trời cao, ý vị sâu xa nói: "Nghịch duyên, quý tộc Đại Lịch đông đảo, nhưng hết lần này tới lần khác ngươi chọn hắn làm người đồng hành, lòng người hiểm ác, không thể khinh thường!"

Mộc Thất vuốt cằm nói: "Sư phụ dạy bảo, đồ nhi ghi nhớ trong lòng, sau khi giúp hắn chữa hết bệnh, đồ nhi sẽ lập tức sai người đưa hắn trở về phủ."

"Được, vì sự đồng ý giúp ngươi cứu hắn, nhất định sẽ không để hắn chết, ngươi cứ yên tâm đi." Nhiên ông đã khôi phục lại dáng vẻ trước đây, cười khanh khách nói.

Hai người tới phòng ở của Sở Vân Mộ, Nhiên ông giúp hắn bắt mạch, cắt một vết trên ngón tay hắn, chảy ra chút máu tươi.

Ánh mắt Nhiên ông căng thẳng, trầm giọng nói: "Cổ độc trong cơ thể hắn đã lan ra toàn thân, toàn bộ máu trong cơ thể hắn đều là máu độc, hắn trúng độc phải hơn hai mươi năm."

Mộc Thất đứng ở một bên siết chặt nắm tay, trong lòng bỗng cảm thấy đau nhói. . . . .

Hắn là Nhiếp Chính Vương hào quang sáng chói, mưu kế đầy người, cao ngạo như hoa sen, nhưng bỏ xuống ánh hào quang, hắn chỉ giống như một đứa trẻ tính tình quật cường, quá khứ của hắn như thế nào, nặng và hắn gặp nhau quá muộn, không thể hiểu hết. . . . .

Sau khi Nhiên ông kiểm tra tâm mạch của hắn, chậm rãi nói: "Cũng may thuốc ngươi cho hắn uống có tác dụng áp chế cổ độc, giúp hắn bảo vệ kinh mạch, nếu không với tình trạng hiện tại của hắn, khi cổ độc tái phát, chỉ có thể thất khiếu chảy máu mà chết."

Mộc Thất nhìn mỹ nhân hai mắt nhắm chặt nằm trên giường, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Nàng học y nhiều năm, đối với cổ độc này nàng chỉ có thể chế ra thuốc tạm thời khống chế. Sở Vân Mộ bị trúng cổ độc rất nhiều năm, khi nàng chưa xuất hiện, khi cổ độc phát tác hắn dùng cách nào để áp chế?

Nhiên ông đứng dậy lấy một đoạn đao từ trong hòm thuốc ra nói: "Hai mươi năm qua, nhất định là hắn dùng máu người làm thuốc dẫn, mới làm cho sinh tử cổ không phác tác."

Máu của người khác!

Sở Vân Mộ là người có bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, thế nhưng muốn giải độc lại uống máu người?

Từ khi nàng xuất hiện hắn không uống máu người nữa, là vì muốn cột chặt nàng bên cạnh sao?

Đột nhiên Nhiên ông giữ chặt cổ tay Mộc Thất bắt mạch, mặt hiện lên dáng vẻ tức giận nói: "Lúc đầu vì sư cho ngươi ăn Quý Hoa Sen ngươi lại vụng trộm vận công, ta cũng biết ngươi cái nhà đầu này tính toán thâm trầm, lưu lại một nửa tinh hoa! Chẳng lẽ đã sớm tính toán lừa sư phụ tới cứu tiểu tử này?"

Mộc Thất ân cần đấm lưng cho Nhiên ông, cười nói: "Như vậy mà cũng bị sư phụ nhìn thấu, sư phụ thật sáng suốt! Quý Hoa Sen là đồ thuốc quý hiếm là trân phẩm, thời gian đồ nhi trúng cổ không lâu, dùng hết rất lãng phí? Cho nên. . . . ."

"Cho nên ngươi nghĩ muốn giữ lại để giúp hắn?" Nhiên ông nói.

"Đúng vậy." Mộc Thất mạnh mẽ gật đầu.

"Nhưng không nghĩ kế hoạch có biến, trước đây ngươi từng nợ ân tình của hắn?" Nhiên ông lại hỏi.

"Đúng vậy." Mộc Thất gật đầu.

"Hơn nữa cô độc của hắn tái phát, trong lòng ngươi lo cho hắn, không thể không cứu?"

"Đúng vậy." Sau một hồi gật đầu Mộc Thất mới thấy có điều gì không đúng, nàng quên mất mấy chữ trung gian——"trong lòng ngươi lo cho hắn".

Mặt của nàng không khỏi đỏ lên. . . . .

Nhiên ông cười híp mắt vuốt bím tóc trên cằm: "Chuyện này tạm thời vì sư không truy cứu, vì sư có một biện pháp có thể lấy tinh chất Quý Hoa Sen ra, chỉ là quá trình cực kỳ khổ sở, ngươi làm được không?"

"Đồ nhi là các chủ của Trầm Hương Cát, sao có thể sợ đau đớn? Sư phụ, đồ nhi không sợ." Mộc Thất đưa cổ tay ra nói.

"Được, không hổ là đồ đệ của Nhiên ông ta. Nhiên ông từ trong ngực lấy ra một hộp nhỏ màu đỏ, trong hộp có một con băng tằm trắng như tuyết.

"Con Thiên Sơn băng tằm này là bảo bối, ngươi đặt nó ở trên cổ tay, nó sẽ tự đi vào cơ thể ngươi hút tinh chất của Quý Hoa Sen, sau đấy bỏ vào trong huyết mạch của tiểu tử kia, nó liền tan ra, theo máu chảy đi toàn thân, vận hành nội lực bốn mươi chín vòng, sẽ giải trừ toàn bộ sinh tử cổ." Nhiên ông sâu xa nói.

Mộc Thất cắn chặt hàm răng, lấy tay nhẹ nhàng nâng băng tằm lên, đặt trên cổ tay của mình.

Băng tằm bỗng nhúc nhích, cắn một cái trên động mạch của Mộc Thất.

Đau. . . . .

Chẳng biết tại sao, Mộc Thất cảm thấy máu huyết cả người đều chảy ngược về nơi băng tằm cắn, cảm thấy lạnh lẽo khắp cơ thể, giống như có ngàn vạn cây kim đang chảy trong máu của nàng, mỗi khi cử động, sẽ bị đau đớn toàn thân. . . . .

"Ai, ngươi cái nha đầu hấp tấp này, đau đớn này kéo dài một canh giờ mới kết thúc, ngươi phải ăn đan dược giảm đau trước đã!" Nhiên ông thở dài nói.

Sắc mặt Mộc Thất tái nhợt, vịn góc bàn ngồi xuống đất, mồ hôi lạnh trên trán rơi xuống từng hạt lớn.

Nàng động đôi môi, nhẹ giọng nói: "Sư phụ, có thể tránh đi hay không. . . . . không cho bất kỳ ai vào. . . . ."

Nhiên ông thở dài nói: "Được, nhớ sau khi lấy hết tinh chất quý hoa sen phải lập tức mang băng tằm bỏ vào cơ thể hắn, nếu không băng tằm tiêu tan, tất cả công sức liền bỏ phí."

Mộc Thất nặn ra một nụ cười, gật đầu nhìn Nhiên ông đi ra khỏi phòng.

Đau đớn mãnh liệt kéo tới, nàng khoanh tay lăn lộn trên mặt đất, cắn vào môi dưới đến chảy máu.

Mỹ nhân trên giường sắc mặt tái nhợt, không hề có chút sức sống, không hề phát hiện Mộc Thất ở bên cạnh đang chịu đau đớn như rạch thịt lóc xương. . . . .

Trước mắt bỗng cảm thấy mơ hồ, Mộc Thất cố gắng giữ vững ý thức.

Nàng không thể ngủ!

Nếu nàng ngủ, hi vọng cuối cùng của Sở Vân Mộ cũng tiêu tan!

Một canh giờ đối với Mộc Thất, dài như một thế kỷ. . . . .

Lúc nàng sắp kiệt sức, băng tằm cũng hút hết tinh chất hoa sen, toàn thân phát ra ánh sáng bạch ngọc!

Mộc Thất vận chân khí giữ băng tằm, nàng suy yếu bước từng bước đến trước giường Sở Vân Mộ, lấy dao găm cắt một vết lên cổ tay hắn, đặt băng tằm lên trên.

Băng tằm đi theo vết máu, sau một khắc biến mất không thấy gì nữa, vết thương trên cổ tay hắn cũng không chảy máu.

Mộc Thất nhìn máu trên tay đã nhiễm đỏ một mảng lớn trên áo bào, nàng điểm huyết đạo trên cánh tay mình, xé vạt áo băng bó đơn giản vết thương.

Mộc Thất nhếch môi cười, nàng thành công, bao nhiêu đau đớn này không làm khó được nàng!

Đột nhiên, ngoài cửa vang lên tiếng binh khí huyền ảo, chỉ nghe một âm thanh trong trẻo vang lên: "Còn không mau giao Vương Gia ra đây! Nếu không thập tam sát sẽ san bằng được cốc thành bình địa!"

"Người dám!" Một giọng nam khác vang lên: "Ai cũng đừng nghĩ đi vào chạm vào Thất tỷ của ta!"

Thiên tử thập tam sát tìm đến. . . . .

Nguyên Giáng là một người khó dây dưa, sợ rằng Thập Lục không phải là đối thủ của hắn.

Mộc Thất cố gắng chống con buồn ngủ, vịn giường đứng lên, bước từng bước đến trước cửa.

"Người tới, giết cho ta!" Âm thanh Nguyên Giáng vang lên.

Ken kết. . . . .

Tất cả mọi người dừng lại động tác, thấy bên trong cửa bước ra một cô áo mặc áo xanh tóc đen, hơn nửa người nàng bị máu nhuộm đỏ, sắc mặt chột tái nhợt, mang theo vài phần gầy yếu mảnh mai.

Nhưng nàng mở miệng âm thanh lại lạnh lùng làm mọi người khiếp sợ: "Tất cả dừng tay! Sở Vân Mộ không có việc gì. . . . ."

Dứt lời, thân thể của nàng chột nhẹ, ngã về phía sau. . . . .

----- lời ngoài mặt -----

A Sở tỉnh lại thấy Tiểu Thất như vậy, sẽ đau lòng~

Ta là mẹ ruột, sắp đến lúc cưới nhau

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Tội Nay Vương Phi Leo Tường Vào Phủ

Khi Mộc Thất tỉnh lại, phát hiện mình đã ở trên một chiếc xe, tiếng rao hàng bên ngoài lọt vào tai, đây là nơi phồn hoa nhất trong kinh thành phố Trường Nhạc.

Xe dừng lại, Nhiên ông vén rèm xe lên cười nói: "Đồ đệ ngoan, lúc trước ngươi mất máu quá nhiều, sư phụ đặt biệt ở đệ nhất tửu lâu của kinh thành —— Bạch Hạc tửu lâu đặt một bàn tiệc, giúp ngươi bồi bổ thân thể!"

Mộc Thất không hiểu theo sát xuống xe, đi vào một nhã gian, cảnh tượng ở trước mặt làm cho nàng cả kinh.

Ước chừng trên bàn dài ngồi đủ tám người, bày đủ các loại món ăn kiểu dáng hoa lệ tinh xảo, món ngon hương thơm nức bốn phía, bỏ câu chiên giòn, thịt kho tàu bát trân, giò hầm, cá mè tây hồ. . . . .

Thập Lục vỗ vỗ vai Mộc Thất nói: "Thất tỷ, những món ăn này tất cả đều làm vì ngươi."

Mộc Thất vịn bàn chân mềm nhũn, nhìn thấy Nhiên ông thân nhiên ông bầu rượu ngắm cảnh, âm thầm thở dài ngồi trước bàn ăn, cầm lên một miếng chân giò, cắn xuống một cái. . . . .

Làm thế nào được? Ăn thôi. . . . .

**

Sau khi ăn xong một bàn món ăn sư phụ tỉ mỉ chuẩn bị, Mộc Thất muốn đi về phủ thừa tướng —— bởi vì nàng thật sự rất no, đi bộ là một biện pháp tốt để tiêu thực.

Vào trong phủ, đại phu nhân già vờ nắm tay Mộc Thất ân cần hỏi thăm.

Mộc Thất rút tay ra, cười nói: "Đa tạ đại phu nhân quan tâm, Nguyệt Lương không sao."

Mộc thừa tướng đứng một bên nói: "Lúc ngươi mất tích, người bên ngoài Lâm Phương Viện đều trúng thuốc mê, người bắt ngươi đi hành tung quỷ dị, võ công của những người này ám vệ trong phủ đánh không lại, ngươi có biết bọn chúng từ đâu đến không?"

Mộc Thất hạ tầm mắt, nàng biết chuyện Ma Cung liên quan đến quá khứ của Sở Vân Mộ, không thể để chuyện này trở thành nhược điểm của hắn.

Huống chỉ một người địa vị càng cao, thì thù địch càng nhiều, Chuyện Sở Văn Mộ bị thương không cần phải tiết lộ vậy mới ổn thỏa.

"Lúc Nguyệt Lương tỉnh lại đã thấy bị nhốt trong phòng, chỉ biết những người này là phản tặc bị triều đình quây quét, lần này bắt ta là muốn uy hiếp Nhiếp Chính Vương. Cũng may Nhiếp Chính Vương kịp thời phái người tới cứu, Nguyệt Lương mới được an toàn." Mộc Thất chậm rãi đáp.

"Nhiếp Chính Vương rất quan tâm tỷ! Nhưng nếu hôm qua Nhiếp Chính vương đã phái người đi cứu tỷ... hôm nay tỷ mới trở về, phụ thân mẫu thân lo lắng không nói, đại tỷ là tân nương, xuất đầu lộ diện danh tiếng cũng không tốt!" Mộc Nguyệt Tinh hừ lạnh một tiếng, nắm chặt khăn tay nói.

Tại sao mỗi lần Mộc Nguyệt Lương gặp phải nguy hiểm đều dễ dàng thoát thân như vậy? Nàng gả cho Tề vương, Mộc Nguyệt Lương gả cho Nhiếp Chính Vương, ngay cả ngày đại hôn, nàng cũng không muốn lép vế so với Mộc Nguyệt Lương!

Nếu Tề vương Điện vẫn có tình cảm sâu sắc với Mộc Nguyệt Lương, một ngày nào đấy nàng sẽ nhỏ cỏ tận gốc Mộc Nguyệt Lương, đoạt lại tình cảm của Tề Vương!

"Nguyệt Tinh, không được vô lễ!" Mộc thừa tướng trách mắng.

"Cha, Nhị muội muội nói đúng" Mộc Thất đưa tay lên lau ‘ nước mắt ’ trên mặt, quỳ xuống đất.

"Đúng là hôm qua Nhiếp Chính Vương phái người cứu Nguyệt Lương, nhưng kẻ địch lại có chuẩn bị trước, thập tam sát vì bảo vệ ta, chia làm hai phần, một phần hộ tống ta trở về phủ, một phần ở lại cản địch nhân. Đường xá xa xôi, kẻ địch giao hoát, chúng ta trúng quỷ kế của kẻ địch, thập tử nhất sinh mới trở về đến kinh thành. Nếu phụ thân muốn phạt Nguyệt Lương, Nguyệt Lương không có lời nào để nói." Ngay sau đó Mộc Thất liền khóc thút thít.

Nàng bịa ra chuyện vòng vo quanh co mới thoát khỏi hang ổ của kẻ địch, một là cường điệu thập tam sát xem mình là Nhiếp Chính Vương Vương Phi, hai là khiến lão hồ ly Mộc thừa tướng buông lỏng không đề phòng, không đi điều tra Sở Văn Mộ.

Làm một cô gái khuê các bình thường, sẽ chưa từng được thấy cảnh tượng giết người như vậy, nàng chỉ cần ra vẻ sợ hãi là được rồi.

Trong mắt Mộc thừa tướng dâng lên chút thương tiếc, đưa tay đỡ Mộc Thất dậy nói: "Sao phụ thân phải phạt ngươi? Phụ thân nhất định điều tra rõ loạn đảng này là ai, báo thù cho ngươi. Ngươi cũng mệt mỏi một ngày, mau trở về nghỉ ngơi đi."

Mộc Thất hành lễ nói: "Dạ, Nguyệt Lương đi về trước."

Nàng xoay người, Trầm Hạ và Trầm Xuân đã tiến lên đón.

Trong con ngươi Mộc thừa tướng ngập tràn suy nghĩ sâu xa, không ngờ hán và nữ nhi của mình lại không đứng trên cùng một chiến tuyến, nàng không lộ ra chút nào chuyện loạn đảng, rõ ràng là đang che chở cho Nhiếp Chính Vương, đã như vậy. . . . .

**

Dọc theo đường đi Trầm Xuân kéo Mộc Thất quan sát từ trên xuống dưới, không ngừng hỏi thăm nàng có bị thương ở đâu không, có gặp phải nguy hiểm gì không.

"Ai nha!" Lúc nàng vô tình kéo tay áo Mộc Thất, thấy vết băng bó trên cổ tay nàng, đáy mắt cả kinh.

"Tiểu thư, ngươi bị sao vậy?" Trầm Xuân hoảng sợ nói.

"Không có việc gì, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, ngươi xem không phải ta không có chuyện gì sao?" Mộc Thất an ủi.

"Không có việc gì thì tốt, lúc ấy ta và Trầm Hạ bị người đánh hôn mê bất tỉnh, khi tỉnh lại phát hiện không thấy tiểu thư đâu, làm chúng ta rất sợ! Mặc dù Trầm Hạ không nói lời nào, nhưng cũng lo lắng tiểu thư cho ngươi, cả ngày không ăn không uống!" Trầm Xuân nói.

Mộc Thất nắm tay của hai người, cười nói: "Mau trở về ăn chút gì đi."

"Tiểu thư, ta có tin vui cho ngươi." Trầm Xuân thần bí cười hề hề kể bên tai Mộc Thất nói.

"Tin vui gì?" Mộc Thất phụ họa hỏi.

"Ồ chỗ này!" Trầm Xuân đẩy ra cửa chính Lâm Phương Viện, chỉ vào bên trong nói.

Mộc Thất ngẩng đầu, thấy một người mặc quần áo vàng nhạt chạy tới trước mặt nàng.

"Trầm Thu, vết thương của ngươi đã khỏi chưa?" Đáy mắt Mộc Thất hiện lên vẻ ngạc nhiên mừng rỡ, không ngờ nàng có thể khôi phục nhanh như vậy, chỉ mấy ngày liền khỏi. Nàng còn muốn dành chút thời gian trở về Túy Tiên Cư thăm nàng ấy.

"Làm phiền tiểu thư ban linh đan diệu dược, vết thương của ta đã khỏi rồi, được, rồi!" Trầm Thu quay một vòng cười nói.

"Vậy thì tốt, đóng cửa lại, cuối cùng chúng ta có thể ăn được một bữa cơm đoàn viên." Mộc Thất giúp Trầm Thu bắt mạch, đúng là đã khôi phục bình thường.

Thật ra, Mộc Thất xem ba người này như tỷ muội, bốn người ngồi quanh một cái bàn đá trong viện, nói lại những chuyện mình từng trải qua.

Bất tri bất giác, trời dần tối.

Đã hơi say, Mộc Thất đứng trên ghế đá, phóng khoáng nói: "Nếu hôm nay chúng ta đều ngủ không, không bằng ta mang bọn người đi làm vài việc có ý nghĩa!"

"Chuyện gì?" Ba người cùng kêu lên hỏi.

"Phủ đệ của Nhiếp Chính Vương các người chưa từng đi vào, ta cũng vậy chưa từng ghé qua, không bằng hôm nay chúng ta lên đi vào phủ Nhiếp Chính Vương, các người thấy thế nào?" Mộc Thất nhún mày nói.

"Tiểu thư, phủ Nhiếp Chính Vương bảo vệ nghiêm ngặt, lại có sát thủ thập tam sát canh phòng bốn phía, chúng ta. . . . ." Lời nói Trầm Hạ còn chưa dứt, đã bị Trầm Thu bịt miệng.

"Tiểu thư đừng nghe nàng cầu nài, chúng ta đi, đương nhiên là rất muốn đi!" Trầm Thu nói.

"Chỉ là trẻ như thế, chúng ta không thể đi ra ngoài bằng cửa chính." Trầm Xuân nâng cằm lên, nháy mắt nói.

"Đó là đương nhiên, không phải có Đản Hoa đào đường hầm sao?" Mộc Thất lờ Đản Hoa sắp hôn mê từ trong ly rượu ra, vỗ bụng nó nói.

"A. . . . . lại đào đường hầm!" Trầm Thu than thở.

Sau nửa canh giờ, bốn người một chõn đi tới tường phía tây phủ Nhiếp Chính Vương.

Mộc Thất không thể không thừa nhận, Yêu tinh Sở Vân Mộ này sống xa hoa, trang trí cho hang ổ của mình thật hoành tráng!

Nàng tự nhiên cũng quên ít ngày nữa mình cũng chuyển đến sống trong ‘ ổ ‘ này. . . . .

Hai đội thị vệ từ đằng xa tuần tra đi tới, chợt đi đường vòng

Mộc Thất không hiểu, đến tốt cùng những người này là nhìn thấy nàng, hay là không nhìn thấy nàng? Tại sao nhìn thấy nàng lại bỏ chạy, để cho nàng đi đường thông suốt sao?

Chỗ tối, Nguyên Giáng phân phó với các ám vệ: "Vương Gia có lệnh, tối nay Vương Phi leo tường về phủ, bất luận ai cũng không được ngăn cản, quấy rầy thú vui tao nhã lịch sự của Vương Phi, người vi phạm sẽ bị phạt nặng!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Lén Nhìn Bỏn Vương Tắm, Nên Phạt!

Ở một góc tối, Nguyên Giáng phân phó với các ám vệ: "Vương Gia có lệnh, tối nay Vương Phi leo tường về phủ, bất luận ai cũng không được ngăn cản, quấy rầy thú vui tao nhã lịch sự của Vương Phi, người vi phạm sẽ bị phạt nặng!"

"Dạ!" Các ám vệ cùng đồng thanh trả lời.

Mộc Thất co chân nhảy vào phủ Nhiếp Chính Vương, xung quanh tĩnh mịch không có một người, làm cho nàng cảm thấy rất quý dị.

Với tính tình phức tạp của Sở Vân Mộ, trên triều đình hẳn có nhiều kẻ địch như vậy, dù sao cũng phải xây phủ đệ của mình thành tường đồng vách sắt, thập diện mai phục, sao lại dễ dàng để nàng trà trộn vào như vậy?

Mộc Thất dùng bộ não đã mơ hồ suy nghĩ một chút, cảnh giác dùng truyền âm bí thuật nói với ba người bên ngoài bức tường: "Nơi này có chút kỳ lạ, ta đi trước thăm dò một chút, các người cứ canh giữ bên ngoài."

Dứt lời, nàng nắm chắc Đạp Tuyết kiếm, đi dọc theo hành lang tĩnh mịch hoa lệ vào bên trong.

"Tiểu thư thật độc ác nhẫn tâm ném chúng ta ở ngoài này, ta cũng muốn đi vào nhìn một chút." Trầm Thu thở dài quay đầu, bỗng phát hiện một luồng hơi thở mát lạnh ngay sau lưng, ngay sau đó nàng thấy cổ mình lạnh lạnh.

Hồng bát, nàng lại bắt cần!

"Tiểu thư các người để người ở đây, vậy có ca ca đến đây chơi với người không được sao?" Âm thanh tiếng cười gian từ phía sau truyền đến, Trầm Thu quay người lại, bắt gặp khuôn mặt tuần tú trẻ con của Nguyên Giáng, trên mặt là nụ cười xấu xa, đang nhìn về những chỗ không nên nhìn trên cơ thể nàng. . . . .

Lúc này lại lấy những từ tiểu thư dùng miêu tả Nhiếp Chính Vương để nói thì lại không thích hợp.

"Biến thái, lưu manh!" Trầm Thu nghiêng thân thể, nhanh chóng né tránh chiêu kiếm đánh tới, rút ra roi cừu tiên đánh về phía Nguyên Giáng.

Nguyên Giáng phóng người lên, chớp mắt liền đứng sau lưng Trầm Thu, hơi thở âm trầm phun vào gáy nàng, nói: "Người tức giận là vì lần trước đánh thua ta sao? Đừng nóng giận, nữ nhi tập võ sẽ không tốt cho đáng người. . . . ."

"Nguyên —— Giáng ——!" Trầm Thu giận đến cắn răng nghiến lợi, không để ý tới thân thể mình vừa bị trọng thương mới lành, trực tiếp xuất chiêu công kích vào những vị trí hiểm yếu.

Ở Trầm Hương Các, nàng chưa bao giờ thua bất kỳ sát thủ nào, nàng chưa bao giờ chịu thua!

"Ca ca ở đây." Nguyên Giáng không nhanh không chậm hóa giải những chiêu thức của nàng, khóe môi hơi nhếch lên, trong con ngươi lóe lên một tia sáng.

Bên kia, Trầm Hạ cũng bị một sát thủ giống như Nguyên Giáng mặc nguyên bộ đồ trắng cản đường.

"Tránh ra!" Trầm Hạ thấy Trầm Thu đang bị người vây đánh, muốn đi báo tin cho tiểu thư, ai biết lại gặp phải người này, không đánh nàng, chỉ nhìn nàng cười khúc khích.

"Cô nương, tại hạ là sát thủ thập tam sát —— Nguyên Lãm. Ta và cái tên đối diện không giống nhau, ta là quân tử." Nam tử ý tứ sâu xa nói.

Trầm Hạ ngược mắt nhìn qua, thấy trước mặt mình là một nam tử dáng người thon dài, dung mạo tuần tú, cười lên trên mặt hiện ra hai lún đồng tiền.

Nhưng ‘sắc dụ’ đối với Trầm Hạ là không có tác dụng, không hề có chút tác dụng nào.

"Tránh ra!" Trầm Hạ không chút do dự rút kiếm ra chỉ vào hắn, lạnh lùng nói.

"Cô nương, ta là sát thủ, sát thủ không giết nữ tử yếu đuối." Nguyên Lãm khoanh tay trước ngực, bộ dáng muốn ăn đòn cười nói.

Nữ tử yếu đuối. . . . .

Trầm Hạ lắc cổ tay, chém một kiếm về phía Nguyên Lãm, động tác của hắn rất nhạy bén, không đánh chi thủ, giữ chân nàng lại.

"Cô nương, người bạo lực như thế, sau này làm sao lập gia đình?" Nguyên Lãm lái nhai nói làm cho Trầm Hạ đau đầu nhức óc, nàng hận không thể lập tức bắt ‘con muỗi’ này bằm nó thành trăm mảnh!

Thừa dịp đêm tối Trầm Xuân nhẹ bước rời đi, nhìn thấy Trầm Thu Trầm Hạ gặp phải đối thủ, chắc hẳn Nhiếp Chính Vương đã bỏ hạ thiên la địa võng chờ tiểu thư mắc câu!

Nàng thay tiểu thư đồ mờ hôi, chẳng lẽ tới nay tiểu thư sẽ bị ăn sạch sẽ, đến xương cũng không còn sao?

Đang lúc nàng tìm được thời cơ, chuẩn bị dùng khinh công nhảy vào trong sân thì đột nhiên cổ chân căng thẳng, bị thứ gì đấy giữ thật chắc kéo xuống.

"Ai!" Trầm Xuân đứng lại, rút đao hiện ra đáng vẻ đề phòng kẻ địch.

Nhưng trước mắt nàng lại không có ai, cúi đầu, lại thấy một thiếu niên nước mắt lưng tròng, hai tay ôm chặt bắp đùi của nàng.

Thiếu niên kia giống như là vừa chịu hình phạt gì đấy, trên đùi toàn là máu tươi, khóe miệng cũng mang theo vết máu.

"Tỷ tỷ, cứu ta!" Thiếu niên khóc thút thít hai tiếng, mím mím môi, một tiếng ‘tỷ tỷ’ làm cho lòng Trầm Xuân mềm nhũn.

Trầm Xuân đỡ thiếu niên dậy, trốn vào một góc tối, nhỏ giọng hỏi "Người. . . . là người từ trong phủ này ra ngoài hả?"

Thiếu niên gật đầu một cái.

Trầm Xuân hoảng hốt, hỏi tiếp: "Là Nhiếp Chính Vương cho người đánh người thành như vậy?"

Thiếu niên lại gật đầu một cái.

"Sẽ không phải. . . . Nhiếp Chính Vương nuôi luyện đồng chứ?" Một tay Trầm Xuân che miệng, một tay vuốt ve thiếu niên tóc, liên tiếp thở dài.

Thiếu niên lại gật đầu lần nữa, ôm chặt Trầm Xuân khóc.

Trong lòng Trầm Xuân chấn động, không ngờ Vương Gia là người biến thái như vậy, tiểu thư lại uống say năm phần, nếu bị hấn bắt gặp, hậu quả thật khó lường!

Nàng cầm đao đứng dậy, ném cho thiếu niên một viên thuốc nói: "Đây là linh dược chữa thương tiểu thư tự tay luyện, người uống trước, ở chỗ này chờ ta...ta rất nhanh sẽ trở lại cứu người đi."

Sau lưng không một tiếng động, Trầm Xuân đi hai bước, đột nhiên cảm giác trước mắt tối đen, đầu óc choáng váng. . . . .

Nàng muốn mở miệng, nhưng thân thể bị khống chế, nàng nghe thấy một giọng nói của nam nhân sang sảng vang lên: "Bản thống lĩnh cải trang thành hình dạng này, tất nhiên là do Vương Gia đã phân phó, không cho phép các cô đi cùng!"

Thiếu niên vừa ra vẻ yếu đuối đứng lên, dáng người bỗng cao hơn rất nhiều.

"Nguyên Tái không hổ là sát thủ nằm vùng, thô khốn phải có ba hang, làm cho người ta khó lòng phòng bị." Nguyên Lãm khiêng Trầm Hạ bị khó làm cho hôn mê nói.

"Lần trước là lão già, lần này là thiếu niên, ta ngược rất muốn xem lần sau người có thể giả dạng thành một nữ tử trẻ tuổi bước ra ngoài hay không?" Nguyên Giáng vỗ vỗ Trầm Thu đang ngủ mê mang trên vai, thờ dài nói: "Nha đầu này là khó dây dưa nhất, tiểu gia ta đánh với nàng mấy chục hiệp, mới làm cho nàng hít đủ sương mù ngã xuống. . . . . Một ngày nào đó, ta sẽ nghĩ cách thu phục nàng!"

"Biện pháp đơn giản nhất —— cưới nàng!" Nguyên Lãm cười trêu chọc.

Trên mặt Nguyên Giáng khẽ hiện lên đỏ ửng, nhưng hình ảnh đỏ thắm đập vào mắt làm hấn rối loạn!

"Tại sao ta lại không biết. . . . . trong người nàng có vết thương!" Nguyên Giáng buông tay ra, ôm cô gái trên vai vào lòng ngực.

Vết thương sau lưng nàng nứt ra, hấn không biết phải làm sao?

Ngẩng đầu, Nguyên Tái và Nguyên Lãm đã sớm chạy mất dạng.

Nguyên Giáng cắn răng, điểm mấy huyệt lớn trên người Trầm Thu, cẩn thận ôm lấy nàng, đi vào trong phủ. . . . .

**

Bên trong phủ, Mộc Thất đi đến cuối hành lang, trong lầu gác hoa lệ truyền đến mùi hương sen nhàn nhạt, đó là mùi hương đặc biệt trên người Sở Vân Mộ.

Không biết cổ độc trên người hấn đã khỏi hoàn toàn hay chưa, không biết vết thương trên vai hấn đã xử lý tốt chưa. . . . .

Nàng nghĩ chỉ muốn đi xác nhận là hấn có khỏe hay không, chỉ là liếc mắt nhìn, nhìn một chút là được rồi.

Mộc Thất đứng dậy nhảy lên mái nhà, vế lên một góc ngói, cúi đầu xuống nhìn vào bên trong tìm kiếm.

Tầng hơi nước hơi mờ lung, chỉ thấy bên trong có một ao nước trong suốt sa hoa, xung quanh ao nước là đủ loại cánh hoa, hương liệu, một bên là lầu Kỳ Lân đốt hương Mộc Liên. . . . .

Nơi này rất giống bồn tắm của người giàu trong truyền thuyết!

Lại càng giống bồn tắm của tiểu thư nhà giàu!

Chẳng lẽ Sở Vân Mộ nuôi tiểu thiếp trong phủ?

Nàng là ‘chính phi’ chịu bao nhiêu cực khổ tới thăm hấn, lại cho nàng nhìn thấy cảnh tượng này!

Mộc Thất siết chặt nắm tay, hung ác nện lên ngói lưu ly trên nóc nhà.

Rắc rắc!

Một mảnh ngói lưu ly vỡ nát, Mộc Thất suy nghĩ, đồ quý giá tự nhiên mong manh dễ vỡ. . . . .

Nàng đang muốn đứng dậy né ra, đột nhiên, một luồng lực mạnh mẽ từ trong nhà truyền tới.

Hông Mộc Thất căn thẳng, nàng bị luồng lực kia kéo xuống, trực tiếp lọt vào ao nước lớn trong phòng, rồi vào một lồng ngực rộng lớn mà ấm áp. . . . .

Bên tai của nàng truyền đến một luồng hơi thở ấm áp, âm thanh yêu nghiệt mê người vang lên: "Nhìn lên Bồn vương tắm, nên phạt!"

Chương 40: Cẩn Thận Khi Vào Phòng

Edit Hoa Trong Tuyết

Một luồng hơi thở ấm áp phả vào bên tai Mộc Thất, âm thanh yêu nghiệt mê người vang lên: "Nhìn lên Bồn vương tằm, nên phạt!"

Sau đấy, nàng cảm thấy vành tai của mình tê dại, chắc là bị hân ngấm lấy tí mi vuốt ve. . . . .

Mộc Thất giật thót mình, dường như tỉnh hẳn.

Ý thức quay trở lại, Mộc Thất giống như con cá đang vùng vẫy muốn trốn thoát khỏi lồng ngực Sở Vân Mộ, lùi ra sau nói: "Vương Gia muốn xử lý ta như thế nào?"

Ánh mắt Mộc Thất chống lại ánh nhìn của đôi mắt phượng hẹp dài đen láy kia, hân từ trên nhìn xuống đánh giá nàng, rõ ràng là đang đánh giá con mồi của mình!

Nàng không khỏi nói thầm trong lòng: nguy rồi nguy rồi, tối nay sợ rằng phải bị ăn sạch sẽ mới có thể ra khỏi phủ Nhiếp Chính Vương. Nàng đúng là bị thần kinh rồi, mới đi lo lắng cho tên yêu tinh lòng dạ hiểm độc này!

Sở Vân Mộ ép sát từng bước từng bước, cánh tay thon dài chống vào bờ ao, vây Mộc Thất trước ngực, tóc đen của nàng tán loạn, khuôn mặt ướt đẫm làm nàng có thêm mấy phần đáng vẻ thiếu nữ đang thẹn thùng.

Hân nâng lên khóe môi, lạnh nhạt nói: "Tự tiện xông vào phòng của Bồn Vương, nhẹ thì trị theo tội bất cần, đến hình phạt nhận phạt năm mươi roi gai; nặng thì trị theo tội ám sát, sau khi tra hỏi người đứng sau lưng thao túng, lột da rút gân. Nhưng mà bây giờ Bồn Vương thay đổi chủ ý, muốn đổi phương pháp khác để trừng phạt nàng."

Mộc Thất nuốt nước miếng một cái, nàng ngẩng đầu nhìn lên, khi nhìn thấy khuôn mặt tuyệt đẹp cách mặt mình không đến hai phân, dung nhan tuyệt sắc, đôi mắt đem sâu thẳm như muốn cắn nuốt hết toàn bộ ánh sáng, bên trong chỉ có hình dáng của nàng.

Đi xuống, là cần cổ nõn nà và xương quai xanh tinh xảo, xuống chút nữa là lồng ngực vững chắc, áo trắng nửa hở ngực ướt đẫm nước, ôm lấy thân hình hoàn hảo.

Xuống chút nữa, nàng không dám nhìn rồi. . . . .

Nhìn thấy đôi con ngươi sáng quắc kia, Mộc Thất không dám ngẩng đầu, thầm nói: "Thật ra thì. . . . . thân thể ta da dày thịt béo, vẫn chịu được năm mươi roi gai, Vương Gia muốn phạt thì cứ phạt, ta. . . . . umh umh. . . . ."

Lời nói của nàng còn chưa dứt, một tay Sở Vân Mộ nắm lấy vòng eo nhỏ nhắn của nàng, một tay nâng cằm của nàng lên, cúi đầu xuống ngăn lại cái miệng nhỏ nhắn đang nói lảm nhảm.

"Đánh người, Bồn Vương không nỡ." Môi mỏng của Sở Vân Mộ dán chặt lên môi nàng, nhỏ giọng nói.

Đôi môi lạnh băng trực tiếp ấn xuống, Mộc Thất cảm thấy trong đầu trống rỗng, không khí trong miệng đều bị hân cướp đi toàn bộ, chỉ có thể để mặc cho hân xông vào tàn sát bừa bãi, nhiệt tình đòi lấy ngọt ngào của nàng.

Thở không nổi. . . . . suýt chết ngạt. . . . . cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ là người đầu tiên trên đời chết trong lúc đang hôn!

Hai tay Mộc Thất không ngừng đánh vào vòm ngực hân, nhưng sức lực của hân rất lớn, ôm nàng thật chặt vào lòng không buông ra.

Một mùi hương sen nhân nhạt bay vào mũi, trước mắt Mộc Thất trắng bạch, dần mất đi ý thức, giữa môi và lưỡi mềm mại dây dưa làm cho nàng quên phòng bị, ngã vào ngực hân. . . . .

Lúc nàng sắp không chịu nổi, rốt cuộc Sở Vân Mộ cũng buông nàng ra, đưa tay kéo lấy tay phải của nàng, kiểm tra mạch của nàng.

Mộc Thất há to miệng nuốt lấy từng ngụm không khí, muốn né tránh, lại để hân thấy vết thương vừa mới khép lại trên cổ tay, Băng Tầm lưu lại dấu vết màu hồng hình hoa mai không thể xóa, gặp nước thì càng trở nên đỏ tươi.

Sở Vân Mộ nhú chặt đôi chân mày, hai tay nắm lấy vai nàng, mở miệng nói: "Khí huyết của nàng thiếu hụt, nội lực bị hao tổn nghiêm trọng, vết thương trên cổ tay giống như đúc vết thương của ta. Tiểu Thất, nàng dùng Băng Tầm hút tinh chất Quý Hoa Sen ra, vì cứu ta mà suýt chảy khô máu, đứng không?"

Trong ánh mắt của hắn toát ra mấy phần đau lòng, người con gái trước mắt này, hắn thật không biết phải làm sao với nàng. . . . .

Mộc Thất ngây ngẩn cả người, nàng vốn muốn gạt Sở Văn Mộ, không ngờ lại bị hắn đoán trúng.

"Ta. . . . . ta chỉ lo nếu ngươi chết đi triều đình lại giam ta vào đại lý tự thủ tiết nên mới cứu ngươi, ngươi không cần phải suy nghĩ nhiều." Mộc Thất quay đầu đi, dáng vẻ không để ý đáp.

Sở Văn Mộ ngắm nàng một lúc lâu, giống như muốn nhìn thấu những đau đớn khổ sở nàng phải chịu, hắn vòng tay ôm chặt lấy nàng, khóe môi hiện lên nụ cười hạnh phúc.

Được một người mình để ý liều mình cứu giúp, được một người xem mình là một phần sinh mạng, đã bao nhiêu năm hắn không có cảm giác này.

Tiểu Thất là thê tử của hắn, không ai có thể mang nàng rời khỏi hắn!

"Tiểu Thất, còn đau không?" Hắn khẽ vuốt ve sau lưng Mộc Thất nói.

"Đã sớm không còn đau." Mộc Thất được hắn ôm trong ngực, dựa vào lồng ngực hắn nghe rõ từng tiếng tim đập thình thịch, nàng nhắm hai mắt lại, vòng tay ôm chặt lấy hông hắn.

Đột nhiên, Mộc Thất thấy thân thể mình chợt nhẹ, nàng bị Sở Văn Mộ bế ngang ra khỏi bể tắm.

Sau một khắc, nàng được đặt nhẹ nhàng trên giường lớn hoa lệ, ngay sau đấy thân thể hắn trườn lên, dán lên thân thể nàng, nâng mặt nàng lên tỉ mỉ hôn lên đôi mày cong đôi mi sóng mũi thẳng, gương mặt và đôi môi.

Hô hấp của Mộc Thất dồn dập, nàng cắn thật chặt môi dưới, nhịn để bản thân phát ra âm thanh xấu hổ .

Một ngón tay thon dài cạy hàm răng nàng ra, Sở Văn Mộ nhẹ lau đi vết máu trên môi, sâu xa nói: "Tiểu Thất, đừng cắn, nàng là của ta, nơi này cũng là của ta, cắn bị thương ta sẽ đau lòng."

Mộc Thất dùng bộ não đã giống như hồ nhảo thăm mắng hắn vô sỉ, nàng từ khi nào thì trở thành của hắn?

Không biết là do rượu hay vì cái cái, tối nay nàng bỗng nhiên to gan—— nàng nghĩ muốn ăn sạch mỹ yêu tinh này!

Mộc Thất ôm chặt hông của hắn, lật người một cái đè hắn xuống phía dưới, đôi tay không đành lòng bắt đầu hành động.

Thân thể của Sở Văn Mộ rất đẹp, da thịt láng mịn như mỡ đông, eo rất nhỏ, lồng ngực rộng lớn chắc chắn, mình chiếm đoạt được một báu vật như vậy, thật ra cũng không bị thua thiệt.

Nàng mở to miệng, cắn lấy xương quai xanh tinh xảo của hắn, lưu lại một dấu răng đỏ ngầu.

Sở Văn Mộ nhìn tiểu hồ ly chuyên tâm gặm cắn trên người mình, nhẹ nhàng nâng lên khóe môi.

Mộc Thất tiếp tục cắn mấy cái lên bộ ngực của hắn, bóng loáng mịn màng, cảm giác rất tốt.

"Biết kế tiếp nên làm thế nào không?" Âm thanh của Sở Văn Mộ trầm thấp hơi khàn khàn nhàn nhạt.

Trong đầu Mộc Thất trống rỗng, kế tiếp nên làm cái gì? Đây là lần đầu của nàng, những bước kế tiếp cần làm ra sao nàng thật sự không biết. . . . .

"Nàng không biết cũng không sao, ta dạy nàng. . . . ." Sở Văn Mộ lật người đặt nàng dưới thân, từng cái hôn nóng rực hạ xuống đốt lửa trên người nàng.

Mộc Thất bị hắn hôn như vậy, trong đầu không thể nghĩ nổi những chuyện khác, nhưng mà đến khi y phục của nàng từng cái bị cởi ra, bị rùng mình một cái thì mới tỉnh lại. . . . .

Nàng đang làm cái gì? Bị mỹ yêu tinh này mê hoặc sao?

Nàng đã nói với bọn Trầm Xuân, chỉ vào nhìn xem tình hình của Sở Văn Mộ như thế nào, bây giờ thì tốt rồi bị hắn bắt lên tận trên giường!

Vòng eo nhỏ nhắn lộ ra tay của Mộc Thất đang đặt trên eo của hắn, đầu ngón tay dùng lực, hung hăng véo thật mạnh xuống xương cụt của hắn. . . . .

Sở Văn Mộ không hề phòng bị thân thể mềm nhũn, té xuống.

Mộc Thất gọi hắn mấy tiếng, không thấy trả lời, nàng vội vàng dùng sức đẩy hắn ra.

Nhưng trên mái tóc truyền đến con đầu làm nàng ngã sang một bên, dưới ánh đèn, nàng thấy tóc của mình và tóc của Sở Văn Mộ bị sợ Kim Tầm Tì* tết lại với nhau.

Kim Tầm Tĩ* = tơ vàng

Kim Tầm Tĩ có một ưu điểm, chính là rất bền, không ngờ Sở Văn Mộ đã sớm tính toán cột nàng vào cùng một chỗ!

Trong lúc ngủ mê, Sở Văn Mộ nhếch môi cười yếu ớt, ôm Mộc Thất vào trong lòng ngực, vì thế cho nên nàng làm thế nào cũng không thoát ra được.

Mộc Thất giẫy dụa mệt mỏi, cộng thêm tác dụng của hương nhang an thần, trong đầu của nàng một mảnh ảm đạm, dựa vào lồng ngực của hắn, dần dần ngủ say.

Nàng dùng đầu óc đã mơ mơ màng màng suy nghĩ một chút, chẳng lẽ cứ như vậy trải qua một đêm? Sáng mai nếu bị cả vương phủ thấy bọn họ ngủ chung, mặt mũi của nàng chẳng phải mất hết sao?

Còn có. . . . .

Nàng hình như không có mặc y phục. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Vô Sĩ Không Có Gì Không Tốt

Editor Hoa Trong Tuyệt

Cảm thấy trên mặt mình ướt át ẩm nóng, làm cho Trầm Thu từ trong mộng tỉnh lại, ngồi dậy quan sát xung quanh, trong phòng đồ vật bố trí gọn gàng sạch sẽ, lư hương trên bàn đốt cháy đang tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, có thể thấy được chủ nhân của căn phòng này là một người nho nhã.

Chấn động trên người mang theo mùi thanh mát, là mùi vị nàng rất quen thuộc. . . . .

"Đản Hoa, sao ngươi lại ở đây?" Trầm Thu vuốt ve bộ lông của con thú nhỏ đang cuộn tròn ngủ bên cạnh, đáng ra nó phải ở bên cạnh tiểu thư chứ?

Đản Hoa rì rầm một tiếng, nó làm sao quản được chủ từ đi đâu!

Nàng xem mỹ nhân tắm rửa nhìn đến mắt hờn, lại dám bước vào bể tắm, cũng may Đản Hoa đại nhân nhảy chân chạy ra ngoài, nếu không đã sớm trở thành món canh chồn, bị mỹ nhân trong bể tắm kia ăn sạch rồi!

Trầm Thu vô vô đầu cảm thấy chóng mặt, đây không phải là phủ thừa tướng, đây là nơi nào? Đêm qua nàng chờ tiểu thư ở bên ngoài phủ Nhiếp Chính Vương, sau đây lại đánh nhau với Nguyên Giáng, về sau nữa. . . . .

Nàng sờ sờ trong người thấy được cơ thể bị quấn hai vòng băng vải lớn là từ y phục màu trắng xé ra, nhất thời trong đầu chấn động, la lớn một tiếng.

"A ——!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nguyên Giáng đột nhiên đẩy cửa đi vào, thấy gương mặt kinh ngạc của nữ tử trên giường, không biết làm sao xoay người.

"Ngươi. . . . . y phục của ta là ngươi cởi?" Trầm Thu chỉ vào Nguyên Giáng hỏi.

"Nơi này không có nữ tử, đêm qua vết thương của ngươi nứt ra, cho nên ta không thể làm gì khác hơn là giúp ngươi. . . . ." Gương mặt Nguyên Giáng đỏ lên nói.

"Ngừng, chuyện này còn có ai biết?" Trầm Thu nắm chặt nắm tay, cau mày nói.

"Trừ ta và ngươi, không ai biết." Nguyên Giáng nói.

Trầm Thu bỗng đứng dậy, rút kiếm đặt lên cổ Nguyên Giáng nói: "Không cho phép ngươi nói chuyện này cho bất kỳ ai, nếu không ta sẽ giết ngươi!"

Nguyên Giáng trầm giọng nói: "Ta sẽ chịu trách nhiệm với ngươi, ngày khác ta sẽ đến xin quận chúa cầu hôn."

"Nếu ngươi chỉ vì trách nhiệm mới lấy ta, ta không cần!" Trầm Thu thu kiếm, ôm lấy Đản Hoa bước ra khỏi phòng.

Trước giờ nàng là một nữ tử kiêu ngạo quật cường, nếu Nguyên Giáng không yêu nàng, thì nàng cũng không cần hắn thương hại!

Nguyên Giáng nhìn nữ tử đi qua trước mặt, trong mắt thoáng qua tia mắt mát mẻ nhàn nhạt.

Cuộc đời này hẳn đã gặp rất nhiều nữ tử, nhưng lại chưa bao giờ động lòng, chỉ có tiểu nha đầu bướng bỉnh này lại làm cho hắn chẳng biết phải làm sao.

"Đợi chút, nếu như đi ra ngoài với bộ dạng như vậy, chỉ sợ mọi người ai cũng biết." Nguyên Giáng nhớ tới y phục đã được giặt sạch đang cầm trên tay, lại nhìn y phục rộng thùng thình Trầm Thu đang mặc trên người.

Trầm Thu cúi đầu nhìn dáng vẻ hiện tại của mình, thấy đồ mình đang mặc trên người đúng là y phục của Nguyên Giáng, sắc mặt của nàng trầm xuống, bước nhanh trở lại, nhận lấy y phục trong tay Nguyên Giáng, nhốt hẳn ngoài cửa.

"Trên bàn còn có y phục ta và sát thủ thập tam sát hay mặc." Nguyên Giáng nói với người bên trong phòng.

Trên nóc nhà cách đây không xa ám vệ nghị luận: "Ta thật sự bị Nguyên thống lĩnh làm cho kinh ngạc, đến tốt cùng tiểu nha đầu này có lai lịch như thế nào?"

Một người khác nói nhỏ: "Không biết, nghe nói tối hôm qua thống lĩnh ôm nàng trở lại, sai người mang đến nước nóng và thuốc cầm máu, sau đấy đuổi hết mọi người ra ngoài, tự mình giúp nàng trị thương."

Còn có người nói tiếp: "Đêm qua ta tới phòng giặt thì thấy Nguyên thống lĩnh đang cầm một bộ y phục của nữ tử dính đầu máu tự mình giặt sạch, còn hong cả đêm để khô y phục. . . . ."

Suru suru suru!

Ba phi tiêu bay qua tai ba ám vệ, ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Giáng nhìn bọn họ, ba người lập tức cúi đầu nhận tội.

Trầm Thu nhanh chóng thay y phục mà sát thủ thập tam sát hay dùng, gói Đản Hoa lẫn y phục của mình thành một bọc, thần không biết quỷ không hay trà trộn vào phủ Nhiếp Chính Vương.

Lúc này trời mới vừa sáng, Nguyên Giáng ngồi trên nóc nhà ngăn người —— tại sao Trầm Thu lại khôn đồng ý gả cho hắn? Hay là hắn đã làm sai điều gì? Tại sao tâm tư của nữ nhân lại khó đoán như vậy?

**

Phòng ngủ của Nhiếp Chính Vương.

Sở Vân mộ nằm nghiêng ở trên giường, ưu nhã chống đầu, nhìn nhan sắc khi ngủ của người nằm trong ngực, đưa tay vuốt lên đôi chân mày đang nhíu chặt của nàng.

Ánh mắt của hắn lướt qua khuôn mặt kiều diễm của nàng nhìn đến dấu vết hồng mai trên cổ tay, lại nhìn đến chiếc nhẫn Ưng Vũ trên tay nàng, trong đôi mắt hiện lên tia âm trầm.

Nàng và Trầm Hương Các có ngàn vạn mối quan hệ ràng buộc, Mông Trần sư phụ nàng giao Trầm Hương Các cho nàng chăm quản, thân phận của nàng nhất định là không tầm thường.

Ban đầu bị Mông Trần thay đổi Càn Khôn, mang theo hoàn tử Dạ Lam trốn khỏi nước Tuyền Kỳ, rồi sau đấy, thời gian đảo ngược mười mấy năm, tất cả các thảm kịch lại lấy một phương thức quỷ dị bắt đầu lại lần nữa, chỉ khác là hắn mang theo ký ức trùng sinh. . . . .

Đinh Không Động, nhẫn Ưng Vũ đều ở trên người nàng, như vậy đến tốt cùng nàng là ai?

Mộc Thất hôn mê, chỉ có cảm giác mình trong mùi hương sen nhàn nhạt mơ một giấc mộng dài

Nàng nửa mở mắt, phát hiện kim tâm ti đã mở ra, Sở Vân Mộ khốn khiếp lại dám điểm huyết ngủ của nàng, hại nàng trời sáng mới tỉnh!

Nàng ngẩng đầu lên, lại đụng vào vòm ngực cường tráng của Sở Vân Mộ, trên gương mặt yêu nghiệt tuyệt mỹ, một đôi mắt phượng đang căng thẳng nhìn nàng chăm chăm

Mộc Thất xoa xoa lỗ mũi bị đau, dùng chăn che kín mình, cắn răng nghiêng lợi nhìn chăm chăm lão hồ ly trước mặt, tại sao mỗi lần gặp gỡ hắn, một chút cơ hội phản kích nàng cũng không có! Mỗi lần đều là nàng bị khi dễ trở về!

Mộc Thất xoay cơ quan tinh xảo trên nhẫn Ưng Vũ, mười kim châm sắc bén phóng ra ngoài hướng về phía Sở Vân Mộ.

Tuy Sở Vân Mộ có vết thương cũ, nhưng nội lực vẫn sâu không lường được.

Hắn phát tay, ngón tay kẹp toàn bộ kim châm lại, nhếch môi nói: "Đúng là một tiểu hồ ly nóng nảy, mới tỉnh lại liền mưu sát chồng, nàng quên tối hôm qua. . . . ."

"Tối hôm qua giữa chúng ta không có gì cả!" Mộc Thất sờ đôi môi sưng đỏ, đột nhiên rút Đạp Tuyết Kiếm từ phía sau ra, chỉ vào trong ngực Sở Vân Mộ nói.

Sở Văn Mộ thoáng nhủu mày, nghênh ngang mà nằm ở trên đùi của nàng nói: "Tại nàng tối hôm qua lén xông vào Vương Phủ, cái này là tội không được muốn nhảy vào lòng Bồn Vương không phải sao?"

Mộc Thất đỏ mặt, nhất thời cứng họng: "Ngươi . . . . . ngươi vô sỉ!"

Sở Văn Mộ lật tay giữ chặt tay cổ tay Mộc Thất, đoạt lấy kiểm trong tay của nàng vuốt vuốt, cọ xát trước ngực nàng nói: "Bồn Vương cảm thấy vô sỉ cũng không có gì không tốt, nếu không phải Bồn Vương vô sỉ, lúc này Tiểu Thất sao có thể cùng Bồn Vương ở trên giường?"

Mộc Thất nói thầm trong lòng: sớm biết như vậy ta sẽ không giải sinh tử cổ giúp ngươi, để cho ngươi tiếp tục bệnh thoi thóp, cũng không thể long tinh hồ mãnh như vậy!

Sở Văn Mộ nằm một lát, chợt buông nàng ra, nhếch môi nói: "Bồn Vương quyết định thả nàng về."

"Tại sao?" Mộc Thất có chút không dám tin, trong hồ lô của hắn lại bán thuốc gì?

"Bởi vì tâm tính của Bồn Vương tốt." Sở Văn Mộ nói.

Mộc Thất cảm kiểm nhảy xuống giường, cũng không để ý đến lời này mình đã từng nghe, lập tức đi ra phía sau bình phong mặc lại y phục.

Nàng biết Sở Văn Mộ là người hay thay đổi, nói không chừng một lát lại muốn ‘trấn áp’ nàng ở đây.

Thế nhưng thật không ngờ Sở Văn Mộ lại không có động tác gì, chỉ là phái người đưa nàng trở về phủ Thừa Tướng.

Bên trong phòng chỉ còn một mình Sở Văn Mộ, trên khóe miệng nụ cười của hắn nhạt dần, lạnh giọng phân phó nói: "Vào đi!"

Thống lĩnh sát thủ Nguyên Lãm đẩy cửa bước vào, hành lễ nói: "Vương Gia, loạn đàn Ma Cung bị bắt hơn phân nửa, nhưng không thấy bóng dáng của U Minh, những loạn đàn này phải xử lý thế nào?"

Sở Văn Mộ khoi lên khóe miệng, đáy mắt dâng lên ánh sáng khát máu, lạnh nhạt nói: "Đối địch với Bồn Vương, Bồn Vương sẽ làm bọn họ thiên đường không lối, địa ngục khó thoát, những người này cứ dùng biện pháp cũ xử trí, tránh cho mọi người hành hình tịch mịch."

"Vâng" Nguyên Lãm lên tiếng lui ra.

Đi tới ngoài cửa, Nguyên Lãm rung mình một cái, đã nhiều năm rồi Vương Gia không dùng phương pháp này để xử lý phạm nhân.

Bình thường hình phạt tàn nhẫn nhất chỉ là lột da bóc xương, nhưng hình phạt này còn tàn nhẫn hơn rất nhiều lần

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mẫu Đơn Ngũ Sắc

Editor Hoa Trong Tuyết

Đi tới ngoài cửa, Nguyên Lãm rung mình một cái, đã nhiều năm rồi Vương Gia không dùng phương pháp này để xử lý phạm nhân.

Bình thường hình phạt tàn nhẫn nhất chỉ là lột da bóc xương, nhưng hình phạt này còn tàn nhẫn hơn rất nhiều lần.

Năm năm trước, Vương Gia cướp lai bức rèm châu được làm từ xương trắng của mẫu phi mình treo trong Ma Cung, từng đại khai sát giới, dùng cực hình xử trí bảy vị đại trường lão của Ma Cung, dùng roi cừu tiên quất nát da thịt của bọn họ, lộ ra xương trắng âm u, dùng thuốc giữ lại tính mạng, lại bóc từng khúc xương ra mài thành bột, làm thành bức rèm che, tất cả đều xử lý như vậy, làm cho người từng trải qua sinh tử như hắn cũng cảm thấy buồn nôn.....

Hắn biết rất ít về quá khứ của Vương Gia, chỉ biết Vương gia trải qua mười mấy năm ẩn nhẫn đau khổ ở Ma Cung, trở thành người đứng đầu trong nhóm đệ tử ở Ma Cung, luyện được võ công cao cường, cuối cùng ngồi lên vị trí cao nhất.

Nhưng mục đích thật sự của Vương Gia là phá hủy Ma Cung, báo thù cho mẫu phi.

Đến tận cùng là loại thù hận gì làm cho người ta đối xử tàn độc như thế với mẹ con Vương Gia, hắn không đoán được, cũng không dám đoán.

Vương Gia tận mắt nhìn thấy xương trắng của mẫu thân được chế thành rèm châu treo trong đại sảnh Ma Cung, sống trong cảnh nhẫn nhịn mười mấy năm, đó là loại nhẫn nại không phải ai cũng làm được.....

Tính cách Vương Gia lạnh lùng, ngay cả những ám vệ bên cạnh như bọn họ thường ngày cũng không dám đến gần.

Nhưng kể từ Mộc đại tiểu thư xuất hiện, Vương Gia cười nhiều hơn trước rất nhiều. Vương Gia muốn cười nàng làm phi, chỉ mong nàng có thể kéo Vương Gia từ trong bóng tối ra ngoài.....

**

Mộc Thất ngồi trong xe ngựa của phủ Nhiếp Chính Vương cứ cảm thấy không thoải mái, Sở Vân Mộ phái Nguyên Giáng cùng mấy cao thủ hộ tống nàng về phủ, rõ ràng chính là muốn nói cho thiên hạ biết: nàng Mộc Nguyệt Lương chưa cưới đã chạy đến nhà trượng phu, muốn ‘động phòng’ trước, ngày hôm sau không xuống giường được nên mới cho xe ngựa đưa về!

Trong lòng Mộc Thất oán thâm, say rượu quả nhiên hỏng việc, nàng cứ như vậy nhảy vào trong bẫy của Sở Vân Mộ, để cho hán giống như đất chó đi dạo thông báo quyền sở hữu..... chuyện này truyền ra nàng ở nước Đại Lịch sao có thể sống thoải mái vui vẻ được? Không bằng dùng đỉnh Không Động xuyên về hiện đại cho rồi!

Chỉ là muốn nàng chịu thua cũng không dễ dàng, nàng không phải là không có biện pháp.....

Mộc Thất lợi dụng âm thanh ồn ào của phố xá, dùng đũa tuyết kiếm khoét một lỗ trên sàn xe, nhân cơ hội chạy ra ngoài, quen đường âm thầm trở về Lâm Phương Viện trong phủ thừa tướng.

Sở Vân Mộ muốn mượn cơ hội này để khơi lên ràng buộc với nàng? Không thể nào!

Mộc Thất phui bụi trên người, quả nhiên đối với loại người vô sỉ như Sở Vân Mộ, dùng phương pháp càn vô sỉ hơn để chạy trốn là vô cùng thích hợp.

Nhìn thấy ba tỷ muội bình an, Mộc Thất hỏi "tối hôm qua thập tam sát không làm các người bị thương chứ?"

Trầm Xuân kim nén bức bối, hừ một tiếng nói: "Không có bị thương, nhưng tối qua ta bị một người trong thập tam sát đùa cợt! Hắn dịch dung thành luyện đồng, sau lại đánh thuốc mê ta!"

Mộc Thất không nhịn được bật cười, luyện đồng của Nhiếp Chính Vương ..... tên sát thủ này thật là to gan, dám hóa trang thành luyện đồng của Vương Gia, nếu như bị mỹ yêu tinh này biết, không biết khuôn mặt sẽ vận vẹo như thế nào!

"Trầm Hạ, Trầm Thu, các người cũng gặp sát thủ giống như vậy hả?" Mộc Thất ôm bụng cười hỏi.

"Ta gặp phải thống lĩnh sát thủ, đối phương khinh công cao cường, giỏi hơn ta rất nhiều." Trầm Hạ đặt ly trà lên bàn, lạnh nhạt nói.

Cổ họng Trầm Thu cắn thẳng, rừ con người, cắn răng nghiêng lợi nói: "Ta lại gặp được tên Nguyên Giáng kia, nếu không phải ta có vết thương cũ, nhất định trừng trị hắn thích đáng!"

"Trầm Thu, tối hôm qua người ở đâu? Lúc ta và Trầm Hạ tỉnh lại đã ở trong phủ, nhưng buổi sáng người mới trở về." Trầm Xuân hỏi.

"Ta..... ta chạy đến vương phủ, cũng không tìm được tiểu thư, sau lại biết tiểu thư không sao, nên ôn Đan Hoa trở về." Trầm Thu đáp Đan Hoa nói: "Đan Hoa, đúng không?"

Đan Hoa liếc nàng một cái, tiếp tục ăn máu hươu trong chén.

Mộc Thất mới nghỉ ngơi một chút, quân gia liền vội chạy tới gọi Mộc Thất: "Đại tiểu thư, tướng gia chuẩn bị đồ cưới cho người, muốn người tới xem "

"Được." Mộc Thất đáp một tiếng, theo quân gia đi vào hậu đường.

"Đại tiểu thư, người không biết Vương Gia mang đến bao nhiêu sính lễ đâu, tất cả lớn nhỏ có trên trăm rương, sính lễ được thị vệ xếp đầy cả một con đường! trên châu Nam Hải, các loại châu ngọc khác có hơn mười rương, tiểu nhân sống lâu như vậy, lại lần đầu tiên thấy được, đại tiểu thư thật là có phúc khí!" Trên đường, quân gia không ngừng làm nhảm tán dương Nhiếp Chính Vương.

Nhiếp Chính Vương là nhân vật hung ác nhưng lại phú khả địch quốc, ngay cả sinh lễ cũng hơn hẳn Tề Vương, đại tiểu thư trở thành Nhiếp Chính Vương Vương Phi, phủ thừa tướng còn phải dựa vào sự che chở của nàng!

"Phúc khí thì không nói, ta nhớ được quân gia đã từng nói, trên người ta mang theo lệ khí, đưa ta đi xa mới giúp phủ thừa tướng bình an, người nói hay là ta nhớ sai?" Ánh mắt bén nhọn của Mộc Thất nhìn quân gia, làm cho hắn sợ đến mức hai chân như nhũn ra, cả người muốn quỵ trên mặt đất.

"Tiểu Nhân là mắt chó không biết nhìn người, đại tiểu thư đại nhân có đại lượng, tha cho tiểu nhân đi! Tất cả đều là chú ý của đại phu nhân và nhị tiểu thư, cũng là các nàng hãm hại tiểu thư, làm cho Tề Vương từ hôn!" Quân gia quỳ trên mặt đất dập đầu mấy cái nói.

Mộc Thất nâng lên khóe môi, đỡ quân gia dậy nói: "Sợ cái gì? Ta còn chưa nói sẽ phạt người...người chỉ cần ghi nhớ những gì mình vừa nói, ta mới là người có năng lực bảo vệ an toàn cho phủ thừa tướng. Chỉ cần người làm theo những gì ta nói, ở thời điểm thích hợp nói hết toàn bộ sự thật, ta nhất định bảo vệ người cả đời phú quý không lo không phiền."

"Tạ đại tiểu đại lượng khai ân, sau này tiểu nhân nhất định dốc sức làm việc cho người!" Quân gia nói cảm ơn liên tục.

"Được rồi, ngươi nhớ ai mới là chủ tử của ngươi, bên trong phủ lắm người nhiều ma, khi nào cần ngươi ta sẽ tự tìm đến." Mộc Thất đi trước bước ra khỏi khúc uốn hành lan.

Quần gia nhìn bóng lưng nhẹ nhàng trước mắt, trên người nàng có khí phách làm cho người ta sờn da gà, so với đại tiểu thư vô năng trước đây hoàn toàn là hai người khác biệt!

Mộc Thất chậm rãi Mộc Nguyệt tình ở cửa nhà kho.

Mộc Nguyệt Tình mặc quần dài màu đỏ nhạt, trên đầu chải búi tóc Phi Tiên, dung nhan xinh đẹp đang nhìn mảy lại nở nụ cười, nắm tay siết chặt cũng buông ra, nhìn Mộc Thất hành lễ nói: "Đại tỷ, đã lâu không gặp."

Mộc Thất ngẩng đầu chậm rãi nói: "Mấy ngày không thấy, nhị muội muội càng ngày càng đẹp. Đúng rồi, bệnh tình của đại phu nhân thế nào rồi, ta cũng rất quan tâm."

Ánh mắt của Mộc Nguyệt Tình như mũi tên nhọn, hận không thể bấm vào Mộc Thất dưới vạt kiếm, chậm giọng điệu dịu dàng nói: "Y thuật của đại tỷ cao thâm, sức khỏe của mẫu thân đã tốt hơn, không cần đại tỷ quan tâm."

Mấy chữ cuối cùng, Mộc Nguyệt Tình cắn răng mà nói.

Tại sao sau khi Mộc Nguyệt Lương trở lại những thứ tốt đẹp đều bị nàng chiếm hết! Mỗi lần bày mưu tính kế đều để cho nàng thoát, mình không cam lòng!

Mộc Thất mở cửa ra, hai người cùng nhau bước vào.

Mộc thừa tướng dặn dò: "Các ngươi đều là nữ nhi của phụ thân, ta sẽ đối xử công bằng, đồ cưới ta chuẩn bị cho tỷ muội các ngươi đều như nhau, chính là hi vọng tỷ muội các ngươi đồng tâm, sau này giúp đỡ lẫn nhau."

"Nguyệt Lương xin nghe lời dạy bảo của phụ thân." Mộc Thất vuốt cằm nói.

"Nguyệt Tình cũng ghi nhớ lời phụ thân ở trong lòng." Mộc Nguyệt Tình theo sau nói.

Mộc thừa tướng lấy ra một hộp gỗ mun, mở ra lấy ra một vòng ngọc sáng long lanh, mở miệng nói: "Đây là vòng ngọc của lão phu nhân khi còn sống, chỉ truyền cho trưởng nữ, Nguyệt Lương là trưởng nữ, vòng ngọc này giao cho ngươi bảo quản."

Mộc Thất nhận lấy vòng ngọc, thi lễ nói: "Đa tạ phụ thân."

Phụ tử ba người nói xong, Mộc tướng có việc nên rời phủ.

Mộc Thất trở về Lam Phương Viện chưa được bao lâu, liền nhận được đại lễ đại phu nhân đưa qua——

Bọn nha hoàn đưa tới các loại đồ trang sức, đều là châu báu bình thường người giàu hay dùng, chỉ là trong đấy có một đồ vật không tầm thường —— một chậu hoa mẫu đơn ngũ sắc.

Mộc Thất quan sát chậu hoa mẫu đơn ngũ sắc tượng trưng cho phú quý bình an, mặc dù không nhìn ra đầu mối gì, nhưng trong lòng lại có dự cảm xấu.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Trước Đám Cưới, Đưa Nàng Đại Lễ

Editor Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất quan sát chậu hoa mẫu đơn ngũ sắc tượng trưng cho phú quý bình an, mặc dù không nhìn ra đầu mối gì, nhưng trong lòng lại có dự cảm xấu.....

Nghe nói đây là kỳ hoa của Tây Vực, hoa nở không tàn, giá tiền mắc gấp nhiều lần châu ngọc.

Mộc Thất đành phải nhận quà tặng, sau khi bọn nha hoàn rời đi, nàng duỗi cánh tay chạm vào phần hoa mẫu đơn, đặt ở trước mũi nhẹ ngửi, quả nhiên không có mùi vị.

Mũi của nàng quanh năm tiếp xúc với độc dược cũng không ngửi ra điều gì bất thường, thật sự đại phu nhân bỏ qua suy nghĩ muốn đổi phó nàng, chẳng

lẽ là nàng đa nghi?

Mộc Thất xem rất nhiều sách trong phủ cũng không thấy có nói đến dược tính của hoa mẫu đơn ngũ sắc, liền bảo Trầm Xuân mang chậu hoa ra khỏi phòng, đặt ở trong sân.

Trầm Xuân ngửi hương mẫu đơn, không ngừng nói: "Hoa này mặc dù không có mùi vị, nhưng quả thật nhìn rất đẹp, tiểu thư hẳn tâm đặt nó ở bên ngoài tự sinh tự diệt sao?"

"Ồ trong phủ thừa tướng, tâm tư của đại phu nhân không thể không phòng." Mộc Thất trầm giọng nói.

Trầm Xuân lại mở miệng, bày chậu hoa trên giàn hoa trong sân, so với hoa lan trước nay tiểu thư yêu thích, thì chậu hoa mẫu đơn ngũ sắc này quá đẹp để chối mắt.

Đại phu nhân và nhị thiếu thư hận tiểu thư thấu xương, tiểu thư đề phòng rất đúng, họ tặng quà biết đâu là để hại người!

**

Mấy ngày kế tiếp ngược lại trôi qua rất nhẹ nhàng, Nhiên Ông cách ngày sẽ dùng yểm bùa vào mộng cho các ma ma dạy quy củ hôn lễ, dạy cho Mộc Thất chút chiêu thức kiểm pháp, sau đây là kiểm tra kết quả.

Mộc Thất chuyên tâm luyện tập kiểm pháp, tránh cho sự phụ thấy nàng rảnh rỗi lại kêu nàng đi lấy Túy Sinh Mộng Tử của Sở Vân Mộ, lúc nhận hạ thì luyện một ít đan dược cổ quái, để chuẩn bị đối phó với mỹ yêu tinh sau khi gả vào phủ Nhiếp Chính Vương.

Năm ngày nữa là ngày đại hôn, sáng sớm Mộc Thất đã bị kéo đi thử giá y phủ Nhiếp Chính Vương đưa tới.

Sau khi thử năm mươi mẫu giá y, nàng nằm trên giường sống chết cũng không động dậy nữa.

Nguyên Tuyệt ánh mắt đáng thương nhìn chằm chằm nàng nói: "Vương Gia có mệnh lệnh, muốn Vương Phi tự lựa chọn giá ý, xin Vương Phi đừng làm khó thuộc hạ."

Mộc Thất lười biếng tùy tiện chỉ tay: "Chọn bộ này!"

Những giá y này mỗi cái đều quý giá xa xỉ, là do phùng may nhất phẩm Vân La may, dùng ngọc thạch thượng đẳng và trân châu trang trí, xa hoa quá độ đúng là phong cách của Sở Vân Mộ!

Chỉ là mũ phùng này quá nặng, chẳng lẽ Sở Vân Mộ muốn mang toàn bộ gia sản phủ lên người nàng sao?

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Nguyên Tuyệt ôm giá y trở về phục mệnh, sau cùng cũng không quên mang món quà thứ hai Nhiếp Chính Vương đưa tới tặng cho Mộc Thất.

Mộc Thất nhìn thuốc bồi bổ cường thân như tòa núi nhỏ trước mắt, hoàn toàn choáng váng.

Có thể không kiên kỹ trước lễ thành hôn cho tân nương uống thuốc bổ, cũng chỉ có người da mặt dày như Sở Vân Mộ mới làm ra được!

Hắn rõ ràng là muốn ăn nàng!

"Trầm Hạ, ném những thứ này vào hồ làm mồi cho cá!" Mộc Thất phẩy tay nói.

"Tiểu thư, không thể." Trầm Hạ nói.

"Thế nào? Ngay cả người cũng muốn vì ta ‘ suy nghĩ’, để cho ta uống thuốc bổ này hả?" Mộc Thất sắc mặt âm trầm nói.

"Trước giờ chủ tử của Trầm Hạ chỉ có một người là tiểu thư, chỉ là ném nhiều thuốc bổ như vậy vào trong hồ, sợ rằng cá tôm trong hồ cũng không chịu nổi cái phúc ấy, không quá nửa canh giờ thì sẽ chết hết." Trầm Hạ tính tình trầm ổn, lời nói không có một chút khoa trương.

Đột nhiên Mộc Thất cảm thấy, mình giống như những con cá nhỏ dưới hồ, uống hết thuốc bổ này của Sở Vân Mộ, có lẽ chẳng mất chốc nàng cũng đi đời nhà ma.....

"Thôi, để cho người mang đến tiệm thuốc bán đi, bản tiểu thư cũng không gây khó dễ cho việc kiếm thêm tiền. Nhớ làm việc khéo léo một chút." Mộc Thất thở phào nói.

"Vâng" Trầm Hạ mang dược liệu ra cửa.

Ngay sau đó, Trầm Xuân gọi nha hoàn đang cầm son phấn ra, nhanh chóng giới thiệu: "Tiểu thư, những thứ này đều là son phấn thượng đẳng ở kinh thành, này là của Nhất Phẩm Hiên, này là của Thúy Ngọc Cát..... dung mạo của tiểu thư vốn dĩ đã đẹp, chỉ là xưa nay ít trang điểm phấn son, nếu như chưng diện, nhất định đẹp hơn các tiểu thư khác gấp trăm lần!" Trầm Xuân tinh thần phấn chấn mang Mộc Thất tới trước bàn trang điểm, giúp nàng chải một búi tóc tinh xảo.

Trầm Xuân mở ra một hộp son, thoa một ít lên tay nói: "Tiểu thư, này là sản phẩm chính hiệu rất đắt, còn có tác dụng dưỡng môi."

Mộc Thất chống cằm nói: "Màu sắc hơi đậm."

"Loại này đây? Loại son này là màu sắc tươi sáng nhạt nhất rồi." Trầm Xuân đổi loại son bôi trên tay.

"Được rồi, vậy chọn nó." Mộc Thất kéo dài âm thanh nói.

Trầm Xuân cảm thấy cánh tay nóng rực, đang muốn cầm lên phần giúp Mộc Thất trang điểm, đột nhiên kêu lên một tiếng.

"A ——!"

Mộc Thất vội vàng đứng dậy đỡ Trầm Xuân, thấy ở nơi vừa thử son trên tay nàng xuất hiện hai vết đỏ.

Lòng Mộc Thất trầm xuống kiểm tra mạch của Trầm Xuân, mạch tượng vững vàng, không có dấu hiệu trúng độc.

Nàng nhú chặt chân mày, tình trạng này của Trầm Xuân gần giống với dị ứng, nếu không phải Trầm Xuân thử son trước, thì chắc hẳn vết đỏ này là sẽ bị trên mặt nàng!

Xem ra có người trước đám cưới muốn làm nàng khó chịu, mà ở phủ thừa tướng, đại phu nhân và Mộc Nguyệt Tinh là hai người bị nghi ngờ nhiều nhất!

Mộc Thất viết phương thuốc, sai người đi bỏ thuốc cho Trầm Xuân uống. Vết đỏ này không có độc, nhưng muốn hoàn toàn khỏi hẳn phải mất thời gian cả tháng.

Ánh mắt Mộc Thất nhìn vào bồn mẫu đơn ngũ sắc ở góc vườn.

Nàng dùng đầu ngón tay lấy ít phấn hoa, quả nhiên trong nháy mắt đầu ngón tay hiện lên một vết đỏ tươi!

Lúc này, Đản Hoa từ trong bụi hoa lặn ra ngoài, thấy đầu ngón tay Mộc Thất đỏ tươi, cho là máu tươi của nàng, nên nghĩ đối với mình là món ăn ngon!

Hai mắt nó sáng lên, buông ra móng vuốt đang chơi đùa với bồn mẫu đơn, vọt nhảy vào trong ngực Mộc Thất, ôm ngón tay trái của nàng lên ngửi ngửi.

"Xuy..... Xuy....." Đản Hoa liên tiếp nhảy mũi, ngửi cái đầu nhỏ nhỏ lên, chảy nước mắt nhìn Mộc Thất.

Chủ nhân lại lừa nó, cái này không phải máu, mùi vị thật khó ăn!

Mộc Thất nâng Đản Hoa lên, kinh ngạc phát hiện nó cái mũi nhỏ cũng trở thành màu đỏ thẫm.....

Xem ra nàng đoán không sai, bồn mẫu đơn ngũ sắc đại phu nhân đưa đến có vấn đề!

Nếu người chạm phải phấn hoa của mẫu đơn ngũ sắc sẽ lưu lại vết đỏ không xóa được, rất rõ ràng, đại phu nhân muốn trong ngày đại hôn nàng trở nên xấu xí, trở thành trò cười của người trong kinh thành!

Ồ cổ đại, đối với nữ tử nhan sắc rất quan trọng, huống chi là ngày cưới ngày quan trọng nhất trong cuộc đời!

Nếu đại phu nhân muốn bêu xấu nàng, không bằng nàng sẽ lấy đạo của người trả lại cho người.....

Mộc Thất nâng lên khoe môi, lạnh lùng nói: "Trầm Hạ, một lát viết một lá thư cho Nhiếp Chính vương, mượn hẳn một người —— thống lĩnh sát thủ Nguyên Lâm."

"Nhưng phủ thừa tướng canh giữ nghiêm ngặt, tiểu thư dùng cách gì để đưa hắn vào phủ?" Trầm Hạ sinh lòng nghi ngờ hỏi.

"Từ việc Nguyên Lâm khi so chiêu với người chỉ thủ không công, khinh công của hắn tuyệt đối bí hiểm, tự nhiên có biện pháp đi vào. Ta muốn để cho hắn thần không biết quỷ không hay lên chỗ ở của Mộc Nguyệt Tinh, đưa cho nàng một món lễ lớn." Trong mắt Mộc Thất âm u, hiện lên tính toán âm mưu.

Nàng đeo lên bao tay làm bằng tơ vàng, lấy ra phấn hoa của mẫu đơn ngũ sắc, thêm mấy vị dược liệu để bao vệ dược tính trong thời gian dài, chế thành một chai bột.

Nàng đặt tên cho chai thuốc này là "Tẩy nhan tán".

Đối với những người như Mộc Nguyệt Tinh bên ngoài trong sáng đẹp đẽ, bên trong xấu xa kinh tởm, hủy đi dung nhan là biện pháp tốt nhất.

Đại phu nhân muốn làm cho nàng trong ngày đại hôn không dám gặp mặt người khác? Nàng thật muốn xem ai mới là người làm trò cười cho thiên hạ.....

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Âm Mưu Thế Thân, Đêm Khuya Xông Vào Khuê Phòng

Editor Hoa Trong Tuyết

Hôm sau, nha hoàn gia đình quỳ đầy trước sân viện của Mộc Nguyệt Tinh.

Chỉ nghe âm thanh ném vỡ rầm rắc truyền ra từ cửa sổ đang đóng chặt, ngay sau đấy là tiếng kêu bén nhọn đầy nóng giận của Mộc Nguyệt Tinh: "Tất cả đều rút ra ngoài cho bản tiểu thư! Mộc Nguyệt Lương, người là đồ tiện nhân ——!"

Đại phu nhân dẫn người vội vã chạy tới, khe khẽ nhẹ nhàng mở cửa phòng, thấy bên trong phòng là một mảng hỗn độn, kim ngân châu báu rơi đầy đất.

Mộc Nguyệt Tinh tóc tai rối bời, thân thể co ro đứng ở trong góc, hai tay ôm gương mặt, trong miệng mắng: "Ta muốn giết chết người, Mộc Nguyệt Lương, ta muốn giết chết người!"

"Tinh nhi, đã xảy ra chuyện gì?" Đại phu nhân đỡ nữ nhi dậy hỏi.

"Mẫu thân, ta. . . . ." Mộc Nguyệt Tinh nghẹn ngào nói không ra lời, nàng chậm rãi buông đôi tay, ngẩng đầu lên, đại phu nhân cầm lấy tay của nàng, cảm thấy giật mình ——

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Nguyệt Tinh lại xuất hiện những vết đỏ tươi như vết máu! Nhất là hai bên má, từng vết đỏ tươi trên khuôn mặt trắng nõn, quả thật nhìn thấy mà ghê!

Đâu còn là đại tiểu thư khuynh quốc khuynh thành?

"Mẫu thân, tại sao có thể như vậy? Rõ ràng người của chúng ta thấy Mộc Nguyệt Lương nhận lấy mẫu đơn ngũ sắc, còn đưa tay chạm vào phấn hoa. Lúc trước ta đã uống thuốc phòng ngừa, tại sao triệu chứng lại xuất hiện trên người ta, nàng ta lại không bị gì? Tại sao!" Mộc Nguyệt Tinh gần như nổi điên mà hét lên.

Đại phu nhân vỗ vỗ sau lưng nữ nhi để trấn an, nàng ta không ngờ tới nhanh như vậy Mộc Nguyệt Lương đã biết được đặc tính của mẫu đơn ngũ sắc, còn lấy phấn hoa sử dụng trên người tình Nhi.

Những ngày qua nàng ta đã cố ý tăng cường ám vệ canh giữ, Mộc Nguyệt Lương làm sao có thể thừa lúc không có người mà đột nhập vào? Đến tột cùng chỗ dựa sau lưng Mộc Nguyệt Lương là ai?

Nàng ta nghĩ thế nào cũng sẽ không nghĩ ra, người Mộc Thất sử dụng là thủ hạ tinh anh của Nhiếp Chính Vương. Sợ rằng người đời đều không tin tưởng, Nhiếp Chính Vương yêu mị cao cao tại thượng lại coi trọng một nha đầu hoang dã. . . . .

"Còn nhiều thời gian, chúng ta muốn báo thù cũng không thể gấp gáp." Đấy mắt đại phu nhân thâm sâu, sâu xa nói.

"Hình dạng ta hiện tại như vậy sao có thể xuất giá? Tề vương Điện Hạ nhìn thấy đáng vẻ xấu xí này của ta, hắn. . . . . hắn còn có thể chạm vào ta sao?" Mộc Nguyệt Tinh dùng tay che đi khuôn mặt ừ ừ nói.

"Người yên tâm, mẫu thân nhất định tìm đại phu tốt nhất chữa trị hết vết đỏ trên mặt người, nhất định không lưu lại chút dấu vết nào. Mẫu thân nhất định để người trở thành chính phi của Tề Vương, ông ngoại người là Trần NamVương đương triều, nắm binh quyền trong tay, Tề Vương muốn kết thân còn không kịp. Tề Vương là nhi tử xuất sắc nhất của Hoàng Thượng, vị trí thái tử sớm muộn gì cũng là của hắn, tương lai người cũng sẽ là hoàng hậu. Về phần tình cảm phu thê, mẹ quý nhờ con chỉ cần có biện pháp nhanh chóng để người mang thai, ngồi vững ở vị trí chính phi. Người vì hậu vị, nhất định phải nhẫn nhịn thù hận hôm nay, sau này sẽ cho Mộc Nguyệt Lương chết không có chỗ chôn!" Đại phu nhân híp con người, lạnh lùng nói.

Mộc Nguyệt Tinh cắn chặt răng nói: "Tinh nhi hiểu, nhưng. . . . . hình dạng bây giờ của Tinh Nhi không thể nào đội mũ phượng đi gặp người, bây giờ nên làm thế nào?"

Đại phu nhân đứng dậy đi tới trước bàn trang điểm, cầm lên mũ phượng hoa lệ bằng vàng, con mắt sắc bén thâm trầm.

Phong tục kết hôn của Đại Lịch có chút khác với các quốc gia khác, tân nương không trùm khăn voan, chỉ găng châu ngọc làm thành rèm che phía trước mũ phượng, làm nổi bật lên nhan sắc kiều diễm của tân nương.

Hình dạng của Tinh nhi bây giờ, càng dùng son phấn che kín dấu vết, thì dấu vết này càng hiện lên rõ ràng!

Trên mặt đại phu nhân hiện lên vẻ dữ tợn, nói với nha hoàn đứng ngoài cửa: "Người đâu, đi gọi Tam Tiểu Thư tới đây!"

Đại phu nhân đưa Mộc Nguyệt Tinh vào phòng trong, chỉ cần lắng nghe.

Tam tiểu thư trầm mặc ít nói Mộc Nguyệt Ninh được bọn nha hoàn đưa vào phòng, nàng cung kính hành lễ nói: "Nữ nhi vẫn an mẫu thân, Nhị tỷ tỷ."

Đại phu nhân nhẹ nhàng buông ly trà trong tay xuống, đưa ngón tay mang giáp vàng nâng cằm Mộc Nguyệt Ninh lên, quan sát một lát nói: "Hình dáng Ninh nhi càng ngày càng xinh đẹp, mắt ngọc mày ngài, rất động lòng người."

Nàng đứng dậy nói chậm rãi bên tai Mộc Nguyệt Tĩnh: "Chi là, dáng vẻ không giống ta chút nào, ngược lại càng ngày càng giống tiện nhân Mai phu nhân kia!"

Sắc mặt Mộc Nguyệt Ninh trắng bệch, quỳ xuống đất nói: "Mẫu thân nói đùa, mẫu thân là mẫu thân của Ninh nhi, nếu Ninh nhi đã làm sai điều gì, xin mẫu thân nói ra, Ninh nhi nhất định sửa chữa. . . . ."

Pằng!

Một cái tát đánh vào mặt, Mộc Nguyệt Ninh bụm má, nắm tay siết chặt giấu trong tay áo, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay mà không biết.

"Người có biết hình dạng an phận thủ thường hiểu biết lý lẽ này của người giống con tiện nhân kia như đúc! Lúc đầu Mai phu nhân chỉ là con hát dê tiện thấp hèn được tướng gia mang về phủ, lại vương vấn với tình lang bên ngoài cùng tình lang bỏ trốn, tướng gia phái người giết tình lang của nàng, nàng quỳ trên mặt đất cầu xin ta giữ lại tính mạng của nàng, cầu xin ta giữ lại đứa bé trong bụng nàng. Nếu không phải ta cầu xin tướng gia để nàng ra sau núi quy y lễ Phật, nàng đã sớm rơi vào kết cục phải tự sát!"

Ta vẫn nhớ hôm ấy, lúc sinh con, Mai phu nhân sinh khó, sinh hạ một bé gái liền đi. Ta thấy đưa trẻ sinh ra không nơi nương tựa, liền ôm về nuôi dưỡng, mười lăm năm sau, nàng trưởng thành chính là người ngày hôm nay, Mộc gia Tam Tiểu Thư —— Mộc Nguyệt Ninh. Nếu không có ta, chỉ sợ người chỉ là đứa con hoan hên mọn, vừa sinh ra liền nhất định phải chết, người đã biết chưa?" Đại phu nhân cúi đầu tiến tới gần Mộc Nguyệt Ninh, gần từng chữ.

Sắc Mặt Mộc Nguyệt Ninh tái nhợt, cắn chặt môi dưới.

Lão ma ma phía sau núi đã sớm nói cho nàng biết thân phận của nàng! Chi là nàng vẫn kiêu kị đại phu nhân sẽ nói ra thân phận của nàng, nhiều năm qua vẫn thận trọng, trầm mặc ít nói, chỉ đợi ngày trả thù cho mẫu thân!

"Ninh nhi biết, ân tình của đại phu nhân Ninh nhi không có gì báo đáp." Mộc Nguyệt Ninh dập đầu nói.

Đại phu nhân đỡ Mộc Nguyệt Ninh dậy, cười nói: "Ninh nhi, chuyện đã qua mẫu thân không truy cứu nữa, người và Tĩnh nhi đều giống nhau, đều là nữ nhi của mẫu thân, cho tới bây giờ mẫu thân vẫn đối xử giống nhau, cho nên Tĩnh nhi gặp nạn, người nhất định phải giúp nàng."

Mộc Nguyệt Ninh ngửi thấy hương thơm nồng đậm trên người đại phu nhân, trong lòng nôn mửa.

Đối xử như nhau?

Khi nào thì đại phu nhân đối xử như nhau? Nhị tỷ mọi thứ cảm kỳ thi họa đều tinh thông, nhiều lần lộ diện trước mặt Hoàng Thượng và Thái Hậu, mà nàng thì cái gì cũng không biết! Nhị tỷ tỷ thích Tề Vương điện hạ, đại phu nhân liền tìm mọi biện pháp để nàng có thể cho Tề Vương điện hạ làm chính phi, nàng cũng giống tỷ tỷ thích Tề Vương, nhưng không làm được cái gì!

"Mẫu thân cứ nói, Ninh nhi nhất định giúp đỡ tỷ tỷ." Trên Mặt Mộc Nguyệt Ninh hiện lên ý cười nói.

Nàng không thể không giúp! Hôm nay nàng không có chỗ nương tựa, chỉ cần đại phu nhân mở miệng, là có thể gả nàng cho chi thứ hai của nhà quan viên nào đấy. Đừng nói là chi thứ hai, tệ nhất là làm thiếp thất, những năm qua nàng thấy nhà những quan viên này đối đại với thiếp thất có bao nhiêu tàn nhẫn, cuộc đời của nàng cũng không thể bị hủy đi như vậy. . . . .

Đại phu nhân chậm rãi mở miệng: "Mẫu thân muốn người thay thế Tĩnh nhi làm tần nương một ngày, thay nàng hoàn thành nghi thức bái đường, sau đó mẫu thân sẽ phái người đưa người trở về, có làm được không?"

Mộc Nguyệt Ninh trong lòng chấn động, muốn nàng thay thế Mộc Nguyệt Tĩnh gả cho Tề Vương?

Lòng của nàng đau như dao cắt, Tề Vương điện hạ là người nàng ái mộ nhiều năm, muốn nắm tay hắn vào hi đường, lại phải nhường hắn cho nữ nhân khác, mà mình chỉ là thể thân. . . . .

Vân Hồng Mai, Mộc Nguyệt Tĩnh, mối thù này sớm muộn gì nàng cũng phải báo!

"Tất cả nghe theo sắp xếp của Mẫu Thân." Mộc Nguyệt Ninh nhàn nhạt đáp.

Máu tươi theo lòng bàn tay chảy vào trong tay áo, nhưng nàng không cảm thấy chút đau đớn nào, bởi vì trong lòng nàng đang bị cào xé còn đau đớn gấp vạn lần!

"Được, chuyện này không được để người khác biết, chỉ cần làm xong chuyện này, người vẫn là tam tiểu thư phủ thừa tướng, tiền đồ vô hạn." Đại phu nhân cười nói.

Mà hiện tại trong mắt Mộc Nguyệt Ninh, như nhìn thấy hình dạng đại phu nhân cả người đầy máu bò đến trước mặt nàng cầu xin. . . . .

**

Ban đêm, Lâm Phương viện.

Mộc Thất cúi y phục ra, day day huyết thái dương, đột nhiên, ánh nền bên trong phòng bị gió thổi tắt.

"Trầm Thu, đi đèn đốt." Mộc Thất nhàn nhạt giọng nói.

Nhưng xung quanh cũng không có ai lên tiếng, nàng vừa định đứng dậy, lại cảm thấy một luồng lực mang theo hương sen nhàn nhạt đánh về phía nàng, ngay sau đó, nàng lọt vào một lòng ngực ấm áp ba đạo.

Một lúc sau giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu: "Tiểu Thất thân thể ấm áp mềm mại, Bồn Vương thật là thích. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *YPhi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Đám Cưới, Khuynh Thế Sủng Ái

Editor Hoa Trong Tuyết

Một lúc sau giọng nói trầm thấp vang lên trên đỉnh đầu: "Tiểu Thất thân thể ấm áp mềm mại, Bồn Vương thật thích, ôm cũng rất thích. . . . ."

Mộc Thất cảm thấy một luồng cảm xúc mềm mại trên mặt, giống như là khuôn mặt trơn lán mịn màng đang dán lên khuôn mặt nàng, cọ xát, lại cọ xát.

Thay vào khuôn mặt mịn màng là chủ nhân vô sỉ, trước khi leo lên giường đã điểm nhuyễn huyết trên eo nàng, bây giờ nàng không thể động dậy, chỉ có thể mặc cho hắn tùy ý ôm mình. . . . . đùa cợt.

"Sở Văn Mộ, người vào phòng không biết lên tiếng sao?" Mộc Thất tức giận mở miệng nói.

"Bồn Vương muốn cho Tiểu Thất kinh ngạc, thế nào, Bồn Vương đặc biệt tới thăm nàng, chẳng lẽ nàng không vui mừng?" Sở Văn Mộ lười biếng nằm ở bên giường, một tay chống cằm, tay còn lại vỗ cùng không an phận vuốt ve trên lưng Mộc Thất.

Mộc Thất hít sâu một hơi, cắn răng nghiêng lợi nói: "Tiểu nữ nào dám, chỉ là không lẽ Vương Gia có sở thích nửa đêm xông vào phòng nữ tử sao?"

Sở Văn Mộ gật đầu một cái, sau lại nói: "Có thể hưởng thụ được thú vui của Bồn Vương chỉ có một mình Mộc Thất nàng mà thôi. Nếu nàng cảm thấy chưa đủ vui mừng, Bồn Vương còn có nhiều biện pháp để nàng hài lòng. . . . ."

Dứt lời, hắn đưa ra cánh tay thon dài nâng cằm nàng lên, chóp mũi chạm lên chóp mũi của nàng, cũng không cử động nữa, mặc cho nàng dù ánh mắt cảnh giác nhìn hắn chăm chăm.

Sở Văn Mộ đã gặp qua rất nhiều loại nữ tử, nghiêng nước nghiêng thành cũng có không ít, nhưng chỉ có duy nhất hình dạng của tiểu Thất in đậm trong lòng hắn, khi hắn từ trong ác mộng tỉnh lại, sẽ nghĩ đến nàng đầu tiên.

Mỗi đêm hắn đều bị ác mộng dây dưa, chỉ có duy nhất đêm hôm ấy ôm nàng, là đêm duy nhất trong cuộc đời hắn được ngủ ngon. . . . .

"Ngày đại hôn sắp tới, xin Vương Gia tự trọng!" Mộc Thất cảm thấy mình sắp bị đôi mắt phượng của Sở Văn Mộ nhìn thấu hết, ánh mắt nghiêng qua một bên, bĩu môi nói.

Lần trước môi của nàng bị hắn tàn phá, vừa đỏ sưng không chịu nổi, bị sự phụ cười nhạo hơn nửa ngày!

Sở Văn Mộ nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, đột nhiên cúi đầu xuống, đôi môi lạnh như băng dán lên môi nàng, trong nháy mắt thật sự không muốn buông nàng ra, muốn ôm chặt nàng như vậy mãi mãi không buông ra.

Môi Mộc Thất run run, thật giống như dán lên cánh hoa Anh Đào lạnh băng, môi mỏng lạnh lùng, lại mang theo hương sen nhàn nhạt trên người hắn. Khi đôi môi lạnh băng rời khỏi môi nàng lại lạnh nàng ngẩn ngơ thần thờ.

Khóe mắt Sở Văn Mộ hiện lên ý cười, nâng cằm của nàng lên, không có ý tốt nói: "Nương tử, gọi ta phu quân, ta liền bỏ qua cho nàng."

Mộc Thất nghiêng đầu không nói, dùng sự trầm mặc để phản kháng, nhưng trên cổ truyền tới cảm giác ngứa nháy như đang bị gặm nhấm nói cho nàng biết, nàng sắp bị ăn sạch rồi!

"Phu. . . . . phu quân. . . . ." Mộc Thất cố nén cảm giác buồn nôn trong lòng, từ trong miệng nặn ra mấy chữ.

"Không nghe thấy." Sở Văn Mộ cười giào hoạt, cũng không ngừng động tác trên tay.

"Phu quân, phu quân!" Mộc Thất kìm nén đến đỏ mặt, kêu.

Sở Văn Mộ thu tay, mắt phượng khẽ nheo lại, chui vào cổ nàng, cười yếu ớt nói: "Tiểu Thất của ta, thê tử của ta. . . . ."

**

Đêm hôm đó Mộc Thất không biết nàng ngủ lúc nào, Sở Văn Mộ chẳng hề làm gì nàng, chỉ là mấy đêm liên tiếp đều lên vào phòng nàng, ôm nàng ngủ, sáng sớm hôm sau thì biến đi mất tích.

Nếu không phải đỉnh hương trong phòng còn bay lên mùi hương an thần nhàn nhạt, thì nàng sẽ thật sự hoài nghi là mình nằm mơ.

Bốn ngày trôi qua rất nhanh, ngày hôm nay chính là ngày nàng và Mộc Nguyệt Tinh cùng xuất giá.

Hoàng Thượng tự mình chủ trì nghi lễ đám cưới, đã lâu rồi kinh thành không có náo nhiệt như vậy, dân chúng đều đi ra phố, ai cũng muốn nhìn phong thái của đôi tân nương.

Dân chúng rối rít bàn luận: "Nghe nói hôm nay Nhiếp Chính mở cửa tù lâu miễn phí, rượu ngon cũng rất nhiều, Trần Dương quận chúa đúng là được gả cho vị hôn phu tốt!"

Có người còn nói: "Thảm đồ được rải trên đường phố ở kinh thành, không phải là mệnh lệnh của hoàng thượng, mà là Nhiếp Chính Vương làm vì Quận Chúa!"

Cũng có người nói: "Nhiếp Chính vương lòng dạ độc ác, có rất ít người thấy được hình dáng, nghe nói sát thủ thập tam sát dưới tan hấn giết người vô số, gian thần trung lương nếu có mạo phạm, đều chết trong tay hắn! Người đời đều nói, đến gần Vương Gia sẽ chết, không biết Trần Dương Quận chúa có gặp kết cục bi thảm như những người khác hay không, cũng rất khó nói. . . . ."

Phủ Thừa Tướng.

Mộc Thất mặc giả y đội mũ phượng không để ý đến những lời đồn đãi bên ngoài, nàng đỡ cái đầu nặng nề, kéo dây lưng trần châu trên eo váy, ở trong lòng thầm mắng Sở Văn Mộ trăm ngàn lần.

Đều do sĩ diện của con yêu tinh chết tiệt kia, làm khổ thân nàng! Rõ ràng nàng đã chọn bộ giả y đơn giản nhất, nhưng vẫn bị châu ngọc phủ đầy người!

"Tiểu thư, nữ tử cả đời chỉ có một lần, vì vinh quang vô hạn, người phải nhịn một chút." Trần Thu cười nói.

"Chờ ta gả người cho Nguyên Giáng, để cho người cũng mặc một lần, xem người còn sức nói chuyện hay không." Mộc Thất thờ nói: "Đờ ta đi đến giường."

Nhắc tới Nguyên Giáng, sắc mặt Trần Thu đỏ ửng, cúi đầu.

Mộc Thất đi tới trước gương, muốn nhìn một chút sau hai canh giờ bận rộn dung mạo của mình sẽ thành cái dạng gì.

Nhìn thấy người trong gương, nàng chấn động.

Người trước mắt trông thật trẻ trung, mông manh mà tuyệt đẹp, mặc bộ giả y lưu ly tơ vàng, trên ống tay áo thêu nổi nhiều đóa hoa mai, làn váy kéo dài từ hông rủ xuống, trên làn váy đính vào nhiều giấy trần châu lưu ly xoắn xoàng làm cho khi đứng dậy hay duy chuyển sẽ phát ra âm thanh trong trẻo vui tai, dưới ánh mặt trời hiện lên ánh sáng lóa mắt. Trên đầu mỹ nhân đội mũ phượng, từng đóa trần châu bên trên mũ phượng cũng là do Nhiếp Chính Vương tự tay đính. Dưới mũ phượng là khuôn mặt nhỏ nhắn với đôi mắt được kẻ đen, cánh môi tô nhạt, xinh đẹp mà không mất đi quyền rũ, giống như không vướng khói bụi trần gian, giống như tiên tử trên trời.

"Tiểu thư là tân nương tử đẹp nhất mà ta biết!" Trần Xuân thờ dài nói.

Ngoài cửa vang lên tiếng huyền não: "Nhiếp Chính Vương tới đón dâu!"

Mộc Thất để rèm châu che mặt xuống, cả người bị quay quanh đưa ra khỏi lăm phượng viện.

"Theo tục lệ hôn lễ, Vương Gia không thể vào." Bà hi vợi vả nói.

"Bốn Vương đến đón tân nương của mình, có gì không thể?" Âm thanh trầm thấp vang lên, tay Mộc Thất bị một cánh tay thon dài nắm lấy, bàn tay nắm lấy tay nàng thật chặt đưa nàng đi về phía trước.

Trong lòng của nàng có loại cảm giác rất an lòng, khóe miệng không tự chủ hiện lên nụ cười.

Đến cửa phủ thừa tướng, đột nhiên Sở Văn Mộ ông ngang Mộc Thất lên, đi từng bước một xuống bậc thang.

Dân chúng chung quanh đều luôn mồm khen hay, một vài cô gái trẻ tuổi thấy hình ảnh như vậy không khỏi cúi đầu, trên mặt đỏ ửng.

Đội ngũ rước dâu đều là người của thập tam sát, mọi người đều mặc trang phục đỏ thẫm, tướng mạo anh tuấn bức người, nhất là mấy vị thống lĩnh cưỡi ngựa, mang theo trường kiếm ngang hông, hiển ngang mạnh mẽ, làm cho người ta không đành lòng khinh rẻ.

Nguyên Tái nhìn vào đám đông một lúc lâu, phát tay chào hỏi Trầm Xuân.

Trầm Xuân hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Bên kia, Trầm Hạ và Nguyên Lãm trao đổi ánh mắt, Nguyên Lãm nhìn nàng cười khế, con ngươi sâu thẳm nhìn nàng chưa từng rời khỏi.

"Họ Nguyên kia, nhìn ta làm gì?" Trầm Thu lặng lẽ hé miệng nói.

"Nơi này rất nhiều người họ Nguyên, ngươi muốn hỏi ai?" Nguyên Giảng dùng truyền âm bí thuật nói.

"Nói người đó, người vô si nhất!" Trầm Thu làm bộ mặt khinh khinh nói.

"Đa tạ khích lệ." Nguyên Giảng nhún mày nói.

Mộc Thất ngồi ở bên trong kiệu, chợt một góc kiệu bị người vén lên, một cánh tay thon dài dò vào, đưa cho nàng một bọc bánh ngọt.

Mộc Thất nhận lấy bánh ngọt, không ngờ Sở Vân Mộ là người tí mĩ như vậy, biết nàng sáng sớm chưa ăn no, bụng đói cả người lại mang đồ vật nặng nề, đặc biệt chuẩn bị bánh ngọt giúp nàng no bụng.

"Nương tử, cũng đừng chờ đến khi động phòng lại chóng mặt không còn sức lực. . . . ." Sở Vân Mộ vẫn không quên dùng truyền âm bí thuật đùa giỡn tiểu nương tử của mình.

"Sở Vân Mộ, khôn kiếp, ngươi dám!" Mộc Thất truyền âm nói.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ngày Đại Hôn

Edit Hoa Trong Tuyết

Long xa dừng trước cửa hoàng cung, Sở Vân Mộ vén rèm xe ra, nhìn những người đứng bên trong cung cười nhạt một tiếng.

Theo tục lệ hôn lễ, hấn để một đầu lụa đỏ vào trong tay Mộc Thất, hấn giữ đầu còn lại.

Mộc Thất đội mũ phượng, lúc xuống xe lão đạo muốn ngã, sau đấy ngã vào lồng ngực Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ mặc đồ cưới đỏ thẫm, tóc đen được bó cao, trên khuôn mặt yêu mị tuyệt sắc lộ ra nụ cười, hấn ôm Mộc Thất xoay mấy vòng, mất hết bao nhiêu sức lực, mới chậm rãi buông nàng xuống, nắm lấy tay nàng dịu dàng nói: "Phu nhân, đừng sợ, vì phu dắt ngươi đi."

Mộc Thất nhẹ nhàng gật đầu, ánh mắt của nàng nhìn qua bức rèm che trong suốt, thấy bàn tay mình đan xen với bàn tay trắng nõn thon dài, bàn tay này tròn bóng như ngọc, trong lòng bàn tay vẫn có vết chai, nàng dùng thêm sức, nắm chặt lấy tay hấn.

Nàng biết, chủ nhân của đôi tay này có thể cầm được đao kiếm tạo ra mưa máu gió tanh, cũng cầm được bút mực phong hoa tảo nhã, hôm nay hấn dùng đôi tay này che chở bàn tay của nàng, làm cho nàng có cảm giác an toàn tuyệt đối.

Nữ quyền hai bên nhìn thấy đều ghen tị, lại bị dung nhan ưu nhã như tiên của tân nương làm cho mất đi khí thế, á khẩu không thể mở lời gan tị.

Nghe nói tướng mạo của đại tiểu thư Mộc phủ xấu xí, mới thường xuyên ở trong phủ không lộ diện với bên ngoài, không ngờ hôm nay gặp mặt, lại là một nữ tử tuyệt sắc, nàng chỉ cần nhìn thấy một cái cũng làm cho người ta cảm thấy nàng là một cô gái cao quý lãnh diễm, làm cho người ta không đành lòng coi khinh, cũng không cách nào đến gần.

Lại nghe nói nhiếp chính vương mặt dù khuôn mặt tuyệt mỹ, nhưng giết người như ngóe, không ngờ còn có một bộ mặt nhu hòa tình cảm như vậy, hấn nắm lấy tay Vương Phi của mình nhẹ nhàng quay đầu nhìn lại, giết chết không biết bao nhiêu tâm hồn thiếu nữ.....

Cứ như vậy Sở Vân Mộ nắm tay Mộc Thất, bước qua chín cửa cung, xuyên qua đám người, đi tới trước đại điện.

Bên kia, Tề Vương Nam Cung Trạ và Mộc Nguyệt Tinh cũng đã đi vào bên trong đại điện, đi tới trước mặt Hoàng Thượng, Thái Hậu hành lễ.

Mộc Thất làm thầy thuốc nhiều năm, có khẩu giác nhạy bén khác hẳn người thường, nàng nhận thấy tân nương từ bên cạnh Tề Vương có gì đấy không đúng.

Xưa nay Mộc Nguyệt Tinh thích son móng tay bằng nước son của Tây Vực, mùi thơm son móng tay Tây Vực kéo dài, quyến với mùi hương hoa hồng trên người nàng ta, tạo nên phong cách của nàng ta.

Mộc Nguyệt Tinh dùng trăm phương ngàn kế để trở thành Tề Vương Phi, vậy thì không có khả năng dùng son móng tay bình thường trong ngày đại hôn?

Hơn nữa mặt nàng vì phấn hoa của mẫu đơn ngũ sắc chắc chắn sẽ hiện lên vết đỏ, mặc dù khuôn mặt đã bị rèm châu che khuất rất nhiều, nhưng vẫn là mơ hồ lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn.

Mộc Thất to gang phán đoán —— rất có thể người này không phải là Mộc Nguyệt Tinh!

Mộc Thừa Tướng nhìn hai nữ nhi, nhãn chân mày hiện ra nụ cười toan tính. Vân Hồng Mai đứng một bên siết chặt khăn tay, nhìn chăm chăm nữ tử đứng bên cạnh Tề Vương.

Dương công công đứng đằng trước phát ra âm thanh the thé: "Nhất bái thiên địa..... nhị bái cao đường..... phu thê giao bái!"

Mộc Thất xoay về hướng Sở Vân Mộ, cúi đầu bái thì nghe Sở Vân Mộ dùng truyền âm nói: "Vi phu nghe nói, thuốc bổ Vương Phủ mang đến bị người ta mang bán cho tiệm thuốc, không biết chuyện này có thật hay không?"

Chân Mộc Thất mềm nhũn, cộng thêm mũi phượng trên đầu khá nặng, suýt nữa thì đứng không vững lao đảo ngã về hướng Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ khẽ đỡ nàng, một màn này rơi vào trong mắt mọi người, lại giống như là Mộc Thất chủ động yêu thương.

Hoàng Thượng ho khan một cái, nhìn vào cô gái nhỏ nhắn dung mạo khuynh thành, hình dáng của nàng tương tự với hình dáng của Thuần Vu trong ký ức của hắn, giống như là cùng một người.....

Cuối cùng một tiếng "Đưa vào động phòng" vang lên, kèm trống ngoài điện Chính Dương vang lên.

Bởi vì thân thể Hoàng Thượng không tốt, mấy hôm nữa là ngày giỗ của tiên hoàng, nên trong cung không tổ chức linh đình, nên tiệc mừng tân nương được tổ chức trong phủ Tề Vương và phủ Nhiếp Chính Vương.

Mộc Thất ngồi vào long xa, hùng dũng oai phong trở lại phủ Nhiếp Chính Vương.

Vừa tới cửa phủ Nhiếp Chính Vương, thập tam sát đã bố trí rất thỏa đáng, một nhóm người đứng chính tề ngoài cửa nghênh đón Vương Phi.

Sở Vân Mộ nâng khoe môi, lúc Mộc Thất xuống xe, bỗng nhiên thò tay qua vai của nàng, một cái tay khác xuyên qua đầu gối nàng, ôm nàng vào lòng thân nhiên nói: "thân thể phu nhân quá nhẹ rồi, xem ra vì phu phải chăm sóc thật tốt mới được."

Mộc Thất giờ quả đắm về phía hắn, trên mặt đỏ ửng, âm thanh mang chút thẹn thùng: "Không biết xấu hổ!"

Thống lĩnh của thập tam sát mặc trang phục đỏ thắm tóc dài buộc lên trên đỉnh đầu, hiên ngang mạnh mẽ. Trừ một nữ tử là Nguyên Tuyết, mười hai người còn lại đều là nam tử tuấn tú

Các đại thần đến chúc mừng đều bị chặn ngoài cửa, Nguyên Giáng hắng giọng một cái nói: "Các vị đại nhân đi nhầm đường, chính đường ở chỗ này, thuộc hạ đưa các vị đi đến."

"Tránh ra." Trầm Hạ bị Nguyên Lãm chặn lại, lạnh giọng mở miệng nói.

"Thời gian tiếp theo cứ giao cho Vương Gia, cô nương cùng tại hạ chờ ở ngoài cửa là được." Nguyên Lãm nhẹ nhàng vỗ vai Trầm Hạ, mặc cho Trầm Thu Trầm Xuân bị hai người Nguyên Giáng Nguyên Tái lời đi.

Trầm Hạ xoay người né khỏi tay Nguyên Lãm, không để ý đến hắn.

Nguyên Lãm nhìn nữ tử toàn thân mặc váy xanh trong treo dịu dàng, nhưng lại trầm mặc quý chữ như vàng, từng chữ nói ra cũng mang theo cảm giác lạnh băng, làm cho người ta đang trong mùa nóng bức cũng cảm thấy lạnh..... chỉ là, rất hợp khẩu vị của hắn.

Trong tân phòng, Mộc Thất được đặt trên giường lớn rộng rãi.

Nàng lập tức vén rèm châu, nhanh chóng gỡ bỏ mũ phượng, nới lỏng đai lưng, nghiêng ngang giang hai cánh tay, lấy hình chữ đại ngã trên giường.

—— chuyện thoải mái nhất trên thế gian không có chuyện gì hơn chuyện này, lúc mệt mỏi có cái giường để nghỉ ngơi, nghĩ là đã muốn nằm xuống.

Chỉ là nàng cảm nhận được một ánh mắt mãnh liệt như quan sát con mồi đang nhìn nàng chăm chăm.....

"Phu nhân giống như đã quên mất chuyện gì rồi?" Sở Vân Mộ nằm nghiêng ở trên giường, đưa tay vuốt mái tóc đen dài như mực của Mộc Thất.

Mộc Thất cảm thấy lạnh cả ót, lật người mình giống như bánh rán, cảm thấy khoan cách đã thích hợp để nói chuyện, mới lên tiếng nói: "Hôm nay có nhiều việc phải xử lý, Vương Gia còn phải ra ngoài tiếp khách, ngày khác lại bàn."

Sở Vân Mộ nhếch miệng, lạnh nhạt nói: "Gọi phu quân."

"Phu....." Mộc Thất cảm thấy rất khó mở miệng, thấp âm thanh nói: "Vẫn nên gọi người là A Sở đi, A Sở gọi dễ nghe hơn."

Sở Vân Mộ neho con người hẹp dài, gương mặt tuyệt mỹ đến gần Mộc Thất nói: "Phu nhân muốn gọi thế nào cũng được, vì phu muốn chờ đến thời điểm nào đây phu nhân có thể gọi đầy đủ tên của vi phu."

Mộc Thất bắt gặp đồ mặt, nàng tự xưng là da mặt dày, nhưng gặp phải yêu tinh Sở Vân Mộ, nàng lại trở thành tiểu cô nương da mặt mỏng!

Mộc Thất vận công vào bàn tay, đánh một chưởng về phía Sở Vân Mộ, thuận thế trở người mấy lần.

"Tới đây." Khóe môi Sở Vân Mộ dần dần không còn nụ cười, đôi chân mày neho lại hiện lên tức giận.

"Không qua!" Mộc Thất không yếu thế chút nào nói.

Một tay Sở Vân Mộ chống lên giường, giờ thân nhảy lên, sau một đã nằm nghiêng bên cạnh Mộc Thất, sâu xa nói: "Tự phu nhân tới đây, hoặc là để vi phu đi đến....."

Mộc Thất thấy ý muốn chiếm đoạt trong mắt Sở Vân Mộ, nàng nhanh chóng sờ đạp tuyết kiếm bên hông, lại bị Sở Vân Mộ dùng lực đánh ra làm tay chân bủn rủn.

Nhìn thấy tay của Sở Vân Mộ dũi đến hông của nàng, nàng chợt lật người ——

Phù phù!

Nàng không hề đề phòng cứ như vậy bị rơi trên mặt đất!

Mỹ yêu tinh chống cằm nằm trên giường, nhìn Mộc Thất nhét nhác trên mặt đất, nhũ mày nói: "Thì ra là phu nhân thích ở trên mặt đất hơn, vì phu không thể làm gì khác phải miễn cưỡng đồng ý....."

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Phu Thê, Nói Lời Trong Lòng

Edit Hoa Trong Tuyết

Mỹ yêu tinh chống cằm nằm trên giường, nhìn Mộc Thất nhét nhác trên mặt đất, nhũ mày nói: "Thì ra là phu nhân thích ở trên mặt đất hơn, vì phu không thể làm gì khác phải miễn cưỡng đồng ý....."

Sở Vân Mộ tháo trâm cài trên đầu xuống, tóc đen xõa sau vai, cổ của áo cưới đỏ thắm mở rộng, lộ ra lồng ngực cường tráng, không khỏi làm cho người ta suy nghĩ mông lung.

Mộc Thất không thể không thừa nhận, nhan sắc của yêu tinh Sở Vân Mộ này còn tinh xảo xinh đẹp hơn cả nữ tử, đáng người thon dài rắn chắc, đúng là đẹp đến không chấp nhận được.

Mắt phượng hẹp dài của hắn khẽ neho lại, bên trong con đen nhánh sâu thẳm mang theo vẻ thần nhiên đơn độc, phát ra khí tức vương giả bức người ta bước ra xa ngàn dặm.

Nhưng nàng biết, hào quang vô hạn chỉ là vẻ bề ngoài của hắn, bên trong nội tâm hắn vẫn đang lo lắng bất an.

Mỗi đêm hắn đều gặp ác mộng, bản thân vô thức ôm nàng thật chặt, giống như bắt được một cành cây trong biển nước mênh mông.

Giờ phút này trong lòng Mộc Thất loạn như ma, người đàn ông trước mặt này vì muốn giữ nàng bên người mà không từ thủ đoạn, ngay cả nhược điểm ‘sợ tối’ cũng đưa ra cho nàng biết.

Nàng thầm than trong lòng: Sở Vân Mộ, người nhất định làm ta phải yêu người.....

Trong lúc nàng sững sờ, Sở Vân Mộ đã ôm nàng vào lòng, chớp mũi chạm gương mặt của nàng, nhếch môi nói: "Tiểu Thất đang suy nghĩ đến ta...ta cảm

thấy."

Dứt lời, hắn cầm tay Mộc Thất đặt lên trên ngực nơi trái tim

Lực đập mạnh mẽ của trái tim truyền đến, Mộc Thất cảm thấy tình cảm của hắn dịu dàng như ánh trăng bao bọc khắp người mình.

"A Sở, ngươi có yêu ta không?" Mộc Thất hỏi.

Sở Văn Mộ nâng bàn tay lên vuốt ve một lọn tóc dài của nàng, nhẹ nhàng trả lời: "Tiểu Thất muốn nhận được đáp án như thế nào?"

"Nếu như ngươi nói yêu, có thể là vẫn muốn lợi dụng ta nên trả lời như vậy, cũng có thể là muốn không chế đại cục trong lòng bàn tay. Nếu như ngươi nói không yêu, đối với một người giết như ngọc, người nắm quyền đôi tay dính đầy máu tanh, cũng là việc bình thường. Ta hỏi không phải muốn nhận được đáp án của ngươi, chỉ muốn cho ngươi tự nhìn lại tự hỏi bản thân mình." Mộc Thất lấy ra tay, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Sở Văn Mộ, gần từng chữ.

"Đối với quá khứ phức tạp của ngươi, chỉ cần ngươi không muốn nói, ta sẽ không ép hỏi. Từ bây giờ cho đến sau này ta ở cạnh ngươi, không ai có thể mang ta rời khỏi ngươi, không phải sao?" Mộc Thất nhẹ nhàng ôm lấy hắn, tai đặt bên ngực hắn, nghe tiếng tim đập, càng lúc càng nhanh, loạn nhịp.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy hắn, cảm giác hắn giống như không phải người của nhân gian, toàn thân phát ra khí tức lạnh lùng làm cho lòng nàng hoàn hồn, giống như hắn có thể biến mất bất cứ lúc nào, làm cho người ta làm thế nào cũng không nắm giữ được, không cảm được.....

Tay Sở Văn Mộ dừng giữa không trung, chợt ôm chặt người trong ngực, sức lực lớn đến nỗi làm nàng khó thở.

Nụ cười trên môi hắn tối dần, mang theo vài phần thỏa mãn cọ xát gương mặt của nàng.

Hắn vuốt tóc của nàng khẽ đặt xuống một nụ hôn, tiếp tục nói: "Tiểu Thất chỉ thuộc về một mình Bồn Vương, là người Bồn Vương đặt trong tim, không ai có thể mang nàng rời khỏi vị trí ấy. Chỉ là Bồn Vương thấy, yêu hay không yêu cũng chỉ là những câu nói cửa miệng của người đời dùng để ngụy trang. Tiểu Thất ở bên cạnh ta thì lòng ta vui mừng, Thất Thất không ở bên cạnh ta lại muốn cắt nàng vào trong tay áo, cột chặt nàng bên người, không xa nhau nữa."

Hắn luồn ngón tay thon dài vào tóc Mộc Thất, nhẹ nhàng vuốt ve, "Ta từng nghĩ rằng, sự tồn tại của ta và thế gian này không liên quan đến nhau, ta liều mạng hành động thì mọi việc trên thế gian này cũng không vì ta mà thay đổi. Có thể có một người là nàng lọt vào mắt ta, quyết cường giao hoát giống như tiểu hồ ly, lộ ra nhanh nhạy gian xảo từ trong xương, làm cho người ta không thể buông lỏng chút nào. Chính là nàng, giúp ta thoát khỏi đêm tuyết đen tối của hai mươi năm trước, nàng có biết, nàng là ngọn lửa là ánh sáng suy nhất trong lòng ta.....

Nếu như nàng muốn những cam kết linh tinh kia, Bồn Vương sẽ vì nàng nói cả trăm lần cũng được, nếu như nàng không cần những cam kết nhảm nhí kia, Bồn Vương sẽ cùng nàng ngồi lên vị trí tối cao, hưởng tất cả phú quý phồn hoa. Nàng và Bồn Vương đã có ngàn vạn quan hệ ràng buộc, nàng đời đời kiếp kiếp cũng đừng mơ chạy trốn khỏi bàn tay của Bồn Vương."

Mộc Thất vùng nắm tay đâm vào lồng ngực Sở Văn Mộ, sắc mặt trở nên hồng nói: "Thật là cuồng vọng!"

Nàng không cần thề non hẹn biển, chỉ cần là vợ chồng đôi đôi thật lòng với nhau

"Câu trả lời này, Tiểu Thất có hài lòng không? Nếu là hài lòng, chúng ta có thể làm chút việc đêm động phòng rồi." Sở Văn Mộ cười lộ ra khí tức gian xảo.

Mộc Thất rung mình một cái, đẩy người đang ôm mình ra: "A Sở, ngươi nên đi đại sảnh đón tiếp khách."

"Nhưng Bồn Vương càng muốn tỉ mỉ thưởng thức đóa hoa đang nở rộ này." Sở Văn Mộ hai tay chống xuống nền nhà, vây Mộc Thất ở giữa thâm lồng và lồng ngực, ánh mắt sáng quắc nhìn nàng làm nàng không có chỗ trốn.

Tiểu Thất của hắn, trong đầu phải nghĩ về hắn, trong lòng cũng chỉ có một mình hắn.

Mộc Thất giờ chân đá vào hông của Sở Văn Mộ, lại bị hắn ôm lấy hai chân, không thể động dậy.

"Đúng là một tiểu hồ ly hay manh động, vì phu nhất định phải dạy dỗ thật tốt mới được." Sở Văn Mộ mờ ám chống cằm nói.

Dạy dỗ cái đầu ngươi!

Mộc Thất thấy lửa giận đã bốc lên tận đầu, tức giận nói: "Mấy ngày gần đây quý thủy của ta đến, tính khí cực kì không tốt, nếu không muốn bị độc dây vô đến chết thì mau tránh xa đóa hoa độc này ra!"

Quả nhiên, Sở Văn Mộ bỏ qua cho nàng.

"Thôi, Bồn Vương phải để cho tiểu Thất lưu lại ký ức tốt đẹp của lần đầu tiên." Đóa hoa của hắn đương nhiên hắn sẽ quý trọng, nhất định không để cho người khác có cơ hội!

Sắc mặt Mộc Thất trầm xuống..... muốn nàng có ký ức lần đầu tiên tốt đẹp..... lời như vậy hắn cũng nói ra khỏi miệng được!

Thùng thùng!

Ngoài cửa vang lên từng tiếng gõ cửa dồn dập.

"Nguyên Giáng, có phải Bồn Vương đã quá nhân từ với người hay không, làm cho người không nhớ mùi vị của hình phòng? Dám không xem thời điểm phá đi không khí lịch sự tao nhã của Bồn Vương!" Âm thanh như tu la lạnh lùng trầm mị của Sở Vân Mộ vang lên.

Người đứng ngoài cửa trên trán toát ra hai hàng mồ hôi lạnh, mở miệng nói: "Vương Gia, Trần Nam Vương mang theo quà tặng từ nơi xa xôi về, chờ để gặp mặt Vương Gia."

"Lão già kia có gì đáng để Bồn Vương đi nhìn?" Sở Vân Mộ không nhịn được nói.

Mộc Thất ngắt lòng bàn tay Sở Vân Mộ, ý bảo hắn đi trước.

Trần Nam Vương Văn Chiến Viễn là cự thần khai quốc, nắm trong tay mười vạn binh lính, trấn thủ Hà Bắc nhiều năm, uy danh ở trong triều vẫn không giảm.

Và lại Văn Chiến Viễn là phụ thân của phu nhân phủ thờ tướng Văn Hồng Mai, phụ tử một lòng, tất nhiên sẽ coi Mộc Thất là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Không biết Văn Chiến Viễn có biết việc nữ nhi của mình bị nàng chinh, biết việc cháu ngoại của mình bị nàng đùa cợt, có thể tức giận đến giờ chân hay không?

Sở Vân Mộ nhéo lỗ mũi Mộc Thất, đứng dậy sửa sang y phục, cầm trâm ngọc buộc lại tóc sau lưng, liền rời đi đến đại sảnh.

Mộc Thất tiếp tục ngênh ngang nằm trên giường cưới, nàng nghĩ nghĩ, tựa như cảm giác có chỗ nào không đúng.....

Vừa rồi Sở Vân Mộ dùng cây trâm..... là trâm bạch ngọc loan phượng Thái Hậu ban cho nàng!

Lúc trước được cài lên đầu nàng, Nhiếp Chính Vương hào quang tảo sáng ôm Vương Phi biến mất một lúc lâu, lúc xuất hiện tóc đen lông lèo, cổ áo khế mở, cài trên đầu là trâm cài tóc của Vương Phi ——

Có ai còn không biết hắn vừa đi làm cái gì!

Hắn muốn cho mọi người mắng nàng là họa thủy là hồ ly sao!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Xông Vào Tân Phòng, Kim Lũ Y (Canh Hai Cầu Xin Thu)

Edit Hoa Trong Tuyết

Sở Vân Mộ muốn cho các đại thần đến dự hôn lễ mắng nàng là hồ ly tinh sao!

Mộc Thất bắt đầu xoa trán, cũng được, cứ tưởng tượng hắn giống như con chó nhỏ đi tiểu để đánh dấu lãnh thổ, mặc kệ hắn vậy.

Là hồ ly tinh có gì không tốt? Dù sao cũng hơn là để thân thể này mang theo nhục nhã, chết thảm ở Ôn Dịch Cốc bị người đời quên lãng thì như vậy tốt hơn nhiều.

Nghĩ đi nghĩ lại, Mộc Thất cảm thấy rất mệt mỏi, khớp xương toàn thân cũng đau nhức khó chịu.

Nàng tìm tư thế thoải mái, đôi mắt dần dần khép lại.....

Ngủ đủ mới có tinh thần đối phó với yêu tinh Sở Vân Mộ thời thời khắc khắc đều muốn ăn nàng kia, nếu hắn cứ dây dưa làm phiền nàng, nàng sẽ dùng ác mộng nguyên rủa để làm hắn mê mang!

Trong lúc đang mơ màng, Mộc Thất cảm thấy cổ mình chợt lạnh, giống như là bị một ngón tay lạnh băng chạm vào, trên choker đẩy cổ áo nàng ra, dần dần kéo xuống.....

Con buồn ngủ của nàng lập tức biến mất, nghiêng người muốn tránh khỏi bàn tay Sở Văn Mộ.

Người này thật là càng ngày càng can rở, đầy bụng suy nghĩ xấu xa cũng coi như xong đi, trong đầu cũng nghĩ đầy chuyện xấu!

Nhưng nàng lại ý thức được có chút không đúng, toàn thân rã rời, nhất là xương sống không cử động được, giống như không xương.

"Chủ tử, tất cả chuẩn bị ổn thỏa." Một giọng nói của nữ nhân xa lạ vang lên.

"Được, đừng làm nàng bị thương, nếu không, ta và người dù có mười cái đầu cũng không chịu được trách nhiệm!" Thêm một giọng nữ lạnh lẽo trầm thấp vang lên.

Mộc Thất thử cầm lên đạp tuyết kiếm ở mép giường, nhưng thân thể nàng không động đậy được, muốn mở mắt cũng không có sức lực!

Giữa bao nhiêu cao thủ của Phủ Nhiếp Chính Vương những người này làm sao lên vào được? Làm thế nào tránh được tai mắt của các thống lĩnh thập tam sát, ban ngày ban mặt lên vào phòng tân hôn?

Nói không chừng đây là kẻ thù cũ của Sở Văn Mộ, muốn bắt nàng để dụ Sở Văn Mộ mắc câu.

Nàng không khỏi than thở trong lòng, trời ạ, kẻ thù của Sở Văn Mộ ở khắp nơi, sau ngày thành hôn nàng cũng không lo buồn chán rồi.....

Hôm nay Sở Văn Mộ phải đi đối phó với lão hồ ly khó dây dưa Trần Nam Vương Vân Chiến Viễn, đoán chừng không thể nhanh chóng trở về được, giờ phút này nàng chỉ có thể tự cứu mình!

Trong phòng vang lên âm thanh nhỏ vụn, âm thanh quý dị giống như tiếng xương va chạm.

"Chủ tử, chỉ sợ nàng sẽ bỏ chạy, thuộc hạ thăm mạch tượng của nàng, võ công của nàng không thấp, sợ rằng không lâu sẽ khôi phục ý thức tỉnh táo lại. Chúng ta chỉ có thể dùng Kim Lũ Y mang nàng đi thôi." Một cô gái nói.

"Được rồi, làm theo lời người nói đi." Nữ tử thủ lĩnh ngừng một chút nói.

Mộc Thất nghiêng đầu sang một bên, giả bộ ngủ say, dưới làn váy tay trái nắm chặt giáp vàng mang trên ngón út, dùng sức rạch một đường vào lòng bàn tay.

Cũng may cả người nàng vẫn còn bàn tay trái có thể cử động, vẫn có biện pháp tự cứu mình.

Máu tươi từ lòng bàn tay chảy ra, nhuộm đỏ ngọc lưu ly trên làn váy làm ướt luôn chân gấm đỏ thẫm.

Nhờ huân hương che dấu, mùi máu tanh nhàn nhạt rất khó phát hiện, nhưng đối với Đan Hoa chuyên lấy máu tươi của nàng làm thức ăn mà nói, mũi nhỏ của nó dù cách xa mười dặm cũng ngửi được mùi máu của nàng, lập tức lên tinh thần chạy như bay đến.

Vụt vụt!

Trong chần phòng lên một túi bông nhỏ, túi bông nhỏ này lấy khí thể nhanh như sét đánh nhảy vào lòng bàn tay Mộc Thất.

Sau một khắc, chân gấm bị cắn rách một lỗ tròn, một cái đầu nhỏ tròn mang ấn ký màu vàng óng trên đầu hiện ra.

Nếu là ngày bình thường, nếu Mộc Thất nhìn thấy Đan Hoa leo lên giường của nàng còn cắn rách chân hỉ, nhất định nàng sẽ phạt nó, lấy nhựa thông bôi lên mũi của nó, để cho nó bị nhảy mũi cả ngày.

Nhưng hiện tại hìn Đan Hoa dưới tình huống nguy cấp làm anh hùng cứu mỹ nhân, tự nhiên trong lòng nàng sinh ra cảm giác sùng bái.

Nàng đưa ngón tay đến trước miệng Đan Hoa, ý bảo nó hạ miệng.

Đan Hoa nghi ngờ nhìn Mộc Thất chằm chằm, dùng cái mũi nhỏ ngửi ngón tay của nàng, phát hiện nàng trúng độc, mới cắn xuống một cái.

Nước miếng của Đan Hoa có tác dụng giải độc, Mộc Thất cảm thấy có một dòng nước mát chảy trong cơ thể, tay chân dần dần có sức lực.

Nàng nhắm mắt duy trì tư thế bất động, âm thầm chờ đợi đến khi khôi phục toàn bộ sức lực.

Nhưng những người này lại đang cố gắng phủ lên người nàng một vật mềm mại lạnh như bạc, giống như là một tảng nước lưu động gắn vào quanh thân.

Mộc Thất khẽ mở mắt, liếc lên nhìn cảnh trước mắt.

Sáu bảy nữ tử áo trắng vây quanh nàng, tất cả đều mặc quần áo dị tộc, trên mặt che lụa trắng, làm cho người ta không thể nhìn thấy dung nhan của các nàng.

Nghe nói nước Tuyền Ky tôn thờ thánh nữ là quốc giáo, xem thánh nữ như nữ thần, chẳng lẽ những cô gái này đến từ Tuyền Ki?

Thừa dịp họ sắp mặc xong thứ đồ trên thân nàng, Mộc Thất tự nội lực trong lòng bàn tay, bất ngờ đánh ra một chưởng, đánh cô gái đứng gần nàng nhất lùi mấy bước.

Ngay sau đó, nàng rút ra đệp tuyết kiếm, nhấn cơ quan ở chuôi kiếm, dùng sức vung.

Đoàn kiếm trong nháy mắt biến thành thanh kiếm dài ba thước, kiếm quang rét căm, mang theo sát khí lạnh lùng sắc bén.

Mộc Thất quan sát bốn phía, phát hiện của sổ bị một vật giống như tơ vàng che lại, chắc hẳn những người này dùng vật này để cách âm.

Có thể làm như vậy, lại giống như những người này tự mua dây buộc mình, làm sao có thể đi qua được các cơ quan của phủ Nhiếp Chính Vương? Hay là họ có biện pháp cao minh hơn?

"Có can đảm tự tiện xông vào phủ Nhiếp Chính Vương, lại len lén vào tân phòng bắt cóc Vương Phi, các người quả thật sống rất vất vả rồi, muốn ném thứ mùi vị lộn da róc xương." Mộc Thất đưa tay vuốt ve thân kiếm, sâu xa nói.

Mộc Thất cúi đầu, trước mắt chấn động!

Y phục mỏng manh trên thân nàng, thể nhưng giống như biển mắt.....

Thì ra là Kim Lũ Y có hiệu quả ẩn thân, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy món đồ kì lạ như vậy!

"Chúng ta không có ý mạo phạm, chỉ muốn xin Vương Phi đi gặp một người." Cô gái cầm đầu mở miệng nói.

"Ai đáng giá để Bản Vương Phi bỏ lại vị hôn phu trong ngày đại hôn, nhận lấy tội đào hôn?" Mộc Thất cười lạnh nói.

"Người này là..... mẫu thân của Vương Phi." Cô gái kia nói.

"Chuyện cười!" Mộc Thất nâng trường kiếm trong tay chỉ về hướng đối phương, cười vài tiếng nói: "Mẫu thân của Bản Vương Phi đã qua đời từ mười mấy năm trước, bỏ lại Bản Phi một mình ở phủ thừa tướng sống những ngày không bằng người hầu. Đối với mẫu thân đã mất từ lâu này, tồn tại hoặc không tồn tại đối Bản Vương Phi mà nói, không có chút nào ý nghĩa. Các người cảm thấy Bản Vương Phi sẽ ngu đến mức đi gặp một người đã chết sao?"

Nữ tử kia ngược lên nhìn cô gái mặc giá y đỏ thẫm, tóc đen rủ xuống đầu vai của nàng, không khỏi có chút run sợ.

Nụ cười của nàng khuyên quốc khuyên thành, quả thật là người nhà nên giống nhau như đúc!

Nàng thật sự là..... nữ nhi của thánh nữ Thuận Vu lưu lạc? Nàng còn sống!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Tân Phòng Bộc Cháy, Mộc Thất Mất Tích

Editor Hoa Trong Tuyết

Trên chính đường, Sở Vân Mộ chống tay gò má ngồi trên giường êm, tóc dài đen như mực xoa trên đầu vai, chỉ dùng một cây trâm lông leo cổ định ở giữa, cả người là hi bào đỏ thẫm, từ cổ áo dùng chỉ vàng thêu thành hoa sen đang nở kiêu mị diễm lệ, đi một đường từ cổ áo đến tận tà áo.

Đôi mắt phượng đen lấy tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo sắc bén, giống như vương giả chấp chưởng địa ngục, có thể tùy lúc quyết định sống chết của người khác.

Quan viên các đại thần rồi rít chấp tay chúc mừng, đưa lên quà tặng trân quý, riêng là hình bộ thượng thư đưa tặng trăm cây gắm Vân Cẩm của Bắc Vực, mười hộp châu báu thượng đẳng.

Sở Vân Mộ chỉ nhàng nhạt liếc mắt phượng nhìn lên, nhìn thị vệ phát tay, thị vệ lên tiếng tiến lên.

Thấy sắc mặt Nhiếp Chính Vương không vui mừng, sắc mặt hình bộ thượng thư nhất thời tái xanh, hẳn vì muốn có được sự yêu thích của Nhiếp Chính Vương, đặc biệt phái người ra roi thúc ngựa chạy tới Bắc Vực mua gắm Vân Cẩm còn đắt hơn vàng này về, chẳng lẽ quà tặng như vậy Nhiếp Chính Vương vẫn bất mãn?

Hai chân của hắn mềm nhũn, suýt nữa té quỵ dưới đất.

Nguyên Lãm nhìn hình bộ thượng thư đầu rớt đầy mồ hôi, cười nói: "Đại nhân quá lo lắng, Vương Gia phái chúng ta mang đồ khiến xuống, gắm vóc quý báu như vậy ngộ nhờ đồ đây bị làm bẩn thì không dùng được nữa rồi."

Hình bộ thượng thư lau mồ hôi lạnh trên đầu, liên tục nói đứng, lui xuống bước vào bàn tiệc thì suýt vấp ngã.

Nguyên Lâm thảm thán một tiếng, tại sao bây giờ Vương Gia lại có nét mặt giận mà không nói như vậy? Cách đây một năm khi xử lý thủ lĩnh quân địch, lột da toàn bộ quân địch đã nhuộm máu tươi của dân chúng Đại Lịch treo ngoài cửa thành, từ đó một vùng Tây Bắc không còn sóng gió, không còn chiến sự.....

Lần này tình huống không giống trước đây, hẳn nghĩ nghĩ liền biết tại sao Vương Gia tức giận như vậy —— ngày đại hôn khách đến rất nhiều, trong lòng của Vương Gia nhất định vẫn đang nghĩ đến Vương Phi còn ở tân phòng, Vương Gia tính tình nóng nảy, xưa nay ghét nhất việc miếng thịt béo đã mang tới miệng vẫn chưa ăn được, tự nhiên nổi giận.

Nhất là mấy ngày nay, Vương Gia bị Nguyên Giáng vì muốn chuẩn bị cho ngày động phòng mà chuốc không ít thuốc bổ.....

Nghĩ tới đây, Nguyên Lâm thay Vương Phi run sợ toát mồ hôi.....

Mọi người ở đây đều nở nụ cười trên mặt, trong lòng lại sợ hãi, sợ đắc tội Nhiếp Chính Vương đang căm tức, đến lúc đó chịu không nổi.

Tầm mắt Sở Vân Mộ rơi trên người Trần Nam Vương Vân Chiến Viễn, rót cuộc mở miệng nói: "Đã lâu không gặp Trần Nam Vương rồi, người ngàn dặm xa xôi từ Ký Bắc chạy tới, không đi đến dự tiệc mừng hôn lễ của ngoại tôn của người. Người đến đây trước làm cho Bốn Vương nghĩ là người đi nhầm đường."

Ở trong triều người dám ngồi ngang hàng nói chuyện với khai quốc công thần Trần Nam Vương, Sở Vân Mộ là người đầu tiên.

Vân Chiến Viễn giờ tay lên ôm quyền nói: "Lão phu không thể làm chậm trễ Nhiếp Chính Vương? Huống chi lần trước ở yến tiệc trong cung, lão phu biết được Vương Phi thông minh cơ trí, vui mừng vì Vương Gia cưới được hiền thê!"

Vân Chiến Viễn khẽ kéo xuống khoe miệng, tiểu nha đầu giao hoạt đầy đúng là mạng lớn, ngồi được lên vị trí chính phi phủ Nhiếp Chính Vương, chỉ là với tính tình tàn nhẫn âm trầm của Nhiếp Chính Vương, chắc chắn nàng cũng không có được kết cục tốt!

"Ái phi của Bốn Vương có thể giải oan của mình trước mặt mọi người, còn là nhờ ái nữ và ngoại tôn của Trần Nam Vương hết lòng ‘chăm sóc’! Đáng tiếc có người dùng kế ép nàng vào Ôn Dịch Cốc, mới để cho nàng bộc lộ khả năng y thuật của mình, người đời đều biết.

Ngày trước Tiểu Thất chỉ có một mình, bây giờ đã không giống như xưa, Tiểu Thất là thê tử của Bốn vương, người nào khi dễ nàng, chính là khi dễ Bốn Vương, người có lá gan khi dễ Bốn Vương, Bốn Vương sẽ làm cho hắn chết không có nơi chôn thân....." Lời nói của Sở Vân Mộ mang theo gai độc, nụ cười trên khóe môi dần nhạt đi, hiện lên sát ý.

Tất cả những người từng làm tổn thương nàng, hẳn đều diệt trừ toàn bộ, tất cả những người gây bất lợi cho nàng cho dù chỉ là trong suy nghĩ, hẳn cũng sẽ làm cho bọn họ sống không được yên ổn!

Vân Chiến Viễn cười uống mấy chén nói: "Không nhìn ra Vương Gia lại yêu thương Vương Phi nhiều như vậy, lão phu đã từng nghe nói Nhiếp Chính Vương rất am hiểu về rượu, cho nên phái người đến nước Tuyền Ky mang rượu về. Người tới, đưa lên!"

Mấy chục vò rượu ngon được bịt kín dâng lên, đầy mắt Sở Vân Mộ chấn động, lập tức ngồi dậy.

"Đây rượu quý hơn vàng Trầm Nhưỡng của nước Tuyền Ky, nói đến cũng kỳ quái, có người ở ngoại ô kinh thành đào ra được một mạch nước, mạch nước trong vắt, mang theo mùi rượu nồng đậm, lại có bột thầy ủ rượu lấy nước này về ủ thành rượu ngon, hương rượu theo gió bay xa mười dặm, mùi vị nồng nàn, mọi người gọi là —— ‘túy sinh mộng tử’." Vân Chiến Viễn chấp tay giải thích.

"Túy sinh mộng tử....." Nét mặt Sở Vân Mộ thản nhiên, bàn tay trong ống tay áo nắm chặt đến trắng bệch.

Sao hắn lại không biết rượu "Túy sinh mộng tử" này!

Hắn không chỉ biết, còn am hiểu quá trình ủ rượu: chờ mạch nước có thêm tuyết đông chí, kết hợp với hoa đào, cùng với lúa chín, Sa Ngư* và các loại phụ liệu, phối lại với nhau niêm phong kín chôn dưới gốc ngô đồng tám mươi một ngày, chôn càng lâu mùi vị càng đậm.

(Sa Ngư* ta chẳng biết là gì nên để nguyên tên Hán Việt)

Túy sinh mộng tử, ái tình lưu luyến, quên mất sầu lo.

Mẫu phi của hắn là một người ủ rượu xuất sắc, đặc biệt tự mình đặt tên —— Túy sinh mộng tử.

Mẫu phi tuyệt sắc phong hoa, khuynh quốc khuynh thành, năm đó Hoàng Đế Tuyền Ki từng nói qua: "Giang sơn và mỹ nhân đều nằm trong lòng trầm."

Chỉ là bắt đầu từ lúc Hoàng Đế nước Tuyền Ky hạ lệnh giam Hoàng Hậu và Đại Hoàng Tử vào phạt tự hiến tế phạt tử, liền tự sụp đổ rồi!

Cái gọi là hiến tế, là mang người ta lột da mài xương, vớt xác lên đỉnh núi cho chim ưng ăn sạch.

Bọn họ còn mài xương thành bột..... chế thành bốn mươi chín hạt châu.....

Sở Văn Mộ nhắm mắt lại, giọng nói lộ ra rét lạnh: "Khiêng xuống đi, hôm nay Bồn Vương tự có rượu ngon đãi khách, không cần Trần Nam Vương phí tâm."

Vân Chiến Viễn nhìn xa trông rộng, phát giác khi Sở Văn Mộ nghe thấy mấy chữ "nước Tuyền Ky" cùng "túy sinh mộng tử" thì vẻ mặt khẽ biến hóa, tay cầm lấy chén nói: "Lão phu nghe nói rượu ngon bí truyền Vương Gia tự ủ, mùi vị giống mấy phần với 'túy sinh mộng tử' lão phu đưa tới, chính xác mà nói, giống nhau năm phần."

Sở Văn Mộ nheo mắt lại, cười lạnh nói: "Trần Nam Vương đúng là rất hứng thú với quá khứ của Bồn vương, nghĩ ra rất nhiều biện pháp nhằm chứng minh Bồn Vương cầu kết với ngoại tộc, nội ứng nằm vùng, lại dâng tấu với hoàng thượng, người nói xem có phải hay không, há?"

Cầu kết ngoại tộc, nội ứng nằm vùng..... những chữ này là đại ky.....

Các đại thần ở đây mặt biến sắc!

Vân Chiến Viễn khẽ cau mày, không ngờ Nhiếp Chính Vương lại cảnh giác như vậy, lập tức đánh hơi được chủ ý của hắn.

"Báo!" Một người thị vệ khần cấp xông vào nói

Sát thủ thập tam sát xưa nay làm việc cẩn trọng, nếu không phải có chuyện khần cấp tuyệt đối sẽ không hốt hoảng như vậy.

"Tiến lên nói." Trái tim Sở Văn Mộ chợt căng thẳng, nghĩ đến Tiểu Thất trong tân phòng, một loại dự cảm xấu tràn ra trái tim.

Người thị vệ kia đi tới bên cạnh Sở Văn Mộ, ghé vào lỗ tai hắn nói: "Vương Gia, việc lớn không tốt, trong viện đột nhiên vang lên tiếng phá hủy, nổi lên hỏa hoạn, thế lửa khó khống chế, nhưng Vương Phi nàng vẫn còn ở bên trong!"

Tức giận trong lòng Sở Văn Mộ nhất thời vọt lên, hắn chợt vỗ bàn một cái, ly rượu trên bàn lập tức hóa thành bột.

"Nếu Trần Nam Vương vẫn còn muốn nói với Bồn Vương về cách làm 'túy sinh mộng tử', làm chậm trễ việc đi cứu thể tử của Bồn Vương, vậy thì Bồn Vương sẽ tự tay tiễn người đi gặp chủ nhân của rượu này, để cho các người nói chuyện thật tốt, như thế nào?" Trong con người đen nhánh thẳm thẳm của Sở Văn Mộ tỏa ra sát khí, nghiêm giọng nói.

Dứt lời, ở chỗ ngồi đã không thấy Nhiếp Chính Vương đâu, chỉ để lại Nguyên Giáng và Nguyên Lãm ở lại giảng hòa.

Vân Chiến Viễn đứng ở giữa, trên trán cũng rơi xuống một tầng mồ hôi lạnh.

Sở Văn Mộ vận khinh công bay về hướng ngọn lửa, bỏ lại các ám vệ phía sau, không chút do dự vọt vào trong hỏa hoạn.

"Vương Gia!" Mọi người thất kinh hô.

Hai tròng mắt Sở Văn Mộ đỏ thẫm, tụ chân khí tạo thành kết giới, tìm kiếm hình dáng tiểu Thất, lại không tìm được bất kỳ dấu hiệu gì.....

Nếu như là Tiểu Thất rời khỏi hắn, hắn nhất định để cho mọi người chôn theo nàng!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Núi Côn Lôn, Người Đóng Băng

"Tiểu Thất, nếu như nàng không bước ra, vì phu thật sự tức giận!" Sở Văn Mộ tìm kiếm trong căn phòng bốc cháy hừng hực miệng lửa, nhưng không hề có thu hoạch.

Đôi mắt hắn đỏ tươi, dưới ánh lửa cháy rực làm nổi bật hi phục đỏ thẫm, giống như một loại máu tươi đập vào mắt.

Rõ ràng trận hỏa hoạn này là do người lên dùng thiên hỏa lôi tạo thành. Thiên hỏa lôi có uy lực rất lớn, đã sớm biến mất trên thế gian, hôm nay lại có người dùng nó để đối phó với Tiểu Thất. Nếu như Tiểu Thất thiếu một cọng tóc, hắn cần phải tìm ra người này, chém lên một đao!

Sở Văn Mộ dùng toàn bộ sức lực đánh ra một chưởng, một luồng kinh lực lạnh lẽo quét qua, mở một con đường giữa đám cháy.

Tại một góc giường, hắn nhìn thấy một dây trần chân, đó là trang sức trên hi phục của nàng!

"Tiểu Thất, người ở đâu?" Âm thanh của Sở Văn Mộ khàn khàn, giống như đã túm mất đi bạn tình, bộc phát toàn bộ dã tính khát máu.

"NGAO...OOO..... NGAO...OOO....." Cửa sổ xà nhà bị lửa thiêu sụp xuống, một cục bông trắng bạc nhảy vọt tới, nhảy lên đầu vai Sở Vân Mộ, giờ móng vuốt khoa tay múa chân như muốn nói cái gì, vừa dùng chồn ngữ nói chuyện không ngừng.

Sở Vân Mộ thấy động tác của Đản Hoa là biết nó muốn nói cho hắn nghe việc gì, nhanh chóng mang nó tới trước mặt, nhìn nó dùng bốn chân miêu tả lại động tác của Tiểu Thất, còn thỉnh thoảng còn viết chữ lên lòng bàn tay hắn.....

Một lúc lâu, Sở Vân Mộ tà mị nâng lên môi mỏng, đôi mắt phượng đen kịt lạnh lẽo hiển lên chút ánh sáng, mang theo Đản Hoa rời khỏi đám cháy.

Thích khách bỏ thêm nhựa cây ngô đồng vào môi lửa, thể lửa rất khó không chế, mọi người bận rộn một lúc lâu mới có thể không chế được.

Nhưng Vương Gia vẫn còn ở bên trong! Không tìm được Vương Phi, nhất định Vương Gia rất tức giận, nói cũng không chừng có thể đại khai sát giới thầy phơi trảm dặm!

Rốt cuộc, sát thủ thập tam sát cũng thấy được Vương Gia tóc đen tung bay bước ra từ đám cháy, ánh lửa chiếu sáng trường bào đỏ thẫm, giống như Tu La địa ngục.

"Chuẩn bị ngựa." Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng, lạnh nhạt nói.

Trong đầu Nguyên Giáng mờ mịt, dắt con ngựa Đẳng Vân của Vương Gia đến, hỏi dò: "Gia, chúng ta đi cùng nhau được không."

"Không cần, phủ Nhiếp Chính Vương đang loạn, nhất định có người muốn nhân cơ hội này làm ngư ông đắc lợi. Thập tam sát nghe lệnh, các người ở lại canh giữ vương phủ, không được tiết lộ thông tin Bôn Vương không ở trong phủ." Sở Vân Mộ cảm lấy trường kiếm, nhảy tốt lên ngựa, lạnh lùng nói.

"Thuộc hạ cẩn tuân vương lệnh ~!" Mọi người cùng hô lên đáp.

Sở Vân Mộ chọn lấy áo bào gần nhất, đoạt lấy áo bào Nguyên Giáng đang mặc.

Hì phục đỏ thẫm rơi xuống, rơi vào trên đầu Nguyên Giáng, hắn âm thầm thở dài, tại sao lại lấy y phục của hắn?

Trong nháy mắt, y phục toàn thân của Sở Vân Mộ đổi thành màu đen với hoa văn ánh bạc, tóc đen tung bay sau lưng, trên khuôn mặt lãnh mị tuyệt sắc lộ ra khí thế vương giả.

Hắn giờ rơi giục ngựa, biến mất trong màn đêm.

Tiểu Thất, trong đêm tân hôn nàng dám tự ý chạy đến núi Côn Lôn, nhất định Bôn Vương phải để nàng ở trên giường trả giá một chút.....

**

"Hắt xì!" Mộc Thất ở trên núi Côn Lôn hắt hơi một cái.

Nàng đúng là xui xẻo, trong ngày đại hôn bị người xông vào phòng cưới đòi dẫn đi cũng coi như xong, lại gặp phải mai phục thiên hỏa lôi!

Nếu không phải nàng trong cái khó ló cái khôn dùng Kim Lũ Y chạy trốn, chỉ sợ đã bị trận hỏa này thiêu đi đòi nhà ma rồi.

Kim Lũ Y ẩn thân còn mạnh hơn nhiều so với dị năng di chuyển của thập Lục, trong nháy mắt liền đến chân núi Côn Lôn ở biên giới Đại Lịch!

"Ồ đây, thuộc hạ nên gọi người là Thiếu Chủ." Cô gái đứng đầu gỡ bỏ khăn che mặt, nửa quỳ trên mặt đất cung kính hành lễ nói: "Thuộc hạ A Nguyệt Lạp, là hộ pháp của thánh nữ, cung nghênh Thiếu Chủ trở về!"

"Cung nghênh Thiếu Chủ trở về!" Những cô gái khác cũng gỡ bỏ khăn che mặt, quỳ xuống đất nói.

Mộc Thất nhìn hình dáng những người này, da trắng tóc vàng, đôi mắt xanh lam, rất giống người Nga hiện đại.

Nhưng kiếp trước nàng chỉ là cô gái người Hán bình thường, mẫu thân của nàng chắc cũng là cô gái người Hán. Nhưng theo như lời nói của các nàng, mẫu thân của nàng là thủ lĩnh nơi này, người xưa phân biệt chủng tộc rất mạnh mẽ, sao có thể chấp nhận một nữ tử dị tộc làm thủ lĩnh?

"Các người đừng vội gọi ta là thiếu chủ, ta đã nói từ trước, ta là Nhiếp Chính Vương Vương Phi nước Đại Lịch, không phải là thiếu chủ như lời thánh nữ của các người nói! Ta tới nói này chỉ muốn tìm được su phụ mà thôi, nhớ việc các người đã đáp ứng." Mộc Thất âm thanh âm trầm nói.

"Thuộc hạ tất nhiên sẽ có biện pháp để thiếu chủ gặp được Mông Trần, cũng có biện pháp để thiếu chủ chấp nhận thân phận của mình." A Nguyệt Lạp cười đứng dậy, từ trong ngực lấy ra một khối thạch anh tím để lên đường rãnh trên vách băng, dùng sức đẩy một cái.

Ầm!

Nguyên núi băng lớn thay đổi hình dạng trong chớp mắt, mở ra một cửa băng rộng!

"Đây là trọng địa của thánh nữ, Thiếu Chủ là người duy nhất có tư cách bước vào, những điều người muốn biết đều ở bên trong, xin mời!" A Nguyệt Lạp đặt tay trước ngực tạo thành hình chữ thập nói.

Mộc Thất nắm chặt đập tuyệt kiếm trong tay, mỗi bước đi đều rất cẩn thận.

Rất có thể nói này sẽ có cơ quan canh giữ, nếu như không cẩn thận đụng phải, nhất định sẽ xảy ra hậu quả nghiêm trọng không chịu nổi.

Cả động bằng to như một tòa vương cung bằng thủy tinh, tất cả vật trang trí bên trong đều do hàn băng tạo thành, trạm khắc tinh xảo, nhưng lại mờ hồ mang theo không khí quý dị.

Mộc Thất đi xuống bậc thang, chỉ thấy bên trong trụ băng lớn giữ cung điện băng, có một nữ tử áo trắng bị đóng băng!

Nàng bước nhanh về phía trước, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, quay đầu lại, thấy ở căn phòng bên cạnh sư phụ Mông Trần cũng được đặt trong một khối thủy tinh bị đóng băng đang ngủ say.....

Nàng chấn động trong lòng, lúc lâu mới la lên: "Sư phụ..... Sư phụ ——!"

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Thánh Nữ Thần Vu, Bí Mật Động Trời

Editor Hoa Trong Tuyết

Nàng bước nhanh về phía trước, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, quay đầu lại, thấy ở căn phòng bên cạnh sư phụ Mông Trần cũng được đặt trong một khối thủy tinh bị đóng băng đang ngủ say. . . . .

Nàng chấn động trong lòng, lúc lâu mới la lên: "Sư phụ. . . . . sư phụ ——!"

Người nằm yên ổn trong quang tài băng, sắc mặt lạnh nhạt, giống như ngủ say, nhưng trên thực tế người đã mất nhiều năm.

"Sư phụ, sao người lại ở đây này? Không phải người nói Tiểu Thất không cha không mẹ, là cô nhi người nhặt về mà? Con là người hiện đại đúng không? Người nói cho con biết đi!" Mộc Thất dùng nắm đấm đập vào quang tài băng, nhưng cũng không làm được việc gì.

Một ngày là thầy cả đời là cha, Mông Trần nuôi dưỡng nàng, dạy nàng y thuật, truyền đỉnh Không Động cho nàng. Đối với nàng có ơn, không biết đền đáp như thế nào.

Nhưng lúc sư phụ bệnh nặng, rõ ràng đã quên mất rất nhiều chuyện, trí nhớ lúc liên lúc đứt. . . . . sao người lại ở thế giới này, chẳng lẽ người đã dự tính trước từ hiện đại xuyên không qua ngàn năm trở về núi Côn Lôn nước Đại Lịch?

"Tiểu Thất, ta biết con nhất định sẽ đến đây sẽ mở cánh cửa này, nhưng lúc con tìm thấy được thì ta đã đi theo nàng. . . . ." Âm thanh vang lên từ phía trên quang tài băng, đó là một luồng sáng phát ra trên ngọc rồng.

Ngọc rồng Bắc Hải có tác dụng giữ âm thanh, những lời này là khi còn sống sư phụ để lại cho nàng.

"Ta là tế ti của nước Tuyền Ky, Mông Trần. Đối với thân thể của con, ta không biết nên nói từ đâu, con chỉ cần biết, mẫu thân của con là thánh nữ được người đời hết sức kính yêu, thần vu. Vì muốn giữ lại con, nàng không tiết tất cả đối đầu với hoàng tộc, vì giữ được tộc nhân, nàng không tiết trở thành đối tượng bị người trong thiên hạ đuổi giết. Cho đến cuối cùng, nàng đẩy ta và con vào đỉnh Không Động, dùng hết sức lực cuối cùng đưa chúng ta đến dị thế. Nàng phản bội thiên hạ, cũng chưa từng phụ tộc nhân, phụ con.

Sau khi ta và con đến dị thế, ta dùng phương pháp đổi khí giúp con giải độc, nhưng chỉ giúp con kéo dài tuổi thọ thêm được một năm. Bởi vì lời tiên đoán của hoàng tộc Tuyền Ky, người của tộc thánh nữ đều bị xử tử, bản thân con cũng bị trúng nguyên rửa, sống không quá hai mươi tuổi. Coi như nàng nghĩ tất cả biện pháp để cho hồn con đến dị thế, vẫn như cũ không tránh được bị nguyên rửa. Biện pháp duy nhất là lấy được máu tươi chí âm của hoàng thất Tuyền Ky ở lớp băng sâu nhất. Người của hoàng thất Tuyền Ky đều có vết bọp hoa anh đào, máu chí âm ở trên người Đại Hoàng Tử.

Tiểu Thất, hoàng thất Tuyền Ky muốn hại hết người trong tộc ta, còn muốn hại chết mẫu thân của con! Tiểu Thất, diệt trừ hoàng thất Tuyền Ky, là sứ mạng của con!

Tất cả những chuyện bản thiêu tàn nhẫn không chịu nổi, ta đều làm vì nàng, hôm nay, ta rốt cuộc có thể rời đi làm bạn với nàng, coi như người nàng yêu không phải ta, nhưng người đi theo nàng trọn đời chỉ có một mình ta. . . . ."

Mộc Thất quỳ xuống, kiếm trong tay rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang rầm rắc.

Thì ra người sư phụ Mông Trần yêu thương chính là mẫu thân, vì giữ được nàng, người không tiếc hy sinh mình!

Phương pháp đổi khí, dùng tuổi thọ của mình để độ, khó trách lúc gần qua đời trí nhớ liền giảm sút, đến cuối cùng chỉ nhớ rõ một chuyện, chính là trở về nơi này an táng mình.

Đại chiến tứ quốc đã qua hai mươi năm, cách thời gian nguyên rủa mà sư phụ nói chỉ còn một năm.

Số mệnh rối loạn, ban đầu lúc nàng và Thập Lục xuyên qua, Thập Lục có thể xuyên qua cả thân mình, mà nàng lại không thể.

Nàng chỉ có thể sử dụng thân thể của Mộc Nguyệt Lương để thay thế thân thể của mình, nói cách khác, thân thể của nàng vào năm nàng hai mươi tuổi sẽ chết bất đắc kỳ tử!

Trên sách sử nói, tộc thánh nữ sau khi quy thuận nước Tuyền Ky, thì tôn thờ một vị thánh nữ phò tá quân vương, tập tục này truyền qua đời đời. Nhưng đến tận cùng là lời tiên đoán gì, làm cho Hoàng Đế nước Tuyền Ky muốn đuổi tận giết tuyệt tộc thánh nữ?

Mộc Thất đi đến quan tài bằng gỗ thánh nữ thần vu, nhìn cô gái nằm trong băng, áo trắng tóc đen, da thịt như tuyết, dung nhan tuyệt mỹ, giống như tiên tử giáng trần.

Ở tay trái của nàng, có một đám sáng lên màu lửa đỏ ngọn lửa. . . . . đó là thứ nàng dốc hết tất cả vì mình đoạt lấy sao?

Mộc Thất vận công vào tay dùng lực làm quang tài hăng hờ ra một khe nhỏ, thu ngọn lửa bắt diệt trong hai mươi năm vào tay.

Đây là —— thánh hòa Giao nhân!

Truyền thuyết kể rằng ở Bắc Hải có tộc giao nhân đời đời bảo vệ thánh hòa, thánh hòa này có thể xua đuổi tà ma xóa bỏ lệ khí, cũng có thể hóa tà thuật của thế gian.

Nói như thế, nàng trúng không phải là độc cũng không phải là cổ, mà là Vu thuật!

Loại nguyên rủa như vậy chỉ thấy ở sách cổ, Vu thuật là loại thuật ác độc nhất. Nếu đúng như sư phụ nói, nguyên rủa trong cơ thể nàng bộc phát lúc nàng hai mươi một tuổi, cho đến khi nàng mất đi tính mạng. . . . . sẽ không có biện pháp nào để nàng tự cứu mình?

Mộc Thất vận khí bao bọc ngọn lửa, trong nháy mắt, thánh hòa giao nhân biến mất ở đầu ngón tay nàng, hòa tan vào trong chân khí.

Nàng quỳ xuống hướng về phía quang tài của sư phụ dập đầu lạy, xoay người về hướng quang tài bằng của thánh nữ thần vu nói: "Mẫu thân, mặc dù con không có chút ký ức gì về người, cũng không biết đến tận cùng người vì con mà hi sinh bao nhiêu, cũng không biết người vì lấy được thánh hòa lệnh trả thù hoàng tộc Tuyền Ky mà làm ra những chuyện gì phản bội thiên hạ, nhưng thật sự vì con mà phải hy sinh người khác, làm con gái của người, ta sẽ thay người trả bọn họ."

Dứt lời, nàng quỳ trên mặt đất, nặng đầu thật nặng.

Đột nhiên, một tia sáng từ trên cao mấy trượng chiếu xuống, xuyên qua hàn băng đánh về phía nàng.

Mộc Thất xoay người, tránh thoát ánh sáng nóng rực, chỉ thấy nơi mình vừa quỳ lồm xồm, lộ ra một động rộng ba thước đen nhánh sâu không thấy đáy.

Mộc Thất ném một khối băng xuống, một lúc lâu mới nghe được âm thanh trả về.

Nàng quần chặt áo lông trên người, đứng một lát, sau đấy vận khinh công nhảy xuống.

Tòa Bàng Động này rất kì lạ quỷ dị, phía dưới nhất định có đồ vật nàng chưa tưởng tượng ra, nói không chừng còn có đáp án cho những điều nàng đang thắc mắc.

Rốt cuộc là ai giết chết mẫu thân của nàng? Là ai hạ nguyên rủa trong cơ thể nàng? Cha của nàng là ai? Nàng thật sự muốn biết đáp án.

**

Không biết qua bao lâu, Mộc Thất mới chạm tới đáy động, đáy động rất ít không khí, làm nàng phải hít thở thật sâu.

Nàng quẹt một mồi lửa, bước tới vách tường trước mặt.

Vách tường này cũng làm từ băng, trên bề mặt tường khắc rất nhiều chữ viết, thoạt nhìn được viết bằng thể chữ Triện ở trên khắc lại một đoạn lịch sử.

Mộc Thất nhớ lại khi còn nhỏ đã được sư phụ dạy thể loại chữ này... chữ Triện cổ, chính là loại chữ đang viết trên vách tường này.

Nàng nhờ ánh sáng yếu ớt của ngọn lửa, thấy trên vách tường ghi lại sự tích của quân vương nước Tuyền Ky, phía trên nhắc tới tiên đế Tuyền Ky, làm cho hai mắt của Mộc Thất phát sáng.

Đầu tiên, tiên đế biết được lời tiên đoán, trong lời tiên đoán có nói, Thánh nữ thần vu là hồ ly họa nước, thánh nữ tộc có âm mưu đoạt nước.

Trong đền tiền để ban lệnh xử tử toàn tộc thánh nữ, bãi nhiệm thánh nữ.

Sau đó tộc giao nhân xâm chiếm bốn nước trên đại lục, muốn đoạt thánh hỏa lệnh.

Tiền để tìm được thánh hỏa lệnh trong nơi ở của Hoàng Hậu, vì muốn trả lời công bằng cho tộc giao nhân, hắc hạ lệnh tế sống Hoàng Hậu và Đại Hoàng Tử.

Tế sống là lột da bóc xương người, xương trắng mài thành bột tạo thành hạt châu. Cũng không biết vì sao, đến lúc cuối cùng hiến tế, Đại Hoàng Tử biến mất, bị tế sống chỉ có một mình hoàng hậu. . . . .

Đọc đến chỗ này, đáy mắt Mộc Thất chấn động, Cốt Châu, mấy chữ này đối với nàng cũng không xa lạ, lúc nàng bị người Ma Cung bắt đi, trong lúc mơ màng nghe U Minh đề cập đến!

Nàng vắt hết óc nghĩ lại, lời U Minh nói nàng không nhớ rõ, nhưng nàng tin chắc ‘cốt châu’ trong miệng U Minh nói có liên quan tới Sở Vân Mộ!

Đại Hoàng Tử nước Tuyền Ky đột nhiên mất tích và thân phận quý dị của Sở Vân Mộ, lại đã từng tiêu diệt Ma Cung. Giữa hai người này có ngàn vạn mối quan hệ, thậm chí có thể nói là cùng một người. . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Thân Thế Của Nhiếp Chính Vương

Động băng tối đen, ngọn đuốt nhanh chóng bị bóng tối cắn nuốt.

Mộc Thất rút kiếm cắm vào vách tường, muốn dùng phương pháp này leo lên đỉnh, ai ngờ khi đập tuyết kiếm cắm vào thì giống như chạm phải cơ quan nào đấy, vách tường dưới chân nàng bỗng nhiên sụp đổ, cả người nàng cũng theo theo đấy mà rơi xuống.....

Trong lúc mơ hồ, Mộc Thất nghe được âm thanh quen thuộc vang lên bên tai: "Hắn là đứa bé duy nhất trong hoàng tộc Tuyền Ky có máu thuần âm, cung chủ Ma Cung muốn lấy máu hắn luyện ma công, nhất định phải hợp tác với ta."

Đó là giọng của sư phụ Mông Trần! Mộc Thất muốn mở miệng gọi người, lại phát hiện âm thanh của mình yếu ớt như muỗi, nhẹ nhàng như không tồn tại.

Một âm thanh khác đáp lại: "Tin tức của tể ti Mông Trần quả thật rất nhanh nhạy, bốn cung chủ vì muốn lấy được máu thuần âm của hoàng tộc Tuyền Ky mới đầu quân cho Hoàng Đế Tuyền Ky, rốt cuộc hôm nay con mồi đã xuất hiện, bốn cung chủ đồng ý hợp tác với người. Chỉ là Đại Hoàng Tử là một nam tử, dù là máu thuần âm cũng có thể phát sinh biến cố bất cứ lúc nào, làm sao có thể chờ được đến mười năm sau lấy máu?"

"Cung chủ không cần phải lo lắng, ta đã cứu hắn trước khi hắn bị tế sống, từ đó trong mắt Hoàng Thượng không còn người con này. Đây là động băng khí lạnh rất mạnh, chúng ta chỉ cần nhốt hắn ở đây mười năm, đảm bảo là máu chí âm, cung chủ thấy thế nào?" Mông Trần lạnh lùng nói.

Mộc Thất không thể tin được, đây là sư phụ Mông Trần của nàng sao? Làm sao người có thể chỉ vì muốn lấy được máu chí âm mà có thể nhốt một người trong động băng suốt mười năm trời?

Sư phụ lấy máu chí âm là để cứu nàng, vì nàng, chuyện tàn độc nhất thế gian sư phụ vẫn làm!

Hoàng Tử này chỉ mới là một đứa trẻ? Mộc Thất thật sự muốn thấy được tình trạng của hắn, để lật đổ suy đoán trong lòng mình.....

"Buông ta ra!" Một giọng nói trẻ con non nớt vang lên.

"Một đứa con bị Hoàng Thượng vứt bỏ có cái gì hay để âm ỉ! Người có biết nếu không phải bốn cung và tể ti Mông Trần cứu người... thì người cũng sẽ giống Hoàng Hậu bị lột da bóc xương trước mặt mọi người rồi! Bốn mươi chín viên cốt châu này là hạt châu hoàn mỹ nhất bốn cung chủ từng thấy, bốn cung chủ rất là thích, liền cho bọn họ niêm phong cất trong địa cung, lúc nào cũng có thể nhìn thấy." Cung chủ Ma Cung cười khẩy nói.

"Nếu như người dám nhục nhã mẫu hậu của ta, ta sẽ cho người xuống địa ngục....." đứa trẻ cắn răng nghiêng lợi nói.

"Xuống địa ngục? Người đầu tiên xuống địa ngục không phải là Đại Hoàng Tử sao, người phải chờ mười năm ở đây, chờ đợi cái chết đến với người, ha ha....." Tiếng cười quý dị vang dội khắp động băng.

Cửa động bị đóng lại, đứa trẻ la to: "Thả ta đi ra ngoài! Thả ta đi ra ngoài....."

Mộc Thất nhìn thấy một bóng dạng yếu ớt ngồi trong góc, quả đấm nhỏ của hắn đập vào tường băng làm tay rớm máu, nhưng làm gì cũng không lay động được vách tường băng.

"Mẫu thân, mẫu thân..... hài nhi vô dụng, hài nhi không cứu được người....." Âm thanh của hắn khàn khàn, cuối cùng chỉ có thể phát ra tiếng lẩm bẩm.

Mộc Thất không chạm được vào hắn, nhưng trong lòng lại có một loại đau đớn không nói lên được.

Nàng ngồi xuống bên cạnh hắn, cùng hắn chờ đợi trong bóng tối.

Chờ đợi cái chết đến đối với bản thân mình là một chuyện rất tàn nhẫn, huống chi là đối với một đứa bé năm tuổi, thì không chỉ là tàn nhẫn.

Nếu như muốn hi sinh hắn đổi lấy cuộc sống tạm bợ của nàng, nàng tình nguyện bình thân qua đời ở tuổi hai mươi.....

Mộc Thất thấy hình ảnh trước mắt đột nhiên biến hóa, nàng biết mình tiến vào ảo cảnh, cái cảnh này vừa gặp có thể là ký ức Đại Hoàng Tử nước Tuyền Ky nhớ lại!

Nàng nhìn thấy qua mười năm, hoàng tử vô tình mở ra ấn phù mà tổ tiên hoàng tộc Tuyền Ky lưu lại, này ấn phù này có thể dịch chuyển không gian, cho hắn thêm cơ hội sống lại thêm một lần!

Trong lúc hắn mở ấn phù ra, Mông Trần đột nhiên xuất hiện, hắn dùng đỉnh Không Động đánh nát một góc ấn phù.

Ngay sau đó, cả động băng trở nên tối mù mịt.....

Ngay sau đó, tất cả trở lại mười năm trước, sự việc khi Đại Hoàng Tử còn là một hài nhi năm tuổi lại diễn ra! Thì ra ấn phù tồn tại là giúp hắn trở lại lúc mình năm tuổi, cũng chính là lúc Hoàng Hậu mới bị xử tử.....

Hoàng Tử quỳ gối trước mặt Mông Trần và cung chủ Ma Cung, dập đầu nói: "Cung chủ có thể cho ta gia nhập Ma Cung hay không, ta thù hận nước Tuyền Ky, ta với Cung Chủ là người đi chung con đường. Góp sức làm việc giúp cung chủ tốt hơn nhiều so với việc bị nhốt trong động băng, không phải sao?"

Mông Trần cười lạnh: "Người đồng ý trở thành sát thủ?"

"Vâng" Hoàng Tử không chút do dự nói.

Mộc Thất như nhìn thấy được sự sợ lạnh lẽo và ngoan độc trong mắt Đại Hoàng Tử, ánh mắt này giống như đúc với ánh mắt của Sở Vân Mộ!

Nàng nhìn thấy Đại Hoàng Tử gia nhập Ma Cung làm sát thủ, ở trong địa cung luyện tập mười năm, giết hết toàn bộ kẻ địch, toàn thân đầm máu, mang trên người mặt nạ, đi lên vị trí sát thủ cao nhất Ma Cung, đứng đầu sát thủ Ma Cung.....

Cũng thấy Hoàng Tử chịu nhục, luyện công phu, phải ăn sinh tử cỏ, mới được cung chủ Ma Cung tin tưởng.....

Ma Cung chung chủ trong lòng âm mưu, tính toán hẹn ước với Mông Trần hai mươi năm sau ra tay với Đại hoàng Tử, cướp lấy mau chí âm, nhưng hắn không nghĩ tới, Đại Hoàng tử đã hạ độc hắn từ trước, lột da bóc xương hắn, dần vật đến chết!

Hoàng Tử lấy được bí tịch ma công, một mình đánh bại hết toàn bộ cao thủ ma cung.

Ma Cung bị tiêu diệt, Đại Hoàng Tử đầu quân cho Hoàng Đế Đại Lịch, một đường đi thẳng lên vị trí trên cao.

Cuối cùng, dùng binh lính Đại Lịch chinh phạt nước Tuyền Ky, toàn thân mặc áo giáp vàng, áo bào dài tùy ý tung bay, đầu đội kim quan ngọc đỉnh, bước từng bước lên đài cao, quay đầu nhìn lại, lộ ra dung nhan tuyệt sắc điển đào chúng sinh, lạnh lùng nói: "Giết không tha!"

Trong đầu Mộc Thất trống rỗng, Hoàng Tử kia quả nhiên là..... Sở Vân Mộ!

Sư phụ Mông Trần cũng tham gia vào sự việc nhốt Sở Vân Mộ mười năm dưới động băng, sau khi sống lại lại phải khổ luyện trong địa huyệt mười năm. Hại Hoàng Hậu Tuyền Ky và Sở Vân Mộ bị tể sông là mẫu thân của nàng thánh nữ thuần vu, bọn họ là người chịu tội thay.....

Việc mẫu thân và sư phụ làm đều là vì nàng, Sở Vân Mộ khổ cả đời cũng là do nàng Mộc Thất tạo thành!

—— A Sở, a Sở của nàng.....

Hắn lạnh lùng tàn khốc, lại xem nàng như bảo vật mà quý trọng.

Hắn sợ tối, lúc ban đêm lên vào phòng nàng mới có thể ngủ ngon.

Mỗi đêm hắn đều bị ác mộng quấy rầy, thì ra con ác mộng hai đời của hắn có liên quan đến nàng!

Nàng phải đối mặt với hắn như thế nào? Làm sao để chữa lành nghìn vạn vết thương trong lòng hắn?

**

"Tiểu Thất, Tiểu Thất....." Một loạt âm thanh quen thuộc đánh thức nàng.

Mộc Thất cảm thấy có một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt lấy nàng, làm nàng không thở nổi. Nhưng mùi hương sen nhàn nhạt quen thuộc lại làm nàng an lòng.

"A Sở....." Nàng thật thấp giọng.

"Ta ở đây." Sở Vân Mộ khẽ hôn lên búi tóc của nàng, dịu dàng nói.

"A Sở, thật xin lỗi....." Mộc Thất dùng đôi môi đã đông cứng hôn lên mặt hắn, khẽ nói

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tự Mình Ra Trận, Giúp Nàng Tắm

"A Sở....." Nàng gọi thật nhẹ.

"Ta ở đây." Sở Vân Mộ khẽ hôn lên búi tóc của nàng, dịu dàng nói.

"A Sở, thật xin lỗi....." Nước mắt Mộc Thất không ngừng chảy xuống.

Bởi vì nàng, sự phụ Mông Trần cũng tham dự vào hại hắn mất đi tất cả, để cho hắn trải qua hai lần sống trong bóng tối, chưa từng có ngày được yêu thương ấm áp.

Nghĩ tới đây, lòng của nàng lại đau đớn từng cơn, đó là A Sở của nàng, nàng tình nguyện nhận mệnh trời chết đi lúc hai mươi tuổi, cũng không muốn để hắn phải hy sinh nhiều như vậy!

"A Sở, ta không xứng làm vợ của chàng....." Mộc Thất nhắm chặt hai mắt nói.

Sở Vân Mộ đưa tay xoa tóc của nàng, ánh mắt nhu hòa, cũng không để ý lời của nàng..., giọng nói mang theo khăn khăn trước nay chưa từng có: "Tiểu Thất, Tuyệt Sơn xảy ra lở băng, động băng bị chôn vùi, ta ở đây tìm nàng một ngày một đêm..... Thật may nàng không xảy ra chuyện gì, nếu không những thánh nữ kia và những người U Minh phải tới ta sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai."

Hôm nay Mộc Thất cảm thấy mình rất mềm yếu, rất thích khóc, nghe giọng nói khăn khăn của hắn nàng không nhịn được vui đầu vào lồng ngực hắn, phát tiết toàn bộ nỗi buồn khổ sở trong lòng ra bên ngoài.

Chẳng biết tại sao, chỉ cần ở bên cạnh hắn, nàng luôn cảm thấy rất an lòng.....

Sở Vân Mộ cởi áo choàng quần lên người nàng, một tay ôm chặt nàng vào trong ngực, một tay nhẹ nhàng vuốt ve phía sau lưng của nàng, giống như an ủi con thú nhỏ đang lo lắng.

Hắn biết tính tình tiểu Thất rất kiên nhẫn, cũng không chịu thua kém, cũng không yếu ớt giống như các nữ tử bình thường, coi như nàng bị người ta gói gém ném vào Ôn Dịch Cốc, cũng chưa từng lo lắng chút nào.

Hôm nay nàng dựa vào ngực hắn, lộ ra bộ mặt yếu ớt của mình cho hắn thấy, điều này không giống bình thường, làm tim hắn ở trong băng tuyết cũng cảm thấy ấm áp.....

Cho đến khi cô gái nhỏ trong lòng khóc mệt, buồn lòng để phòng, Sở Vân Mộ mới đưa tay lên điểm huyệt ngũ của nàng, bao bọc cả người nàng trong áo choàng ôm nàng xuống núi.

"Gia, bên trong xe ngựa đã chuẩn bị xong lò sưởi chống lạnh, được liệu trị cảm lạnh đều chuẩn bị đầy đủ." Nguyên Giáng nói.

Hắn chưa từng thấy Vương Gia yêu thương người nào như thế, dành cho nàng toàn bộ dịu dàng và quang tâm, bảo vệ giống như là bảo vật quý nhất thế gian, nâng nàng trong lòng bàn tay.

Sở Vân Mộ gật đầu một cái, ánh mắt bén nhọn liếc về phía sau lưng, đề thấp âm thanh nói với A Nguyệt Lạp và nhóm người ở phía sau: "Bắc cốc Vương Phi trong hôn lễ của Bồn Vương, hôm nay xem như là chút dạy dỗ nhỏ của bồn vương. Bồn Vương nghĩ đến phần tình cảm của Vương Phi đối với các người mới nương tay, nếu có lần sau, thánh nữ giáo sẽ biến mất khỏi thế gian, cũng không còn tồn tại!"

A Nguyệt Lạp giữ cánh tay bị trật khớp không dám lên tiếng, chỉ có thể tro mắt nhìn thiếu chủ bị người nọ mang đi, công lực cách xa nhau, nàng bước lên ngăn cản là đi chịu chết.

Nàng rất tin nam tử trước mắt này đúng là ma quỷ! Dung nhan hắn hoàn mỹ nhưng cũng ra tay rất ngoan độc, tròn vòng mười chiêu có thể đánh bại mấy trăm người, có thể trong chớp mắt đánh xuyên qua lớp băng dày cả trăm thước, thế gian tại sao lại có người như vậy!

Trong góc, Thập Lục ý vị sâu xa nhìn hai người trên mặt băng, quay người đi.

Chắc hẳn Thất tỷ đã biết tất cả những chuyện sự phụ giấu diếm, nhưng tuyệt đối nàng không đoán được thân phận của hắn.

Vành mắt Thập Lục ửng hồng, nhìn lên phía chân trời. Thật ra lúc đầu bị Mông Trần mang đi lấy máu huyết âm, không chỉ có mình Đại Hoàng tử bị giam cầm, còn có tiểu Hoàng Tử Dạ Lam! Những năm này hắn vì muốn trở thành ảnh vệ tốt nhất mà sống, vì hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ mà sống, sống không khác gì một cái bóng, chưa bao giờ tồn tại trong trí nhớ mọi người.....

Có lẽ lời Thất tỷ nói rất đúng, hắn nên sống vì bản thân mình, không nên làm cái bóng của bất kỳ ai. Sát thủ Thập Lục và Hoàng Tử Dạ Lam đều không phải là hắn, hắn muốn trở thành chính mình.....

**

Trong mộng, Mộc Thất thấy cả người Sở Văn Mộ toàn vết máu, đi ra từ địa huyết của Ma Cung. Dung nhan tuấn mỹ đẹp nhất thế gian, lại mang theo rét lạnh xa cách ngàn dặm, hắn mất hẳn hân đồ như máu, kéo lê trường kiếm trong tay khắc từng vết sâu trên mặt đất, giống như tu la địa ngục từ từ đến gần nàng.....

"A Sở, chàng không cần giết người nữa! Chàng đã quá đau khổ, giết người chỉ biến thành con ác mộng hành hạ chính chàng! A Sở, đi theo ta!" Mộc Thất đứng dưới ánh mặt trời nhìn nam tử kiêu mỹ đang đứng trong bóng tối, kêu la khàn cả giọng.

"A Sở, không..... đừng!" Mộc Thất từ trong mộng tỉnh lại, trên đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Quay đầu, nàng liền nhìn thấy gương mặt tuyệt sắc kiều mị, chủ nhân của gương mặt đó đang từ trên cao nhìn nàng chăm chăm, trong ánh mắt mang theo nhu tình không thể diễn tả.

Sắc mặt Mộc Thất trở nên hồng hồng, bởi vì nàng đối diện với lồng ngực cường tráng của Sở Văn Mộ, nàng không thể không thừa nhận, mỹ yêu tinh này đáng người thon gầy, nhưng lại rất rõ ràng, bắp thịt không nhiều không ít, chính tiêu chuẩn hoàn mỹ.

"Thế nào, ái phi nhìn thân thể Bồng Vương đến xuất thần, muốn dùng ánh mắt ăn sạch Bồng Vương." Tay Sở Văn Mộ chống gò má, nâng môi nhẹ nói.

Mộc Thất dùng đầu óc vừa mới hết sốt suy nghĩ một chút, mới ý thức được mình cùng với Sở Văn Mộ đang nằm trên giường lớn hết sức xa hoa!

Nàng lập tức đẩy Sở Văn Mộ ra, dùng sức lật người ra phía thành giường.

"Chắc chắc." Sở Văn Mộ không nhanh không chậm buông tay trong chăn ra, khẽ nói: "Ái phi thật là một người không thật tâm, nàng bị sốt cao mấy canh giờ, trong mộng lầm bầm kêu tên Bồng Vương, tâm tình Bồng Vương tốt, liền hy sinh thân mình, cời hết y phục của nàng ôm nàng sưởi ấm....."

Trong đầu Mộc Thất chấn động, cời hết y phục của nàng..... ôm nàng sưởi ấm?

Mặt của nàng trong nháy mắt hồng giống như trái cà chua, lại ngoan ngoãn chui vào trong chăn, xoay người vây mình thành bánh chưng, thuận tiện kéo chặt chăn trên đầu vai, xác nhận mình không lộ ra cái gì không nên nhìn.

Sở Văn Mộ thuận thực cầm lụa trắng giúp nàng lau đi mồ hôi trên trán, lạnh nhạt nói: "Đừng bực, trên người nàng còn có chỗ nào Bồng Vương chưa nhìn thấy?"

Mộc Thất tròn to hai mắt, vẻ mặt hoảng hốt nói: "Chàng chàng chàng ..... chàng đến cùng là đã làm cái gì?"

"Đại phu nói thoa rượu thuốc trên người nàng sẽ giúp hạ sốt, Bồng vương liền làm giúp nàng, sau đó còn giúp nàng tắm rửa sạch sẽ." Sở Văn Mộ nheo lại mắt phượng, trong con ngươi hiện lên vẻ thỏa mãn và hài lòng. "Bồng Vương chưa bao giờ phục vũ nữ tử nào như vậy, nàng là người đầu tiên, nếu đổi lại là những nữ tử khác, sẽ phải vui mừng như điên."

Trong đầu Mộc Thất nổ vang.....

Thoa rượu thuốc tìm bọn người Trầm Thu làm không được sao, sao cần tự hắn làm? Rõ ràng là hắn mưu đồ bất chính, động cơ không thuần khiết, được tiện nghi còn ra vẻ!

Nàng ở hiện đại lần cổ đại giữ cho bản thân trong sạch mấy chục năm, cũng bị hắn phá hủy!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Giúp Hẩn Kiên Cường

Sở Vân Mộ đưa tay sờ lên trán Mộc Thất, nhẹ nhàng đặt khăn lụa vào trong chậu nước, lại thay khăn mới. Tất cả các động tác đều làm rất trôi chảy, êm ái giống như con gió nhẹ.

Mộc Thất để mặc cho hẩn lôi kéo mình, chui vào lồng ngực của hẩn, trái tim lại chưa xót từng con.

Lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh mắt ấm áp của hẩn, tràn đầy mơ ước đối với tương lai.

Nhưng thời hạn sư phụ Mông Trần nói cũng sắp đến, một năm qua đi, nàng chỉ có thể đối mặt cái chết, nhìn A Sở lại mất đi mọi thứ một lần nữa, để cho hẩn khổ sở cả đời. . . . .

Không, nàng phải sống, vì A Sở, nàng sẽ không dễ dàng chết như vậy!

Sở Vân Mộ nhẹ nhàng đặt tay lên bụng phần của Mộc Thất, cảm đặt trên đỉnh đầu của nàng, lạnh nhạt nói: "Tiểu Thất, chúng ta sinh một đứa bé đi. Nếu là con trai, ta sẽ đưa hẩn ra rồi thúc ngựa, nhìn hết phong cảnh núi non, nếu là con gái. . . . ."

"Nếu như là một đứa con gái thì thế nào?" Mộc Thất hỏi.

"Nếu là con gái giống nàng, ta sẽ nâng niu nó trong lòng bàn tay, nuông chiều cả đời." Sở Vân Mộ đặt một nụ hôn xuống trán Mộc Thất, nhẹ giọng nói.

Mộc Thất chợt ôm lấy cổ Sở Vân Mộ, ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn lên môi mỏng của hẩn.

Môi của hẩn hơi lạnh nhưng mềm mại, giống như hoa đào nở vào tháng ba, hơi thở mang theo băng tuyết.

Mộc Thất thấy hẩn ngẩng ra, lập tức rời khỏi môi của hẩn, bực chán lui về phía sau một chút, lại bị hẩn bắt chợt nắm lấy cổ tay kéo vào trong ngực.

Mộc Thất cuống quýt rút tay ra nắm chặt chần, che lại thân thể của mình, ai ngờ không cẩn thận kéo vạt áo của hẩn ra. . . . .

Cổ áo của Sở Vân Mộ mở rộng, lộ ra lồng ngực cường tráng.

Mộc Thất lấy tay chạm vào ngực hẩn, cảm thấy một chỗ có vết sẹo lồi, vị trí vết sẹo nằm bên phải tim, chỉ cần gần chút nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng, nghĩ như vậy, tay của nàng không khỏi run lên. . . . .

"Vết thương kia tại sao lại bị?" Mộc Thất dùng một ngón tay phát họa vết thương, trong tim dâng lên cảm giác đau lòng.

Sở Vân Mộ cầm tay của nàng, ấn giữ trong lồng ngực, khẽ nói: "Đó là chuyện của hai mươi năm trước, không đáng để nhắc tới."

"Không, ta muốn nghe." Mộc Thất nói.

Sở Vân Mộ khẽ mỉm cười, thảng thốt nói: "Khi đó ta với mẫu thân bị người liên tiếp hãm hại, phụ thân hạ lệnh dùng cực hình xử lý chúng ta, ta tận mắt thấy mẫu thân bị lột da bóc xương nhưng không làm gì được, ta may mắn được cứu nhưng cũng bị hoàng tộc vức bỏ. Gia tộc của ta đòi đòi trên người đều có vết bóp hoa anh đào, vì thế sẽ không còn liên quan tới gia tộc, ta mới dùng đạo loại bỏ vết bóp hoa anh đào trên ngực."

Đoạn ký ức kia hóa thành cơn ác mộng quấy nhiễu hẩn nhiều năm, đoạn kinh nghiệm máu thịt đau thương ấy, hôm nay khi hẩn nhắc tới, lại nhẹ như nước chảy mây trôi.

Mộc Thất ôm chặt hẩn, gương mặt dán lên ngực hẩn, hỏi "A Sở, chàng đã biết thân phận của ta, chàng. . . . . có hận ta không?"

Khi hẩn đuổi đến núi Côn Lôn, nhất định gặp được nhóm người A Nguyệt Lạp.

A Nguyệt Lạp có thể cho nàng vào mộ của thánh nữ thuần vu, thân phận của nàng ngoại trừ là thiếu chủ thánh nữ, còn có thể là ai chứ?

Mà lúc đầu khi sư phụ nhốt hẩn ở động băng lại gây ra sai sót về thời gian, hại hẩn phải chịu hai lần khổ sở khi chứng kiến mẫu thân mình chết đi, A Sở nhất định là rất hận! Nếu như hẩn biết thân phận của nàng, có thể không hận nàng được sao?

"Tiểu Thất. . . . ." Sở Vân Mộ nâng mặt nàng lên, giấu vào trong mắt nàng nói: "Ta đã sớm biết thân phận của nàng, từ lúc bắt nàng vào Vân Từ sơn trang, ta đã biết nàng là nữ nhi của thuần vu, là đồ đệ của Mông Trần."

Trong lòng Mộc Thất chấn động, hẩn đã sớm biết tất cả?

"Qua quá nhiều năm cô độc, khi vừa phát hiện ra, thật sự ta rất muốn bắt nàng đến đây, tự tay phá hủy đồ đệ mà Mông Trần yêu quý. Nhưng khi ta nhìn thấy trong ánh mắt nàng tràn đầy quật cường và giáo hoạt, lại duy nhất không có vẻ sợ hãi. Ta chờ nàng cầu xin ta giúp nàng, nhưng nàng lại tự mình đối mặt khó khăn, để cho ta càng ngày càng muốn tiếp cận nàng để xét suy nghĩ trong lòng nàng. Ta cảm thấy rất hứng thú với nàng, cũng dần dần để nàng trở thành một phần không thể thiếu trong sinh mệnh của mình."

Sở Vân Mộ vươn cổ tay ra, cầm tay nàng lên, trên hai cổ tay đều có ấn ký hoa mai giống nhau như đúc.

"Tiểu Thất, ta sống lâu như vậy, nàng là người đầu tiên lo lắng cho ta, vì ta mà khóc. Ta đã đã cho rằng nàng, cũng sẽ không vì thân phận mà thay đổi tâm ý. Tiểu Thất nàng là của ta, vĩnh viễn đều là như vậy, ta không muốn xa cách." Sở Vân Mộ nhìn nữ tử tóc dài trong ngực, ánh mắt mềm mại như ánh trăng.

Nhìn vào mắt hắc Mộc Thất không thấy được nửa điểm hiềm khích, ánh mắt của hắn trong suốt như nước, chỉ có hình bóng của nàng.

A Sở của nàng, chỉ có nàng mới biết được nhu tình của hắn*. . . . .

*nhu tình= ôn nhu + tình cảm

Hắn có thể dung túng nàng vô hạn, có thể lập tức xuất hiện vào thời khắc nàng gặp nguy hiểm, vì nàng độc bá một phương, chỉ vì muốn nàng ở bên cạnh hắn.

Mộc Thất nhàn nhạt cười, quyết định không nói cho hắn biết tin tức kia.

Nàng tuyệt đối không thể chết, nàng phải chung sống cùng hắn, từ nay về sau nàng muốn mang đến cho hắn một cuộc sống vui vẻ!

**

Từ ngày đó, Mộc Thất và tâng thư cát tìm các sách cổ điển tịch, tìm tất cả các thông tin liên quan đến nguyên rửa.

Nàng không thể để A Sở hi sinh tính mạng của mình, cũng không ngồi chờ chết như vậy! Nàng muốn bình yên vô sự sống cùng hắn, nàng còn muốn mang theo đứa bé của hai người cùng đi ngắm nhìn núi non thơ mộng, nàng không thể chết được!

Đản Hoa đang ngồi trên đầu vai Trầm Thu, nhìn chủ nhân ném các loại dược liệu vào đỉnh Không Động, vận công chế thuốc.

Sau đó, nhìn chủ nhân thở dài lần thứ bốn mươi chín sai Trầm Thu lấy thuốc trong đỉnh vực đi, làm bầm bỏ lại một đồng sách thuốc, cầm sách ở một đồng khác xem . . . . .

Trầm Xuân thở dài, đây là tiểu thư sau khi bị vương gia thu thập, quyết định nghiêm túc luyện tập, luyện ra loại độc dược đi đối phó Vương Gia sao?

Không phải đã gả cho nam tử phúc hắc như Vương Gia rồi sao, làm vậy thật phí tâm phí sức. . . . .

"Tiểu nha đầu!" Ngoài cửa vang lên tiếng Nhiên Ông gọi.

Trầm Xuân chỉ thấy một bóng áo đen nhảy vào trong phòng, ngay sau đó, cửa ngay lập tức bị đóng chặt nhốt bọn họ bên ngoài.

"Được rồi được rồi, nếu nguyên rửa trong cơ thể ngươi có thể nhờ chút thuốc đỉnh Không Động luyện ra mà coi bỏ, lão gia Mông Trần kia cũng đâu phí sức, góp cả mạng già vào!" Nhiên Ông đề ly trà xuống, cầm lên quả đào cắn một cái nói.

Mộc Thất bỏ lại sách thuốc, đi tới trước mặt Nhiên Ông hung ác nói: "Xú lão đầu, ý của người là để con ngồi đây chịu chết sao? Còn nữa, mấy ngày vừa rồi người vô tung vô ảnh biến đi đâu mất, trong ngày đại hôn đồ đệ của người suýt nữa bị vùi trong băng động ở núi Côn Lôn, lại không biết mình tại sao lại chết, người cũng chả biết!"

"Sur phụ như ta làm sao lại có một đệ tử thích gây chuyện như con, đến động phòng hoa chúc con cũng trì hoãn! Thiết cho ta từ xa mạng đến linh đan diệu dược!" Nói xong, Nhiên Ông kết tay tạo thành liên hoa ấn, vận công ở tay bắn một viên thuốc vào trong miệng Mộc Thất.

Mộc Thất che cổ họng, thầm nói không hay!

Không biết người sư phụ này lại cho nàng ăn thứ gì! Lần trước cho nàng ăn Tẩy Tủy Đan làm nàng đau đến suýt chết, lần này là cái gì. . . . . tư âm . . .

Hắn lại đang giờ trò gì!

Mộc Thất ngồi dưới đất, chỉ cảm muốn ngất xỉu, nhưng trong lòng dần dần thanh tỉnh, thân thể cũng có hơi sức.

Nhiên Ông nghiêm túc nói: "Đây là bảo bối của đệ tộc Giao Nhân, chỉ có một viên, giúp con kéo dài tính mạng."

"Có thể kéo dài tánh mạng bao lâu?" Mộc Thất ho khan một cái hỏi.

"Hai năm." Nhiên Ông vuốt bím tóc trên cằm: "Trong ba năm này, chúng ta chúng ta có thể tìm biện pháp hóa giải nguyên rửa. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Hôm Nay Động Phòng?

Editor Hoa Trong Tuyệt

Nước Đại Lịch, phủ Tề Vương.

Nam Cung Trạm tát trúng ngay vết thương cũ mới lành trên mặt Mộc Nguyệt Tinh, đến nhìn cũng không muốn nhìn, hung hăng nói: "Là người đưa túi thơm cho Ninh nhi đúng không? Trong túi thơm có cỏ Đoạn Trường, người đúng là độc phụ, người cô tình muốn làm cho nàng trúng độc!"

Mộc Nguyệt Tinh ngồi bệch trên mặt đất, má trái hiện lên dấu năm ngón tay rất rõ ràng, nàng lau má trái, chỉ cảm thấy trên má trái bỏng rát. Vì con tiện nhân Mộc Nguyệt Ninh kia, hẳn có thể nhẫn tâm đánh nàng!

Không biết Mộc Nguyệt Ninh dùng biện pháp gì, quyền rũ mê hoặc Vương Gia, để cho hắn bỏ mặc chính phi trong đêm tân hôn!

Rõ ràng nàng đã làm theo lời mẫu thân, bỏ thêm hương kích thích trong nền đỏ và lư hương.

Lão ma ma nói qua, đây là hương nhang bí truyền trong cung, có tác dụng với nam tử, nhưng tại sao không có chút tác dụng với vương gia, tất cả là tiện nhân Mộc Nguyệt Ninh kia nghe lời nàng và mẫu thân nói, trước đây đã cho Vương Gia dùng thuốc giải!

Tâm hôn chưa tới nửa tháng, Vương Gia đã cưới Mộc Nguyệt Ninh vào phủ, phong làm trắc phi.

Mộc Nguyệt Ninh nữ nhân này tâm cơ thâm trầm, thận trọng, đến hôm nay xem như nàng đã nhìn thấu!

Nhưng Vương Gia hắn. . . . . đã sớm không còn tin tưởng nàng!

Mộc Nguyệt Tinh đưa tay lau đi máu tươi ở khóe miệng, cười lạnh nói: "Nguyệt Ninh là muội muội của thiếp, thiếp thân sao có thể dùng độc hại nàng? Cái túi thơm đầy đúng là của thiếp thân cho nàng, nhưng là thiếp thân chưa bao giờ bỏ vào trong ấy cỏ đoạn trường!"

Nam Cung Trạm hừ lạnh một tiếng nói: "Bỏn Vương đã sớm biết người ra tay thủ đoạn tàn nhẫn, lòng dạ cực sâu, không ngờ người lại động thủ với chính muội muội của mình! Người ở trong viện này đóng cửa suy nghĩ, không được phép bước ra nửa bước, nếu vẫn không biết hối cải, người cứ ở đây mà chờ đơn đến già!"

Dứt lời, Nam Cung Trạm vung ống tay áo lên, đầu cũng không quay lại bước ra ngoài.

Đối với nữ nhân này, nhìn thêm một chút hắn cũng không muốn nhìn. Ban đầu nàng còn lập quỹ kế dùng muội muội thay nàng bái đường, nếu không phải Mộc thừa tướng và Trần Nam Vương còn có tác dụng với hắn, hắn đã sớm giết chết nữ nhân này!

Nghĩ đến đây, hắn nắm chặt nắm tay, trong ánh mắt tràn đầy hận ý.

—— Sở Vân Mộ, là người đoạt mất nữ nhân của Bỏn Vương, Bỏn Vương nhất định không đội trời chung với người!

"Không, không phải là của ta. . . . ." Sau khi Mộc Nguyệt Tinh nghe được quyết định căm tức của hắn, nước mắt rơi như mưa, bước qua nín lấy vạt áo của Nam Cung Trạm.

"Vương Gia, là Mộc Nguyệt Ninh đặt bẫy cố ý hại thiếp thân! Cỏ Đoạn Trường có kịch độc, vì sao nàng lại không bị gì, chỉ đơn giản là ngủ mê man? Rõ ràng là nàng cố ý làm như vậy, là nàng hại thiếp a!" Mộc Nguyệt Tinh khóc nói.

"Cút!" Nam Cung Trạm một cước đá văng nàng, lạnh lùng nói: "Người cho rằng Bỏn Vương còn có thể tin tưởng người sao? Người và Vân phu nhân ở phủ thừa tướng nhiều lần hãm hại Nguyệt Lương, ngày cả việc danh tiếng của nàng bị bôi nhọ cũng là do các người bày ra, còn truyền tin tức ra ngoài, không phải sao?"

Bờ môi Mộc Nguyệt Tinh run rẩy, Vương Gia hẳn đều biết!

"Nếu như người còn dám làm càn, Bỏn Vương liền mang chuyện người hại người nói ra giao người cho Tông Nhân Phủ xử lý, tuyệt không nương tay!" Nam Cung Trạm nói tiếp.

Mộc Nguyệt Tinh buông tay đang nắm tay Nam Cung Trạm ra, lớn tiếng cười lạnh.

Cuối cùng người hắn yêu không phải là nàng, hắn yêu Mộc Nguyệt Lương!

Hắn không thương nàng, nàng sao có thể lấy lại được tâm của hắn?

"Vương Gia vẫn nên buông tay Mộc Nguyệt Lương đi, nàng là Vương Phi của Nhiếp Chính Vương, đã là nữ nhân của người khác. Đáng tiếc Nhiếp Chính Vương này quyền thế khuyên triều, thủ đoạn sắc bén, Vương Gia muốn thuận nước đẩy thuyền trở thành thái tử, nhất định phải dựa vào Mộc phủ và Trần Nam Vương! Ta mới là tiểu thư danh chính ngôn thuận của phủ thừa tướng, Vương Gia nhìn cũng không phải vì ta!" Mộc Nguyệt Tinh đứng lên,

cười to nói.

Nam Cung Trạm bị nói đến chỗ đau, trong nháy mắt dâng lên tức giận.

Tay của hắn giơ lên trời, lại ần ần hạ xuống, phân phó nha hoàn Thanh Lệ đứng bên cạnh: "Trông coi vương phi cẩn thận, mấy ngày nay không được đi ra thiên viện, nếu có sai lầm, giết không tha!"

Mộc Nguyệt Tinh cười tự giễu, đợi sau khi Nam Cung Trạm rời đi, nói với nha hoàn bên cạnh: "Mang bò câu đưa thư của bản Vương Phi đến đây."

Bò câu đưa thư này là chim đưa thư ngàn dặm mà mẫu thân nuôi dưỡng, nàng phải nhanh chóng liên lạc với mẫu thân, nghĩ biện pháp diệt trừ Mộc Nguyệt Ninh!

**

Phủ Nhiếp Chính Vương.

Mộc Thất ngồi trên giường nệm êm ái, híp con ngươi nghỉ ngơi.

Sức khỏe của nàng khi bị nhiễm lạnh ở núi Côn Luân đã hồi phục rất nhiều, nhưng Sở Vân Mộ vẫn như cũ không buông tha nàng, buộc nàng mỗi ngày nằm trên giường sáu canh giờ, một ngày ba bữa do đích thân hắn xuống bếp, để cho nàng cảm thấy, mình thật giống như nữ tử có thai sáu bảy tháng, mà còn là một thai phụ có thai vị yếu ớt. . . . .

Không phải là thái y chỉ nói một câu "Thân thể vương phi nhiễm khí lạnh, khí huyết giảm mất, mấy ngày gần đây không nên cùng phòng" sao?

Mộc Thất nhìn biểu hiện ân cần của hắn, rõ ràng chính là đói khát khó nhịn, muốn nuôi nàng cho mập sau đấy ăn sạch sẽ!

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến.

Sở mỹ nhân ưu nhã bưng một khay xanh ngọc, từ phòng bếp không xa đi lại.

Mộc Thất ngửi được mùi hương sen nhàn nhạt, nhẹ nhàng nâng lên khóe môi, nhích người vào bên trong nhường cho vị trí cho hắn.

"Phu nhân, ăn cơm." Sở Vân Mộ ngồi xuống bên cạnh cô, đặt thức ăn lên bàn.

Mộc Thất khê cau mày: cá chép chưng, canh trứng nấm mèo, gà đen hầm cách thủy, ngay cả cơm cũng có thêm đậu đen và thịt long nhãn, những món ăn Sở mỹ nhân làm đều là bổ âm, rõ là. . . . . nhọc lòng. . . . .

"Thế nào? Vì phu làm món ăn không hợp khẩu vị phu nhân sao?" Sở Vân Mộ giúp nàng gỡ xương cá, khê nhú mày nói.

"Làm sao lại không hợp!" Mộc Thất nuốt xuống miếng cá Sở Vân Mộ vừa đưa đến, giơ ngón cái lên, vuốt mõng ngựa nói: "Hương vị món ăn A Sở làm chỉ trên trời mới có, nhân gian hiếm thấy. Ta có thể may mắn ăn những món ăn này một tháng, đúng là một vinh hạnh đặt biệt."

Sở Vân Mộ nhếch miệng lên, lạnh nhạt nói: "Phu nhân biết thì tốt, nàng phải mau mau dưỡng thân thể thật tốt, mới nhận được mưa móc của vị phu, tránh cho trong lúc ấy lại ngắt xiu, lưu lại ấn tượng không tốt trong trí nhớ. . . . ."

"Nước. . . . . nước!" Mộc Thất nghe thấy lời nói không biết xấu hổ của hắn làm cho một miếng thức ăn bị nghẹn lại, nâng ly trà lên uống một lúc lâu, xoay người muốn chạy trốn, lại bị hắn ôm trở về.

"Vị phu đã nói qua, ăn chưa xong không được rời đi. Nàng có nhớ. . . . . nàng vẫn còn thiếu vị phu đêm động phòng." Sở Vân Mộ khê cười nói.

"Ta...ta nhưc đầu. . . . ." Mộc Thất che đầu, giả bộ bệnh nói.

Sở Vân Mộ nắm lấy cổ tay Mộc Thất, kiểm tra mạch của nàng, cười gằn: "Mạch tượng của nàng vững vàng mạnh mẽ, không giống như là ốm yếu bệnh tật. Nụ hoa bốn vương chăm sóc bấy lâu cũng nên nở ra, chọn ngày không bằng được ngày, hôm nay động phòng, được không?"

"Cái gì?" Mặt Mộc Thất vụt đỏ.

Nàng quay đầu lại nhìn Sở mỹ nhân nghiêm trang, cả người phát ra nhu tình, không giống như là đùa giỡn. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Kế Hoạch Sinh Con Của Nhiếp Chính Vương

Edit Hoa Trong Tuyết

Nàng quay đầu lại nhìn Sở Mỹ Nhân nghiêm trang, bày ra dáng vẻ nhu tình, không hề giống như đùa giỡn. . . . .

Nhưng bây giờ là giữa ban ngày, còn muốn động phòng hoa chúc! Không phải hẳn sẽ thật sự không nhận được, ăn nàng sạch sẽ chứ?

Nhìn mọi người xung quanh, Mộc Thất không tiện mở miệng nói, Chỉ là đứng đứng sau lưng, lại đứng đứng, tìm thời cơ chuẩn bị nhảy xuống khỏi núi già trốn đi.

Ai ngờ Sở Văn Mộ đã sớm đoán được suy nghĩ của nàng, lúc nàng tung người nhảy xuống liền ôm lấy eo của nàng, ôm nàng vào lòng xoay mấy vòng, làm cho nàng hết vùng vẫy.

Những người xung quanh thấy cảnh này, lập tức thức thời lui ra.

Sở Văn Mộ ôm Mộc Thất đi về phía gian phòng, hơi thở thơm như hoa lan, chậm rãi nói: "Nếu phu nhân ăn cơm xong rồi, đối với sự chăm sóc trong thời gian gần đây của vi phu nên khen thưởng một phen? Phụng dưỡng khen thưởng, vi phu thích thực hiện trên giường."

Từ góc nhìn của Mộc Thất, nhìn thấy được cái cảm tình xảo của Sở Văn Mộ, đôi môi mỏng hơi nhếch lên và đôi con người đang rực lửa cuồng nhiệt.

Nàng không khỏi cúi đầu, trên mặt phỉếm đỏ ửng nói: "Người. . . . . ban ngày tuyên dâm!"

Sở Văn Mộ khẽ hôn lên trán của nàng, cười trừ nói: "Lời này nương tử nói sai rồi, vi phu vì kế hoạch sinh nhi tử mà phấn đấu, đây còn được xem là chính sự."

Mộc Thất nghe đến hai chữ ‘chính sự’ này thì á khẩu không nói nên lời, nếu như so về mặt dày với Sở Văn Mộ, còn chênh lệch quá nhiều. . . . .

Cố gắng cũng không làm gì được, Mộc Thất thừa nhận mình không có kinh nghiệm trong chuyện này, không thể đảm đương được.

"Khởi bẩm Vương Gia, Vương Phi, phủ Thừa Tướng phái người tới báo, Mộc Thừa Tướng bị bệnh không xuống giường được, xin Vương Phi trở về phủ thăm!" Nguyên Giác biết quấy rầy nhà hống của Vương Gia sẽ không có kết quả tốt, nhưng hẳn suy nghĩ đến tầm quan trọng của chuyện này, vẫn phải mở miệng bẩm báo.

Phủ Thừa Tướng đưa tin tới muốn Vương Phi về thăm bệnh, chỉ là lý do bên ngoài, thật ra là muốn Vương Phi ra tay chữa bệnh cho Thừa Tướng. Nếu chuyện này bị trì hoãn, chắc chắn sẽ có người dùng chuyện này để làm lý do, làm cho Vương Phi mang tiếng bất hiếu, sẽ không thể phản bác được!

Sở Văn Mộ nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, ánh mắt do trong suốt nóng rực hóa thành âm lãnh khắc nghiệt.

Chắc hẳn lần này phủ Thừa Tướng lại nghĩ biện pháp làm khó Tiểu Thất, ban đầu bọn họ hãm hại Tiểu Thất, chuyện bọn họ ném Tiểu Thất vào Ôn Dịch cốc, hẳn còn chưa có tính sổ!

Chỉ là nhìn nữ nhân mình yêu thương ở trước mặt, lửa giận của hắn dần dần bình phục lại. Còn nhiều thời gian, Tiểu Thất đang ở bên cạnh hắn, ai cũng không thể giành được.

"Chuẩn bị xe, Bôn Vương muốn đi cùng Vương Phi." Sở Văn Mộ nheo lại mắt phượng, lạnh lùng nói.

Mộc Thất từ trong ngực Sở Văn Mộ nhảy xuống nói: "A Sở, lần này tướng phủ gọi ta trở về, nhất định là thái y bó tay hết cách, muốn ta chữa bệnh cho người phụ thân hồ đồ này, không cần lo lắng. Huống chi ta cũng muốn ở lại phủ Thừa Tướng mấy ngày, chàng đi cùng ta, ta sợ chàng không quen."

Nàng đương nhiên hiểu thói quen sinh hoạt của Sở Văn Mộ, rất xa hoa lại nhiều quy tắc, không ngại tốn sức tốn thời gian!

Lại nói chỗ ở, gian phòng của Sở Mỹ Nhân phải rải thảm nhung tơ, nhưng tơ phải là hàng thượng đẳng, không nhiễm bụi bặm, giường của Sở Mỹ Nhân mỗi ngày phải dùng hương nhang hun nửa canh giờ, mà hương nhang này phải được điều chế đặc biệt từ sen ở Vân Nam sau khi hun xong vẫn còn hương sen nhàn nhạt. . . . .

Lại nói ăn uống, trà Sở Mỹ Nhân nhân uống phải là Long Tỉnh thượng đẳng, trà Long Tỉnh này phải hái không quá ba tháng, thức ăn Sở Mỹ Nhân ăn phải tinh mỹ, quyết không thể có vị cay, dĩ nhiên đồ ăn Mộc Thất nấu là ngoại lệ. . . . .

Nàng xuống bếp nấu gì đấy, dù là gián kho tàu, Sở Mỹ Nhân cũng sẽ vui mừng mà ném thử. . . . .

Một vị tôn thần khó hầu hạ như vậy lại đến sống ở Lâm Phương Viện cầu cô, nàng không biết phải chăm sóc như thế nào!

"Chẳng lẽ đang lúc tân hôn phu nhân lại muốn bỏ lại vi phu, muốn một mình đi ra ngoài gặp mặt nam tử khác mà không muốn vi phu biết?" Sở Văn Mộ nhíu mày: "Huống chi, chỗ nàng sống ở phủ Thừa Tướng không phải là vi phu chưa từng ngủ qua, mấy buổi tối trước ngày thành thân. . . . ."

Mộc Thất cảm thấy không ổn, lập tức che miệng của hắn, lập tức phản phó cho Nguyên Giác: "Cứ theo lời Vương Gia nói mà làm, chúng ta cùng nhau

đi, nhanh đi giúp vương gia chuẩn bị đồ đạc, lập tức lên đường!"

"Dạ, vương phi." Nguyên Giáng đáp lời nói.

**

Mộc Thất thừa nhận, sau khi gặp Sở Vân Mộ, nàng đã trải qua không ít kinh sợ, nhưng sau khi nàng thấy đồ đạc Sở Vân Mộ mang ra khỏi cửa để đi thăm người thân nàng không khỏi chần chừ.

Cái này thật sự không phải là dọn nhà, mà chỉ là đi phủ thường tướng ở mấy ngày?

Mộc Thất chỉ vào mấy xe ngựa trước mắt, run rẩy hỏi "Những xe ngựa này bên trong cũng đựng gì thế?"

Nàng cảm thấy, bất luận là Sở Vân Mộ mang theo bên trong mấy trăm ám vệ một đêm tiêu diệt phu thừa tướng, xây lại phế tích, hay là mang theo y phục đủ cho một phủ sử dụng, cũng dư dả. . . . .

"Khởi bẩm Vương Phi, ba rương này là y phục, ba rương này là trang sức, ba rương này là hương liệu dùng để tắm rửa, ba rương này là dụng cụ để dùng bữa. . . . ." Nguyên Giáng nhanh chóng giới thiệu giống như đã thuộc lòng mọi thứ.

Mộc Thất cảm thấy đau đầu, nàng ngoài mang theo ba nha hoàn Trầm Thu Trầm Hạ Trầm Xuân, chỉ mang theo một rương hành lý, ai biết Sở Vân Mộ lại làm ra động tĩnh lớn như vậy, giống như chuẩn bị chuyển phủ!

Cũng may mắn là phủ Nhiếp Chính Vương của hán cực kỳ lớn, năm ba năm cũng không mang theo hết.

"Tiểu Thất, nên lên đường." Sở Vân Mộ không chút ngại ngùng ôm lấy Mộc Thất, bước lên xe ngựa hoa lệ trước mặt.

"Buông ra, tự ta đi, nhiều người như vậy !" Mộc Thất đẩy hán ra nói.

Sở Vân Mộ nghe như vậy nắm lấy cằm của nàng nói nhỏ bên tai cô: "Nếu Tiểu Thất không nghe lời nữa, vì phu không ngại làm chuyện động phòng tại đây!"

Mộc Thất đỏ mặt cúi đầu, ngồi trên đầu gối của hán, mặc hán ôm mình vào trong ngực.

Xe ngựa đến phủ Thừa Tướng, mọi người trong phủ đều ra nghênh đón.

"Tham kiến Nhiếp Chính vương, Nhiếp Chính vương phi!" Mọi người hành lễ nói.

Bên kia, xe ngựa của Tề Vương Phủ cũng đến, từ trên xe bước xuống một nam tử anh tuấn mạnh mẽ và một nữ tử thanh tú mềm mại.

Nam tử này chính là Tề vương Nam Cung Trạ, mà cô gái này không phải Tề Vương Phi Mộc Nguyệt Tinh, mà là trắc phi Mộc Nguyệt Ninh.

"Sao không thấy Tinh nhi?" Đại phu nhân hỏi.

"Nguyệt Tinh bị bệnh, nên không đến được, Bôn Vương muốn để nàng ở lại vương phủ nghỉ ngơi." Nam Cung Trạ đáp.

"Tề Vương Điện hạ rất có khúc khí, cưới được hai tỷ muội quốc sắc thiên hương." Mộc Thất cười yếu ớt nói.

Nam Cung Trạ ngược mặt nhìn nữ tử tuyệt sắc trước mắt, mặc váy màu xanh ngọc như nước chảy, mi nhu khói mây như than, khuôn mặt như hoa đào trong gió xuân, so với lần đầu gặp gỡ lại nhiều thêm vài phần quyến rũ.

Vẻ đẹp của nàng làm đau mắt hán, cũng làm tim hán nhói đau.

"Vương Phi quá khen, Nhiếp Chính Vương có thể cưới được cô gái phong hoa tuyết đại như Vương Phi, đây mới là nhân duyên tốt." Trên mặt Nam Cung Trạ đầy nụ cười, tay lại siết chặt thành nắm đấm.

"Vương Phi của Bôn Vương tự bản thân Bôn Vương sẽ quan tâm, Tề Vương vẫn nên quản tốt hai phi tử của mình, không nên để nội đấu xảy ra." Sở Vân Mộ nghiêng ngang nắm tay Mộc Thất, dùng truyền âm nói với Mộc Thất: "Giống như Bôn Vương rất quan tâm đến kế hoạch sinh nhi tử, và động tĩnh trong bụng Tiểu Thất. . . . ."

Mộc Thất ngượng ngùng cúi thấp đầu, hung hăng bấm Sở Vân Mộ một cái.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Trở Về Tướng Phủ, Làm Phẫu Thuật

Edit: Hoa Trong Tuyết

Tướng gia đột phát bệnh nặng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, bọn nha hoàn đều náo loạn.

Đi đến cửa viện của Mộc Thừa tướng, thấy mấy lão thái y đều giống như kiến bò trên chảo nóng đi lại vòng vòng.

"Tướng gia như thế nào?" Đại phu nhân cố làm ra vẻ sợ hãi đi theo thái y hỏi.

"Hồi bẩm đại phu nhân, tướng gia bị sốt cao, nôn mửa, đau bụng, có triệu chứng co rút, giống như là bị ngộ độc thức ăn, nhưng vì thần điều tra đồ ăn tướng gia ăn mấy ngày gần đây, cũng không có gì khác thường, như vậy xem ra, nhất định là do bản thân sinh bệnh. Vì thần đã bốc thuốc giảm đau, để cho tướng gia ngâm được để giảm bớt triệu chứng đau đớn." Một vị lão thái y khom người nói.

"Phương pháp dùng thuốc ngâm người này không được!" Mộc Thất trầm tư chốc lát, ngăn lại nói.

Mọi người đều là ngăn ra, Nhiếp Chính Vương Vương Phi lại giám bác bỏ lời nói của lão thái y quyền uy nhất thái y viện! Nhưng mà nếu nhìn lại những sự tích diệu thủ hồi xuân trước đây của Vương Phi, cũng không người nào dám can đảm lên tiếng.

Sở Vân Mộ nằm ở trên giường nệm, mặc cho nha hoàn quạt cho hân, mắt phượng khẽ héch lên, cũng không tham dự vào việc này.

Coi như Vương phi của mình có ở phủ thừa tướng náo lên tận trời, có hân ở sau lưng làm chỗ dựa, ai cũng phải nhin mặc kệ nàng muốn làm gì thì làm, cứ đi theo nha đầu này là được.

"Ngâm được có hiệu quả giảm đau rõ rệt, vì sao không thể?" Nam Cung Trạm hỏi.

"Tề Vương Điện Hạ là người ngoài nghề, làm sao biết có bao nhiêu nguyên nhân dẫn đến tình trạng đau bụng như vậy? Nguyên nhân phát sinh gây đau bụng không dưới trăm loại nguyên nhân, không phải mỗi loại chứng bệnh chỉ cần ngừng đau là có thể khỏi hân.

Lão thái y quan sát cho kỹ, có đúng là phụ thân của ta bị đau bụng phía bên phải và phần thắt lưng không, cảm giác đau kịch liệt còn có nôn mửa, sốt cao, rùng mình, và lại bụng có cục sưng, hiện tại không thể cử động được! Một khi xảy ra chuyện không may sẽ ảnh hưởng đến ngũ tạng, hậu quả này các ngươi cũng không thể gánh vác nổi!"

Khuôn mặt Mộc Thất lạnh tanh không chút tình cảm nhìn lướt qua Nam Cung Trạm, không nhìn đến ánh mắt sát quất của hân, gằn từng chữ.

Sở Vân Mộ nằm một bên bệ gãy quạt ngọc trong tay, quạt ngọc trong tay hân hóa thành phấn vụn.

—— hân thật muốn khoét đi đôi mắt sáng quất của Nam Cung Trạm, đang nhìn chằm chằm Tiểu Thất!

Tiểu Thất là người của hân, ai cũng không được nhìn!

Hai chân lão thái y phát run, nghĩ lại một chút, gật đầu như giả tòi.

"Lời Nhiếp Chính Vương Vương Phi nói trùng khớp với triệu chứng bệnh của tướng gia, phía bên phải bụng tướng gia có một cục sưng, vì thần cho là hỏa khí tích tụ, nhưng là triệu chứng này với khí hư tích tụ trong cơ thể có mấy phần khác biệt, vì thần đã nghĩ đủ cách vẫn không giải thích hợp lý." Lão thái y bưng tỉnh hiểu ra nói.

Sắc mặt Mộc Thất âm trầm, quả nhiên nàng đoán không sai, đáng tiếc ở cổ đại không có chụp X quang, chỉ cần làm một cuộc xét nghiệm nhỏ là có thể xác định Mộc Tương bị viêm túi mật!

"Để ta vào xem bệnh cho phụ thân, nếu phụ thân đã cố ý cho mời ta đến, chuyện này ta không thể không quan." Mộc Thất đi về phía bên trong nhà.

"Đội đã nào...!" Đại phu nhân vương tay với móng tay vẫn còn son đỏ ngăn cản Mộc Thất, mở miệng nói: "Xem bệnh cho tướng gia đã có thái y, Lương nhi trước tiên ngại cứ đi nghỉ ngơi đã, thức ăn cũng đã chuẩn bị xong."

Mộc Thất nâng lên khóe môi cười lạnh, khe khẽ đẩy tay đại phu nhân ra, lạnh nhạt nói: "Đại phu nhân không cần phải lo lắng, bốn vương phi không muốn mang tiếng bất hiếu, tất nhiên sẽ tận lực trị bệnh cho phụ thân, huống chi tướng phủ to như vậy khó tránh khỏi sẽ xảy ra sai sót. Giống như trước đây phu nhân trúng độc tỳ cao, lại dọa sợ mọi người ở đây."

Đàn Hoa ngồi trên vai Mộc Thất, mở cái miệng nhỏ nhắn lè lưỡi, một mùi bạc hà mát mẻ truyền đến mũi đại phu nhân.

Mộc Thất khe nhiu mày, nói bên tại đại phu nhân: "Hay là nói, đại phu nhân không muốn ta chẩn bệnh cho phụ thân, là có bí mật gì không muốn bị ta phát hiện sao?"

Sắc mặt đại phu nhân tái xanh, giống như cảm giác đau đớn lúc trước Mộc Nguyệt Lương châm cứu cho nàng lại dâng lên.

Trán nàng ta chảy xuống từng giọt mồ hôi lạnh, đôi tay nắm chặt, nhưng lại không thể không nhường đường.

Mộc Thất phân phó nha hoàn dùng rượu lau chân tay và trán Mộc Thừa tướng, trước tiên hạ sốt, sau đây là bắt mạch chẩn bệnh.

Quả nhiên, Mộc Tương xuất hiện triệu chứng sốt nhẹ, lúc đó có cơn mưa, bên phải bụng rất là đau đớn, giống với chẩn đoán của nàng như đúc!

Mộc Thất đưa tay chạm vào sườn xương bên phải của hắn, thấy rõ ràng có một cục sưng.

Ở hiện đại, loại bệnh này gọi là viêm túi mật, chỉ là tình trạng bệnh hiện tại của Mộc Tương có hơi khác một chút, môi của hắn biến màu xanh, giống như là trúng độc măng tít!

Mộc Thất bước ra khỏi phòng, phân phó nói: "Trầm Thu, mang hòm thuốc của ta đến đây, chuẩn bị với sống trừ độc."

"Vâng" Trầm Thu đáp lời nói.

"Nếu lão thái y đã bó tay hết cách, các người cũng chỉ có thể nghe theo ta, cho ta thời gian một canh giờ, ta nhất định làm cho tướng gia khỏe trở lại! Mọi người có dị nghị gì không?" Mộc Thất nhìn về những người đứng trong sân, quay đầu lại lạnh nhạt nói.

Người đầu tiên lên tiếng là Mộc Nguyệt Ninh, nàng rũ con người nói: "Đại tỷ tỷ y thuật tinh xảo, người đời đều biết, ta tin tưởng đại tỷ tỷ."

Nam Cung Trạng nhìn gương mặt của nàng đã có chút biểu hiện khác đi, sau lại nói: "Tất nhiên có thể giao cho Nhiếp Chính Vương Vương Phi, chỉ là để đảm bảo, nên để hai vị thái y vào cùng. . . . ."

"Không cần!" Mộc Thất ngắt lời hắn, lạnh lùng nói: "Trong quá trình chữa bệnh, ta không thích là có người quấy nhiễu."

Mộc Thất để Trầm Xuân và Trầm Hạ canh giữ ngoài cửa, không để cho bất cứ ai vào, chỉ để một mình Trầm Thu vào bên trong với nàng, sau khi vào phòng liền lấy nước sôi tiêu độc quần áo, lại dùng với sống tiêu độc đơn giản.

Nàng lấy dụng cụ trong hòm làm thuốc ra: dao giải phẫu, giải phẫu cắt bỏ, nhíp, kềm kẹp, kìm khâu, chỉ khâu, mọi thứ đầy đủ hết.

Trầm Thu nhìn các loại dụng cụ nhỏ nhỏ trên khay, kinh ngạc nói: "Tiểu thư, sẽ không muốn làm thật, mổ bụng tướng gia chứ?"

Mộc Thất dùng rượu lau kỹ do giải phẫu lạnh nhạt nói: "Nói vắn tắt, gọi là giải phẫu."

"Ta chỉ nghe nói qua vận công, châm cứu, uống thuốc là những biện pháp chữa bệnh, này ‘ giải phẫu ’ là lần đầu tiên nghe thấy! Tiểu thư thật là một kỳ nữ!" Trầm Thu nói.

Nàng còn muốn nói, có lẽ chỉ có kỳ nữ như tiểu thư, mới có thể chế trụ được Nhiếp Chính vương. . . . .

Nàng không khỏi sinh lòng kính nể, kính tiểu thư nàng là một hán tử!

Mộc Tương đang trong trạng thái mê mẫn, nhưng vẫn có cảm giác với đau đớn, những thứ khác mặc cho Mộc Thất quyết định.

Như vậy thì tốt để làm việc hơn nhiều, Mộc Thất cho Mộc Tương uống một viên thuốc mê, xác định bản thân hắn đã hôn mê, lấy dao găm tiến lên.

Điều kiện vệ sinh ở cổ đại có hạn, để đảm bảo không có vấn đề xảy ra, tất cả dao cụ đều được nàng khử trùng bằng rượu, rồi để lên lửa đốt, cuối cùng dùng cho giải phẫu.

Đây là lần giải phẫu đầu tiên của nàng sau khi đến đây —— Giúp Mộc Tương cắt bỏ túi mật.

Nàng đã sớm phát hiện ra Mộc Tương không chỉ đơn giản là bị viêm túi mật, rõ ràng là do ăn phải vật chứa độc măng tít làm tắc nghẽn túi mật.

Nghĩ muốn tìm ra đáp án phải chờ Mộc Tương tỉnh dậy tiếp tục hỏi hắn.

Từ biểu hiện rất nhỏ của đại phu nhân, không tránh khỏi liên quan với việc Mộc Tương phát bệnh!

Nàng nháy mắt với Sở Vân Mộ, ý muốn hắn sai người điều tra kỹ đại phu nhân có gì khả nghi hay ko, hai người trao đổi ánh mắt tâm ý liền tương thông.

Mộc Thất nhíu mày cười lạnh, không bằng mượn cơ hội này, nợ mới nợ cũ cùng tính một lượt. . . . .

Ban đầu đại phu nhân Vân Hồng Mai vu hãm nàng cấu kết với nam nhân, đánh nàng đến thương tích khắp người ném vào phòng chứa củi, gặp phía người cha không biết phải trái ném nàng vào Ôn Dịch cốc, sau đây lại luân phiên phái người hại nàng. . . . .

Xem ra đã đến lúc tính sổ toàn bộ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Đại Phu Nhân Vào Tù, Gia Muốn Động Phòng(2)

Editor Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất để cho Trầm Thu cắt đi lớp áo vải phía bên bụng phải, thành thạo trừ độc, hạ dao, cắt bỏ khối u, khâu lại vết thương, đáng vẻ nước chảy mây trôi.

Sau khi hoàng thành giải phẫu, nàng bỏ vào trong miệng một viên dược bảo vệ tâm mạch, vận chân khí giúp hân nước xuống.

Nàng bắt mạch giúp hân, mạch đập của hân đã khôi phục mạnh mẽ vững vàng, không còn đáng ngại.

Sau đấy nàng lấy ra một lọ nhỏ đảo qua đảo lại vài vòng trước mũi Mộc Tương, giúp hân từ từ tỉnh lại, một lát còn có kịch hay chờ hân xem!

Trầm Thu lau mồ hôi lạnh trên trán, cũng may đan dược cầm máu mà tiểu thư luyện có tác dụng, nếu không trước mắt nàng sẽ hiện lên tình cảnh một người bị mổ bụng máu chảy tràn lan khắp nơi. . . . .

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng dọn sạch vết máu trên giường.

Mộc Thất cời xuống đôi bao tay đã khử trùng, khe khẽ mở cửa ra, nhìn lão thái y bên ngoài sâu xa nói: "Các người có thể vào nhìn tướng gia rồi, tránh cho có vài người đối với ta không yên lòng."

Nàng liếc nhìn về hướng đại phu nhân thấy nàng ta dùng ánh mắt giống như hận không thể giết chết nàng, khóe miệng nhếch lên, sử dụng ánh mắt nói cho nàng biết: thật không phải, bốn vương phi lại muốn phá hư kế hoạch của đại phu nhân đấy.

Một lát sau, hai vị lão thái y từ trong nhà đi ra, thái y đứng đầu hành đại lễ nói: "y thuật của Nhiếp Chính Vương Vương Phi quả nhiên cao thâm, không quá một canh giờ đã trị hết tình trạng bệnh của tướng gia, chỉ là vết thương trên người tướng gia. . . . ."

"Bệnh của phụ thân ta là từ trong cơ thể phát ra, bỏ đi khối u trong cơ thể, đương nhiên bệnh này đã được trị hết. Có ta tỉ mỉ điều chế dược liệu, nửa tháng sau có thể khỏi hẳn." Mộc Thất cười nhạt một tiếng, giải thích.

"Trước đó vài ngày thân thể phụ thân ta còn không có gì khác thường, lại đột ngột phát bệnh đến kỳ quặc, ta hoài nghi người bị trúng độc mắng tính. Nhưng Tướng phủ canh phòng cẩn thận, đồ ăn thức uống hàng ngày đều có người kiểm tra, người hạ độc phụ thân nhất định là người bên cạnh.

Theo ta được biết, có loại cây tên là Bách Hợp núi, hình dáng thanh nhã, nhưng thật ra cả cây đều là độc, người ăn phải sẽ có cảm giác buồn nôn, đau bụng, rút gân, nghiêm trọng hơn nó sẽ làm cho nhịp tim chậm dần, không ngừng nôn mửa. Công hiệu của loại hoa này sợ rằng đại phu nhân còn rõ ràng hơn ta, trong vườn hoa của đại phu nhân có không ít hoa này!" ánh mắt bén nhọn của Mộc Thất rơi trên người đại phu nhân, cười lạnh nói.

"Vương phi đừng ngấm máu phun người, ta là mẹ cả của người, người sao có thể hoài nghi ta?" Sắc mặt đại phu nhân như thường, nhưng bàn tay nắm chặt trong tay áo đã bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

"Không phải là ta hoài nghi, là khẳng định!" Mộc Thất ngồi lên ghế trúc bên cạnh Sở Văn Mộ, lạnh nhạt nói.

Mộc Thất quay đầu nhìn Sở Văn Mộ một cái, mặc hân nghênh ngang cầm tay của mình, tay của hân thon dài ấm áp, làm cho lòng nàng mang một cảm giác ấm áp không rõ.

"Đưa người vào." Giọng nói Sở Văn Mộ lạnh lùng vang lên.

Hai thị về đề ép một nha hoàng mặt y phục màu xanh đi vào, nha hoàng này quỳ trên mặt đất, trong miệng không ngừng lẩm bẩm nói: "Nhiếp Chính vương phi tha cho nô tỳ, tha cho nô tỳ. . . . ."

"Ngẩng đầu lên." Mộc Thất ra lệnh nói.

Nha hoàng mặt y phục màu xanh ngẩng đầu lên, đây chính là nha hoàng bên cạnh đại phu nhân – Hương Tuệ.

"Nói toàn bộ những gì người biết cho ta nghe, bốn vương phi sẽ vì người không ngừng cầu xin tha thứ, tha người một mạng." Ánh mắt Mộc Thất lạnh lẽo, giống như hàn tuyết ngàn năm, làm cho trái tim Hương Tuệ không khỏi run lên.

"Nô tỳ sẽ nói! Tất cả mọi việc đều do đại phu nhân sai nô tỳ làm! Là đại phu nhân sai nô tỳ bỏ vào ly trà của tướng gia, bởi vì dùng lượng nhỏ, cho nên dùng trăm bạc kiểm tra sẽ không bị phát hiện. Lâu ngày, tướng gia sẽ sinh ra chứng chướng bụng và tim đập nhanh. Ngày hôm qua sau khi Trần Nam Vương mời tướng gia đi dự tiệc chiêu đãi bằng hải sản, khi trở về, đại phu nhân lệnh cho nô tỳ bỏ thêm liều lượng vào trà, ngày hôm sau tướng gia liền. . . . . liền phát bệnh. . . . ." Hương Tuệ dập đầu nói.

"Người nói vậy! Là ai làm chỗ dựa cho người dám nói vậy, để người vu khống hãm hại bản phu nhân!" Hai mắt đại phu nhân trừng lớn đỏ sọc, rút trăm cài tóc trên đầu bước đến gần Hương Tuệ, lại bị thị vệ chặn lại.

"Nói tiếp." Mộc Thất chậm rãi nói.

"Cũng vào ngày hôm qua, đại phu nhân bảo nô tì đốt toàn bộ hoa Bách Hợp núi trong vườn, chỉ để lại hoa Ngân Linh có hình dáng tương tự nhưng không có độc. Nhưng nếu cẩn thận kiểm tra, vẫn tìm thấy rễ cây Bách Hợp núi trong hoa viên! Bách Hợp núi cả cây đều là độc, có thể lấy rễ cây kiểm chứng!" Hương Tuệ nước mắt đầy mặt, lớn tiếng nói.

"Người đâu, mang vật chứng!" Mộc Thất phân phó nói.

Mấy thị vệ mang theo người vào trong vườn hoa đào rễ cây lên.

"Đúng lúc mấy vị lão thái y cũng ở đây, lão thái y theo nghề thuốc nhiều năm, chắc chắn có thể làm sáng tỏ." Mộc Thất nhìn đại phu nhân giống như phát điên, cười nhạt nói.

Lão thái y lần lượt kiểm tra, đều tán thành nói: "Này xác thực là kịch độc, mùi vị hoàn toàn giống với Bách Hợp núi!"

"Nếu lão thái y đều như vậy nói, đại phu nhân, người còn có lời gì để nói?" Mộc Thất nhẹ nhàng để xuống ly trà nói.

"Hương Tuệ, bản phu nhân không bạc đãi người, vì sao người phản bội ta?" Đầu tóc đại phu nhân rồi bời nhào về hướng Hương Tuệ, lại bị giữ chặt.

"Đại phu nhân, người trước giờ chỉ xem nô tỳ như công cụ, sau khi dùng xong sẽ bị người vô tình vứt bỏ, nô tỳ biết nhiều bí mật như vậy, ở trong tay người còn có cơ hội sống hay sao? Nô tỳ muốn bảo vệ tính mạng mới nói ra sự thật!" Hương Tuệ nhìn sang Tề Vương bên cạnh tam tiểu thư Mộc Nguyệt Ninh, mở miệng nói.

"Người. . . ." Vân Hồng Mai tức giận nói: "Mộc Nguyệt Lương, người cho rằng chỉ cần chỉ ra vài chỗ không đúng, liền có thể xác định tội danh của bản phu nhân? Có phụ thân ta là Trần Nam Vương ở đây, người đến một cộng tặc của ta cũng không chạm được! Người vĩnh viễn đều không thắng được ta!"

"Hả? Vương Phi của Bôn Vương không làm gì được người, cũng không có nghĩa Bôn Vương không làm gì được người." Sở Vân Mộ xoay coay dao găm tinh xảo trong tay, môi mỏng hé mở nói.

"Các người thông đồng với nhau. . . . . hại bản phu nhân!" Vân Hồng Mai gần như phát điên nói.

"Không chỉ là chúng ta, ta nghĩ phụ thân chắc đã sớm tỉnh lại, mọi việc hẳn cũng đều nghe được rồi." Mộc Thất cười nói.

Ken két!

Cửa phòng Mộc Tương mở ra, bên trong truyền ra âm thanh lạnh lùng của hắn: "Người tới, bắt Vân Hồng Mai lại cho bản tướng, giao cho Tông Nhân Phủ."

Vân Hồng Mai bị bọn thị vệ kéo xuống, trong miệng không ngừng la lớn: "Tướng gia, người không thể tin tưởng lời nói từ một phía của bọn họ. Tương Gia. . . . ."

"Thật là ồn ào!" Sở Vân Mộ hơi nhíu mày, ần nhẩn nói.

Lúc này Mộc Thất mới ý thức được, Sở Mỹ Nhân nhà mình đã bị mình lạnh nhạt một lúc lâu, đoán chừng đang tự giận dữ như nàng dâu nhỏ, không thoải mái!

Sở Vân Mộ dùng truyền âm nói bên tai Mộc Thất: "Tiểu Thất, Bôn vương cảm thấy nếu như nàng đã được lợi lộc lớn, thì nên ở trên giường' an ủi' Bôn Vương thật tốt mới được."

Sắc mặt Mộc Thất vọt đỏ lên, một khắc sau đáy eo nhỏ liền bị Sở Mỹ Nhân ôm lấy.

"Người làm gì đấy?" Mộc Thất xấu hổ nhìn hắn, hung hăng hỏi.

"Nàng nói làm gì? Gia muốn động phòng!" Giọng nói căn răng nghiêng lợi của Sở Vân Mộ truyền đến bên tai Mộc Thất, không chút ngại ngùng nhỏ giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đêm Viêm Phòng, Đi Dạo Lầu Hoa

Editor Hoa Trong Tuyết

"Chàng làm gì đấy?" Mộc Thất xấu hổ nhìn hấn, hung giữ nói.

"Động phòng." Sở Vân Mộ cũng không e dè, ưu nhã ôm vương phi vào ngực, nghênh ngang bước ra ngoài.

Mọi người thấy tình thế đều dạt ra hai bên nhường đường, Nam Cung Trạh nhìn hai người chàng chàng thiếp thiếp trước mặt, trong lòng dâng lên chua xót nhàn nhạt.

Sở Vân Mộ bước vào phòng của Mộc Thất, đá một cước khép lại cửa phòng.

Chợt Mộc Thất thoát ra khỏi ngực hấn, lui về phía sau mấy bước, có lý có cứ nói: "A Sở, nơi này là phủ Thừa Tướng, coi như viêm phòng cũng phải trở về phủ Nhiếp Chính Vương mới được, đó mới coi là hạnh phúc!"

"Hả? Ai định ra quy củ này?" Sở Vân Mộ ép tới gần mấy bước, hai tay chống vào vách tường, vây Mộc Thất giữa lồng ngực và hai cánh tay.

"Là ta, ta. . . . . ta còn chưa chuẩn bị xong. . . . ." Mộc Thất nhịn không được đỏ mặt, nàng ngượng mà cúi thấp đầu, thầm nói.

"Không sao, việc viêm phòng, vì phu chuẩn bị xong là được." Sở Vân Mộ nâng lên môi mỉm cười, lạnh nhạt nói.

"Hơn nữa, có thể ở trong khuê phòng của Tiểu Thất làm Tiểu Thất trở thành nữ nhân, cũng có chút ý vị." Hấn tà mị cười một tiếng, tiếp tục nói.

"Người. . . . ." Mộc Thất muốn nói 'vô sỉ' nhưng hai chữ này ra đến miệng lại bị chặn lại.

Sở Vân Mộ đưa ra ngón tay thon dài, nâng cằm Mộc Thất lên, cúi đầu đến gần đôi môi mềm mại đầy mỹ vị kia, tỉ mỉ phác họa hình dáng cánh môi.

Nụ hôn của hấn trần trọc lưu luyến, tràn ngập nhu tình, Mộc Thất cũng cảm thấy thân thể bị hành động dịu dàng tinh tế này hòa tan, chỉ có thể xụi lơ ở hấn trong ngực.

Trong đôi mắt phượng của Sở Vân Mộ hiện lên tia vui mừng, trong nháy mắt ôm Mộc Thất trong tay, một tay xuyên qua đầu gối của nàng, đỡ lấy eo của nàng, xoay một vòng đi đến bên giường.

Mộc Thất cố hết sức thở dốc, khi nàng thật vất vả mới thở được, há to miệng hút từng ngụm không khí thì đã bị Sở Vân Mộ đặt trên giường!

Bịch!

Một âm tử sa từ trên bàn rơi xuống, đập xuống đất phát ra tiếng vang rầm rắc.

Một một con chồn trắng tròn như cục bông nhỏ mở to mắt nhìn hai người trên giường, móng vuốt nhỏ của nó thỉnh thoảng sẽ sờ đến cái túi nhỏ trước ngực mà Trầm Xuân thêu cho nó lấy ra mấy viên bạc hà, nhét vào trong miệng ăn liên tục, sau đấy mở ra cái miệng nhỏ nhắn, phun ra hương thơm bạc hà mát lạnh.

Mộc Thất bỗng cảm thấy mặt mũi của mình đều mất hết. . . . .

Nàng đẩy cái người đang lục lọi quần áo trên người nàng một cái, vội vã nói: "A Sở, Đản Hoa ở trong này. . . . ."

"Đản Hoa nên ở trong nồi trong nhà bếp, Tiểu Thất, đừng làm rộn!" Âm thanh của Sở Vân Mộ mang theo nhàn nhạt khàn khàn, động tác trên tay không ngừng nghỉ chút nào.

Mộc Thất im lặng, thở hổn hển, lại phát hiện mình giờ phút này mình đến hơi sức đẩy hấn ra cũng không có.

"Xập xình, NGAO...OOO. . . . ." Đản Hoa nhai mấy viên thuốc bạc hà, nhỏ giọng kêu.

Mộc Thất nghe hiểu thú ngữ của Đản Hoa, ý của nó là: chồn cũng có nguyên tắc của chồn, nếu không phải tiểu tử Thập Lục kia nhờ bản chồn đến đưa tin, bản chồn sẽ không phá vỡ cảnh đẹp trước mắt!

Mộc Thất xấu hổ nhìn chăm chăm nó, ý bảo nó nói nhanh một chút.

Đản Hoa lại khoa chân múa tay, khoa tay múa chân không ngừng.

Mộc Thất hiểu rõ ý của nó, Thập Lục muốn nói cho nàng biết, một đội sứ giả Miêu Cương đến thăm Đại Lịch, Miêu Cương là cái nôi của vu thuật, nói không chừng sẽ có liên quan đến nguyên nhân trong cơ thể nàng, hiện tại hấn và Nhiên Ông đang theo dõi sứ giả Miêu Cương, đang ở Hoa Nguyệt lâu trong kinh thành đợi nàng. . . . .

Vèo!

Sở Vân Mộ bị Đản Hoa quấy nhiễu không chịu được, đánh một chuông về phía nó, lại bị nó nhẹ nhàng trốn thoát.

Trong lòng Mộc Thất nghĩ muốn đến gặp Nhiên Ông và Thập Lục nhanh một chút, nhưng Sở Mỹ nhân trước mặt từng giây từng phút đều muốn ăn nàng quả thật rất khó đối phó.

Nàng nghĩ ra một biện pháp, quay đầu nhìn tròng mắt nhìn đàn hoa.

Dưới bàn tay linh hoạt của Sở Vân Mộ, áo của Mộc Thất đã bị lột chỉ còn lại trung y.

Đột nhiên, Mộc Thất bắc lấy vai Sở Vân Mộ, lật người đè hẳn ở phía dưới.

"Tiểu Thất là muốn chủ động hầu hạ vi phu sao?" Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng nói.

"Không sai!" Mộc Thất cúi người ịn lên môi mỏng của Sở Vân Mộ, chậm rãi thăm dò vào trong đó, hai cánh tay vòng quanh cổ của hắn, chuyển đàn được vào trong miệng hắn.

Cùng lúc đó, ngón chân trong tay nàng cũng đặt trên huyệt Hôn Thị. . . . .

Sở Vân Mộ nhắm đôi mắt, đôi mi dài có chút rung rinh, trở tay giữ chặt tay của nàng, đè ở đỉnh đầu, ném ngón chân và đàn được ra khỏi giường.

"Tiểu hồ ly, nàng muốn làm gì?" Sở Vân Mộ nhìn chăm chăm người không an phận bên dưới, mắt phượng dâng lên vẻ mỉa mai hoặc lạnh nhạt.

"Bị phát hiện rồi, thật ngại quá." Trên mặt Mộc Thất mang nụ cười, vô tội nói.

"Nàng muốn ngày mai không xuống được giường, muốn bốn vương ôm nàng trở về vương phủ, hả?" Sở Vân Mộ cúi đầu dán lên chóp mũi của nàng, chậm rãi nói.

Mộc Thất thậm chí cảm thấy phản ứng của hắn!

Theo lý mà nói, phải có hiệu quả. . . . .

"Tiểu Thất, nàng lại. . . ." Sở Vân Mộ bắt đầu cảm thấy chóng mặt, siết mộc bảy cổ tay nói: "Nàng dám thả trong lư hương, mê được!"

Mộc Thất không tốt chút sức nào tránh khỏi tay hắn, từ trong tủ lấy ra một bộ nam trang màu xanh nhạt, buộc tóc lên thật cao, quay đầu lại nói: "Tối nay gió đêm ôn hòa, ngủ một giấc an ổn đúng là rất thích hợp, ngủ ngon."

Trên giường xiêm áo nửa mở, tóc đen xõa xuống thân thể nhũ nhích của Sở Mỹ nhân, chỉ có thể dùng ánh mắt như dao nhọn phần hận nhìn nàng.

Chợt, khoe miệng hắn nâng nhẹ, chỉ chỉ cổ của nàng, một khắc sau liền lâm vào ngủ say. . . . .

Mộc Thất cảm giác có gì đây không đúng, nhìn vào gương trước mặt, cắn răng nghiêng lợi nói: "Sở Vân Mộ!"

Hắn để lại trên cổ nàng một loạt dấu hôn, làm sao nàng có thể gặp mặt người khác!

Mộc Thất lật cổ áo lên, thật vất vả mới che hết mấy vết đỏ.

Trước mắt đi gặp Nhiên Ông và Thập Lục quang trọng hơn, Mộc Thất cảm lấy đập tuyết kiếm, leo tường ra khỏi phủ Thừa Tướng, chạy thẳng tới Hoa Nguyệt lâu.

Hoa Nguyệt lâu này nàng đã nghe nói qua, là Kinh Thành đệ nhất phồn hoa. . . . . thanh lâu!

Mộc Thất nhớ tới Sở Mỹ nhân kiều ngạo đang nằm trên giường của mình là thiên hạ đệ nhất ăn giấm chua, không khỏi lạnh cả sống lưng.

Nếu hắn biết mình trong ngày động phòng đi dạo hoa lâu, không biết sẽ nháo long trời lở đất đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Hành Thích Hoàng Tử Miêu Cương

Edit Hoa Trong Tuyết

Mặc trang phục nam tử, ngọc thụ lâm phong, thêm quạt nhẹ lay động, cũng có phong thái của công tử văn nhã.

Nàng từng bước tiến vào Hoa Nguyệt lâu, liền bị một nhóm cô nương quây ở cửa.

"Công tử, tối nay có muốn chọn cô nương làm bạn không? Có thể chọn ta được không?" Một cô nương cầm một cây quạt nhỏ, dựa vào đầu vai Mộc Thất nói.

Mộc Thất dùng quạt ngọc trong tay đẩy ra các nàng đang lưu luyến yêu thương, cười yếu ớt nói: "Đáng tiếc tối nay bản công tử có hẹn, thứ cho không thể tiếp chuyện được."

Dứt lời, nàng lầy lầy tốc độ như sét đánh lao ra khỏi đám người.

Để không kinh động người khác, nàng không tiện lộ ra võ công, nhưng là các cô nương yếu đuối nhiệt tình không buông, như lang hổ vồ mồi quây nàng lại.

Mộc Thất vỗ trán, cắn răng, từ trong lòng ngực móc ra hai tờ ngân phiếu, vò làm một nắm ném vào trong đám người, hô to: "Ai muốn ngân phiếu? Giành được thì là của mình——!"

Mọi người ủa lên, Mộc Thất thừa dịp loạn lạc mà lên lầu, trên lầu chính là nhã gian giành cho khách quý, góc độ cực tốt, nhưng mắt nhìn xuống tình cảnh dưới lầu.

Chợt, bà vai Mộc Thất bị người phía sau vỗ vỗ, nàng cảnh giác xoay người, một quyền đánh về phía sau.

Người sau lưng xì khê một tiếng, nhẹ nhàng trốn khỏi công kích của nàng.

"Mộc huynh, đã lâu không gặp." Tô Vọng Ngôn cả người mặc một bộ trường bào màu xanh xuất hiện trước mặt Mộc Thất, mặt như hoa mùa xuân, đôi mắt sáng như ánh trăng đêm rằm, trên người mang theo hơi thở nhẹ như mưa nhỏ của Giang Nam.

Có câu"Hữu phi quân tử, như thiết như tha, như trác như ma"* dùng để hình dung Tô Vọng Ngôn, thật thích hợp hơn hết.

"Đã lâu không gặp, Tô huynh." Lời Mộc Thất vừa ra khỏi miệng, đột nhiên cảm thấy có gì không đúng, sửa lời nói: "Ta muốn hỏi Vọng Ngôn huynh, khỏe không?"

"Rất khỏe." Tô Vọng Ngôn cười một tiếng.

Dưới lầu vang lên âm thanh trầm trồ khen ngợi, Mộc Thất nhìn xuống dưới, thấy bốn tỷ nữ che nửa mặt mặc trang phục Tây Vực ôm đàn tỷ bà, nhẹ nhàng tung bay.

Nhưng làm nàng chú ý không phải cái này, mà là vị thủ lĩnh trên người mặt trang phục sắc sỡ của miêu cung.

Một chỗ khác, Thập Lục cả người đang mặc trang phục của tiểu nhị khoa chân múa tay làm ra hiệu, muốn nói với nàng mọi việc đều nằm trong bàn tay.

"Không biết Mộc huynh đến đây muốn làm gì?" Tô Vọng Ngôn cũng đứng ở bên cạnh, ánh mắt lạnh nhìn vào tình cảnh dưới lầu, lại nhìn đến khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của Mộc Thất, cười nhạt.

"Thế nào? Không có việc gì thì không thể tới nơi này đi dạo một chút?" Mộc Thất quay đầu đi, cười nói.

"Tại hạ chỉ là lo lắng nếu nhiếp chính vương biết vương phi, ban đêm đến đây phong hoa tuyết nguyệt, chắc sẽ phóng hỏa đốt trụ nơi này." Tô Vọng Ngôn nói.

Tô Vọng Ngôn là chủ của Hoa Nguyệt lầu?

Mộc Thất thu lại biểu hiện không thể tin, gấp lại quạt nói: "Có ta ở đây, hán tuyệt đối không thể như thế. Ta tới này chỉ là để tìm người, hôm nay đã tìm được người rồi, nói bừa, đã làm phiền huynh."

Dứt lời, nàng đã thừa dịp ánh đèn tối đi, nhón chân nhảy xuống lầu.

Mộc Thất đi đến bàn bên cạnh người miêu cung, đúng lúc lúc này, Thập Lục bung rượu đi ngang qua bên cạnh Mộc Thất, chân trượt, rượu trong khay hắt toàn bộ lên người miêu cung ngồi bàn bên cạnh.

"Khôn kiếp, tìm chết!" Một nam tử miêu cung vỗ bàn, dùng ngôn ngữ không quá lưu loát nổi giận.

Mộc Thất vội vàng tiến chịu tội: "Tại hạ không cẩn thận làm đổ bầu rượu, làm bẩn bộ y phục của vị huynh đệ này, thật đáng tội."

Một người Miêu Cung khác người hừ lạnh một tiếng, trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh đoản đao, đặt trên gáy Mộc Thất.

Thập Lục muốn ra tay, lại bị Mộc Thất ấn xuống.

"Người nghĩ mình là ai? Người có biết vị này chính khách quý của nước Đại Lịch, là hoàng tử miêu cung tôn quý, Đạt Cửu Vi Quang!" Người nọ bừng bừng nổi giận, dứt quãng nói.

Mộc Thất cười xòa nói: "Tại hạ có mắt không biết Thái Sơn, đã đắc tội với khách quý của Đại Lịch, không bằng thì cho ta một cơ hội chuộc tội. Nếu tối nay tại hạ bồi mấy vị chơi đầu vui vẻ, chuyện này liền xóa bỏ, được không?"

Ngồi trên ghế Đạt Cửu Vi Quang đặt ly rượu xuống, khẽ gật đầu.

"Các vị, mời." Mộc Thất dẫn đường nói.

Trên lầu trong gian phòng trang nhã, Mộc Thất để cho Trầm Hạ ngồi phái sau rèm lụa gầy đàn, hướng ra bờ sông, ở dưới cửa sổ bày một bàn cờ.

Hai mắt Vi Quang tỏa sáng, ở Mộc Thất ngồi xuống trước mặt nói: "Đây là, cờ tướng!"

"Không sai, chần chừ Vi Quang vương tử sẽ cảm thấy rất hứng thú với cờ tướng." Mộc Thất nhếch môi cười yếu ớt.

Nàng đã ra lệnh thám tử của Trầm Hương Cát tra rõ sở thích của Vi Quang, biết hẳn thích nhất là bắn cung và đánh cờ, mới bày ra bàn cờ làm hợp ý hẳn.

Mộc Thất bưng lên một vò rượu ngon, rót đầy cho cả hai nói: "Đây là thượng đẳng hoa tuyết Trần Nhưỡng, lấy nước không có nguồn lúc đông chỉ ủ rượu, lại chôn ở dưới cây đào bốn mươi năm, mở ra hương bay mười dặm, người đi đường đều say."

Vi Quang ném rượu, tán dương: "Quả thật là rượu ngon!"

"Không bằng chúng ta bàn luận về kỹ nghệ một chút, người thua uống một chén hoa tuyết Trần Nhưỡng." Mộc Thất uống một hơi cạn rượu trong chén.

"Không, người thua uống một vò rượu ngon! Bốn vương tử khó khăn lắm mới gặp được tri kỷ ở đây, tối nay không say không về!" Vi Quang cười sang sảng nói.

Ánh mắt Mộc Thất dăng lên vẻ giảo hoạt, nhủ thầm nói: "Tốt!"

Hai người ở dưới ánh trăng đánh cờ đến tàn cục, cờ tướng là điểm mạnh của Mộc Thất, cộng thêm có Nhiên Ông vụng trộm hỗ trợ, không quá một canh giờ, Vi Quang đã uống say.

Thập Lục thừa cơ hội này, thuận di đến bình phong sau lưng bốn cao thủ, dùng ngân châm đánh bất ngờ làm họ bất động.

Phù phù!

Bốn người cùng kêu lên ngã xuống đất, Vi Quang chợt tỉnh táo một chút, rút ra đao trong tay áo: "Ngươi...ngươi thế nhưng ám toán chúng ta!"

Mộc Thất né tránh công kích, lui về phía sau mấy bước nói: "Đây không phải là ám toán, ta là muốn làm một giao dịch với Vi Quang vương tử."

"Ngươi. . . . ." Vi Quang vừa muốn ra tay, Nhiên Ông đã từ cửa sổ nhảy vào, đưa tay điểm huyệt đạo của hắn.

Nhiên Ông cảm thấy mình làm như thế cũng rất quang minh lỗi lạc, cùng đồ đệ làm việc tính kế người khác cũng không ổn, thật sự rất mất phong độ.

Tuy nói cái cách này dùng tốt, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy có chút không được, không khỏi quay đầu lại nhìn Mộc Thất có chút khinh bỉ hừ một tiếng, ngồi ở ngoài cửa sổ uống rượu một mình.

Mộc Thất bất đắc dĩ cười một tiếng, duỗi ngón bắn một viên thuốc vào miệng Vi Quang, giải huyệt đạo của hắn.

Thuốc này nàng phối theo ác mộng nguyên rủa mà Nhiên Ông dạy, cộng thêm một chút đổi mới, nghiên cứu ra đan dược, có thể trong thời gian ngắn làm cho người uống rơi vào trạng thái bị thôi miên, khống chế tâm trí của hắn.

"Nói! Miêu Cương có thể có một loại vu thuật, có thể vô hình hạ nguyên rủa lên người ta, làm cho người ta chết sớm?" Thập Lục lạnh giọng hỏi.

Vi Quang ngoan cố lắc đầu, muốn giữ vững tỉnh táo, ngậm miệng không đáp.

Mộc Thất phe phẩy quạt ngọc bước lên, lại cho Vi Quang uống thêm một viên thuốc, cười gằn nói: "Đây là thực cốt tán, nếu không có thuốc giải ta đặc chế, bảy ngày sau xương cốt sẽ bị hòa tan, cả người sẽ trở thành không có xương giống như một quái vật. Vi Quang Vương nếu mang kết quả như vậy trở về Miêu Cương mà nói. . . . ."

----- lời ngoài mặt -----

Một kheo: hoàn thành bên này nhiệm vụ, trong nhà tức giận đằng đặng sở mỹ nhân sẽ phải tìm tới cửa ~(vỗ trán ~) Tiểu Thất, thật ra thì ngồi cũng không muốn thô bán cho ngươi, , , ,

Tiểu Thất: đến đây đi, bản tiểu thư, Bốn Các Chủ, bốn vương phi. . . . . Không sợ!

A Sở: giọng nói cứng như thế, nghĩ sáng sớm ngày mai xuống giường không được sao?

** Kỳ ức 1

Chiêm bi Kỳ ức,

Lục trúc a a (y y).

Hữu phi quân tử.

Như thiết như tha.

Như trác như ma.

Sắt hề! Hận hề!

Hách hề! Hoán hề!

Hữu phi quân tử,

Chung bất khả huyển (huyền) hề!

Dịch nghĩa

Trông kia trên khúc quanh của sông Kỳ,

Tre xanh mới mọc mềm mại rườm rà.

Nước Vệ hôm nay có người quân tử văn nhã (chỉ Vũ Công).

Như đã cắt và dũa học tập đạo lý (kẻ làm đồ bằng xương bằng sừng, sau khi tiện cắt ra, món đồ phải trau dũa thêm cho trơn láng).

Như đã dồi mài lo việc tu thân (kẻ làm đồ ngọc đá, sau khi đã đục thành hình phải dồi mài cho bóng sáng).

Người ấy rất trang trọng uy nghiêm.

Người ấy rất vinh diệu, rất rạng rỡ.

(Nước Vệ hôm nay) có người quân tử văn nhã,

Thì dân chúng rốt cùng không thể quên người được

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Nhiếp Chính Vương Bắt Thê

Edit Hoa Trong Tuyết

Mộc Thất phe phẩy quạt ngọc trên tay tiến lên, nhét vào trong miệng Vi Quang một viên thuốc, cười gằn nói: "Đây là thực cốt tán, nếu không có thuốc giải ta đặt chế, bảy ngày sau xương cốt sẽ bị hòa tan, cả người sẽ trở thành không xương giống như quái vật. Vi Quang vương tử nếu không muốn mang kết quả như vậy trở về Miêu Cung, vậy thì ngoan ngoãn làm theo lời ta nói, ta nhất định sẽ cho ngươi thuốc giải."

Vi Quang tròn tròn mắt hạnh, đáng vẻ giống như không tin nổi.

Trung nguyên lại có nam tử giáo hoạt như vậy?

Cách hấn dùng độc rất tinh vi, quả thật có thể sánh ngang với phù thủy của Miêu Cung!

Thập Lục gỡ đầu hấn một cái nói: "Này! Sợ đến choáng váng sao? Đáp ứng thì nháy mắt mấy cái!"

Vi Quang không bị khống chế mở trừng hai mắt, chắc là đan dược khống chế tâm trí người phát huy tác dụng rồi!

Mộc Thất lạnh lùng nâng khóe môi, đôi tay vỗ án, chậm rãi nói: "Đạt lâu Vi Quang, ta lại hỏi ngươi một lần, Miêu Cung có vu thuật nguyên rửa làm cho ngươi ta chết sớm hay không?"

Toàn thân Vi Quang căng thẳng, mở miệng nói: "Có. . . . ."

"Nói tất cả những gì ngươi biết về loại vu thuật này cho ta nghe." Mộc Thất siết chặt chuỗi kiếm trong tay.

"Loại vu thuật ác độc nhất chính là làm giảm tuổi thọ, người thực hiện vu thuật này cũng phải bỏ ra cái giá tương đương, khiến một người khác giảm bớt tuổi thọ, không có dấu hiệu nào thể hiện ra, cũng không thể điều tra được."

"Ai là người biết phương pháp sử dụng loại vu thuật này?" Mộc Thất đè nén trầm tư, hỏi tiếp.

"Không có nhiều vu sư biết sử dụng vu thuật này, do vu sư có quyền hạn lớn nhất và quốc sư nắm giữ." Vi Quang vô ý thức trả lời.

"Quốc sư Miêu Cương có thân phận như thế nào? Có liên quan gì đến hoàng hậu nước Tuyền Kỳ hay không?" Mộc Thất bước lên phía trước, kiểm trong tay đã đặt trên ngực hân.

"Không biết, thân phận của quốc sư trừ phụ vương của ta và bản thân hân, không còn ai biết." Ánh mắt Vi Quang không có tiêu cự, nói đúng sự thật.

Ánh mắt Mộc Thất tỉnh mạch, chắc chắn mẫu thân có mối quan hệ gì đấy với quốc sư của Miêu Cương, mới có thể trúng nguyên rùa.

Không nghĩ tới thân phận của vị quốc sư này lại bí ẩn như vậy, muốn biết nhiều tin tức hơn, nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp đến gần quốc sư Miêu Cương.

Bất kể như thế nào, nhất định trong thời gian ba năm phải phá bỏ đi nguyên rùa này.

Nàng không thể chết, nàng còn phải cho A Sở một mái nhà, nàng phải ở bên cạnh A Sở đến thiên hoang địa lão*, không thể để hân đơn độc một mình!

"Ngươi phải nhớ, ngày mai lúc gặp Hoàng Thượng ngươi phải yêu cầu gặp quận chúa Trần Dương, cũng phải thỉnh cầu hoàng thượng để cho Trần Dương quận chúa đi sứ đến Miêu Cương. Chỉ cần ngươi làm theo lời ta nói, sau khi chuyện thành công, ta sẽ mang thuốc giải đến cửa. Còn nữa, chuyện này sẽ không nói cho bất kì ai!"

Mộc Thất thu hồi kiếm, đánh ngất xỉu Vi Quang vương tử, ánh trăng chiếu trên người của nàng, ở trong màn đêm toát ra nhàn nhạt lãnh lệ cô độc.

Đầu óc Vi Quang hỗn loạn, trong đầu hân nhưng cảnh tượng vừa rồi dần dần bị quên lãng, nhưng trong ý thức lại nhớ rõ ràng lời nàng nói.

"Thất tỷ, chúng ta cứ như vậy hoàn toàn tin tưởng hân? Ngộ nhớ hân giờ trò gì, chẳng phải. . . . ." Thập Lục quan sát Vi Quang, hồ nghi nói.

"Có ta nhiếp hồn đan, cứ xem như nơi hân ở là quê hương của vu thuật cho dù tiếp xúc với vu thuật từ nhỏ mà bị ảnh hưởng, cũng sẽ bị thôi miên năm sáu phần, sau khi tỉnh lại trí nhớ sẽ bị hỗn loạn, nhưng chỉ có duy nhất tiềm thức sẽ ghi nhớ lời ta nói."

"Sư phụ, tới phiên ngươi!" Mộc Thất nhìn ra phía cửa sổ hô một tiếng.

Nhiên Ông vuốt bím tóc trên cằm, vẫy lên người đang ngủ say một ít bột.

"Đây là hương liệu được sư phụ ta phế chế đặc biệt, đối với người tầm thường mà nói thì vô vị, mà ta có thể từ mùi này tìm được vị trí của hân, thời gian có tác dụng kéo dài đến một năm." Nhiên Ông tự hào phát râu nói.

"Đến lúc đấy, đồ đệ đi Miêu Cương cũng sẽ đưa sư phụ đi cùng, thuận lợi cho việc truy tìm hành tung hướng đi của vương tử Miêu Cương." Mộc Thất không có ý tốt nói.

"Tên nghịch đồ nhà ngươi, lại muốn lôi kéo sư phụ cùng làm việc xấu!" Nhiên Ông xoay người không để ý tới nàng.

"Sư phụ, đồ nhi nghe Nhiếp Chính Vương nói, Vân Từ son trang vẫn còn một ít rượu Túy Sinh Mộng Tử, nếu như không uống được, cũng thật đáng tiếc. . . . ." Mộc Thất giả vờ đáng vẻ như đang say trong mùi rượu, dùng khóe mắt liếc nhìn Nhiên Ông.

Quả nhiên, Nhiên Ông nhanh chóng xoay người, hai mắt sáng lên nói: "Lão đầu ta sẽ giúp ngươi một lần, nói có rượu uống, nói được là làm được!"

"Tất nhiên, chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, khi đi về sẽ ghé lấy. Mấy người Miêu Cương cứ để ở đây, sáng mai cũng sẽ tỉnh hồn lại." Mộc Thất vỗ vỗ hai tay chuẩn bị kết thúc công việc.

Nhưng lúc này nàng chợt nhớ tới, vị mỹ nhân bị mình gạt đang bất tỉnh trên giường, có lẽ cũng đã dần dần tỉnh lại. . . . .

Nàng chợt có loại cảm giác dè vào miệng cộp. . . . .

Bùm!

Bịch!

Dưới lầu truyền đến âm thanh đồ bị ném vỡ, Mộc Thất nói thầm không tốt.

Hai bóng đen thoáng qua, Mộc Thất thấy những người này mặc áo đen thêu chỉ bạc, chính là dấu hiệu nhận biết của thiên tử thập tam sát!

Nàng nhanh chóng xuống lầu, nhìn thấy cảnh tượng đồ nát phía dưới.

Cả tòa nhà hoa lệ giống như bị người ta xốc ngược lên trời, vũ nữ các công tử chung quanh né ra, mà người khởi xướng chuyện này toàn thân mặc một bộ trường bào màu đất thêu sen vàng nổi bật, tóc đen buộc ở phía sau, mặt mũi tuyệt sắc khuynh thành, ưu nhã đứng ở chính giữa .

Mộc Thất nghĩ nếu giờ này nàng xuống lầu kết quả của nàng chính là bị ăn đến mảnh xương nhỏ cũng không còn, nàng hít sâu một hơi, nhẹ bước lui về phía sau.

Đột nhiên, một dải lụa trắng trời chật hông của nàng, làm cho nàng dù tránh như thế nào cũng không thoát ra được.

Ngay sau đó, một lực đạo cứng rắn bá đạo kéo nàng xuống lầu, nàng vững vàng rơi vào trong lồng ngực có mùi sen nhàn nhạt, đụng vào lồng ngực cường tráng của người khác. . . . .

"A Sở, sao chàng dậy sớm như vậy, sao chàng biết ta ở nơi này?" Mộc Thất lúng túng lên tiếng chào.

"Bốn vương nghe mùi của nàng mà mộ đường tìm đến đây, thật không nghĩ đến nàng còn có lá gang đi dạo lầu hoa, có phải là do bốn vương để mặc người tự tung tự tác, thiếu dạy dỗ, hả?" Sở Vân Mộ cắn răng nghiêng lợi nhìn người trong ngực .

Hắn thật muốn hòa nàng vào trong xương cốt của mình, để cho nàng luôn ở bên cạnh hắn không cách nào rời khỏi hắn!

"Ta không làm gì cả, chỉ là ra ngoài giải giải sầu mà thôi." Mộc Thất thề với trời nói, nhưng sở vân mộ không hề có suy nghĩ sẽ buông nàng ra.

Ánh mắt của nàng nhìn về phía trước, mới phát hiện tô vọng ngôn té xuống đất, thì ra âm thanh vừa rồi là do hắn và Sở Vân Mộ đánh nhau!

"A Sở. . . . . sao chàng có thể đối với hắn như vậy! Nếu trước đây không có hắn ra tay cứu giúp chúng ta, sao chúng ta có thể thoát khỏi sự truy sát của kẻ địch?" Mộc Thất tránh thoát khỏi ngực của Sở Vân Mộ, tiến lên đỡ Tô Vọng Ngôn dậy, bắt mạch cho hắn, cũng không có gì đáng ngại.

Sở Vân Mộ thật sự là có chút ghen tuông quá đáng, tại sao có thể ra tay đã thương Tô Vọng Ngôn!

"Yên tâm, ta không sao. . . . ." Tô Vọng Ngôn che ngực đứng lên, đôi con ngươi lưu lại ánh mắt ân hận.

Đôi mắt Sở Vân Mộ thanh thúy lạnh lẽo đến cực điểm, chợt, hắn nhanh tay điểm huyết huyệt của Mộc Thất, ôm nàng vào trong ngực, cũng không quay đầu lại nói với Nguyên Giáng: "Thu thập tốt nơi này, tất cả sẽ do Bốn Vương chịu trách nhiệm, không được có sai lầm!"

Dứt lời, hắn ôm Vương Phi của mình trong ngực, sắc mặt lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm. . . . .

Nguyên Giáng nhẹ giọng thỏ thẻ: "Nguy rồi, Vương Gia lúc này thật sự đang rất giận, Vương Phi người tự cầu nhiều phúc đi. . . . ."

Bên trong xe, Sở Vân Mộ neho lại mắt phượng, chậm rãi nói: "Tiểu Thất, vì phu nói muốn cho người biết mùi vị buổi sáng không xuống giường được, người chuẩn bị xong chưa?"

----- lời ngoài mặt -----

Tiểu Thất: (lắc đầu như trống lắc ~) chưa chuẩn bị xong. . . . .

Sở mỹ nhân: không kịp đợi, vì phu rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng, , ,

Chúng thân môn: (che miệng cắn ngón tay ~) kịch hay lập tức lên diễn đúng không? Tiểu Thất rút cuộc được ăn âu da!

Tiểu Thất: .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Làm Chính Sự, Viên Phòng (Thượng)

Edit Hoa Trong Tuyết

Bên trong xe, Sở Vân Mộ neho lại mắt phượng, chậm rãi nói: "Tiểu Thất, vì phu nói muốn cho nàng biết mùi vị buổi sáng không xuống giường được, nàng chuẩn bị xong chưa?"

Đối với đại mỹ nhân hay ghen mà nói, chỉ có vuốt đuôi mới gỡ được. Trong lòng Mộc Thất hiểu rất rõ, những lúc sở mỹ nhân như vậy nếu không nói vài lời hữu ích, chắc chắn sẽ nếm mùi đau khổ!

"A Sở, ta sai lầm rồi." Mộc Thất không được tự nhiên cọ cọ trong ngực Sở Vân Mộ, nhẹ giọng nói bên tai hắn.

Chẳng lẽ do Mộc Thất bỗng dưng nhiệt tình ôm ấp, Sở Vân Mộ khẽ ngây ngẩn một lát, khoe miệng nhẹ nhàng nâng lên, trong nháy mắt lại khôi phục vẻ mặt âm lãnh mỉa mai.

"Nàng sai ở đâu?" Sở Vân Mộ nheo lại mắt phượng nhìn chằm chằm người trong ngực.

"Ta không nên một mình đi dạo lầu hoa, còn lừa chàng ở trên giường. . . . . nhưng thật sự là ta không làm gì cả, không có đụng bất kỳ người đàn ông nào, ngay cả cô gái cũng không còn không chạm qua!" Mộc Thất cọ qua một bên, nghiêm trang chỉ trời thề thốt nói.

"Nàng có biết trên đời có bao nhiêu nữ tử muốn có được sự sủng ái của bốn vương không, xem ra nàng rất được, dám gạt bốn vương ở trên giường!" Sắc mặt Sở Vân Mộ âm lãnh, hai cánh tay vẫn ôm trước ngực, quay đầu đi nhìn ngoài cửa sổ không nhìn nàng nữa.

Có cần phải kiêu ngạo như vậy hay không!

Có cần phải ghen lớn như vậy hay không!

Mộc Thất bất đắc dĩ lại không thể nói chỉ nhìn trời, nàng phải dùng biện pháp gì khiến sở mỹ nhân hết giận đây?

Xe ngựa đến phủ Nhiếp Chính Vương, sau khi Sở Vân Mộ cùng Mộc Thất bước xuống xe, mỹ nhân trước mặt vẫn không nói lời nào, Mộc Thất ở phía sau nhanh nhẹn bước theo hắn.

Nguyên Giáng than nhẹ, lúc này Vương Gia nhất định là đang dè dặt tức giận, không nên chạm vào!

Đến phòng ngủ trong viện, rốt cuộc, Sở Vân Mộ không nhẫn nại được xoay người, bình tĩnh nhìn Mộc Thất mặc nam trang đứng trước mặt.

Hắn bước gần mấy bước, đôi tay bắt lấy bả vai của Mộc Thất, sức lực không khỏi mạnh mấy phần, bá đạo lại mang theo dịu dàng vì sợ đã thương nàng.

"Vì sao nàng lại đi tìm mấy người Miêu Cuồng? Đúng là nàng không muốn ở bên cạnh ta, cuối cùng cũng sẽ có một ngày rời bỏ ta mà đi sao?" Sở Vân Mộ vuốt vuốt bả vai Mộc Thất, cảm xúc có chút kích động.

"Tiểu Thất, ta ở trong lòng nàng quan trọng đến mức nào? Đối với ta nàng là tất cả, còn nàng thì sao? Nàng đặt ta ở đâu?" Sở Vân Mộ cuồng loạn nói, cuối cùng hắn cũng nói ra điều mà trong lòng mình lo sợ.

Hắn sợ Tiểu Thất rời khỏi mình, nếu nàng đi, tim của hắn cũng bị đào rỗng!

Phòng cưới bốc cháy, Thánh nữ giáo tái xuất giang hồ, băng động sụp xuống. . . . . mỗi sự kiện đều làm cho hắn phát điên!

Ban đầu hắn cả ngày tìm trong đồng băng tuyết, tim cũng rét lạnh giống như đồng băng, cho đến khi tìm được nàng, tim của hắn mới chậm rãi hồi phục lại.

Khoe miệng Sở Vân Mộ nâng lên một tia tự giễu —— từ khi nào mà bản thân hắn lại lo được mất như vậy, thất thần lo lắng hãi hùng?

Trong lòng Mộc Thất loạn thành ma, không được, nàng không thể nói thật!

Sao nàng có thể nói cho hắn biết, sự việc ba năm nữa nàng sẽ chết đi, mà bây giờ hi vọng nàng được cứu sống cũng rất mong manh!

Mộc Thất vừa định mở miệng, đột nhiên Sở Vân Mộ lại ôm chặt lấy nàng, nâng cằm của nàng lên, cúi đầu hôn lên môi của nàng. . . . .

Đó là một nụ hôn lưu luyến kéo dài, giống như dốc hết như tình của đời mình, lại giống như trừng phạt nàng mà gặm cắn.

Mộc Thất không thờ nổi, đôi tay đẩy ngực của hắn, lại bị hắn dùng mảnh khoe, cạy răn của nàng ra, chuyển cho nàng tất cả tốt đẹp. . . . .

Toàn bộ phòng tuyến của Mộc Thất giờ phút này đều tan rã, đầu óc choáng váng trầm trầm, giống như là quên mất mình ở nơi nào.

Không biết quá khứ bao lâu, Sở Vân Mộ mới buông lỏng ra nàng, hai cánh tay bao bọc nàng thật chặt, giống như đứa bé quật cường sợ mình bị bỏ rơi.

"A Sở. . . . ." Mộc Thất ngẩn đầu lên, nhìn vào mắt hắn, "A Sở, ta yêu chàng!"

Đáy lòng Sở Vân Mộ chấn động, trong phút ấy nhất thời có chút ngẩn ngơ, gương mặt nổi lên đỏ ửng nhàn nhạt. . . . .

Mộc Thất chưa bao giờ thấy qua dáng vẻ xấu hổ của Sở Vân Mộ, lần đầu nhìn thấy, lại cảm thấy hắn có chút đáng yêu.

Đại mỹ nhân nói nhiều như vậy, cũng chỉ là muốn biết vị trí của hắn trong lòng nàng.

Nếu đại mỹ nhân muốn biết, nàng không ngại thì đơn giản thô bạo nói cho hắn biết, tránh cho hắn nghĩ nhiều hơn, lát nữa lại muốn đuổi tận giết tuyệt những người Miêu Cung.

"Nàng mới vừa, nói gì?" Sở Vân Mộ cúi đầu xuống, khuôn mặt tuyệt điểm gần như dán lên mặt nàng, trong ánh mắt nổi lên một loại cảm xúc giống như là hạnh phúc đến loạn.

"Ta cái gì cũng không nói, không nghe được coi như xong." Mộc Thất quay đầu đi, nói lầm bầm.

Sở Vân Mộ nhếch miệng lên, cầm tay Mộc Thất, mười ngón tay đan xen nhau, lôi kéo nàng đi vào trong nhà.

"Chàng làm gì?" Mộc Thất cảm cảm giác bầu không khí bất đầu quý dị, âm vệ xung quanh tự động lui ra, ngay cả bọn nha hoàn cũng không thấy bóng dáng.

"Làm chính sự, viên phòng." Sở Vân Mộ giống như từ trong vui sướng lúc nãy đi qua, cũng không quay đầu lại lạnh nhạt nói.

Mặt Mộc Thất hồng đến cổ, nhắc chân liền muốn chạy.

Sở Vân Mộ một tay kéo nàng lại, ôm ngang trong ngực, trên mặt hiện lên vẻ giao hoạt, cười nói: "Nếu Tiểu Thất cũng thừa nhận, còn tránh cái gì?"

Mộc Thất dầy dụa không được, chỉ đành phải mặc hắn ôm.

Nhưng mà nếu mình thương hắn, cũng đã thành thân với hắn, cùng với một mỹ nhân như vậy viên phòng, nàng cũng không thua thiệt.

Chỉ là nàng xấu hổ, xấu hổ không hiểu sao!

Trong nháy mắt, Mộc Thất đã bị Sở Vân Mộ đặt trên giường, lén người đè lên.

Nàng hít sâu một hơi, bình phục nhịp tim đang đập cực nhanh của mình, chợt lật người đè Sở Vân Mộ xuống phía dưới: "Viên phòng vẫn có thể, nhưng ta muốn ở phía trên!"

Sở Vân Mộ gầy nhẹ mắt phượng nói: "Được, vì phu lần này chiều ý phu nhân."

Mặt của Mộc Thất đỏ hơn, nàng nằm trên người đại mỹ nhân, đưa tay quần áo của đại mỹ nhân, quần áo này của hắn có rất nhiều hạn chế, hơn nữa tay của nàng khẽ run, bị nàng làm loạn thành một đoàn. . . . .

Nàng chợt có cảm giác đang làm chuyện xấu, hơn nữa người bị người khác làm chuyện xấu lại cực kỳ thoải mái. . . . .

"Có muốn vì phu giúp nàng hay không? Sở Vân Mộ ngênh ngang nằm ở trên giường, một bộ dáng quyền rũ ngạo kiều.

"Đừng!" Mộc Thất lau mồ hôi trên đầu, vùi đầu tìm hiểu cách cởi xiêm áo của hắn.

Rốt cuộc, nàng cũng kéo được xiêm áo của mỹ nhân ra, lộ ra lồng ngực trơn bóng cường tráng, bước kế tiếp nên làm cái gì?

Tay Sở Vân Mộ khẽ vuốt ve trên người Mộc Thất, chẳng biết từ lúc nào hắn đã cởi thắt lưng của nàng ra, chỉ nhẹ nhàng lôi kéo —— bộ nam phục trên người Mộc Thất đã tuột xuống.

Hắn nhếch môi cười, thuận tay lấy xuống trăm cái tóc trên đầu nàng, mái tóc dài đen nhánh xõa xuống.

Mộc Thất bỗng cảm thấy lạnh sau lưng, vội vàng đưa đôi tay ôm lấy thân mình, nàng không một chút để ý, nàng đã bị hắn cởi ra gần như sạch sẽ!

Nhưng đã quá muộn, từ sau lưng nàng sở vân mộ lột cái áo cuối cùng, cầm ở trong tay chậm rãi nói: "Ta biết cái này, cái này gọi là. . . . . áo lót, đúng không?"

----- lời ngoài mặt -----

Tiểu Thất: (ngồi chồm hổm trên đất vẽ vòng vòng~) người nói cái gì đây? Ta không biết. . . . .

A Sở: là người chính miệng nói cho ta biết, cái này gọi áo lót ~(thuần khiết giọt ~)

Tiểu Thất: (che cái miệng của hắn) chớ nói ~

A Sở: người...người không nhận trưởng, rõ ràng là người nói, phải cho ta làm hai bộ giống nhau như đũa ~

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Làm Chánh Sự, Viên Phòng (Hạ)

Edit Hoa Trong Tuyết

Nhưng đã quá muộn, từ sau lưng nàng Sở Văn Mộ lột cái áo cuối cùng, cầm ở trong tay chậm rãi nói: "Ta biết cái này, cái này gọi là. . . . . áo lót, đúng không?"

Hắn nhìn một chút áo lót màu tím nhạt trong tay, nâng lên khoe môi nói: "Cái này màu sắc, Bồn Vương thích."

Mặt Mộc Thất liền đỏ như trái cà chua, nàng rút trăm cái tóc của Sở Văn Mộ ra, ném tới làm tắt ngọn đèn dầu.

Tối một chút, khỏi mắt công hắn nhìn loạn!

Tóc đen của Sở Văn Mộ xõa ra trên giường, ánh mắt của hắn mềm mại nhìn Mộc Thất nằm trên người mình hai tay nàng luôn cuống không biết nên để ở đâu, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Hắn hận khôn thể đoạt được hết tất cả tốt đẹp của nàng, lại bởi vì thương tiếc mà không thể làm gì.

Khoe môi hắn nâng lên một đường cong tà mị, ở bên tai Mộc Thất phun nhiệt độ, sâu xa nói: "Nếu phu nhân không biết nên làm thế nào cũng không nên cậy mạnh, vẫn là nên để vì phu làm chủ đi, lần sau lại để cho nàng lên phía trên. . . . ."

Mộc Thất mơ mơ màng màng gật đầu một cái, đối diện với đại mỹ nhân ngọt ngào lửa gắt, đầu óc không tỉnh táo, miệng há to thờ dốc lựa chọn tin tưởng hắn.

Chỉ là sau này nàng mới biết, ‘lần sau’ mà hắn nói lại lâu như vậy. . . . .

Sở Văn Mộ chợt động đê trên người nàng, tóc đen của hắn rơi trên vai Mộc Thất, hiện tại ở trong mắt nàng chỉ có một khuôn mặt phóng đại lăng ló tuyệt sắc.

Hắn nhẹ nhàng cúi đầu xuống, một lần nữa hôn lên cánh môi mềm mại đẹp đẽ của nàng, trần trọc lưu luyến. . . . .

Cặp tay thon dài kia cũng coi bỏ trôi buộc trên người nàng, ở trên da thịt của nàng đốt lên từng ngọn lửa.

Mộc Thất cảm thấy ngày càng thiếu dưỡng khí, cơ thể nóng bỏng cùng không khí hít thở không thông làm cho lý trí của nàng cảm nhận từng đợt tê dại.

"Tiểu Thất, Tiểu Thất. . . . ." Sở Văn Mộ lẩm bẩm nói nhỏ bên tai của nàng.

Một luồng khí nóng ở vòng quanh bên tai của nàng, Mộc Thất giống như bị dòng điện cao thế đánh trúng, muốn nói, há miệng lại phát ra âm thanh mắc cỡ.

Nàng cắn thật chặt môi dưới, muốn dùng đau đớn làm mình thanh tỉnh, tuyệt đối không muốn phát ra cái loại âm thanh đấy.

Một đôi tay thon dài lướt qua thăm dò, nhẹ nhàng đẩy ra hàm răng cắn chặt của nàng, tránh cho nàng cắn nát môi của mình.

"Đừng cắn, ta sẽ đau lòng." Âm thanh mê người của Sở Văn Mộ truyền đến, câu hồn phách người.

Rèm che nhẹ nhàng rủ xuống, che kín một phong cảnh đẹp dưới ánh trăng.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng thờ dốc thật thấp, trong lò đốt hương nhang an thần, nhưng lúc này người trong phòng cũng không hề ngủ. . . . .

"A ——!" Một tràng âm thanh đau đớn truyền ra.

Nàng đau đến muốn chết!

Sở Văn Mộ thương tiếc nhìn người trên giường, âm thanh trầm trầm đồ dảnh nói: "Đừng sợ, rất nhanh sẽ xong. . . . ."

Đầu óc nàng hỗn loạn, Mộc Thất quay đầu đi, đỏ mặt nói: "Chàng...chàng nói, không cho phép gạt người. . . . ."

Sở Văn Mộ khẽ hôn lên đôi mi của nàng trong đôi mắt sâu thẳm không hề có chút ý tứ bỏ qua cho nàng.

Sau nửa canh giờ, một cái cánh tay sáng bóng đưa ra ngoài màn, lại bị bá đạo kéo trở về.

"Đừng nghĩ chạy trốn, một đêm này còn rất dài thời gian. . . . ." Mắt phượng hẹp dài của Sở Văn Mộ hiện lên tia giảo hoạt.

"Không . . . . . không được. . . . ." Mộc Thất cố gắng đẩy hấn ra nói.

"Phản đối không có hiệu quả." Đại mỹ nhân trên người vô si trả lời.

Một lúc lâu sau, đến hơi sức nói chuyện Mộc Thất cũng không có, chỉ có thể mặc cho hấn dày vò.

Nàng chính là chân chính biết được hậu quả nếu chọc cho Sở mỹ nhân nổi cơn ghen, hơn nữa tự thề rằng bản thân không nên tự ý đi trêu chọc hấn!

**

Hôm sau, Mộc Thất ngủ đến giữa trưa mới tỉnh.

Nàng nhìn bốn phía một chút, chăn gối trên giường đã được đổi mới sạch sẽ, trên người của nàng cũng mặc bộ đồ rộng rãi trắng mềm, chắc là do Sở Vân Mộ làm.

Mộc Thất thấy trên người mình có một mùi thơm nhàn nhã, cả người nhẹ nhàng mà sung sướng, giấc ngủ này rất là an ổn.

Nàng lật người trên giường suy nghĩ một chút, lại có chút không yên bước xuống đất.

"Đáng chết, Sở Vân Mộ cái tên khốn kiếp này!" Mộc Thất cắn răng nghiêng lợi nói.

Người của nàng đau đến muốn chết, tất cả đều trách hấn!

"Mới vừa tỉnh ngủ đã kêu tên của bốn vương, ái phi của bốn vương đúng là tình ý thâm thiết." một giọng nói mang ý cười từ cửa truyền đến.

"Người ta đau, đỡ ta đứng lên." Mộc Thất đưa ra một cánh tay, một tay khác lau lau đôi môi sưng đỏ của mình, cái bộ dáng này làm sao nàng có thể bước ra khỏi cửa!

Sở Vân Mộ ôm lấy trên đất người, đặt nàng trên giường, ra lệnh nha hoàn ở trên giường bày một cái bàn, trên bàn đều là thức ăn mộc thất thích.

"Những thức ăn này đều là vi phu tự mình làm, bên trong chén canh này có rất nhiều dược liệu bổ huyết, phải uống sạch mới được."

Sở Vân Mộ cầm lên một đôi đũa bạc, gấp thức ăn bỏ vào trong chén của Mộc Thất đầy tràn giống như ngọn núi nhỏ.

Mộc Thất ho khan một cái nói: "Ta cũng không phải là phụ nữ có thai, không cần bày bàn ăn ở trên giường."

Mắt phượng của Sở Vân Mộ chau lên nói: "Nếu như tiểu thất muốn làm phụ nữ có thai, vi phu cần phải cố gắng thêm một chút."

Mộc Thất nhin lửa giận, nói thật nhỏ: "Cái chén này khác gì chậu rửa mặt, ta sao có thể uống hết?"

Sở Vân Mộ cười như không cười dính sát nói: "Nếu uống không hết, vi phu giúp nàng ôn lại chuyện đêm qua. . . . ."

"Không cần! Ta uống....uồ...ng!" Mộc Thất đẩy hấn ra, then thùng nghiêm mặt, vùi đầu ăn canh ăn cơm.

Sở Vân Mộ cung chiều nhìn nàng, giúp nàng vén lại tóc rơi trên mặt, sau đấy ngồi qua một bên.

Tiểu Thất là trần bảo trong lòng bàn tay hấn, hấn nguyện ý mang tất cả những gì trân quý nhất của mình dâng lên cho nàng, chỉ cần nàng vĩnh viễn vui vẻ. . . . .

Nếu có người dám làm tổn thương nàng dù chỉ là một sợi tóc, chắc chắn hấn sẽ lóc thịt róc xương người kia!

----- lời ngoài mặt -----

Tiểu Thất: đau cả người, đều tại người!

A Sở: không sai, trách ta, buổi tối ta sẽ bồi thường đưa cho người. . . . .

Tiểu Thất: .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Tính Tình Nhỏ Nhen Của Nhiếp Chính Vương

Cuối cùng Mộc Thất cũng ăn xong thức ăn sở mỹ nhân nấu, lại uống hết chén canh, nàng đỡ bụng cần tròn vì no của mình, tựa người vào đầu giường nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng cảm thấy bây giờ mình muốn lật người cũng phải tốn rất nhiều hơi sức, ân điển của Nhiếp Chính Vương không phải phạm nhân nào cũng có thể hưởng thụ.

"Vương Gia, Vương Phi, Trần công công mới vừa đến truyền ý chỉ, tối nay ở trong cung Hoàng Thượng mở tiệc chiêu đãi sứ giả Miêu Cương, hoàng tử Miêu Cương đặc biệt mời Vương Phi đến tham dự." Nguyên Giáng đứng trước cửa thông báo.

"Ừ." Sở Văn Mộ nhàn nhạt trả lời, trong con ngươi sâu thẳm tối sẫm lại, khóe môi cong lên tà mị.

"Bỏn Vương thấy nên hủy đi võ công của nàng nhốt nàng trong phủ, cho dù chỉ một ngày nàng cũng không chịu an phận. Hiện tại hoàng tử Miêu Cương lại chỉ đích danh muốn gặp nàng ở buổi tiệc, bước kế tiếp là gì? Sẽ làm cho Hoàng Thượng phong nàng làm sứ giả đi sứ Miêu Cương có đúng không, hả?"

Mỗi một câu nói Sở Văn Mộ lại vuốt lên bụng bằng phẳng của nàng một cái, làm cho nàng thấy rợn tóc gáy.

Mộc Thất lau mồ hôi lạnh trên trán, không ngờ hần lại đoán trúng mọi việc.

"Nếu không, Bỏn Vương gieo vào đây một đũa bé, xem nàng còn chạy trốn được đến đâu. . . . ." Ngón tay của hần vẽ vài vòng trên bụng Mộc Thất, mắt phượng chau lên, sâu xa nói.

Mộc Thất lật người, dùng chăn bao lấy mình, trên mặt nặn ra nụ cười có hai phần cứng ngắt: "A Sở, trong lòng ta ngoài chàng ra không có người nào khác, nhất định chàng phải tin tưởng ta."

"Tất nhiên ta tin nàng, nhưng nàng có từng nghĩ đến, nếu nàng lại giống như trong đêm tân hôn gặp phải việc gì, không hề để lại chút tin tức mà rời đi, ta phải làm như thế nào? Nàng có biết cái cảm giác khi một mình ta vọt vào trong biển lửa nhưng vẫn không tìm thấy nàng?" Sở Văn Mộ nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói không có gợn sóng.

Nhưng Mộc Thất lại thấy sóng mũi cay xè, nàng nhớ lúc trên núi Côn Lôn, câu đầu tiên khi A Sở tìm được nàng đã nói —— Tiểu Thất, Tuyết Sơn xảy ra lở tuyết, băng động bị chôn vùi, ta ở đây tìm nàng một ngày một đêm. . . . .

Nàng cứ nghĩ hần là A Sở thông minh tuyệt đỉnh, chắc chắn biết được trong ấy có điều kỳ lạ, nhưng nàng lại không biết mình đã thành nhược điểm của A Sở.

Cứ xem như hần biết nàng không hề kẹt trong biển lửa, nhưng vẫn vọt vào tìm nàng, chỉ vì hần rất sợ sẽ mất đi nàng, cho nên không muốn xảy ra bất kỳ sai lầm nào.

"A Sở, thật xin lỗi, ta làm cho chàng lo lắng." Mộc Thất vui đầu vào lồng ngực của hần, hít thật sâu mùi sen nhàn nhạt chỉ có riêng trên người hần.

Bao nhiêu lời muốn nói đến lúc thốt ra lại chỉ là câu xin lỗi, nàng không thể cho hần biết về kỳ hạn ba năm kia, không muốn nhìn thấy tia tuyệt vọng trong mắt hần!

Hần đi ra từ địa ngục đầm máu, nhận hết khổ sở của thế gian, nàng muốn cho hần vui vẻ hạnh phúc, không phải lo lắng bất kỳ việc gì.

Sở Văn Mộ không nói lời nào, chỉ là nhẹ nhàng xoa tóc của nàng, người trước mắt luôn để hần phải lo lắng, nhưng hần lại không thể trừng phạt nàng.

Nàng là của hần, đời đời kiếp kiếp.

"Tiểu Thất, ta sẽ vĩnh viễn tin tưởng nàng, chẳng qua ta không muốn để nàng chạy ra khỏi tầm mắt của ta, một khác cũng không. Việc đi sứ Miêu Cương nàng cũng không cần lo lắng, Bỏn Vương sẽ đi cùng nàng." Âm thanh trầm thấp của Sở Văn Mộ vang lên trên đầu Mộc Thất.

"Cái gì?" Trong lòng Mộc Thất chấn động, hần muốn đi cùng nàng?

Thật sự nàng không tưởng tượng được Nhiếp Chính Vương cao quý tao sẽ đi đến Miêu Cương nơi hoang vu hỗn loạn sẽ như thế nào, sẽ có cảnh tượng gì, ít nhất phải mang theo hơn một trăm chiếc xe ngựa đựng đồ dùng hằng ngày. . . . .

"Không sai, Bỏn Vương muốn cùng với nàng như hình với bóng." Sở Văn Mộ nhếch miệng nói.

Hần chỉ chỉ gò má của chính mình, nở nụ cười nghiêm túc lại thêm mấy phần giáo hoạt: "Nếu Tiểu Thất thấy được mình sai rồi, thì Bỏn Vương sẽ cho nàng một cơ hội chuộc tội."

Mộc Thất then thưng nghiêm mặt, sau đấy nhắm mắt quay đầu đi, đôi môi chậm rãi chạm lên gương mặt của hần. . . . .

Rắc rắc! Rắc rắc!

Giống như có mảnh vụn rơi vào trên mặt Sở Vân Mộ và Mộc Thất, hai người đồng thời nhìn lên trên, nhìn thấy trên đỉnh màng một tiểu nhân vật giống như đang ngồi xem kịch vui. . . . . Đản Hoa. . . . .

Sở Vân Mộ lau mảnh vụn thơm mùi bạc hà trên mặt, khoe miệng lạnh lùng co rúm, tức giận nói: "Mộc Nguyệt Lương, nàng xem nàng nuôi con vật gì vậy!"

**

Cung yến của hoàng gia rất long trọng, cung điện rộng lớn được tám mươi một viên dạ minh châu chiếu sáng như ban ngày.

Mộc Thất mặc váy dài ngũ sắc tà váy được gấp thành trăm nếp, trên mặt váy lấy sợi tơ vàng thêu thành hoa sen đang nở, trên đầu cài trâm vàng chạm khắc hoa sen, phấn son trên mặt càng làm nổi bật vẻ yêu kiều tuyệt mỹ, đẹp giống như đóa bỉ ngạn đang mở rộ.

Sở Vân Mộ kéo nàng ngồi lên nệm, Mộc Thất kéo kéo đai lưng bị bó chặt, cái này giống như là muốn nghẹt chết nàng.

Một khắc không khoe mẽ hẳn sẽ chết sao? Cứ muốn nàng phải mặt cung trang hoa lệ giống như hẳn, cái cổ của nàng sắp bị mấy cây trâm này đè gãy!

Sở Vân Mộ giống như là biết được suy nghĩ của nàng, hẳn nhẹ nói bên tai nàng: "Phu nhân nếu một mối có thể dựa vào bả vai của vi phu, vi phu không ngại ôm nàng một lát."

Mộc Thất nuốt chút nữa là bị sặc nước trà trong miệng, cắn răng nói: "Đa tạ ý tốt của phu quân, thiếp thân chịu được!"

Ở chỗ ngồi hoàng tử Miêu Cương Vi Quang hành lễ nói: "Hoàng Thượng tôn kính, Vi Quang nghe nói đại lịch có một vị nữ thần y, trong lòng sung bái, rất mong có thể gặp một lần."

Hoàng đế ho khan vài tiếng, chậm rãi nói: "Trần Dương Quận Chúa của nước Đại Lịch ta không phải nói, y thuật, có thể nói là cái từ hồi sinh."

Mộc Thất đứng dậy hành lễ nói: "Hoàng Thượng, Hoàng Tử quá khen, Trần Dương cũng chỉ là một cô gái bình thường, cổ nhân Hoa Đà Biển Thước mới được người đời gọi là thần y, Trần Dương tài sơ học thiên, hổ thẹn."

Vi Quang nhú mày nói: "Ta mới gặp Quận Chúa nhưng cứ có cảm giác chúng ta đã từng quen biết, trước đây chúng ta có từng gặp nhau chưa?"

"Chưa từng." Mộc Thất trả lời.

Trí nhớ của hẳn khi ở lâu hoa chỉ có từng đoạn ngắn, thông tin liên quan tới nàng chỉ nằm trong tiềm thức, tất nhiên bây giờ gặp Mộc Thất sẽ không nhận ra.

"Quận Chúa chê cười, trong tin ngưỡng của Miêu Cương có tin kiếp trước kiếp này, kiếp trước thương ai kiếp này gặp lại sẽ có cảm giác, Quận Chúa và Vi Quang chắc là có duyên phận." Vi Quang bức tới cầm tay Mộc Thất, cúi đầu muốn hôn lên.

Đây là lễ nghi của Miêu Cương ý thể hiện sự tôn trọng đối với một nữ tử.

Sở Vân Mộ đứng một bên trắng nổi gân xanh, vẻ mặt lạnh lẽo giống như hàn băng, hẳn giựt giựt khoe miệng, chợt nâng tay lên, hướng về phía Vi Quang, sau đây vận chưởng đánh một bạt tai.

"Trần Dương Quận Chúa là hoa đã có chủ, Bôn Vương là phu quân của nàng, không thể để nam tử khác đùa cợt nàng." Sở Vân Mộ cắn răng nghiêng lợi nói.

Hắn siết chặt cánh tay của Mộc Thất, giống như muốn dùng hơi thở của mình xóa đi không khí bị Vi Quang vừa xâm nhập.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Cải Tử Hồi Sinh

Vi Quang lấy lại bình tĩnh, ánh mắt nhìn vào bàn tay Sở Vân Mộ đang nắm lấy tay mộc thất, ả nhần thu tay lại nói: "Thì ra Trần Dương quận chúa là Nhiếp Chính Vương vương phi, là Vi Quang đất tội rồi."

"Không sao." Mộc Thất nhàn nhạt đáp.

Nàng dùng dư quang liếc mắt nhìn Sở Vân Mộ đứng bên cạnh, nhưng thấy mặt hẳn âm lãnh, trong đôi mắt tràn đầy lệ khí.

Sở Vân Mộ lôi kéo nàng ngồi xuống, Mộc Thất xích xích ra ngoài, bị hẳn bá đạo một kéo trở về bên cạnh.

Mộc Thất cũng liền bất động, mặc hấn nắm tay của mình, nhìn cục diện trước mắt.

Vì Quang dâng lên bảy vũ cơ Miêu Cuong, những vũ cơ này người nhỏ eo thon, tóc dài tới eo, chuông bạc bên hông khi nhảy vang lên âm thanh vang dội.

Hoàng Đế nhìn thấy liền si mê, rất yêu thích, lập tức hạ chỉ phong các nàng làm tài tử ở trong cung phục vụ.

"Bệ hạ tôn kính, Vì Quang hôm nay mang đến bát thầy dùng cổ của Miêu Cuong, muốn so tài trị bệnh cứu người với Trần Dương quận chúa, muốn nhìn xem là vu thuật của Miêu Cuong lợi hại, hay là y thuật của Trung Nguyên lợi hại." Vì Quang nghiêng mặt sang bên nhìn Mộc Thất, cười như không cười nói.

Hoàng Đế đang vui mừng, lại thêm gần đây hấn hứng thú với việc luyện thuốc trường sinh, đối với vu thuật cũng kinh sợ, ước mơ có một ngày có thể tu luyện được thuật trường sinh.

Bữa tiệc này biến thành hiện trường giải phẫu, làm cho không ít đại thần sắc mặt xanh mét, cảm đũa không nổi.

Ôm tâm tình xem náo nhiệt, Hoàng Đế vung tay nói: "Được! Trẫm cũng muốn mở rộng tầm mắt, xem một chút thuật cải tử hoàn sinh này lợi hại cỡ nào!"

Hoàng Đế liếc mắt nhìn hai cung nữ đứng bên cạnh, nói với Trần Dương quận chúa: "Cho người hai người, ban thưởng rượu độc."

"Hoàng Thượng tha mạng a!" Hai cung nữ sắc mặt trắng bệch, quỳ trên mặt đất run giọng khẩn cầu, Hoàng Đế vẫn đứng im bất động.

"Người tới, mau đưa hai người bọn họ xuống!" Âm thanh bén nhọn vang lên.

Chân mày Mộc Thất nhíu chặt, không ngờ Hoàng Đế Đại Lịch này vừa ngu ngốc lại tàn bạo, vì muốn xem kịch lại xử chết hai cung nữ đang sống sờ sờ.

Tình cảnh của nàng còn nguy hiểm hơn, nếu y thuật của nàng không làm người chết sống lại, thua trên tay cổ sư Miêu tộc, làm mất mặt mũi Đại Lịch, Hoàng Đế sao có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng?

Mặc dù Hoàng Đế không hỏi chính sự, tất cả giao do Nhiếp Chính Vương xử lý, nhưng ám vệ hoàng gia của hấn đều là tinh anh, không thể khinh thường!

Nếu A Sở hết sức che chở nàng, Hoàng Đế liền liên hợp với Trần Nam Vương vây lấy y, bọn họ có thể dùng lý lẽ chống đối, sẽ làm cho A Sở gặp rất nhiều phiền toái!

"Đợi chút." Sở Văn Mộ chợt mở miệng nói: "Làm cho người khác kinh sợ không nói, đơn giản muốn đợi nha hoàn kia chết, cũng lãng phí chút thời gian. Nếu là muốn so thuật cải tử hồi sinh, phải làm cho người chết hoàn toàn sống lại mới hay. Ở đây Bồn Vương cũng có hai nha hoàn mới chết sáng nay, không bằng mang đến thử một lần."

Mọi người đang ngồi đều thất kinh, Nhiếp Chính Vương nói lời này thật sự máu lạnh vô tình, hấn rõ ràng là đẩy Vương Phi vào trong hổ lửa, cũng là muốn làm cho Đại Lịch bị bên xấu!

Mộc Thất không khỏi nổi gân xanh trên trán, hung ác trừng mắt nhìn Sở Văn Mộ một, trong hồ lô của hấn rốt cuộc đang bán thuốc gì?

Cổ sư dùng khôi lỗi không chế hoạt động của xác chết một chút, xem ra thật giống như khôi tử hoàn sinh, nhưng y thuật sao có thể thần kỳ như vậy?

Nếu như là người sắp chết, nàng còn có biện pháp ép được phân nửa độc ra, còn chắc năm phần có thể cứu sống.

Nhưng nếu là chết hơn nửa ngày, cả người cũng là thi thể cứng ngắt, cho dù là Hoa Đà tái thể cũng không có biện pháp!

Sở Văn Mộ gầy nhẹ khóe miệng, dùng truyền âm bí thuật nói nhỏ bên tai nàng: "Yên tâm, nếu là chủ ý vì phu đưa ra, sao có thể gây bất lợi cho phu nhân? Hai người này thể nhưng có tác dụng lớn, chốc lát nữa chắc chắn nàng sẽ cảm động đến rơi nước mắt, trở về phủ nhất định sẽ chủ động nhảy lên giường của vi phu. . . . ."

"Liền làm theo ý của Nhiếp Chính Vương!" Hoàng Đế cũng cảm thấy rất hứng thú, lập tức tuyên cổ sư Miêu Cuong bước vào.

Chỉ thấy một người mặc trường bào màu đen, đầu đội nón lá từ ngoài cửa đi vào, toàn thân của hấn cũng bị che kín, không ai có thể nhìn ra dáng vẻ của hấn.

"Vị này là vu sư giỏi nhất Miêu Cuong, Triệu Tà." Trong mắt Vì Quang mang theo tự tin nhất định chiến thắng, xoay người lại giới thiệu.

"Bái kiến Hoàng Đế Đại Lịch, cùng các vị đại thần Trung Nguyên." Âm thanh của người kia trầm thấp khàn khàn.

Mộc Thất cảm thấy có một ánh mắt mãnh liệt đang xoáy trên người mình, nhìn chăm chú làm nàng thấy không thoải mái.

Nàng cảm thấy vu sư này ăn mặt cổ quái như vậy, nhất định là có cái gì muốn che giấu.

Sở Văn Mộ sai người mang lên hai thi thể đắp vải trắng, bởi vì dùng được giữ, cho nên thi thể còn chưa phát ra mùi hôi.

Mộc Thất thay một bộ đồ bó sát màu xanh nhạt, tóc cũng cột ra phía sau, mang hòm thuốc trở vào đại điện.

Nàng đi tới bên cạnh thi thể, vén vải trắng lên, nhất thời đáy mắt chấn động ——

Người này là. . . . . nha hoàng Hương Tuệ bên cạnh đại phu nhân Tướng phủ!

Lúc trước nàng còn làm chứng đối chất với đại phu nhân, thể nào đột nhiên đã chết?

Từ sắc mặt bầm đen của nàng, rõ ràng là trúng kịch độc thạch tín. . . . .

Mộc Thất quét mắt nhìn bên cạnh, một thi thể khác cũng là nha hoàn thân tín của đại phu nhân, không ngờ trong một ngày, có người cố ý giết chết tất cả những người thân tín bên cạnh Văn Hồng Mai!

Mộc Thất nhìn một chút sau đó trở về chỗ ngồi, Mộc Tương vì bị ốm không tham gia buổi tiệc hôm nay, ngược lại Trần Nam Vương xuân phong đất ý hả hê bung ly rượu, nhìn về phía nàng trong mắt tràn đầy đất ý cùng khinh miệt.

Trần Nam Vương đang vì nữ nhi của mình phải sạch mọi tội lỗi, cho nên mới giết toàn bộ nhân chứng, chết vô đối chứng, đang lúc phạm án, Văn Hồng Mai có thể bình an vô sự ra khỏi thiên lao!

Nghĩ thực hay, không dễ dàng như vậy!

Sở Văn Mộ lười biếng chống cằm, dùng ánh mắt ý bảo Mộc Thất cúi đầu xem xét.

Mộc Thất tỉ mỉ kiểm tra, phát hiện bên dưới búi tóc của Hương Tuệ có ba vết kim châm, chính là loại sư phụ nhiên ông hay nhắc đến: ngân châm hộ mạch!

"Hoàng Đế Đại Lịch, vì lý do công bằng, người có thể cho người khám nghiệm xem hai thi thể này là còn sống hay đã chết." Triệu Tà đứng lên nói.

"Được, truyền thái y!" Hoàng Đế ra lệnh.

"Phụ hoàng, nhi thần có thể khám nghiệm." Âm thanh thanh lãnh của An vương Nam Cung Triệt vang lên.

Mộc Thất nhìn về phía hắn, lần trước chứng minh dấu vết thủ cung sa cũng là Nam Cung Triệt giúp nàng vô tội, người này học thức uyên bác, là một chính nhân quân tử.

Hơn nữa hắn mỗi lần nhìn về phía nàng trong ánh mắt đều là nụ cười ấm áp, trong suốt như nước, thật xứng với tên của hắn.

"Nhi thần đối với y thuật có chút nghiên cứu, chuyện kiểm nghiệm sống chết có thể giao cho nhi thần." Nam Cung Triệt mặt mày cong lên, chấp tay nói.

"Được." Hoàng Đế đồng ý.

Nam Cung Triệt đi lên trước, kiểm tra cẩn thận mạch tượng của hai nha hoàn, đúng là không có chút dấu hiệu nào của người sống, nhưng mà hắn trong lúc vô tình thấy mép tóc bên tai Hương Tuệ ửng đỏ, lại cẩn thận nhìn, hình như có dấu hiệu của ngân châm. . . . .

----- lời ngoài mặt -----

A Sở: Nam Cung Triệt, không cho phép dám đuổi đưa tình mà nhìn chăm chăm vào phu nhân nhà ta!

Tiểu Thất: A Sở nguoi đủ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Cổ Thuật Miêu Cương

Editor: Hoa Trong Tuyết

Nam Cung Triệt đi lên phía trước, cẩn thận kiểm tra mạch của hai nha hoàn, đúng là không có một chút dấu hiệu nào của sự sống, nhưng trong lúc vô tình hắn lại thấy mép tóc bên tai của Hương Tuệ ửng đỏ, cẩn thận nhìn lại, hình như có dấu hiệu bị kim châm. . . . .

Nam Cung Triệt đưa tay thăm dò một chút, chậm rãi đứng dậy, ánh mắt xẹt nhìn về phía Mộc Thất cười yếu ớt, xoay người lại nói: "Nhi thần kiểm

nghiệm xong, tất cả bình thường, mạch cũng không đập, hai vị có thể thể hiện bản lĩnh của mình."

Mộc Thất dùng ngón châm đã ngâm qua chín loại linh thảo, phong bế bảy kinh mạch của Hương Tuệ, sau đó đút cho nàng ta một viên hoàn hồn đan, dùng nội lực giúp nàng ta ăn vào.

Mặc dù lúc trước Sở Vân Mộ dùng ngón châm hộ mạch làm cho hương tuệ lâm vào trạng chết giả, nhưng máu trong người hương tuệ đã ngừng chảy một lúc lâu, nhịp tim cũng đã ngừng một lát, nghĩ muốn trong thời gian ngắn cứu cho nàng ta tỉnh lại cũng không phải dễ dàng!

Một tay của mộc thất đè lên động mạch trên cổ của nàng ta, vận nội lực ép ba ngón châm cùng với máu độc ra ngoài.

Sau khi máu độc chảy ra, nhịp tim của Hương Tuệ dần dần khôi phục.

Khỏe mới Mộc Thất hơi cong lên, dùng thêm thuốc giải độc và thuốc bổ máu, vận nội lực giúp nàng ta đã thông kinh mạch.

Bên kia, vụ sư Triệu Tà từ trong người lấy ra một bình thủy tinh, bên trong bình là một con cở trùng toàn thân màu đen.

Đây là 'cở vương' mà hần mất một năm trời ngàn tuyển vạn chọn mới chọn ra được, hoàn toàn có thể thay thế khôi lỗi, điều khiển người hành động!

Triệu Tà đặt cở vương trong lòng bàn tay, trong miệng lầm bầm chú ngữ, tùy lúc lại vẩy lên trên chút bột phấn.

Mọi người có mặt ở đây đều bán tín bán nghi, vị cở sư này nhìn giống như thuật sĩ giang hồ, vì sao lại có phương pháp cải tử hồi sinh?

Triệu Tà cười lạnh, cúi người bỏ cở vương vào bên tai nha hoàn.

Cở vương biến mất trong nháy mắt, tiến vào trong thân thể nha hoàn. . . . .

"Tỉnh dậy đi, tỉnh dậy đi. . . . ." Cở sư đặt một tay lên trên đỉnh đầu của nha hoàn kia, làm cho nội lực không ngừng duy chuyển.

Chưa đến chốc lát, ngón tay nha hoàn giật giật, đây là có dấu hiệu tỉnh lại!

"Đế Vương Đại Lịch đang ở trước mặt, vẫn chưa chịu dậy hành lễ?" Âm thanh lạnh lẽo của Triệu Tà vang lên.

Nha hoàn chậm rãi mở mắt ra, ngay sau đó đứng lên, không khác gì so với người bình thường!

Nàng ta đi tới bên cạnh Triệu Tà, quỳ trên mặt đất, nhìn về phía Hoàng Đế dập đầu nói: "Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng!"

Mọi người thất kinh, rõ ràng là một người đã chết sao bỗng nhiên sống lại ngay trước mắt bọn họ?

Trước đây bọn họ chỉ nghe nói đến thuật cải tử hồi sinh, hôm nay thấy tận mắt, thật là mờ ra tầm mắt!

"Rất tốt, rất tốt a!" Hoàng Đế mặt mày hớn hờ: "Thuật cải tử hồi sinh này có thể so sánh với thuật hồi sinh, tuyệt không ngoa !"

"Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy vẫn có chỗ thiếu hụt." Nam Cung Triệt quan sát nha hoàn quỳ dưới đất, mày nhíu lại nói.

"Có gì thiếu sót?" Hoàng Đế hỏi.

"Nhi thần đã từng đến Miêu Cung, đối với Vu Cở cũng có chút hiểu biết. Theo nhi thần biết, cở sư Triệu Tà dùng cở trùng điều khiển người hành động cũng không phải cải tử hồi sinh chân chính. Xin phụ hoàng hỏi tên của nô tì này, nàng ta không thể không biết mình tên gì họ gì? Sinh ở nơi nào? Những chuyện trước đây đã từng làm?" Nam Cung Triệt không chút hoang mang mở miệng nói.

Nha hoàn đó quỳ thẳng tắp trên mặt đất, ánh mắt âm đạm không có chút ánh sáng, không có chính ý định sẽ trả lời.

"Nếu như nhi thần đoán không sai, khi không có vụ sư điều khiển, nữ tử này sẽ không có chút dấu hiệu nào là còn sống. Nếu là một người không có ý thức, không có tư tưởng, không nhớ rõ bất cứ chuyện gì, thì người ấy còn là chính con người lúc trước sao? Hoặc là nói, người này có thể là một người hoàn chỉnh nữa hay sao?"

Ánh mắt Nam Cung Triệt sắc bén nhìn Triệu Tà, đôi mắt như hoa như ngọc kia nhìn chăm chú làm cho cả người Triệu Tà run lên.

Hoàng Đế âm trầm, vốn dĩ hần muốn dùng thuật này để biến thành trường sinh bất lão, nhưng kết quả lại làm cho hần rất thất vọng!

"Vi Quang Vương tử, An vương nói là sự thật?" Âm thanh của Hoàng Đế lạnh lùng vang lên.

"Bệ hạ tôn kính, cở thuật của Miêu Cung chúng ta đúng là dùng để khống chế người để đạt tới cảnh giới trường sinh bất lão. . . . ." Vi Quang thao thao bất tuyệt tán dương pháp thuật của bản quốc, hần nói tiếng Hán không quá lưu loát thỉnh thoảng còn xem lẫn chút tiếng Miêu, mọi người ngồi ở đây nghe cảm thấy rối rắm——

Muốn khi thông hần rất có. . . . .

Vì Quang vẫn là không nhận thua, theo ý hấn, cổ sư có thể làm cho người chết cử động, trình độ này đã đến cảnh giới thần tiên!

Trên đời này làm gì có thuật cải tử hồi sinh? Ít nhất đây là chuyện hấn tuyệt đối tin tưởng!

Không có tiểu thất Sở Vân Mộ dựa người lên bàn, trong lòng rất phiền não.

Phu nhân không ở bên cạnh, hấn ngồi ở chỗ này cảm thấy rất nhàm chán, lúc hấn nhàm chán tâm tình sẽ không tốt, bình thường lúc tâm tình hấn không tốt. . . . . rất muốn giết người.

Vèo!

Một cây đũa bạc từ trong tay Nhiếp Chính Vương bay ra, không xiêu không vẹo địa đâm vào ba tất trong lòng nha hoàn. . . . .

Máu độc đen thui từ trong lòng chảy ra, sau đó nàng ta té trên mặt đất, sau đó không thể cử động nữa. . . . .

Không ít người ở đây bị cảnh tượng này hù dọa.

Sở Vân Mộ âm trầm mở miệng: "Bốn Vương thấy, loại cổ thuật này cũng không khác mấy là một lớp da người, không khác khỏi lỗi là mấy. Vì Quang Vương từ lại cho Hoàng Thượng nhìn một màn ảo thuật như vậy, là cười nhạo ở Đại Lịch của ta không có ai phát hiện ra, hả?"

Vì Quang nghe hiểu lời hấn nói, nhất thời sắc mặt tái xanh, im re.

Mộc Thất không để ý tới bọn họ đầu khẩu, trước mắt nàng phải cứu sống Hương Tuệ, có hai nguyên nhân.

Một là vì mặt mũi của Đại Lịch, vì an toàn của mình, làm cho A Sở về vãng, hai là lấy được nhân chứng xử trí Vân Hồng Mai, lật đổ hoàn toàn quyền hành của đại phu nhân ở phủ thừa tướng, rửa sạch si nhục vu hãm ngày ấy của nàng!

Sau khi dứt xong viên hồi hồn đan, kinh mạch của Hương Tuệ đã nhảy lên, nàng ta trước đây chỉ là bị trúng kịch độc, dẫn đến sắc mặt bị bầm đen, cổ họng sưng trướng, hít thở không thông tạo thành cơn sốt.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, có thể cho thần thời gian một khắc để chế thuốc hay không, trong lúc ấy người có thể phái người đi theo, sau một khắc đồng hồ, thần nhất định cho mọi người một câu trả lời chắc chắn." Mộc Thất hành lễ nói.

Nàng phải dùng đỉnh Không Động luyện ra thuốc giải, như thế mới có thể cứu sống Hương Tuệ.

Luyện đan trong thời gian gấp rút, sẽ làm thân thể nàng bị hao tổn, nhưng mà tình thế trước mắt khẩn cấp, đây là biện pháp duy nhất!

"Được!" Hoàng Đế để xuống ly rượu nói: "Trần Dương, ngươi đừng làm Trẫm thất vọng."

Mộc Thất cảm giác có một ánh mắt lạnh lùng đang nhìn mình chăm chú, nhất thời cả người run lên.

Trong bữa tiệc, Sở Vân Mộ gọi một thị vệ là Nguyên Lãm cải trang lại bên cạnh, nhỏ giọng phân phó một câu: "Sai những sát thủ tinh anh nhất của Thập Tam Sát bao vây cung điện."

Hấn đã từng nói, là ai cũng không được tổn thương Tiểu Thất của hấn, đừng nói là Hoàng Đế Đại Lịch, cho dù là thần tiên tới, hấn gặp thần sát thần, ngộ phạt sát thật. . . . .

Nếu chữa trị thất bại, Hoàng Đế giận lây sang nàng, hấn liền phái người bao vây toàn bộ nơi này, bảo đảm vạn nhất, hấn thích cảm giác, nắm toàn bộ mọi thứ trong tay

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Chương 13

Mộc Thất nhanh chóng lấy ra các dược liệu có tính hàn, dùng đá nghiền nhỏ hoa mộc quế, tuyết liên, cây nghệ tây, sau đó thêm vào một viên hoàn hồn đan, vận nội lực bắt đầu luyện chế

Sau một vòng, sắc mặt của nàng tái nhợt, giống như là đã hao phí hết toàn bộ sức lực.

Mộc Thất nhìn đan dược được luyện ra, cảm giác còn thiếu một thành phần.

Chợt, một cục bông trắng bóc từ trong tay áo của nàng nhảy ra, hít hà mùi thuốc, há mồm muốn ăn.

Mộc Thất bắt nó lại, giữ trong tay, khẽ mỉm cười.

Máu của chồn tuyết giải bách độc, cực kì hiệu nghiệm, đây chính là vị thuốc cuối cùng vẫn còn thiếu.

"Đàn Hoa, đã đến lúc ngươi thể hiện uy phong thần vũ của mình rồi, ngoan, ta chỉ muốn một chút máu của ngươi thôi." Mộc Thất dụ dỗ vật nhỏ trong ngực.

Nàng lấy viên thuốc bạc hà lớn nhất cho Đàn Hoa ăn, sau đó nhanh chóng cắt một vết nhỏ trên đầu ngón chân của nó, sau đó để cho giọt máu rơi lên viên đan dược vừa luyện ra.

Viên thuốc từ màu đen biến thành màu đỏ ngầu, tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, rốt cuộc đã chế xong thuốc giải!

Làm 'anh hùng' Đàn Hoa sắp rơi nước mắt, âm thanh phát ra một tiếng kêu thảm thiết. . . . .

Mộc Thất mang viên đan dược vừa luyện xong lên trên chính điện, đút vào trong miệng Hương Tuệ, một lần nữa vận nội lực giúp nàng nuốt xuống.

Qua chốc lát, làn da bầm đan trên mặt Hương Tuệ dần dần biến mất, mạch đập càng ngày càng mạnh, cuối cùng, chân mày của nàng nhăn nhăn, mắt bắt đầu mở hí hí. . . . .

"Cái này, đây là đâu?" Hương Tuệ ngồi dậy đánh giá xung quanh, thấy trong bữa tiệc có Trần Nam Vương thì sợ hãi kêu lên.

"A! Nô tỳ không có vụ hãm đại phu nhân, lời nô tỳ nói đều là sự thật! Đừng giết ta. . . . . Đừng giết ta!" Hương Tuệ liên tiếp lui về phía sau, run rẩy nói.

"Nơi này là hoàng cung, trước mặt ngươi là Hoàng Thượng, yên tâm, không ai dám giết ngươi." Mộc Thất vỗ nhẹ nhẹ bả vai của nàng trấn an nói.

"Chỉ cần ngươi trả lời trăm mấy vấn đề, trăm sẽ chủ trì công đạo cho ngươi. Ngươi tên là gì? Sống ở đâu? Thân phận là gì?" Hoàng Đế hỏi.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tỳ tên là Hương Tuệ, sống ở thành Tô Châu huyện Huệ An thôn Đào Lý, là nha hoàn bên cạnh đại phu nhân phủ thừa tướng." Hương Tuệ quỳ trên mặt đất nói.

"Ngươi tới phủ thừa tướng đã bao lâu?" Hoàng Đế hỏi.

"Bảy tuổi nô tỳ đến phủ thừa tướng, đến hôm nay đã hơn mười năm." Hương Tuệ run rẩy né tránh ánh mắt bén nhọn của Trần Nam Vương, sợ hãi nói.

Vì Quang ngẩng người, không ngờ nước Đại Lịch thật sự có thần y có thể cải tử hồi sinh, không có chút khác lạ nào!

"Vi Quang vương tử, ngươi đã nhìn thấy y thuật của Trần Dương quận chúa, ngươi thấy thuật cải tử hồi sinh này thế nào?" Hoàng Đế cười sang sảng mấy tiếng nói.

"Vi quang tâm phục khẩu phục, quận chúa đúng là nữ tử kỳ tài!" Đạt Cửu Vi Quang tâm phục khẩu phục tán thưởng.

"Trần Dương quận chúa mang về vinh quang cho nước Đại Lịch ta, có thưởng!" Hoàng Đế uy nghiêm nói.

Mộc Thất gật đầu tạ chỉ, ánh mắt thẳng lợi nhìn về phía Sở Vân Mộ.

Lúc này Sở Vân Mộ mới gọi Nguyên Lãm đến, rút những người bao vây hoàng cung đi.

"Xin Hoàng Thượng làm chủ cho nô tỳ! Sau khi đại phu nhân hạ độc thừa tướng bị nhốt vào trong lao, Trần Nam Vương phái người đi bắt nha hoàn bên cạnh đại phu nhân, đến nay sống chết chưa biết!" Hương Tuệ chột mở miệng nói.

Hoàng Đế cau mày nói: "Nói tiếp."

"Từ

khi nô tì không chịu bước ra làm chứng, khai ra mọi chuyện. Từ đó về sau, nhiều nô tì bên cạnh đại phu nhân bỗng nhiên mất tích, hôm trước nô tì vừa ra khỏi phủ liền bị người đánh làm hôn mê, bị mang đến một phòng giam u ám. Ở nơi đó, nô tì thấy được lady nha hoàn bị hành hạ đến thoi thóp! Trần Nam Vương ép nô tì đồng ý, phải

thừa nhận là đại tiểu thư mua chuộc nô tỳ tam tại đại phu nhân. Muốn nô tỳ vu oan giá họa, cuối cùng vẫn bị cho uống độc dược. . . . . xin hoàng thượng làm chủ cho nô tỳ!" Hương Tuyết dập đầu khóc thút thút nói.

"Mấy nha hoàn kia, không cần tìm." Sở Vân Mộ vuốt vuốt ly rượu nhàn nhạt mở miệng.

"Nhiếp Chính Vương nói lời ấy có ý gì?" Hoàng Đế hỏi.

"Người kia chính là một trong những nô tỳ mất tích trước đó, thân phận người tìm kiếm đến khi tìm được thì họ đều trúng độc chết hết." Mắt phượng của Sở Vân Mộ chau lên, từ từ nói.

"Trần Nam Vương, người có thừa nhận chuyện này do người làm hay không?" Ánh mắt Hoàng Đế nhìn về phía Vân Chiến Viễn, trong lòng âm thầm cười.

Vân Chiến Viễn thân là cựu thần khai quốc, trong tay giữ ba mươi vạn binh quyền, ngang ngược còn rồi, không xem ai ra gì, cũng không để vì Hoàng Đế là hấn trong mắt, hấn đã muốn tìm một cơ hội thu lại quyền lực của y, diệt trừ hậu hoạn. . .

Sắc mặt Trần Nam Vương trấn định nói: "Nha hoàn này ngấm máu phun người, kính xin Hoàng Thượng minh xét!"

"Hoàng Thượng, đại phu nhân hạ độc thừa tướng là việc có chứng cứ xác thực hoàn toàn, chân tướng rõ ràng, đại phu nhân cũng đã thừa nhận sự thật, hôm nay việc thần muốn làm chính là làm rõ tin đồn thần mất đi trình tiết

lúc trước." Mộc Thát nâng lên khóe môi chậm rãi nói.

"Trần Dương, người muốn chứng minh mình trong sạch, có chứng cứ không?" Hoàng Đế nói.

"Nhân chứng vật chứng đều đầy đủ hết." Mộc Thát không chút do dự trả lời.

Tất cả đều là do A Sở âm thầm điều tra, tra ra những người trước đây tham dự vào việc này, cũng phải ám vệ bảo vệ bọn họ.

A Sở là núi dựa kiên cố của nàng, cũng là người bảo vệ sau lưng nàng. . . . .

"Truyền nhân chứng!" Dương công công nhận chỉ ý của Hoàng Đế, hô lớn nói.

Năm nam tì lệ thị vệ áp lên phía trước, Trần Nam Vương nhìn thấy mấy người này, lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh.

Những người này đúng là mấy người gần đây hắn muốn tìm, muốn giúp nữ nhi giết người diệt khẩu!

"Nói những gì các người biết cho Hoàng Thượng nghe." Mộc Thát gật đầu nhẹ giọng nói.

"Hoàng Thượng trên cao, thảo dân nói thật. . . ." Một nam nhân mở miệng nói.

"Mấy tháng trước, đại phu nhân phủ thừa tướng cho thảo dân mấy trăm lượng bạc, muốn chúng ta dùng mọi biện

pháp, ở kinh thành truyền ra tin đồn đại tiểu thư phải thừa tướng Mộc Nguyệt Lương thất trinh." Người nọ run rẩy nói.

Một nam tử khác mở miệng nói: "Thảo dân là gia đình phải Thừa Tướng, làm việc dưới trướng đại phu nhân. Chính mắt thảo dân thấy được đại phu nhân sai một ám vệ bên người nàng đi vào phòng đại tiểu thư, sau khi mọi người phát hiện ra chuyện đại tiểu thư câu kết với nam nhân, người ám vệ này đã tự vẫn!"

"Nếu như Bồn vương đoán không lầm, ám vệ này chính là tì sĩ mà Trấn Nam Vương phái đến bên cạnh Vân Hồng Mai để bảo vệ bà ta." Sở Vân Mộ sâu kín chen vào một câu.

"Ở đây thảo dân còn có một bức thư trước đây liên lạc với đại phu nhân." Một nam tử đang cầm thư nói.

Mộc Thất từ trong ngực lấy ra một tờ giấy nói: "Đây là bút tích của đại phu nhân, nét chữ giống như đúc với nét chữ trong bức thư kia."

Hoàng Đế cầm lấy tờ giấy và bức thư lên so sánh, bút tích xác thực giống nhau như đúc!

"Không được nói bậy! Người cho rằng tùy tiện tìm mấy trang giấy thì có thể lấy ra làm chứng cứ sao?" Trấn Nam Vương giận dữ mắng Mộc Thất.

Mộc Thất giống như không nghe thấy, cười yếu ớt nói: "Hoàng Thượng có thể nhìn chữ viết trên tờ giấy, đó là cách đây mười mấy năm lúc ấy đại phu nhân chưa gả cho

cha ta đã viết trong một buổi thọ yến, dùng loại mực đặt biệt của phủ Trấn Nam Vương, gặp nước không phai, sắc màu hương thơm lưu giữ mười mấy năm, và lại ban đêm sẽ phát ra ánh sáng."

"Người cho rằng chỉ lẳng vào mấy trang giấy, mua được mấy người, là có thể ngấm máu phun người sao?" Trấn Nam Vương trách cứ.

"Cha, còn có người làm chứng." Mộc Thât lạnh nhạt nói.

"Tuyên!" Hoàng Đế đối với chuyện này cảm thấy rất hứng thú, hẳn đang muốn mượn cơ hội diệt trừ Trấn Nam Vương, đoạt lấy binh quyền.

Hai sát thủ thập tam sát áp giải một người đi vào, tay của bọn họ không buông người này ra, hỏi vì. . . . .

Xương sườn của hắn đã bị Vương Gia rút ra hết rồi!

Nếu không phải vì Vương Phi, Vương Gia cũng sẽ không tự thân động thủ!

Sắc mặt người nọ trắng bệch, run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất nói: "Cha nói. . . . . ta đều nói. . . . ."

Bạn đang đọc truyện *YPhi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 14

Sắc mặt người nọ trắng bệch, run run rẩy rẩy quỳ trên mặt đất nói: "Ta nói. . . . . ta tất cả đều nói. . . . .". . . . khi ta chết, chỉ cần cho ta chết sáng khoái một chút!"

"Được." Sở Vân Mộ nhàn nhã để ly rượu xuống, sâu xa nói.

"Ta là ám vệ bên cạnh đại phu nhân, là Trần Nam Vương phái đến để bảo vệ đại phu nhân. . . . . người tung tin đồn tiểu thư lén lút gặp tình nhân, người thừa dịp đại tiểu thư ngủ quên vào khuê phòng của đại tiểu thư đều là ta. . . . . đại phu nhân cho ta uống thuốc độc, một khi tiết lộ chuyện này, cả người ta sẽ bị thổi rữa mà chết. . . . ." Người nọ thở dốc, nhưng vẫn kiên trì nói.

"An bài nhị tiểu thư gả vào Tề Vương phủ sau này sẽ trở thành thái tử phi, Trần Nam Vương và đại phu nhân đã tính toán từ trước! Chúng ta là ám vệ bên cạnh đại phu nhân bán mạng vì Trần Nam Vương, nhưng vẫn không thoát khỏi cái chết. . . . . tính mạng của ba trăm vị huynh đệ, cứ như vậy. . . . . " Trong miệng người kia không ngừng chảy ra máu tươi, ánh mắt phẫn hận nhìn Trần Nam Vương, như muốn giết chết hắn!

Vèo!

Một chiếc đĩa bạc trong tay sở vân mộ xuyên qua cổ họng của ám vệ.

Hai tay hắn nắm chặt, trong con ngươi âm trầm lạnh lẽo, giống như

hàn băng ngàn năm không tan.

‘ tạo ra chuyện lén lút gặp gỡ tình nhân hãm hại Tiểu Thắt ’, ‘ thừa dịp Tiểu Thắt mê mang lén vào khuê phòng ’ . . . . .

Mỗi câu mỗi chữ của hắn đều xứng đáng cho phu quân Tiểu Thắt mang hận ra lăng trì!

"Hắn cũng chỉ có bao nhiêu tác dụng, chuyện đến đây cũng đã được rõ ràng, Bốn vương tin tưởng hoàng thượng nhất định không muốn thấy, trên chính điện có một người cơ thể thổi rữa mà chết. . . . ." Sở Vân Mộ nâng lên khóe môi, ly rượu trong tay hắn hóa thành bột trắng.

Mộc Thắt biết lần này A Sở giận thật, chỉ là chân tướng sự việc rất nhanh sẽ được công bố, đại phu nhân sẽ không trốn thoát được tội danh, Trần Nam Vương cũng sẽ không có kết quả tốt. . . . .

Những chuyện phải bới ra, nàng nhất định sẽ bới ra hết!

Nàng đi đến bên cạnh ám vệ vừa chết, vén y phục trên cánh tay của hắn ra, lộ ra một hình xăm chim ưng màu đỏ.

"Đây chính là ám vệ ẩn trong bóng tối, theo ta được biết,

bắt đầu từ hai mươi năm trước Trấn Nam Vương đã bí mật nuôi dưỡng ám vệ, và lại số lượng qua xa số lượng quy định là ba ngàn người.

Trấn Nam Vương dưới danh nghĩa là xây dựng mộ tổ ở Vân Sơn, trên thực tế là mượn Vân Sơn nuôi binh ngàn ngày, để sau này có thể dùng một giờ đi!" Mộc Thất rất khí phách mở miệng nói.

Mộc Thất nàng đã bị nữ nhi của Vân Chiến Viễn đẩy vào chỗ chết, tạo thành mối thù không đội trời chung với Trấn Nam Vương!

Nếu không đập đổ được thế lực của hắn, sau này chắc chắn lưu lại phiền phức cho nàng và A Sở!

Mặc dù Hoàng Đế không hỏi triều chính, nhưng cũng là một người thông minh.

Dương nhiên Hoàng Đế muốn lật đổ bè phái của Trấn Nam Vương, lấy được binh quyền trong tay hắn, mượn cơ hội này thoát khỏi sự khống chế của Nhiếp Chính vương, thoát khỏi si nhục của bản thân!

Nàng chẳng qua là đang làm đúng ý của Hoàng Đế. . . . .

Huống chi A Sở đã liết chuyên Trấn Nam Vương nuôi quân, chắc hẳn hiện tại sát thủ thập tam sát đã xài lý xong tâm phúc của Trấn Nam Vương, giữ được hồ phù trong tay.

Coi như Trấn Nam Vương chết rồi, binh quyền cũng sẽ

không rơi vào trong tay Hoàng Đế. . . . .

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, Vân Hồng Mai chết bất đắc kỳ tử ở trong nhà giam. . . . ." Thái giám truyền lời nhỏ giọng bẩm báo.

Âm thanh rất nhỏ nhưng trong đại điện tĩnh mịch lại trở thành phá lệ rõ ràng giống như là ngân châm rơi vào mặt nước yên tĩnh, mang theo từng đợt gợn sóng.

Ánh mắt Vân Chiến Viễn chấn động, trên trán nổi gân xanh, vỗ bàn, tức giận nói: "Mộc Nguyệt Lương, người là độc phụ, người dám ra tay hại chết nữ nhi của Bản Vương!"

"Ta cảm thấy, hai chữ ‘ độc phụ ’ dùng cho Vân Hồng Mai mới thỏa đáng, bà ta làm quá nhiều việc ác, biết đâu là do trời cao trừng phạt !" Mộc Thât bình thản nói.

Quả thật cái chết của Vân Hồng Mai không phải do nàng và A Sở gây ra, nàng có cảm giác có người nào đó vụng trộm ra tay, người không phải đang giúp nàng, chẳng qua hiện tại là cùng nàng có chung lợi ích, không phải kẻ địch cũng chẳng phải bằng hữu. . . . .

"Vân Hồng Mai sợ tội tự sát, chuyện này đã được chứng thực, bằng chứng như nui! Trấn Nam Vương, người còn không giao Hồ Phù ra, lập tức nhận tội?" Trong mắt Hoàng Đế là đạt được tâm nguyện vang dội nói.

"Người tới, bắt Trấn Nam Vương lại, lột bỏ quan chức, cách chức giam vào đại lao!" Hoàng Đế nói tiếp.

"Cả hai người này đều là kẻ phản bội, ta sẽ xử lý họ theo pháp luật."

Đến tới! Hoa mười vạn đại quân của lão phu ba ngày trước đã đến hoàng thành, một đường vượt qua chông gai đã chiếm hết những điểm quan trọng, chỉ có cầu Hoàng Đế người trăm mê với vũ nữ Miêu Cương không biết thôi. Muốn lấy được Hồ Phù? Si tâm vọng tưởng!" Vân Chiến Viễn đột nhiên tránh ra khỏi sợi dây chuẩn bị buộc trên người, vung chưởng đánh về phía những thị vệ kia, thị vệ nhất thời ngã xuống đất mà chết.

Mộc Thát bị hành động này làm cho kinh ngạc, Vân Chiến Viễn như vậy mà lại tự tuyên tà công, ở trong cung trước mặt Hoàng Đế và bá quan tạo phản!

Chỉ thấy Vân Chiến Viễn vung chưởng đánh về phía Mộc Thát, cắn răng nghiêng lợi nói: "Yêu nữ, trước tiên lão phu giúp Mai nhi báo thù!"

Dưới tình huống khẩn cấp, Mộc Thát siết chặt mười độc trâm phóng về phía Vân Chiến Viễn, nhân cơ hội này rút đoản kiếm sau lưng ra.

Ài ngờ Vân Chiến Viễn tẩu hỏa nhập ma không sợ châm độc, tốc độ kinh người đánh về phía Mộc Thát. . . . .

Mộc Thát bỗng một cái, đang muốn né tránh, chợt thấy Sở Vân Mộng phi thân lên, trong tay ngưng kết khí màu tím, vung chưởng đánh về phía Vân Chiến Viễn, chưởng phong hóa thành hình kiếm . . . . .

Sau một khắc, nàng rơi vào một lòng ngực quen thuộc, cảm giác an toàn ập đến làm trong lòng nàng mềm nhũn. . . . .

"Người hại nàng, đều phải chết!"

Chương 69: Chương 15

Sau một khắc, nàng rơi vào một lồng ngực quen thuộc, cảm giác an toàn ập đến làm cả người nàng đều thả lỏng. . . . .

"Người hại nàng, đều phải chết!" Hai mắt Sở Văn Mộ tràn ngập sát khí, giống như Tu La trong địa ngục.

Hắn đoạt lấy trường kiếm trong tay thị vệ, vận đủ mười phần sức lực, mãnh liệt xuất thủ.

Một cỗ lực cường đại phóng ra, đánh úp về phía Vân Chiến Viễn, xuyên thẳng vào bụng hắn ta!

Vân Chiến Viễn phun ra một ngụm máu tươi, lại giống như không cảm nhận được đau đớn, rút kiếm trong bụng ra, quay đầu đánh về phía Hoàng Đế.

Trên điện đại thần loạn thành một đoàn, nhóm thị vệ trước mặt Hoàng Đế không ngăn được Vân Chiến Viễn đang tẩu hỏa nhập ma, liên tục bị đánh bại lui về phía sau.

"Hộ giá, hộ giá. . . . ." Sắc mặt Hoàng Đế xanh trắng bước ra khỏi long ý trốn ra phía sau.

Sở Văn Mộ kéo tay Mộc Thất, đưa nàng ra sau lưng che chở, nhếch môi cười lạnh nói: "Vân Chiến Viễn, các tướng lĩnh của ngươi sợ rằng đã bị sai lang ăn mất đến xương cũng không còn rồi, thư từ những ngày qua ngươi nhận được đều là do Bồn Vương ngụy tạo, thật vô cùng buồn cười vô cùng ngu xuẩn. . . . ."

Vân Chiến Viễn chợt dừng lại, hai mắt đầy tơ máu nhìn về phía Sở Văn Mộ, đáy mắt dâng lên vẻ hồ nghi.

"Bồn vương đã sớm phái người đi thu phục những phản tướng phản binh kia, Hồ Phù cũng nằm trong tay Bồn vương, ngươi không có viện binh, cùng lắm chỉ có một nhóm binh lính ngu ngốc hăng hái chiến đấu cho đến chết mà thôi." Mặt phượng của Sở Văn Mộ tràn ngập hàn khí, giống như người đứng trên cao nắm tất cả sinh tử trong tay.

Đây là lần đầu tiên Mộc Thất thấy người nam nhân là núi dựa sau lưng mình cường đại đến mức nào, cường đại đến mức có thể nắm tất cả trong tay, tính toán không chút sai sót, trăm trận trăm thắng.

Nhưng trong lòng nàng vẫn mơ hồ lo lắng, không ai sẽ vĩnh viễn nắm được mọi thứ trong tay, nếu như có một ngày hắn bị nguy hiểm bao vây, tứ cố vô thân, nàng phải làm như thế nào mới giúp được hắn?

Nàng muốn sống

vai cùng hắn đối mặt với nguy hiểm, nhất định phải trở nên mạnh hơn, đến mức có thể chính mình đảm đương một phía!

Sở Văn Mộ nhận thấy người sau lưng hơi run rẩy, lại càng nắm chặt tay nàng.

Tiểu Thất của hắn, chỉ một mình hắn mới có thể khi dễ, những người khác nếu dám làm cho nàng bị uất ức, nhất định hắn sẽ trả lại gấp trăm lần!

"Không thể nào. . . . . không thể nào!" Vân Chiến Viễn

tức giận trợn trừng mắt hai mắt, lạnh lùng nói.

"Lão phu huấn luyện tám ngàn tử sĩ, mọi người đều là tinh anh, làm sao có thể để người dễ dàng được như ý? Đừng hòng gạt lão phu, đội quân của lão phu rất nhanh sẽ tấn công vào cửa thành, các người đều phải chết! Đều phải chết!" Vân Chiến Viên gầm thét.

"Lão gia, chẳng lẽ người không nghe nói đến sát thủ thập tam sát của hôn vương sao? Đội quân của người hôn vương sớm đã cài người vào trong, muốn công phá ngược lại rất dễ dàng. . . . ." Sở Vân Mộ lạnh nhạt nói.

"Sở ái khanh, cứu giá, mau cứu giá!" Mắt Hoàng Đế nhìn thấy thủ hạ đều chết dưới tay thủ hạ của Vân Chiến Viên, run sợ đến mức hai chân xụi lơ.

Trên điện ngoại trừ Sở Vân Mộ, căn bản không có ai là đối thủ của hắn!

Sở Vân Mộ thoáng nhíu mày: "Nhưng thần nghe nói hoàng thượng có ý định sau khi lấy được hồ phù của Trần Nam Vương, sẽ phái binh diệt trừ thần. . . . ."

"Trẫm giao toàn bộ binh quyền cho người!" Hoàng Đế vội vàng nói.

Mộc Thát âm thầm cười một tiếng, mỹ nhân nhà mình đúng là rất thích bỏ đá xuống giếng lợi dụng người lúc gặp khó khăn. . . . . dám ở thời khắc sống chết nói điều kiện với Hoàng Đế, trừ hắn ra còn ai có thể?

Nhóm người Vi Quang bất động, lẳng lặng quan sát, theo tiếng nói. Nhiếp Chính vương của nước Đại

theo quốc sư nói, Nhiếp Chính vương của nước Đại
Lịch tuyệt không phải là nhân vật tầm thường, hôm nay
nhìn thấy, đúng là như thế.

Nguyễn Tái chẳng biết đi vào từ lúc nào, cầm trong tay
một vật giao cho Sở Vân Mộ.

Cả người hấn đâm máu, trên mặt không còn chút gào hoạt
ngây thơ thường ngày, mà là vẻ mặt lạnh lẽo.

"Hồ Phỉ ở đây, ba mươi vạn đại quân đã bị Nhiếp
Chính vương cầm giữ!" Âm thanh rõ ràng của Nguyễn
Tái rõ ràng vang vọng khắp đại điện.

Thừa dịp Vân Chiến Viễn xoay người lại nhìn thì Mộc
Thất siết chặt bảz ngân châm, nhanh chóng ra tay, phong
bể bảz huyết lớn trên người hấn.

Sau một khắc, nàng dùng đạp tuyết kiếm đâm thẳng vào
xương tủy của hấn, phế công lực của hấn!

Sau khi Vân Chiến Viễn bị không chế, thị vệ cung nhân
tiến lên dọn dẹp, sau chốc lát, vết máu khắp điện biến mất
không còn dấu vết, các đại thần nơm nớp lo sợ cũng trở lại
chỗ ngồi.

"Tiểu Thất thật đúng là một nữ tử độc ác, thật xứng với
lời lão già kia ‘độc phụ’." Sở Vân Mộ nói nhỏ bên tai
Mộc Thất.

Mộc Thất né người qua một chút, xem như hấn muốn đùa
giỡn với nàng thì cũng nên xem thời điểm một chút chứ. . . .

..

"Làm độc phụ thì thế nào? Chàng còn ác độc hơn ta nhiều, có thể nói 'độc phu' cũng chẳng sai!" Mộc Thát dùng truyền âm hung hăng nói.

"Có thể làm 'độc phu' xứng thành một đôi với Tiểu Thát, Bốn vương rất vinh hạnh." Sở Vân Mộ không cần truyền âm, không tị hiềm chút nào cười yếu ớt nói.

Hoàng Đế siết chặt đốt ngón tay trắng bệch, không ngờ tất cả đều không ngoài dự đoán của Sở Vân Mộ!

"Chuyện Hoàng thượng đồng ý với thần mọi người đều biết, người cũng đang lật lọng, hôm nay Hồ Phù ở đây, ba mươi vạn đại quân trong tay thần hiện tại ai cũng không thể hơn." Con người âm lãnh Sở Vân Mộ nhìn Hoàng Đế.

"Trẫm đã đồng ý với ái khanh, liền chắc sẽ giữ lời." Hoàng Đế nói.

Không ngờ hắn lại xem thường Sở Vân Mộ.

Sở Vân Mộ tiền trăm hậu tấu đoạt được Hồ Phù, lúc nguy cấp buộc hắn giao binh quyền, tính toán từ đầu đến cuối, danh chính ngôn thuận nắm lấy ba mươi vạn đại quân . . . .

Chẳng lẽ Đại Lịch của hắn lại rơi vào tay Nhiếp Chính vương?

**

Một ngày này, trong kinh thành truyền ra ba tin tức lớn.

Một là Trần Dương quận chúa có y thuật tuyệt thế cải tử hồi sinh, người đời đều biết.

Hai là chuyện quân chúa thất trình là bị hãm hại cũng đã được làm rõ, Trần Nam Vương bị cắt mất chức, giam vào đại lao, ít ngày nữa bị tịch biên gia sản xit trăm.

Ba là lời đồn Nhiếp Chính Vương võ công cái thế, ở trên điện bành định loạn dân, Hoàng Thượng hạ chỉ giao ba mươi vạn đại quân cho Nhiếp Chính Vương quản lý.

Mộc Thát nghe Trần Thu nói xong, ném phi tiêu trong tay ra ngoài, hừ lạnh nói: "Rõ ràng là ta không chế Vân Chiến Viễn, tại sao lời đồn trong kinh thành không nhắc đến ta, đáng chết, Sở Vân Mộ, bao nhiêu oai phong đều bị chàng chiếm hết."

Cách đó không xa, một nam nhân nắm phi tiêu trong tay, dựa vào cửa ra vào, khóe môi nâng lên nụ cười giảo hoạt nói: "Tiểu Thát nói rất đúng, tất cả oai phong của nàng đều bị bản vương chiếm hết, không phải sao?"

Trần Thu biết điều lui xuống. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Chương 16

Cách đó không xa, một nam nhân nắm phi tiêu trong tay, dựa vào cửa ra vào, khóe môi nâng lên nụ cười giảo hoạt nói: "Tiểu Thát nói rất đúng, tất cả oai phong của nàng đều bị Bản Vương chiếm hết, không phải sao?"

Trần Thu biết điều lui xuống. . . . .

Mộc Thát cầm lấy một quả táo trên bàn ném về phía hắn, bị hắn dễ dàng bắt được.

"Sở Vân Mộ, ban ngày ban mặt lại nói những lời không biết xấu hổ như vậy, chàng không ngại mất mặt nhưng ta ngại!" Mộc Thát quay đầu đi, vừa ăn

quýt vừa nói.

"Tân hôn mới được mấy ngày, nàng đã ghét bỏ vì phu rồi, Bôn vương nhìn lúc Nam Cung Triệt giúp nàng, nàng lại mặt mày hớn hờ, hồi hộp. . . . ." Sở Vân Mộ bước lên ôm lấy bả vai của nàng, buộc nàng đối mặt với mình.

Mộc Thất á khẩu không trả lời được, hần sao vẫn còn để bụng vậy? Ghen giống như trước còn không giảm bớt, ngược lại càng ngày càng tăng thêm. . .

Nàng đương nhiên biết khi đại mỹ nhân tức giận là khó giải quyết nhất, nếu không dỗ hần vui vẻ, có lẽ Nam Cung Triệt cũng gặp xui xẻo, buổi tối nàng cũng đừng nghĩ dễ dàng trôi qua!

"A Sở, ta cũng chỉ là cười với hần cho có lệ một chút, chàng xem, chàng là người giúp ta nhiều nhất, những gì Nam Cung Triệt làm ta gần như quên hết rồi, trong đầu ta trong lòng ta đương nhiên chỉ có một người, chàng đại nhân rộng lượng không chấp lỗi lầm nhỏ xíu của tiểu nhân. . . . ."

Mộc Thất thuận theo cọ xát trong lòng hần, sau đó cảm giác cả người cũng nổi da gà.

Sở Vân Mộ rất hài lòng với biểu hiện của nàng, chợt cúi người hôn lên môi của người đang lâm nhâm.

"Thật hết cách với nàng." Sở Vân Mộ dừng lại ở môi nàng thờ dài nói.

Tay Mộc Thất cũng không biết nên để ở đâu, trước

mắt của nàng trống rỗng, vẻ này dịu dàng hương thơm xúc cảm làm cho nàng cảm thấy thời gian lúc này đang dừng lại. . . . .

Sở Vân Mộ chỉ là nhẹ nhàng hôn, sau đó liền buông ra Mộc Thất, bế nàng ngồi ở trên đùi.

"Quýt này rất ngọt. . . . ." Sở Vân Mộ được như ý nhếch môi cười.

Mộc Thất then thùng cúi đầu, muốn hươ quyền đánh hần, nhưng nghĩ mình không phải là đối thủ của hần, liền dứt khoát mặc hần ôm.

Nàng ho khan một cái, nói sang chuyện khác: "A Sở, ta vẫn cảm thấy cái chết của Vân Hồng Mai quá mức kỳ hoặc, bà ta là một nữ nhân không dễ dàng nhận thua như vậy, không thể nào vì sợ tội mà tự sát."

"Hà? Vậy nàng cảm thấy này là do ai làm?" Sở Vân Mộ nhún mày hỏi.

"Ta nghĩ Trần Thu đi đà là hành tẩu của Hoàng Thu."

Cả phen Cầm Nhi đi ra ra nhìn từng chú hương sự sau khi xuất cung, phát hiện nàng ấy đã chết trên đường trở về quê, bị tên xuyên tim mà chết." Mộc Thát cầm quýt trong tay nói.

"Hương Tuệ nhất định là người được người khác an bài bên cạnh Vân Hồng Mai, được chìm quên nả, người nọ mới giết nàng ta diệt khẩu." Mộc Thát suy nghĩ một chút, tiếp tục nói.

"Bốn vương lại cảm thấy này là do tam muội của nàng làm, ở Tương phi, nàng ta nhìn Vân Hồng Mai với ánh mắt thù hận lẫn ghen tị, mắt mỉm cười, ánh mắt lại mang độc." Sở Vân Mộ cắn môi quýt Mộc Thát đưa tới, sâu xa nói.

"Chàng vậy mà lại chú ý tới Mộc Nguyệt Ninh!" Mộc Thát bất mãn nói.

"Ta chú ý đến nàng ta, là bởi vì lúc nàng ta nhìn nàng, cũng có ánh mắt như vậy." Ánh mắt Sở Vân Mộ thâm thúy không thấy đáy.

Mộc Thát dừng lạ động tác trên tay, Mộc Nguyệt Ninh từ trước đến giờ ít nói kiệm lời, chính bản thân nàng xưa giờ cũng ít chú ý đến ánh mắt của nàng ta, hôm nay xem ra, người này tuyệt không đơn giản!

Nàng cần tìm thời điểm gặp vị mũi mũi thâm tàng bất lộ này. . . . .

"Lão gia hỏa Vân Chiến Viễn kia, mặc dù trước sau gì cũng chết, nhưng lại rất cứng rắn. Bốn vương đã dùng hết hình phạt cũng không làm hắn nói ra kho cát giấu vàng

lạc." Sở Văn Mộ day day thái dương, lạnh nhạt nói.

"Cái gì? Kho vàng?" Hai mắt Mộc Thát tỏa sáng, sớm nghe nói Trấn Nam Vương có gia tài bạc vạn, không ngờ lại giàu có đến như thế!

"Không sai, kho vàng của Trấn Nam Vương xây một tòa núi cũng đủ, chỉ là lão nhân kia dấu có chết không nói, không phải là ép Bốn vương tự mình ra tay. . . . ." Sở Văn Mộ nheo lại mắt phượng nói.

Mộc Thát trầm tư chốc lát, lầu vù cổ của hắn nói: "A Sở, không thì để cho thiếp thử một chút ép hỏi Văn Chiến Viễn nói ra vị trí kho vàng. Chỉ là nếu việc thành, chàng phải chia cho ta một nửa, không được quan tâm tới nữa!"

Sở Văn Mộ nâng cằm nàng lên, nhìn chăm chăm nàng nói: "Tiểu yêu tinh, nàng lại muốn diễn trò gì? Nàng là Vương Phi của Bốn vương, muốn cái gì không có, vì sao phải mơ ước một cái kho vàng? Bốn vương tuyệt không đồng ý với nàng."

"Chỉ là trước giờ thiếp chưa từng thấy một núi vàng núi bạc là ra sao, muốn lấy để thưởng thức." Mộc Thát cười gương mặt tươi rói.

Nếu nàng muốn sang Miêu Cương tìm phương pháp cởi bỏ nguyên rủa, tất nhiên sẽ cần rất nhiều ngân lượng, đầu tiên là chiếm lợi thế với các vụ sư, thứ hai là xây dựng thế lực của mình ở Miêu Cương.

Mà đầu tiên muốn làm điều này là phải gạt được A Sở, không mượn lực của hắn.

Kho vàng xuất hiện rất hợp với tính toán của nàng. . . . .

"Không đồng ý," Sở Vân Mộ như đinh chém sắt nói.

"Sở Vân Mộ!" Mộc Thát tức giận nhảy ra khỏi ngục hấn, ngồi ở trên bàn, từ trên cao nhìn xuống.

Nhưng sau một khắc, nàng ánh mắt mềm thành một vũng nước, ôm cổ đại mỹ nhân, ấn lên một nụ hôn, suy nghĩ một chút cảm thấy chưa đủ, lại cắn một cái.

—— anh hùng khó qua ải mỹ nhân, xem chàng còn mạnh miệng được không!

"Nếu như ta là thế tử của chàng, như vậy vương phi là của ta, chàng cũng là của ta, chàng phải đáp ứng yêu cầu của ta!" Mộc Thát nắm cằm của hấn, ánh mắt hung ác nói.

Sở Vân Mộ mặc cho nàng cắn môi cũng không có buồn bực, trong mi mắt ngược lại mang theo vài phần ý cười.

"Được, ta đồng ý với nàng, ngược lại ta muốn nhìn xem nàng có biện pháp gì làm lão già kia mở miệng."

Sở Vân Mộ vuốt ve đôi môi sưng đỏ của mình, tâm tình rất là tốt.

**

Ở trong lao, Vân Chiến Viễn ngồi trên nền gạch cứng, chung quanh ướt ướt mùi hôi, thỉnh thoảng còn có chuột

chạy qua.

Cả người mặc quần áo tù nhân, một nữ nhân mái tóc tán loạn, dùng âm thanh khàn khàn nói: "Phụ thân, người có biết nơi này chính là phòng giam giữ nữ nhi, nữ nhi chết không nhắm mắt."

Vân Chiến chợt mở mắt ra, trầm giọng nói: "Người là người phương nào? Đến đây giả thần giả quỷ!"

Nữ nhân kia chậm rãi xoay người, lộ ra khuôn mặt giống Vân Hồng Mai như đúc!

"Phụ thân, người không nhận ra Mai nhi nữa sao?" Nữ nhân nước nỡ nói.

Bạn đang đọc truyện *Y Phi Tuyệt Sắc Của Nhiếp Chính Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.